

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Το μοιραϊόν

Πρωτότυπο διήγημα

ΟΙ ΗΓΕΡΙΕΣ
τῶν μεγάλων ἀνδρῶν

Πῶς τοὺς ἐνέπνευσαν τὰ ἀριστουργήματά τους

Ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ περίφημος νομοθέτης Νουμάς γιὰ νὰ κάνει τοὺς νόμους του πρὸ σεβαστοῦς σκέφτηκε ἕνα ἐξυπνότατο τέχνασμα: Πήγαινε κάθε μέρα μόνος του σ' ἕνα γειτονικό ἔρημο δάσος ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα καὶ γυρίζοντας ἔλεγε ὅτι μέσα στὸ δάσος τοῦ παρουσιάζοντο ἡ νύφη Ἡγερία καὶ τοῦ ὑπαγόρευε τοὺς νόμους πού ἐπέβαλλε κατόπιν ἐκείνων στους Ρωμαίους. Ἡ Ἡγερία ἦταν ἡ νύφη πού λάτρευαν ἰδιοίτερα οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης γι' αὐτὸ κι' οἱ νόμοι τοῦ Νουμά ἐμείναν σεβαστοί.

Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ λέγεται Ἡγερία κάθε γυναίκα πού ἐνέπνευσε ἕναν μεγάλον ἄντρα πολιτικό, φιλόσοφο, στρατηγό, ποιητή, συγγραφέα, καλλιτέχνη κλπ.

Ρόλο Ἡγερίας ἐπαίξει γιὰ τὸν Περικλῆ, ἡ διάσημη γυναίκα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν Ἀσπασία, πού ἐγινε κατὰ τὸν σύζυγό της. Αὐτὴ ἐνέπνευσε στὸν Περικλῆ τὴς περισσότερες μετρητοὺς τοῦ καὶ τῆς ἀραιότερες ἀγορεύσεις του.

Κατὰ τὸ Μεσαίωνα ὑπῆρχε ἀφθονία Ἡγερῶν. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸ Μεσαίωνα ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ γυναίκα βασιλεύει στὴν καρδιά καὶ στὸ νοῦ τῶν ἀνδρῶν. Κάθε ἱππότης τότε εἶχε τὴ δέσποινά του πού τὴν λάτρευε ἀπὸ μακριὰ καὶ γιὰ τὸ κατὴρ τῆς ἔκανε διάφορα λαμπρὰ κατὰρτήματα.

Οἱ δύο πρὸ ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι Ἡγερῶν ἦταν ἡ Βεατρίκη Πορτινάρη γιὰ τὸν Δάντη καὶ ἡ Λάουρα γιὰ τὸν Πιτράρχη.

Μὲ τὴ μυστικὴ ἀσκήσιον λατρεία πού ἐνέπνευσε ἡ Βεατρίκη στὸν Δάντη ἔκανε ν' ἀναπτύξῃ ἡ μεγαλοφυΐα του καὶ ἡ Λάουρα, ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ Ἀδωνίου ἐνέπνευσε τοὺς περιφημοὺς στίχους, μὲ τοὺς ὁποῖους ὁ Πιτράρχης ἤμεινε τὸν ἀνὸν καὶ παθητικὸ ἔρωτα πού ἐννοίωσε γιὰ κείνην ἀπ' τὴ πρώτη τους συνάντησι.

Στὴ Δύσι ὁ 17ος αἰώνας ἦταν ἐπίσης ἡ ἐποχὴ τῶν Ἡγερῶν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού οἱ μεγάλες ἀρχοντίσες τῆς Εὐρώπης γυναῖκες θαύμαζες καὶ γιὰ τὴν ὁμορφίαν τους καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους εἶχαν ὁλόκληρα τὰ σαλόνια τους στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Σ' ἕνα τέτοιο σαλόνι στίχους χίρας τοῦ διάσημου αὐστηρικοῦ συγγραφέα Σκαρρόν, γνώρισε ὁ Λουδοβίκος 14ος τὴν παρὶγνώστη μορφοῦσα ντὲ Μαντενόν, στὴν ὁποία ἔδωσε κατόπιν τιμῆς καὶ δύναμι πραγματικῆς βασιλείας.

Ὁ Ζάν Ζακ Ρουσσώ πέρασε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του, φιλοξενούμενος πότε στὴν κυρία ντ' Ἐπιναί, πότε στὴν κυρία ντ' Οὐτεντὼν ἢ στὴν δούκισσα ντὲ Μαιν πού ἦσαν οἱ Ἡγερὲς του.

Ὁ Γκαίτε εἶχε γιὰ Ἡγερία του τὴν πολυγαμπιμένη ἀδελφὴ του Καρολίνα καὶ ὁ Σατωβριάνδος τὴν ἀδελφὴ του Λουκίλλη, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ συνεργατῆς του.

Ὁ ποιητὴς Λαμαρτίνος εἶχε Ἡγερὲς τὴς τρεῖς ἀδελφές του Καικιλία Εὐγενία καὶ Σουζάνα, οἱ ὁποῖες ὡς τὴν ἐποχὴ πού γνώρισε καὶ ἀγάπησε τὴν γυναίκα του, στάθηκαν κι' οἱ τρεῖς τρυφεροὶ μουσικοὺς βουλοὶ του πού καὶ τὸν ἔδιναν θάρρος νὰ γράφει τὰ τραγούδια του.

Ὁ Ἀλφρέ ντὲ Μυσσέ εἶχε ἐπίσης τὴν τρυφερὴ ἀδελφοῦλα του Ἐρμιόνη τὴν ὁποία πολλές φορές ἀναφέρει στοὺς στίχους του.

Ὁ Μπαλζάκ πολὺ πρὸ εὐτυχέστερος ἀπ' ὅλους εἶχε ἀναριθμητὰς Ἡγερὲς. Πρῶτα πρῶτα τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαουρὸν, ὕστερα τὴν κυρία ντὲ Μπερνύ τῆς ὁποίας ὁ ἔρωτας ἦταν μὴ ἐνίσχυσι γιὰ τὴ δύσκολη νεότητά του καὶ γιὰ τὴν ὁποία διατάραξε πάντα μὴ τρυφερὴ ἀνάμνησι παραινέσεων τὴν γιὰ μοντέλλο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴς ἀγνότερες ἡρώιδες του. Ἐπειτα εἶχε τὴν κυρία Χάνακ, τὴν (Ξύνη) πού τὴν παντρεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ἀλλοτρίωσης.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀκόμα, εἶχε δύο ἐξ ἴσου χαριτωμένες Ἡγερὲς: τὴν Ἀδέλα Φουσσέρ τὴ νόμιμη σύζυγό του καὶ τὴν Ἰουλιέττα Ντρουέ τὴν πρὸ στερὴν του φίλη. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς πρὸ ὥραιους στίχους του γράφθηκαν πρὸς τιμὴν τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Φλωμπέρ πού φύλαγε σὸν Ζηλιάρη σύζυγος τὴν ἀτομικὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν εἶχε δύο Ἡγερὲς: τὴν ἀδελφὴν του Καρολίνα πού τὴν ἔλεγε ὁ «ἡρό Κάρλος μου» ἢ τὸ «ποντικί» μου καὶ τὴν λογιὰ Λουίζα Κολέτ γιὰ τὴν ὁποία ἔτρεφε ἀπερίοριστο θαυμασμό.

♦♦

Φόρος ἐπὶ τῶν γεννήσεων

Σ' ὅλα τὰ κράτη λαμβάνονται μέτρα γιὰ τὴν αἰγίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει στὴν Ἰαπωνία, πού ἀπειλεῖται ἀπὸ ὑπερπληθυσμό. Ἐξ ἄλλου ἡ κυβερνήσις παρατήρησε ὅτι ὅσο περισσότερα παιδιά γεννιούνται τόσο λιγότεροὺν οἱ εἰσπράξεις τῶν φόρων. Γι' αὐτὸ ἀπαγόρευσε τὴν ἐπιβολὴ ἐνὸς φόρου 2 δολλαρίων γιὰ κάθε γεννιόμενο παιδί.

Ἡ Νικολῆ γεμιάτιζε μὲ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὴν ὑπέταξε της.

— Δὲν εἶδες τὸ ἡμερολόγιο, ἀγάπη μου; Ὅχι; Ἀ! δὲν εἶσαι διόλου περίεργος! Δὲν εἶδες λοιπὸν ὅτι σήμερον εἶνε Παρασκευὴ, 13 τοῦ μηνὸς καὶ ὅτι βρισκόμαστε στὸν Φεβρουάριο μηνῆς; εἶπε στὸν ἄντρα της. Δὲν ἦταν δυνατόν λοιπὸν νὰ γίνη πρὸ γρουσουζίκου μέρα!... Ἀπ' τὸ πρῶτ' ἔδινε ἡ Νικολῆ πρὸς τὴν ἑαυτὴς τῆς ὅτι εἶνε ἀνόητος νὰ πιστεύῃ καθεὶς τὴς γυναῖκες αὐτὲς πού ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀφέλεια τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀπόγευμα πῆγαν μὲ τὸν ἄντρα της καὶ κάνανε διάφορα ψώνια. Κι' ἡ Νικολῆ ἔφαγε ἕτσι σιγὰ σιγὰ τὴν λύπη της.

Τέλος, ἔφαγε ἡ μέρα τοῦ μεγάλου ταξιδίου.

Ὁ Ζάν ντὲ Μπαρνιέρο εἶχε ἐπιβλέψει ὁ ἴδιος σ' ὅλες τὴς προετοιμασίες. Ἦθελε νὰ εἶνε ἀπόλυτος βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πτήσεώς του. Ἡ Νικολῆ πῆγε νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ στὸ ἀεροδρόμιο, κοστώντας τὴν ἀγκυλιά της ἕναν μικρὸ πτήκο πού τῆς εἶχε ἀγοράσει. Τὸ εἶνε ὑδάτινα περᾶσι μὴ κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό.

— Τί τὸν ἔφερε μαζί σου; τὴν ρώτησε γελῶντας ὁ Ζάν. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἀποχωρήσῃς διόλου;

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτό. Σοὺ τὸν ἔφερα νὰ τὸν πάσης μαζί σου. Εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ σοὺ φέρῃ γαῖα, θὰ σοὺ κρατᾷ συντροφικὰ στὸ ταξίδι καὶ... θὰ σοὺ θυμίσῃ λιγάκι τὴν γυναῖκα σου πού θὰ σε περιμένῃ μὲ λαχτάρα, νὰ σε σφίξῃ πάλι στὴν ἀγκυλιά της!...

Ὁ Ζάν τὴν φίλησε μὲ μάτια δακρυσιμένα ἀπὸ συγκίνησι...

... Στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαιναν καλά.

Ὁ ἀσύρματος παρακολουθοῦσε τὸν ἀεροπόρο στὴν τολήρη πτήσι του. Ἀσφινκὸς ὁ Ζάν ἔπαυσε νὰ δίνει σημεία ζωῆς. Δὲν ἀπαντοῦσε πιά στὴς προσκλήσεις τοῦ ἀσυρμάτου. Βαθεῖα, τρομερὴ σιωπὴ τὸν σκέπαζε, ὡς τὴν ἡμέρα πού ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε σ' ἕνα βουνὸ κι' ἐγίνε κομμάτι. Τὸ πτώμα τοῦ ὁδονοῦ τοῦ ἐβγαλεν φοιντὰ παραμορφωμένο κάτω ἀπ' τὰ συντρίμια.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες πού ἐξέτασαν τὰ συντρίμια τοῦ ἀεροπλάνου ἐβγαλεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ δυστύχημα προσκλήθη ἀπ' τὸ γεγονός ὅτι ὁ πτήκος πού εἶχε δώσει ἡ Νικολῆ στὸν ἄντρα της, μπλέχτηκε ἀνάμεσα σὲ δύο μοχλοὺς. Ὁ Μπαρνιέρο δὲν μποροῦσε κατόπιν αὐτοῦ νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἀεροπλάνο του κι' ἔπεσε πάνω στοὺς βράχους πού βρέθηκαν ὑποστά του.

Ἡ προσφιλὴ τῆς καστορορίχτρα εἶχε, ἀλλοίμονο, βῆθ' ἀληθινή. Ἡ Νικολῆ σκότωσε τὸν ἄντρα της χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ!

ΡΟΖΙΤΑ ΖΙΡΑΝΤΟΤ

•••

Ὁ ἔρως... πού σκοτώνει

Στὸ περιβάλλον τοῦ Μπέουνα Σῶ, συζητοῦσαν μὴ μὲρα γιὰ τὸ ἄν τὸ ἐρωτικὸ πάθος μοῖρᾳ νὰ δόνησιν ὡρισμένους ἀνθρώπους σὲ πρόωρο θάνατο. Ὁ διάσημος νιου-μουρσιτῆς ἐπενέθη τότε καὶ δὶλωση:

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν περίπτωση ἑνὸς φίλου μου, πού ἐρωτεύθηκε μὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία ὅμως ἀνέζησε νὰ τὸν παντρευθῇ, γιὰτὶ ἦταν φτωχὸς. Ὁ δυστυχισμένος νέος λυπήθηκε ὑπερβολικὰ...

— Καὶ θὰ πέθανε, ἀσφαλῶς! ἐπενέθη μὴ ὡμαντικὴ κοπελλίτσα.

— Μάλιστα, δεσποίνε, ἀπάντησε σοβαρώτατα ὁ Σῶ. Πέθανε... ἔπειτα ἀπὸ 50 χρόνια!

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Ἡ κυρία Ἀυάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λῆθ' τὴ λέξι: ποτέ! Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε! Ἡ ἀμοιβὴ μου εἶνε πεινιχτὰ φράγκα... Χαίρετε.

Θεατρὸς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ. ΣΑΝΤΙΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27 135 - 29 - 967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀγάπη καὶ πάθος

Ἀγαπᾷ τὸν παλινδρόμο. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ ἴδια. «... Λατρεύω σὰ θεὸ ἕνα ἄντρα κυλιόμενο στὴ λάσπη. Ὃπου κι' ἂν τὸν ἀγγίξῃς λερώνεσαι... εἶνε ἕνα κτήνος ἕνας πρόστυκος, ἐνὶ τέρας... Καὶ ὅμως ἂν μποροῦσατε νὰ φαντασθῆτε πόσο τὸν ἀγαπᾷ...» Τόσο πού σκεπτεῖται ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο. Τὰ πάντα παρὰ γὰ ζῆλον μακριὰ του. Ἀλλὰ καὶ μαζί του — ἀναγνωρίζει τῆς εἶνε ἀδύνατο νὰ ζῆλον. Μασκαράς αὐτὸς, μοναχοκόρη ἀπὸ καλὸ σπίτι αὐτῆς. Πῶς νὰ συνοδοιπορήσῃ μαζί του; Ζῶο παίγνιο, δὲν ξεκινοῦν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴ μορφή, ἀπὸ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα. Βλέπει στὴν κάμε μὴ ἕνα μῦθο τοῦ συνόλου καὶ δικῆς διαταγῆς, χωρὶς συνείδησι, δικῆς ντροπῆς, χωρὶς ν' ἀναγνωρίζῃ τὴς συνέπειες, δικῆς νὰ λογιζοῖται τὴς εἰδικῆς περιπτώσεως πού παρουσιάζονται στὴν κάθε γυναίκα, στρέφεται πρὸς ὅλες. Δὲν ὑπάρχουν γι' αὐτὸν ὅλες. Δεσμοὶ ἔρωτες μὲ συνέχεια, καταστάσεις ἐκδηλωτικῆς, μὴ κάποια σθεναρότης, μὴ στοιχειώδης ἐντιμότης. Δὲν ὑπάρχουν οἱ φραγμοὶ πού στερνοῦν καὶ τοὺς πρὸ κυνικούς. Δὲν τὸν ἀφοπλίζει ἡ ἀρετὴ, ἡ κοινὴ βέβαια, ἡ ἡλικία ἡ αὐστηρότης, ἡ φρουρήσις. Κυνηγὸς πού μὴ διστάσῃ τὸ θῆρα ἀσκοπεῖ, κι' ὅς εἶνε τὸ κανονικὸν τοῦ κλοῦδιου, ὅς εἶνε ἡ κόττα τοῦ ὀρνιθώου... ὅς εἶνε τὸ πᾶντιν τοῦ ζωολογικοῦ... Γυναίκα νὰ εἶνε. Αὐτὸ προσέχει. Ἀγνωστὴ πού εἶνε ἡ ἐρωτικὴ τιμὴ. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν. Δὲν ἔχει ἱερὰ καὶ ὅσο. Σκοπεύει τὴν γυναῖκα τοῦ δρόμου μὲ ὅση εὐκολία τὴ σύζυγο τοῦ φίλου του.

Καὶ ἂν πιστεύουμε τὸ ὅμα τοῦ ἀδραγμοῦ αὐτοῦ ἡθιμοῦ δὲν ἀσπάζονται οἱ βολές του. Μακάριον οἱ θρασεῖς. Καὶ παντοῦ, ἀλλὰ ἰδίως στὸν ἐρωτικὸ στίβο. Οἱ σεμνοὶ καὶ οἱ «καθῶς πρέπει» ἀποτελοῦν τὸ ἰδιανικὸ τῶν γυναικῶν — λένε οἱ ἱδίους. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ σεμνότης καὶ ὁ καθῶς πρέπει οἶνε νὰ τὴ χειρότερα εἰσιτήρια γιὰ νὰ γίνετε δεκτοὶ σὲ ἐρωτικὸ γεῦμα. Τὴ διακεκριμένη θεοὶ ὅς εἶνε τὴν ἐξασφαλίζει ἡ αὐθάδεια. Ἰσχυρὸς μου ἡ εὐκάδεια, εἶνε τὸ ἐμβλημα τῶν κατακτητῶν. Ἐνας Καστανόσας πού κοκκινίζει κι' ἕνας Δὸν Ζουάν πού κἀνε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τὰ λόγια του, δὲ δρῶνται τὸν ἐρωτικὸ κίτρον παρὰ μόνον στὴς σελίδες τῶν μυθιστορημάτων τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Ἐφύγαν ὅμως ἀπὸ τὸ θῆρ τοῦ κοριτοῦ πού προσκυνᾷ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ κοκοποιό. Ὁ, ἂν δὲν εἶχε τοὺς γονεῖς της πού τὴν λατρεύουν ἀπὸ καρὸ θὰ εἶχε παραδῶσει τὰ νιάτα της στὸ θάνατο. Τὴ τῆς χρειάζεται μὴ ζωὴ βρομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Δὲν πείθει ὁ σὺ τοῦλάχιστον ζῶν οἱ γονεῖς της. Δὲν πείθει, ἀλλὰ ἀποσπείρει ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ἀρνιέται τὸν ἔρωτα πού θὰ τῆς παρουσιάσῃ μὴ ἄλλη μορφή. Ἀρνιέται τὸ γάμο, ἀφοῦ μ' αὐτόν, κι' ἂν ἀκόμα τὴν καλέσιν κοντὰ του δὲν πρέκειται νὰ ἐνώσῃ τὴν ἑαυτῆς. Εἶνε τόσο βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐρωτῇ, θὰ τὴν ταπεινώσῃ θὰ τὴν ἐκβληθῇ. Ἀρνιέται τὴν χάρι, τὸ γέλιο, τὴν περιπέτεια, τὸ καὶ τῆς ζωῆς. «... Προτίμω τὸν ἀνὸν θάνατο τῆς ἀγάπης μακριὰ του. Προτίμω νὰ μείνω πιστὴ στὸν ἔρωτα μου καὶ νὰ σβῶς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ σὺ καὶ μὴ πᾶν, παρὰ νὰ δῶς τὸ χέρι σ' ἕνα ἀπατεῖνα, πού εἶνε ἀνάξιος τέτοιας τιμῆς...».

Παιδίστικες ἀνοήσιες, θὰ πῆτε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ μὲ τὰ δεκαετή χρόνι; ἡ μόνον πού «παραλογίζεται», ὅπως θὰ λέγουμε σὲ γλώσσα ἀντιερωτική. Ἐκὼ πρόχειρη καὶ ἀλλὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ κοπέλλα πού ἔχει περάσει τὰ πρῶτα της νιάτα. Κι' οὐτε εἶνε ἡ ἀδελφὴ κόρη τοῦ σπιτιοῦ. Κορίτσι ἐργαζόμενο μὲ τὴ σκέψιν, μὲ τὴν πείρα του, μὲ τὴ γνώσιν τῆς ζωῆς. «... Ἐργάζομαι ἀπὸ τὰ δεκάεφτά μου χρόνια. Τώρα εἰμαι κοσμοεφτά ἐτών. Στὴν ἐργασία μου ὅλοι μὲ ἐκτιμῶν καὶ μὲ σεβόνται. Καὶ ὅμως ἀγάπησα ἕνα νέο πού καθε ἄλλο παρὰ ἄλλος τῆς ἀγάπης μου εἶνε...».

Τὸν ἀγαπᾷ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια. Γιὰ χάρι τοῦ ἐθους τοῦ σπιτιοῦ, τὴν οἰκονομία, τὰ ὄνειρα της. Ἐθῆσις καὶ τὴν ὑπερφάνεια της ἀκόμα καὶ ἀνέχεται ταπεινώσεις, στροφάσεις, προσβολὰς, ἐξευτελισμούς. Αὐτὴ πού δὲν ἀνέχεται ἀπὸ ἄλλους τὴν παροικίαν πρὸς τὴν πατρίδα! Κουρέλι τὴν κάνει αὐτὸς καὶ τὸν λατρεῖ. Πολύφυλλη καὶ ἡ δική της τῆς καρδιά στρέφεται σὲ κάθε κατεύθυνσι. Ὃπου τοῦ εἶνε πρὸ βολικά. Ὃπου τοῦ ἔρρη πρὸς πρόχειρα. Κατὰ τὰ διαλείμματα δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων του, στρέφεται καὶ πρὸς αὐτὴν πού τὸν προσμένει σὰ θεοτίτα.

Εὐκαιρίες δὲν τῆς λείπουν. Πολλοὶ τὴν πολιορκοῦν. Πολλοὶ τῆς ἐκδηλώνουν τὴν συμπάθειαν τους. Καὶ δὲν εἶνε σὰν αὐτὸν τὸν ἄσπαστο. Ἐν τούτοις δὲν ἀποσπείρει νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Ἡ λογικὴ τῆς ὑπαγορεύει τὴ φυγὴ. Τὸ αἰσθήμα τῆς ἐπιβάλλει τὴν παρασῆσιν τοῦ μωρτορίου. Ντρεπεται τὸν ἑαυτὴ της γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία εἶνε ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴ δύναμιν τῆς θελήσεως της. Καὶ μένει γιὰ νὰ μαρμαρώσῃ. Μένει γιὰ νὰ ἐκτίθεται. Μένει γιὰ νὰ ἐξευτελίζεται.

Συνταγὴς ζητοῦν καὶ οἱ δύο. Τὴν πενικιλίαν πού θὰ διαλύσῃ τὴν ἐστία τῆς μολυνώσεως. Ζητοῦν τὰ ἀνύπαρκα. Σὲ δόλους τοὺς τοῖς εἶχαν ἄλματα ἡ ἱατρική. Στὸν ἔρωτα ἔμεινε στὸ σπῆμα πού βρέθηκε ἀπὸ τὴν πρώτην μέρα τῆς δημιουργίας. Ἀνίκαν νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Μὴν φάνετε γιὰ φάρμακα ἐξευτερικά. Καὶ πολὺ λιγώτερον γιὰ νιτροσφία. Τὸ φάρμακο πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ μέσα τοῦ ἡ κοίτης καὶ ὁ καθῆνας. Οἱ παρηγορίαι τῶν τῶν ἀντὶ νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάσταση. Τὴν ἀντιπαρασῆσιν τῆς ἀδυναμίας θὰ τὴν βρῇτε στὸ ἀπὸθεμα τῆς θελήσεως. Τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας πού ἔχετε μέσα σας. Θὰ λογικευθῆτε καὶ θὰ πῆτε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἔρωτας ἡ ἀλλοφροσύνη πού κάνει τὸν ἄνθρωπον νὰ δεχεται ἐξευτελισμούς καὶ ραπισμάτα.

Ἐρωτας εἶνε ἡ ἀπόλυτη ἐναρμόνισι ψυχῶν καὶ σωματίων. Εἶνε ἡ ἀμοιβὴ ἐκτίμηση. Εἶνε ὁ σεβασμὸς πού ἐνώνει δύο ἀνθρώπους ὑπάρχει. Δίχως αὐτὴ τῆς προϋποθέσεως ἀποτελεῖ βλασφημία νὰ μιμνήσκῃ γιὰ ἔρωτες. Πέστε τὸν πάθος πᾶς τοῦ βιτοῦ, ὀνομάστε τὸν ψυχολογία.

Ὅχι ὅμως ἔρωτα. Κι' ὅταν κάνετε αὐτὴ τὴν διαπίστωσι, ὅταν πείσεται τὸν ἄρρωστο ἑαυτὸ σας ὅτι δὲν πρέκειται γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ μὴ νὰ σπῇ τὸν πᾶθος πᾶς τοῦ βιτοῦ, ὀνομάστε τὸν ψυχολογία.

Ὅχι ὅμως ἔρωτα. Κι' ὅταν κάνετε αὐτὴ τὴν διαπίστωσι, ὅταν πείσεται τὸν ἄρρωστο ἑαυτὸ σας ὅτι δὲν πρέκειται γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ μὴ νὰ σπῇ τὸν πᾶθος πᾶς τοῦ βιτοῦ, ὀνομάστε τὸν ψυχολογία.

Ὅχι ὅμως ἔρωτα. Κι' ὅταν κάνετε αὐτὴ τὴν διαπίστωσι, ὅταν πείσεται τὸν ἄρρωστο ἑαυτὸ σας ὅτι δὲν πρέκειται γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ μὴ νὰ σπῇ τὸν πᾶθος πᾶς τοῦ βιτοῦ, ὀνομάστε τὸν ψυχολογία.

Ὅχι ὅμως ἔρωτα. Κι' ὅταν κάνετε αὐτὴ τὴν διαπίστωσι, ὅταν πείσεται τὸν ἄρρωστο ἑαυτὸ σας ὅτι δὲν πρέκειται γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ μὴ νὰ σπῇ τὸν πᾶθος πᾶς τοῦ βιτοῦ, ὀ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Η Τιενέτα περιπατούσε βιαστικά και κάθε τόσο γύριζε για να δει μήπως την παρακολουθούσε κανείς. Νύχτωσε και γι' αυτό ταχυτέον το βήμα της. Ήθελε να φτάσει στο ταχυδρομείο, να ρίξει το γράμμα στο κουτί και να ξαναγυρίσει στο σπίτι της προ της επιστροφής του συζύγου της για να μην αντιληφθεί την απουσία της. Τέλος έφτασε μπροστά στο γραμματοκιβώτιο. Έβγαλε βιαστικά το γράμμα από την τσάντα της κι άπλωσε για να το ρίξει στο κουτί. Την ίδια στιγμή όμως άκουσε πίσω της μια φωνή: —Τιενέτα! Δώσε μου αυτό το γράμμα!

Ήταν ο άντρας της. Προτού όμως εκείνος την πλησιάσει άφησε το γράμμα να γλιστρήσει μέσα στο γραμματοκιβώτιο.

Βαδίζοντας κατόπιν πλάι πλάι, ξαναγύρισαν στο μικρό σπίτι, όπου έμεναν, χωρίς να προφέρουν λέξη. —Σε ποιόν γράφεις, Τιενέτα; την ρώτησε. Πρέπει να μου το πεις...

Πονούσε, υπέφερε γιατί την λάρρευε.

Χρές το βράδυ άκομη τον ψιθύριζε γλυκά ενώ τον έσφιγγε στην αγκαλιά της: —Δεν υπάρχει για μένα άλλος άνδρας στον κόσμο, πολυαγαπημένο μου. Και θα ήθελα κι' ενώ να μη βλέπης παρά μονάχα έμένα.

Ήθελα να είμαι η πιο κομψή, η πιο γοητευτική γυναίκα. Γι' αυτό χίλευω τις άλλες γυναίκες τις πλούσιες και καλοντυμένες που κυττάζουν κάποτε.

Ήταν αλήθεια πως χίλευε όλες τις φίλες της, άνόητα όμως, χωρίς να υπάρχει λόγος, γιατί ούτε άσχη

μη ήταν, ούτε άκομψα ντυμένη. Τις χίλευε όμως για τα λούσα τους που δεν είχε αυτή. Τα οικονομικά του άνδρα της δεν της επέτρεπαν μεγάλα έξοδα. Και η παραμονή τους άκομη σ' εκείνη τη λουτρόπολη ήταν σωστή τρέλλα.

Είχαν παντρευτεί από έρωτα, ένα χρόνο πριν. ΉΤιενέτα δεν είχε προίκα. Ήταν από καλή αλλά φτωχή οικογένεια. Ο Μαρσέλ πάλι ήταν ένας νέος καλλίτεχνος με ταλέντο.

Όπου πήρε την Τιενέτα είχε μαζέψει ένα στρογγυλό ποσό που θα τους επέτρεπε να κάνουν ένα μικρό ταξίδι του μέλιτος στην Τάλια. Και όταν γύρισαν στο Παρίσι άρχισε να εργάζεται πυρετωδώς για να μπορέσει πάλι να συγκεντρώσει ένα ποσό που θα του επέτρεπε να κάνει μια νέα εκπαγή στην γυναίκα του.

Ετσι, τον Ιούλιο, της άνεκοίνωσε: —Τιενέτα μου, ξέρεις πως έκοιμη άρκετά χρήματα για να πάμε να παραθερίσουμε στο Ζουάν Λε Πέν;

Εκείνη χτύπησε χαρούμενη τα χέρια της σαν μικρό παιδί και ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

Στο Ζουάν Λε Πέν νοίκισαν ένα άπομερο οικονομικό σπιτάκι και ζούσαν εκεί ευτυχισμένοι.

Και να τώρα που την έπιασε επ' αυτοφώρω να στέλνει γράμματα σε άλλους! Δεν μπορούσε άκομη να το πιστέψει. Δεν ήθελε να βάλει κακό στο μυαλό του. Θα του έφτανε μια λέξη της Τιενέτας για να την πιστέψει τυφλά.

Η Τιενέτα όμως έμενε

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η Άνναμπέλλα

Αφού ενθάδε παρ' εμού ο Τάυρον ήττηθη, απ' το γοητηλικόν αυτό παρητήρη, ως ήτο δε έπόμενον, τούτέστιν φυσικόν, λαβών τα βεδρεγμένα του άχρετο... άπών. Κατόπιν τούτου ο πάχος ο Πασουρέν θλιμμένος, κακοκεφάδης, άθυμος και στενοχωρημένος επέστρεψεν εις Χόλλυγουντ ως πρόδοτον άπολαλός προβλέπων περιφρόνησιν εκ της... Άνναμπέλλας. Όντως δε η συμβία του, η προαναφερθείσα το δεζηλικόν αυτό πεπληροφορηθείσα ήττησάτο εκ τω πασούρεν και κοίτης γωισμούν προς έμαυτόν δ' απέστειλεν θερμόν χαιρετισμόν: «Χάιρε, ά νέε Δόν-Ζουάν, άναφανώ σοι: ζήθι! »και μεθ' ύμών συσχετισθών σοδορός έπιθυμώ έρωτος ή καρδιά μου φελογισμένου (βοίθει, »και πάντα τα προσόντα σας άπειρώς... (έκτιμώ, »Τούτέστιν ως τον άριστον ύμās άνα- (γνωρίζω, »διδ' ο μετά του Τάυρον εν άκαρεί γω- (ορίζω »και εις το μέλλον παρτενέρ, ως είνε (λογικόν, »θα έχω έναν έσασί: τον Παρατατικό! »Ινα δε σύντομος έστί η πρώτη έπαφή »έρομου λίαν προσεγώς δια τον άροα- (δώναν, »Και κάτωθεν περιέργος όντως ύπο- (γασφά: »Η Άνναμπέλλα ή γνωστή από τη... (Δραπέτσάνα, »Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σιμπλή, δεν άπαντούσε στην ίκσεια του βλέμματός του κι' έσκυψε το κεφάλι της, σαν να παραδεκτόταν την ένοχή της. Τότε ένα κύμα σπιντας ανέβηκε στο πρόσωπό του. Μ' ένα πηδήμα βρέθηκε κοντά της. Την άρπασε απότομα απ' τους ώμους και φώναξε άπειλητικά: —Θέλω να μου πεις! Άμέσως!... Άκούς;

Η Τιενέτα φοβήθηκε, έτρεμε, αλλά δεν άνοιξε το στόμα της. Εκείνος την άνάγκασε τότε να γονάτισει και την έσφιξε πιο πολύ. Πάνω στην παραφορά του την έπιασε απ' το λαιμό. —Σε ποιόν έγραφε; ούρλιαζε.

Την κύτταζε στα μάτια τόσο άγρια, που έκαινε με δυσκολία κατάρωσε ν' άρθώσει:

—Στον Μορέν!

Ο Μαρσέλ τότε την έρριξε στο πάτωμα και βάζοντας το γόνατό του στο στήθος της εκλείσε τα μάτια του κι' έσφιγγε, έσφινγε...

Εκείνη σπαρτάριζε. Είδε την φριχτή έκφραση του προσώπου του και κατάλαβε πως ήταν άποφασισμένος να την σκοτώσει. Μετάνιωσε που δεν είχε έξηγηθεί προηγουμένως. Ήθελε τώρα να του μιλήσει και μούγγριζε, χειρονομούσε προσπαθώντας να του δώσει να καταλάβει. Εκείνος όμως με τα μάτια κλειστά, εξακολουθούσε να σφιγγει. Και δεν έσφιγγε τα χέρια του παρά μόνο όταν το θερμό εκείνο σώμα έμεινε άκίνητο άναίσθητο, χωρίς ζωή.

Σηκώθηκε τότε, φέρεσε το καπέλλο του και βγήκε τρέχοντας. Σε λίγο, βρισκόταν στο καζίνο, όπου δεν δυσκολεύτηκε να βρει τον πλούσιο Μορέν. Τον πήρε παράμερα και του είπε:

—Μορέν, ξέρω καλά ότι σου γράφει τσιτικά ή γυναίκα μου...

—Η γυναίκα σου; Είνε δέκα μέρες τώρα που λαβαίνω από ένα άνωθυμο γράμμα. Δεν φανταζόμουν όμως πως τα έγραφε η Τιενέτα!

—Τι σου γράφει;

—Όλο άνοησίες για την γυναίκα μου. Δεν θα πίστευα ποτέ πως η Τιενέτα μπορούσε να φερθή τόσο πρόστυχα... Να διάβασε το τελευταίο γράμμα της.

Ο Μαρσέλ το πήρε, άναγνώρισε άμέσως το γραφικό χαρακτήρα της γυναίκας του και διάβασε:

«Πρόσεχε την γυναίκα σου, Σε άπατά!».

Τίποτε άλλο. Ούτε ίχνος έρωτικής φράσεως.

Το αίμα του Μαρσέλ πάγωσε, στίς φλέβες του. «Ω, σ' η Τιενέτα δεν τον άπατούσε. Έγραφε στον Μορέν άνωθυμα γράμματα για να συκοφαντήσει τη γυναίκα του την όποια χίλευε έπειδή φορούσε ακριβές τουαλέτες και πολύτιμα κοσμήματα. Πολλές φορές του έκανε παρατηρήσεις γιατί και ο ίδιος την κύτταζε έπιμωνα.

Η φοβερή αλήθεια φώτισε απότομα το μυαλό του. Όσοτε από άγαπητή γι' αυτόν έκανε ό,τι έκανε η Τιενέτα του. Κι' αυτός τη σκότωσε!

Τρέλλος σ' αλήθεια αυτή τη φορά έτρεξε στο σπίτι του, άρπασε το πλεγμένο πιά πτώμα της γυναίκας του και με μηχανικές κινήσεις, σαν ύπνοδάτης, την ανέβασε ψηλά στην άποκρημνη άκτι κι' απ' εκεί σφισαγκαλισμένος με την πολυαγαπημένη του νεκρή, έπεσε μαζί της στη θάλασσα.

ΚΛΟΝΤ ΛΑΒΕΡΙΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Την ερχόμενη εβδομάδα το 'Εθνικό Θέατρο ανέβάζει τον «Συρανό Ντέ Μπερσεάκ» του Έντιν Ροστάν με έμμεση μετάφραση του Δ. Γιαννουκάκη.

Το ίδιο έργο είνε παιγνιό πριν 30 χρόνια με μεγάλη επιτυχία από τον θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη. Η Ρωσική την ίδια και με Συρανό τον πατέρα του σημερινού Συρανό κ. Δ. Μυράτ. Η μετάφραση ήταν του ποιητού Γ. Στατήρη, χωρίς όμως διορθοκαταλήψεις.

Τώρα ο «Συρανό» ανέβάζεται με άμορφη σκηνικά, ένα από τα όποια, της τετάρτης πράξεως, άναπαριστά πεδινό μάχη.

Μία πολύ πρωτότυπη σάτυρα του «Τρωϊκού Πολέμου» γραμμένη από τους κ. κ. Σακελλάριον και Γιαννακόπουλον, με όλους τους ήρώες του συγχρονισμένους επικαίρους, έτοιμάει ο θίασος του κ. Λογοθετίδη στο «Κεντρικόν».

Η χορεύτρια Νίκη Δεμερτζή, που επί δύο συνεχώς χρόνια είχε έπιτυχε στα μεγαλύτερα θέατρα του Λονδίνου και που έπείστοσε τελευταία στην Άθήνα, πρόκειται να παίξει σε μία καινούργια ελληνική ταινία.

Πράγματι, υπέγραψε συμβόλαιο με την «Χορεία Φίλι» και θα είνε η πρωταγωνίστρια μιας κωμωδίας του κ. Καρύδη, που έχει τίτλο «Δυό κορόδα με πατέντας». Χαρακτηριστικό είνε ότι για την εμφάνισή της αυτή η Νίκη Δεμερτζή θα λάβει τη μεγαλύτερη αμοιβή που έχει δοθεί ως σήμερα στον ελληνικό κινηματογράφο, δηλ. 100 λίρες χρυσές!

Η Έλληνισ σάτο του τραγουδιού και του κινηματογράφου Στέλλα Γκαέκα που έλαβε πονθές μέσος μαζί με τον Έλληνα επίσης τραγουδιστή Νίκο Γκούρνη, σε μία μεγάλη φιλανθρωπική παράστασι, που δόθηκε σε ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα του Σικάγου, πρόκειται να δοκιμασθή και στον άμερικανικό κινηματογράφο.

Όπως εγγώσθη το δοκιμαστικό «γύρισμα» θα γίνει στα στούντιο της εταιρίας «Γουόρνερ» στην Καλλιφόρνια.

Υστερα από τις έπιτυχίες που έσπυε στα μεγάλα κέντρα της Νέας Υόρκης, η γνωστή χορεύτρια Μπέλλα Σαράν, πρόκειται να έμφανισθή και σε ένα από τα μεγάλα βασίτια του Μπροντγουάιν.

Η Μπέλλα Σαράν θα ντεμπιούάρη σ' αυτό με τον «χορό της φωτιάς» του Ντέ Φάλα, που είνε μία από τις καλύτερες δημιουργίες του.

Η μεγάλη «ρέντα» της ελληνικής ταινίας «Οι Γερμανοί ξαναγονονται», συνεγίζεται και στις συνοικίες.

Ετσι την περασμένη εβδομάδα στον κινηματογράφο «Κόσμος» της συνοικίας Νέου Κόσμου, έπραγματοποίησε 20 χιλιάδες εισιτήρια, ρεκόρ πρωτοφανές στα χρονικά του ελληνικού κινηματογράφου.

Υστερα από άπουσία 3 ετών, ξαναγυρίζει την ερχόμενη εβδομάδα στην Άθήνα, η γνωστή χορεύτρια Λάουρα. Έδώ θα παραιομένη ένα μικρό χρονικό διάστημα και μετά θα όγνη για την Άμερική, όπου έχει έγκατασταθή από πέρυσι η άδελφή της Νίτα (Πί και Νί) που παντρεύτηκε ένα πλούσιο Άμερικανό.

Δυό άκομη ενδιαφέροντες καλλιτεχνικοί νάμοι άναγγέλλονται από το έρωτικό.

Η χορεύτρια Άννη Φραγκούλη παντρεύτηκε στο Χαλέπι με ένα βαθύπλουτο ίθαγενή και ή σουμπερτίτα του θιάσου άδελφών Καλούτ, Χριστίνα Κατακάλου, στην Άλεξάνδρεια, με ένα γνωστό βαυβακέμπορο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μακιγιάζ

Ο «μακιγιάζ», κυρίες μου, το ξέρετ' όλες μόνον από την πείρα της ζωής, την καθημερινή. Όμως θα ήθελε αν ψάξετε στα βιβλία των Αιώνων ότι δεν είν' εφεύρεσις καθόλου τωρινή.

Πάντα η Γυναίκα, φίλες μου, είχε «ταλάν» και φλέβα να φέρεται φιλάρεσκα και νάν' αίσθητική. Κι' ίσως γι' αυτό γεννήθηκε! Παράδειγμα ή Εύα που για να δείχνει πιο κομψή και πιο προκλητική, και μπρός στα μάτια τ' άντρικά μη δείξη πως ξεπέφτει —για να της μείνουν κι' ο Άδάμ... κι' ο Σατανάς πιστοί!— σε κάποιες λίμνης έτρεξε το φυσικό καθρέφτη μ' ένα λυμένο εύσιννο... να μακιγιαρισθή!

Αυτό, λοιπόν, κυρίες μου, ήταν το πρώτο δάψιμο κι' ήταν κι' η εφεύρεσις, θαρρώ, του «μακιγιάζ». Πιστεύω πως σάς έπεισα και προχωρώ στο γράψιμο, στα περασμένα της Ζωής, κάνοντας «ρεπορτάζ».

Και—για «να λάμψη Ίστορικώς» ή καθαρή αλήθεια—το «μακιγιάζ» θεοπίστηκε στον κάθε μας Λαό κι' είχαν στην Αρχαιότητα τα πάμπολλα ψιμύθια που τα υιοθέτησαν κι' οι τόσοι Φαραώ. Ουδέποτε ο «Έρωτας υπήρξε άτημέλητος κι' ούδέποτε χωρίστηκε από το «μακιγιάζ». Πάντα το κάθε «ραντεβού» αλλά κι' ο «μήν του μέλιτος» είχανε τ' άπαραίτητα... κραγιόνια για «μαπαγκάζ».

Ο «μακιγιάζ», κυρίες μου, δεν είνε πια προσποίηση, ούτε κι' είνε της φύσεως, που λένε, «καμουφλάζ». Είνε άπλως Πολιτισμός! Κι' άκόμα είνε ποιήσις και ρεπουσάρις τη Ζωή, θαρρώ, το «μακιγιάζ».

Ίατ' ή Γυναίκα απ' την άρχή, γεννήθηκε κοκέττα κι' αυτό το μακιγιαρίσμα, είνε ζωγραφική της φυσικής της Όμορφιάς, είνε ή «τουαλέττα» και κάνει τη σαγήνη της, γλυκειά κι' αίσθητική.

Είσαστε περισσότερο, πολύ, χαριτωμένες βάζοντας λίγο «κόκκινο» στα μάγουλα τα άχρα, και δίχως ούτ' αυτές τις δυό γ κ ρ ε ν ά π ε ρ ι σ π ω μ έ ν ε ς θάτανε τα χειλάκια σας, νομίζω, πενιχρά.

Έσ' τους πολλούς μου τους γνωστούς ξέρω πεντέξη άτομα που λένε πως ή κραγιονία δεν είνε άνεκτή, το νά... ξεθάψη το φιλί, θεθαίως είν' ελάττωμα, αλλά διαλέξτε, φίλες μου, μια μάρκα έκλεκτή!

Υπάρχουν τώρα, φυσικά, Νειάτα προνομιούχα κι' αυτά τα μακιγιαρίσματα ή φύσις άρκετά, αλλά σε τέτοιες όμορφιές, άκόμα και τα ρούχα, σάς θεβαίω, κυρίες μου, πως είνε περιττά!

Όμως όταν των «είκοσι» περνάς την ηλικία και είσαι γοητευτική μάχι καλλονή, δασ και νάχης θέλητρα που λένε γυναικεία, πως θα φανής μέσα στο φώς, άχρη σαν το πανί:

Κι' αν είσαστε, κυρία μου, παρτάν!—άσχημούρα —Έδώ τα λέμε μυστικά και είμαστε «άντρ-ε-νού»! Κουκλίτσα με το «μακιγιάζ» γίνεται κι' ή καμπούρα κι' ο άντρας ξεπλανεύεται... γιατί δεν έχει νού!

Όσα προσόντα νάχετε, καρδιά και καλωσύνη, πολύ μυαλό και μόρφωση, «πιάνο και γαλλικά» κι' αν γενικός φημίζεσθε για νακοκυρωσύνη—βαφήτε κάπως έλαφρά... Βαφήτε «φυσικά»!

Οι Άντρες είμαστε όλοι μας, περιέργοι κι' άχάριοτοι και μ' έπιπολαίότητα στις πράξεις μας μεγάλη. Νά μη σας θλέψη ο άντρας σας άχρη κι' άμακιγιαριστή μη σας τον πάρη Άλλη!

Διευκρίνιση

Είσηγογράφος Mrs. Γαλλία

Μακιγιάζ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

8ον Τώρα πιά δεν της έμενε αμφιβολία της Λίλιας. Τό ύφος της Ματίνας σασιτισμένο κι' ένοχο, της μαστούσε πιά πολλά απ' όσα είδε μόνη της με τ'α μάτια της. Δεν υπήρχε αμφιβολία πώς η Μαίρη είχε πιάσει σχέσεις με τόν γιατρό. Σε ποιά σημείο είχαν φτάσει οι σχέσεις τους, αυτό δεν μπορούσε να τόν ξέρη. Ήταν όμως βέβαιο πώς η θεία Ματίνα τή βοηθούσε, καί φυσικά θά τόν θεωρούσε εξαιρετική τύχη να κάνει γαμπρό τόν Φάνη.

Πικραμένη, φαρμακωμένη γύρισε σπίτι της. Θάθελε να πη στή υπτέρα της τόν πόνο της, αλλά τήν πήρε τόσο βυθισμένη στή λύπη της, πού μόλις είχε τόν θάρος να της μιλήση γιά τόν θρίαμβο της Μαίρης στις εξετάσεις της.

— Βλέπεις, παιδί μου; Έκανε με μάτια δακρυσιμένα η πονεμένη γυναίκα. Έσ' αδικήθηκες. Δώσε μου τόν λόγο σου πώς από αύριο θά ξαναρχίσες τόν πιάνο σου, νάγουμε τούλάγιστον αυτήν την παρηγοριά.

Κι' η Λίλια έδωσε τόν λόγο της.

Ένα άψυχο όργανο

Καί κράτησε τόν λόγο της. Από τήν άλλη μέρα, τ'α δυοφορα σαλόνια του σπιτιού άρχισαν πάλι να πλημμυρίζουν με σοβαρές θλιμμένες μελωδίες. Έπαιζε η Λίλια, ανάρχιστη τήν τακτική της μελέτη και τ'α μαθηματά της. Μάταια όμως όσοι τήν άκουγαν με προσοχή ζητούσαν να βούρνε ανάμεσα στους σοβαρούς σκοπούς, τήν ψυχή πού θά τούς ζωντανέυε. Κι' ο καθηγητής της παραδενεύονταν καί απελπιζόταν με τή μεταβολή αυτή στο παίξιμο της άγαπημένης του μαθήτριας.

— Μά τί σου συμβαίνει; τής έλεγε ανυπόμονα. Παίζεις σ'α μηχανή. Είσαι άγνώριστη. Δεν μπορείς επί τελους να έκφράσης τόν πόνο σου σ'α πλήκτρα. Πόνεσες τόσο, καθώς φαίνεται, με τήν οικογενειακή σου περιπέτεια. Δεν μπορείς να τραγουδήσεις τόν πόνο σου στις νότες;

Η Λίλια δέ μιλούσε. Ένοιωθε όμως ένα σιδερένιο χέρι να τή σφίγγη τήν καρδιά, να τήν έμπεδιζή να γυμνάση. Καί με τή νεκρή καρδιά της, πώς μπορούσε να παίζει ζωντανά; Τρόμαζε ώρες-ώρες με τόν εαυτό της, γιατί καταλάβαινε πώς κάτι είχε πεθάνει μέσα της. Έξακολουθούσε ώστόσο μηχανικά τή δουλειά, χωρίς να σκέπτεται τίποτε άλλο παρά πώς έπρεπε όπωσδήποτε, να εύχαιοστήση τή μέτρα της δινόντας τήν παρηγοριά ότι δεν άφισε τίς σπουδές της στή μέση.

Πέρασαν έτσι καταθλιπτικοί οι μήνες τού καλοκαιριού. υπήκε τόν φθινόπωρο, κι' έπειτα ο χειμώνας. Η μαυροίλα της πλάσης κύκλωσε τήν ψυχή τής θλιμμένης κοπελλίτσας καί της προσδύμενης γυναίκας. Τότε, πρὸς τ'α Χριστούγεννα. Βγήκε καί τόν διαζύγιο. Είς βάρος τού πατέρα της Λί-

λιας, όπως τόν περίμεναν. Τού επέβαλε ώρισμένες ύποχρεώσεις οικονομικές. Αυτό ήταν όλο. Καί τόν άφησε ελεύθερο να νομιμοποιήση τόν σύνδεσμό του με τή Φωφή Μικέλου.

Ήταν παραινέσεις Χριστουγέννων καί παραινέσεις τών εξετάσεων τής Λίλιας γιά τόν διαζύγιο.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπελλίτσα. Δεν μπορώ τώρα. Σε λίγες ημέρες, μετά τις εξετάσεις μου.

Αισθανόταν πώς δεν είχε τόν θάρος να τόν άντικρύση ξέρον τώρα γιά τήν υπτέρα της, θεόξανο, καί ν' άκούση τ'α τυπικά του λόγια καί τις συνθησιμένες του ύποσχέσεις.

Κι' ήθελε η μέρα τών εξετάσεων. Δεν τόν έπρεπε σ'α κανένα η Λίλια, δεν κάλεσε κανένα. Οι συμμαθητοί της όμως έφεραν γνωστούς τους, κι' έτσι μ' έκπληξη άδυνησέ η Λίλια, είδε τήν αίσουσα γεμάτη, όταν παρουσιάστηκε στή σκηνή.

Είχε παίξει από παιδί άπειρες φορές «ένωπιον τού κοινού». Ποτέ δεν είχε αίσθανθή φόβο. Τώρα όμως, καθώς προχωρούσε πρὸς τόν πιάνο, ένοιωθε τ'α πόδια της να λυγίζουν. Φοβόταν, καί τόν κεφάλι της τ'ονοιζε ζαλισμένο.

Άρχισε να παίζει. Τόν σιδερένιο χέρι πού της έσφιγγε τήν καρδιά τ'ονοιωσε βαρύ, άδυσώπητο, να τήν πνίγη κάθε αίσθηση, κάθε παλμό. Τόν καταλάβαινε πώς έπαιζε σ'α μηχανή, με μόνη άγωνιστική προσπάθεια να μ'α σταματήσει, να φτάση στο τέλος τού κομματιού.

Στό διάλειμμά, ο καθηγητής της τής έπρεπε:

— Για τόν Θεό, Λίλια, σύνελεθε. Παίξε όπως μπορείς να παίζης. Χάνεις τόν μέλλον σου, τόν καταλαβαίνεις;

Τόν καταλάβαινε η Λίλια, δεν μπορούσε όμως να κάνει διαφορετικά. Καί τή ζωή της να έπρόκειτο να χάση εκείνη τή στιγμή, δεν μπορούσε να κάνει τίς νότες να τραγουδήσουν, όπως άλλοτε, σ'όν παλιό καρό. Γιατί τόν τραγουδί είχε στερεώσει στήν ψυχή της.

Η έπιτοσή άντάλλασε κρίσεις ψιθυριστές:

— Τι παράξενο! Πώς άλλαξε έτσι τόν παίξιμο της Σούζας;

— Δεν είχε τίποτε, τίποτε πιά. Μ'α μηχανή καί τίποτε άλλο.

— Κούα κι' ασυνκίνητη. Δεν νοιώθει πιά τή μουσική.

Κι' οι συμμαθητοί της, στενοχωριόνταν.

Ο καθένας με τόν πόνο του

Ο κ. Λαχανιδής είχε ο πολυπαθέστερος σύζυγος της οικογένειας. Η κυρία Εύπροαξία, η γυναίκα του δεν τόν έπιτοπει να γυρίση τή νύχτα άργά στο σπίτι... οίκοντας προηγουμένως άγκυρα σ'α καμιά ταβέρνα.

Ο κακότυχος σύζυγος μηχανεύεται γίλια δυό κόλπα γιά να ξεγελά τόν τούφερο ήμισυ του καί μερικές φορές τ'α καταφέρνει καλά. Μπαινει π. χ. στο σπίτι με τ'α παπούτσια στο χέρι, γδύνεται στήν αλή και πέφτει σ'α κι' α'ναλαφρα στο κρεβάτι, κάνει τέλος πάντων ό,τι μπορεί γιά να μ'α τόν μυριότη ή συμβία του.

Προηώς ο κ. Λαχανιδής έπισκέφθηκε τόν Άρνατολογικό Μουσείο, όπου είδε μερικές όειγματικές πανοπλίες.

— Αύτες, τού έξήγησε ο φύλακας, τίς φορούσαν παλιά οι πρόγονοί μας.

— Μωρέ τί μου λές!... Εξομνίζει ο κ. Λαχανιδής. Καί πώς γυρίζαν τή νύχτα σ'α τήν του μ'α όλα σ'α τ'α σιδερένια γυαλιά να τούς καταλάβη η νύναϊκά τους;

Ο ΦΑΚΟΣ

γιατί τήν άναπούσαν καί τήν καυσάωναν άλλοτε.

Σε μιά γωνιά της αίθουσας, η Μαίρη, καθισμένη δίπλα στο γιατρό Φάνη Πιέρη, άκουγε με προσοχή. Πότε-πότε όμως έσκυβε ν' άκούση καί τις κρίσεις τού γιατρού.

— Περιέργο! Έλεγε ο Φάνης. Πόσο με συγκινούσε άλλοτε τόν παίξιμο της Λίλιας. Τώρα, δεν ξέρω, αυτή φαίει η έγώ; Τόν Βοίσκω έντελώς άπνο.

Τόν κύτταζε με ματίες τούφερες, τσαντί-νικες καί τού ψιθύριζε η Μαίρη:

— Ναι, κάλεσε πολύ τόν παίξιμό της. Δεν έπρεπε να τ'α άφήση.

Αν έδλεπε τήν Εσθέρη της η Λίλια, ίσως τόν πείσμα κι' ο θυμός να τήν έκαναν να χάση τόν μουδιασμένο της ύφος, καί να ξεσπάση σε ήλους όργισμένους. Ζωντανούς. "Αν έδλεπε τόν Φάνη Πιέρη;...

— Έπρεπε να τόν ιδή καλά, προσεχτικά, να μελετήση τόν τρεμουλιασμό τών γυλιών του, τήν άπορία της ματιάς του, τήν πονεμένη σύστασι τού προσώπου του. Καί τότε, σ'ιγούρα ο πάγος θαλούσε κάτω από τ'α δάχτυλά της, κι' οι μελωδίες θά ξεπετιόνταν φλογερές.

Μά δεν έδλεπε τίποτε. Είχε άπαγορεύει να μ'α κανείς στο καμαρίνι πρὸν τελειώση έντελώς τόν πρόγραμμα της. Δεν ήθελε ούτε να ξεση ποιός τήν άκουε. Κι' έτσι, κλεισμένη σ'όν εαυτό της, πνιγμένη κάτω από τόν βαρύ χέρι πού της έσφιγγε τήν ψυχή, με άγωνία, τελειωσε τόν πρόγραμμα της.

«Συγχαρητήρια!»

Τόση ψυχραιμία, ώστε να κρίνη τόν εαυτό της, τής είχε μείνει βέβαια. Κι' ήξερε πώς είχε παίζει κάτω από μέτρα. Έτσι, όταν τήν κύκλωσαν οι συμμαθητοί της με τ'α τυπικά τους συγχαρητήρια, ένοιωθε τ'α μάγουλά της κόκκινα από ντροπή καί τ'α μάτια της σκοτεινά από άπελπισία.

Όταν άρραίωναν αυτές, είδε τή Μαίρη με τόν γιατρό Πιέρη να ζυνώνουν.

Η καρδιά της σταμάτησε καί περιέμενε άκίνητη, σ'όν παγωμένη.

— Συγχαρητήρια, φώναξε η Μαίρη, με τόν εύθυμο ύφος της. Έπί τελους τ'α κατ'αφες... Δέ βαρύνει. Αυτό ήταν. Τώρα ξεγνοιάσε κι' έσύ.

Τ'α μάτια της Λίλιας σπληνώνονταν σ'όν μαγνητισμένο σ'α μάτια τού Πιέρη, πού τήν κύτταζαν βαθεία, πασάξανα.

— Λίλια, είπα αυτές με φωνή σοβαρή. Άλλάξες πολύ τόν παίξιμό σου, άλλαξε πολύ. Έγινε άγνωριστό.

Είχε κάποιο τόνο μουφής καί λύπης σ'α ζή ή φωνή του, πούκανε τήν καρδιά της Λίλιας να σταματήσει. Αυτός ο τόνος ήταν κάτι πού δεν τόν περίμενε. Ήταν τόσο σ'ιγούρη πώς ο γιατρός Πιέρης δεν αίσθανόταν τίποτε άλλο παρά τέλεια άδιαφορία γι' αυτήν. Ήταν τόσο σ'ιγούρη πώς τή θέσι της στήν καρδιά του τήν είχε πάρει τώρα η Μαίρη.

Τού άποκρίθηκε θλιμμένη καί σασιτισμένη:

— Τ'α καταλαβαίνω... Έπαιξα άθλια.

— Κούα, είπα αυτές, με άληθινή λύπη. Η Μαίρη όμως, τούς έκοψε:

— Δεν ντρέπεσαι; φώναξε στο γιατρό με οικειότητα. Τί κάθεται καί λές στο κορίτσι αυτή τή στιγμή καί τήν άπογοτεύεις; Μ'α άκούε, Λίλια. Έπαιξες πολύ καλά. Καί στο κάτω-κάτω, αν τ'α άρέση...

— Δεν υπάρχει λόγος να με παρηγορή, είπα η Λίλια με πικρία. Ένω παρηγορηθ'α γιά τ'α προάγματα καί θά παρηγορηθ'α καί γι' αυτό.

Τ'α ζωρά μάτια τού γιατρού τήν κύτταζαν πάλι παραξενεμένα, περιέργων. Μά πάλι η Μαίρη, υπήκε στή μέση.

— Φάνη, φώναξε σ'όν να θυμόταν κάτι ξαφνικά. Ξέχασες. Μ'ας περνούμεν.

— Α, ναι, έκανε αυτές καί σ'όν να πέρασε μιά σκιά σ'α φυσιογνωμία του.

— Γειά σου, Λίλια, φώναξε η Μαίρη. Κι' ε'ς άνάτορα.

— Γειά σου, Λίλια, είπα κι' ο γιατρός, καί τής έδωσε τόν γέμο μ'α ένα γαμόγλεο θλιμμένο.

Γύρισαν σ'α μ'α καί κόρη, Βουβέ, με τήν καρδιά γεμάτη πίκρα.

Καί τήν άλλη μέρα ξυθαβαν τόν άποτέλε-

σμα. Τής είχαν έδωσι τόν διαζύγιο, αλλά με πολύ κακό βαθμό, καί με τήν ευχή να έπαναλάβη τις εξετάσεις της.

— Άν! Άν! Βογγέει η μάνα της, σ'ε πήραμε στο λαιμό μας κορούλα μου. Π'ας έδωσες γ'α τόν μέλλον σου, χωρίς λόγος καί άφορη. Έμεις φταίμε, τόν έξω, καλά.

Η Λίλια δεν μιλούσε. Έδλεπε τόν κακό βαθμό στο διαζύγιο, καί δεν καταλάβαινε πώς ήταν τόν δικό της όνομα γραμμένο σ' αυτό τόν κομματί τ'α γαστρί. Πόσο άνειρα δεν είχε πλάσει γι' αυτή τή σ'α π'ασα ιδανικά. Κι' όμως μέσα της, δεν καταλάβαινε άδύσταγτη αυτή τήν πίκρα. Η καρδιά της είχε σκληρυνθ'α από τ'α τους άλλους καύμους!

Οι τύψεις τού πατέρα:

Τήν άλλη μέρα πήγε κι' έπισκέφθηκε τόν πατέρα της στήν τσάπεζα η Λίλια. Ήταν μόνος του στο γραφείο του, κι' έτσι είχε τήν εύκαιρία να μιλήσουν χωρίς να τούς ένοχλή κανείς.

— Γιατ, δεν ήρξες από προηώς πού σου παρήγγειλα; ρώτησε ο Πάνος Σούφας.

— Σου μ'αυσα πώς ε'γω εξετάσεις.

— Α, ναι, έκανε αυτός, σ'όν να θυμόταν τώρα μόλις. Λοιπόν πώς ήγες;... Θρί-αυδος έ;

— Φοικτά, άποκρίθηκε η κοπελλά, καί στήλησε σ'όν πατέρα της τόν ματιά της σκληρά. Πηκα τόν χειρότερο βαθμό πού μπορούσε να γίνη.

Τ'α μάτια τού πατέρα της άνοιξαν υπ'α-μετρος.

— Τί ήρξες; ρώτησε δύσπιστα.

— Τόν χειρότερο βαθμό. Έσπαπε με πεί-σμα η κοπελλά.

Τ'α αία άνέθηκε σ'α μάγουλα τού Πάνου. Χρόνια τώρα πίστευε στο ταλέντο της Λίλιας, τήν καμάωνε, κι' ήταν μιά από τις μεγαλύτερες του εύτυχες να άκούη τ'α κολακευτικά λόγια πούλεσαν όλοι γι' αυτήν καί γιά τόν μέλλον της.

— Μά πώς έγινε αυτό; ρώτησε άνήσυ-α. Πώς έγινε; Η έπιτοπή σ'α άδίκησε;

— Καθόλου, τόν έκοψε η κοπελλά. Μ'έκρινε μάλιστα με έπείκεια. Άλλά, σου λέω πώς έπαιξα φοικτά.

— Καί τώρα;

— Τώρα; Παι, τελειώσε.

Ο πατέρας της σκούπισε τόν μέτωπό του, πού ίδρωσε μ' όλο τόν κόπο.

Τώρα παρατήρησε η Λίλια ότι ήταν γλωσσος κι' άδύνατος. Γύρω από τ'α γείλη του κάτι έλασε τόν έξ'ιγνον π'α γερασμένο. Καί τις έλασε αυτές δεν τις είχε ποτέ π'α πατέρας της.

— Λίλια, είπα ο Πάνος σ'α, Βοαννά. Μήπως φαίται έμεις γι' αυτή σου τήν άποτυχία; Τί με κύτταξ έτσι έγδοικά; Είνε σ'όν να μ'α λές ότι φταίω έγώ.

— Ίσως να φταίς κι' έσύ, άποκρίθηκε σ'οτεινή η κοπελλά. Πάντως ξέρω πώς ό-ταν ξαναρίνασ τόν πιάνο, μετά απ' αυτό πού συνέβη, κατάλαβα πώς είχα γίνει άλλος άνθρωπος.

— Ίσως να είνε όπως τόν λές, μοιμού-οις ο πατέρας της σ'οτεινός... Άλλά, τώρα ό,τι έγινε έγινε. Λίλια. Σε κάλεσα γι' άλλο πράγμα. Όπως έξέεις τελειώσε τώρα πιά η ιστορία τού διαζυγίου. Δόξα σοι ο Θεός τελειώσε αυτό τόν μαστούιο.

— Ναι, τελειώσε τόν τ'ατούσιο της μα-υας, είπα ένδοικά η κοπελλά.

— Ηθέλα να σου πω, λοιπόν, συνέχισε, σ'όν να μ'α τήν άκουσε ο πατέρας της πώς πάλι γιά σ'ένα δεν αλλάζει τίποτε. Πάντα θά είμαι γιά σ'ένα ένας πατέρας άληθινός... Στάσου μ'α με κύτταξ μ' αυτό τόν ύφος. Βέβαια, άλλαξαν μερικά πράγ-ματα, κι' ίσως μέσα σου να μ'α γίνη κακία. Άλλά, νά, τί θέλω να σου πω: "Ό,τι καί να μ'α έπ'ατ'α θά τ'α γ'α. Δεν θά στερε-θ'α τίποτε. Άν θέλεις πάντα η σ'α τήν Εύ-ρώπη να τελειοποιηθ'α θά σου δώσω όλο τ'α μέρα...

— Δεν μπορώ ν' άφήσω τή υπτέρα έ-ρμην, είπα κοφτά η Λίλια.

— Σωστά. Άν θέλεις να παντρευθ'α θά σ'ε προκρίσω όσο καλύτερα μπορώ. Σ, ό,τι μπορώ να σου φανώ γ'αμ'α, θά τ'α κάνω, άκόμα κι' αν γ'αϊάεται μεγάλη θυ-σία. Γιατί π'απεί να ξέρης Λίλια, ό,τι έ-σο είσαι καί θά είσαι πάντα η μεγαλύτε-ρή μου εύτυχία.

Εστρεψε η όψη του καθώς τάλεγε α-τά. Ήταν η πρώτη φορά πού της μιλού-σε τόσο στοργικά, μετά τόν γάμο του από τή υπτέρα της.

Τόν κύτταξε έστωματικά κι' είδε τις συ-τ'ες γύρω από τ'α γείλη του π'α βαθείας, π'α άδυνος.

Κάτι σκίστηκε μέσα της. Δεν καταλά-βαινε όμως καλά αν ήταν λύπη η γ'α.

— Πατέρα, φώναξε Βοαννά. Δεν είσαι εύτυχισμένος!

Ο Πάνος Σούφας κατσούφισε.

— Λίλα, είπα κοφτά. Ποιός σου είπα τέτοιο πράγμα;

— Δεν είσαι εύτυχισμένος, πατέρα. Ξα-νάπη η κοπελλά, με άπειρη τούφερότητα, σ'όν να είχαν σβύσει μέσα της όλα, όλη η θλιβερά ιστορία τού γάμου, τής προσο-σίας τού πατέρα της. Σ'όν να είνε υπο-σ'α της τόν καλό της τόν πατέρα τού πα-λιού καρού, πού τόν κύτταζε σ'α μάτια καί τ'α γ'α καμιά φορά:

— Έλα, π'α μου τήν αλήθεια. Κάποις στενοχώρια ένεεις σ'ήμερα.

Μόνον πού η σημεινή του στενοχώρια ή-ταν π'α βαθεία, κι' οι ρυτίδες αυτές νύα από τ'α γείλη του καυογινός.

— Λίλια, είπα ο Σούφας με βαθεία συν-κίνησι, είσαι άκόμα παιδί. Δεν μπορείς να καταλάβης μερικά πράγματα.

— Πατέρα, είπα η κοπελλίτσα όρμητι-κά. Ένα πράγμα π'α μου μ'α. Θά παν-τρευθ'α αυτή... αυτή τή Φωφή Μικέλου; Σ'όν να τόν άκούσε φ'α ο Πάνος τ'α-θ'ατ'α από κοντά της.

— Ποιός σ' έδωλε να με ρωτήσης; ρώ-τησε ν'αυτοα α'αυτοα.

— Κανένας, είπα άθωα η μικρή. Κανέ-νας, υπαυτά, στο όκ'ιζομαι. Μ'αυνη μου σ'ε ρωτάω.

— Δεν ξέρω τί θά κάνω, άποκρίθηκε ο Σούφας καί όνυρώθηκε πίσω απ' τόν άδια-πέραστο ύφος του.

Τ'α αία είχε β'απει σ'οτεινό τόν μελο-γισμό του προσώπου, κι' οι φλέβες στο λαιμό του γ'αυτοσαν δυνατά. Φαινόταν τ'α, καθώς στεκόταν υποσ'α στήν κόρη του, φουρτουνασμένους καί τόν στήθος του ανεβοκατέβαινε ν'αυτοα.

— Λίλια είπα μαλακά, βλεπύμασε τό-σο λίγο, παιδί μου. Καλύτερα να λείπουν μεταξύ μας οι δυσάρεστες κουβέντες.

— Μά γιά τί να μιλούμε τότε πατέρα; είπα η κοπελλά πικρά. Δεν ξέρω τί εύά-οριστό θέμα συζητήσεως θά μπορούσαμε να βρούμε.

— Τέλος πάντων άναστήσε ο πατέ-ρας της. Ένώ αυτό ήθελα να σου πω, κι' έσύ σ'ακούω τόν. Θά είμαι πάντα ο καλύτε-ρος φ'αλος σου κι' ο άθωοτος πού σ' ά-γαπάει π'α πολύ σ' αυτό τόν κόσμο...

— Άναστήσε καί συνέχισε:

— Τώρα όμως, τόν σ'ακούσε, έ, Λίλα; Τόν συνήσασε π'α καί υποσ'α να σ'ε-φάρμε καί τίποτε άλλο. Λοιπόν ξέρεις τί

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Λυπάμαι πολύ γιά τόν διαζύγιο σου, γιά τ'α Λίλια.

Έκανε να τή φιλήση. Μά η κοπελλά, τραβήχθηκε σ'α, κι' έφυγε με τόν κεφάλι σκυφτό. Στο όρομο περπατούσε άπορημέ-νη. Όλο έφανε υποσ'α της τή φυσιο-γνωμία τού πατέρα της. Όχι. Δέ γελιόταν. Ο πατέρας της δεν ήταν εύτυχισμένος. Ί-σως κ'όλας να ήταν δυστυχισμένος. Τ'α σύ-νεφο σ'α μάτια του ήταν βαρύ, καί τ'α γεί-λη του δεν είχαν γαμ'αυλός ούτε μιά φο-ρά, όλη τήν ώρα π'α μιλούσαν.

Άλλοτε... Τί εύκολα πού έρχόταν τόν γαμόγλεο σ'α γείλη τού πατέρα καί της υπ'ατης! Δεν είχαν παρά να κυτ'α γ'α τ'α μάτια καί γαμ'αυλόςαν. Χα-μογελούσε κι' αυτή καί καμάωνε μέσα της γιά τήν τ'αση άγάπης τών νονιών της. Τους ναιόταν από μ'αυτοα. Ένοιωθε τήν άγάπη τού, Κι' όταν, έδλεπε τόν πατέρα της καί χ'αίδευη τ'αυτοα τήν υπ'α της μέσα της καί βούρκανε από εύτυχία. Τώρα, τ'α παιδιαστικό άκόμα μυαλό της, ώριμασμένο από τή δυστυχία, δούλευε.

— Είνα, δυνατόν να είνα εύτυχισμένος; Τόν γαμόγλεο αυτό τόν γαμόγλεο της μα-υούλας τόν ξανάβρε σ'α άλλη νύνακα π'α άγάπησε; Τή φωνή της τή γ'αυτοα τή στοργική, τήν άκούσε ξανά; Π'α να είνα αυτή η κοπελλά, η Φωφή Μικέλου;

— Άν μπορούσε να τή γ'αυτοα... Σ'όν άστροπή π'αρεσ αυτή η σ'αυτοα από τόν υα-λό της. Άλλά σ'ε λίγο έ'αρεσ: στο σ'α τ'α της, καί η υπ'α της, άχ'α ζωντάς της όλη κουβέντα, τήν έκανε να ξεχάση αυτή τή σ'αυτοα.

Η εύτυχία της Λίλιας

— Λίλια, είπα η Άγγελα από τήν πό-τα. Όλη τήν ώρα π'αυτοα, σ'ε συλλογι-ζόμουν.

— Έμένα, μ'αυτοα;

— Ποιόν άλλον γ'αυτοα μου παιδί; Ξε-ρεis τί συλλογιζόμουν. Λίλια; Προηώς, στις εξετάσεις σου, είδα τόν γιατρό, τόν Φάνη Πιέρη, να σου μιλή με μεγάλη συμπά-θεια. Καί τώρα θυμήθηκα ό,τι η υπ'α του πολλές φορές μ'α μ'αυτοα με π'α σ'α τ'α της γ'αυτοα αυτή. Με τις έσφιγγες καί ό-μως, τ'α άφ'αυτοα αυτό τόν ζήτημα.

Τ'α μάγουλα της παιδούλας έγιναν φω-τιά.

— Μαμά, είπα γ'αυτοα, τότε έπρεπε να π'α. Τότε σ'ε π'αυτοα κι' ήθε πολλές φο-ρές γιά να σου μιλήση η κυρία Πιέρη.

— Ναι, παιδί μου, τόν έξω. Άλλά, π'α ήταν δυνατόν; Έγώ τότε ήυον π'α πεθα-μένη π'α ζωντανή. Καί τώρα δεν σου λέω π'α είμαι καλύτερα.

— Άναστήσε καί συνέχισε:

Είπα: Να πηγαίνα να την επισκεφθώ την κυρία Πιέρη. Της γωσάω τη δίεϊτα.
— Ό,τι έβλεπε κονά μαμά, αποκρίθηκε ή κοπελλά άσπετενόντος.
— Όχι, μη μιλώ έτσι. Λίλια. Πές μου την αλήθεια: άνοιξε μου την καρδιά σου. Άν, αν μπορούσε να γίνει τίποτε με το Φάνη θα ήσους ευτυχισμένη;

— Ένοιωθε ή παιδούλα την καρδιά της να γυμνάται τσελλά, δυνατά και νούιζε πως οι γυμνοί της φαίνονταν κάτω από το φουστάνι της

— Μαμά, αποκρίθηκε σιγά, σου λέω και πάλι, κάνε ό,τι θέλεις.

Της έπιασε ή υπτέρα το κεφάλι στα δυό της νέρια και την άναγκασε να την κυττάξη στα μάτια

— Πές μου έδώ, κακό παιδί. Τόν αγαπάς το γιατρό; Αυτό είναι; Μάντεψα καλά; Δίστασε κάμψηση ώρα ή κοπελλάτσα. Στο τέλος αποκρίθηκε σοβαρά:

— Μάντεψες καλά, μαμά. Άλλά μου φαίνεται πως μάντεψες άνά,.

— Γιατί, Λίλια;

— Δεν έρω, μαμά. Πήγαινε στην κυρία Πιέρη, αφού της γωσάσε επίσκεψη. Άλλά να μη της πής εάλυ τίποτε ποτέ, τ' άκούς; Ν' άφήσεις να σου μιλήσει, τ' άκούς, μαμά; Μου δίνεις το λόγο σου;

— Καλά, άποκρίθηκε ή υπτέρα. Έρω ενώ, Μα πές μου πάλι έσύ. Πόσο τόν αγαπάς; Δεν πιστεύω να είναι κανένα σίστημα βαθύ, άληθινό... Έ Λίλια, καλή μου:

Τά διάφανα μάγουλα της παιδούλας ήσαν καταπόσους. Τα μάτια της υνόα. Ένα πέλαος άγάπης. Μα τά χείλη της γαυογέλασαν, καθώς πρόφερε ξεγνοιάστα τανά:

— Έ, τόν αγαπάω, μαμά. Άλλά πέρασε τόσος καιρός από τότε... πόσο μπορεί να βαστάξη μια άγάπη;

— Πόσο μπορεί να βαστάξη μία άγάπη; επανέλαθε ή Άνγέλα σοβαρά. Πιο πολύ από την ευτυχία, όταν είναι άληθινή. Η άγάπη ή δική μου για τόν πατέρα σου βαστάζει κοντά είκοσι χρόνια ευτυχίας, και ποιάς έέρει και πόσα γονία δυστυχίας μπορεί άκούα να βαστάξη.

— Έ, αφού δεν σου μιλήσα για την άγάπη μου τόσον καιρό, μαμά, πάει να πη πως δεν είναι και τόσο βαθιά.

— Έπαιζε το όλο της σμεινιδά και ή άκούα ή κοπελλάτσα. Γιατί κάτι μέσα της της έλεγε πως ή έπίσκεψη στην κυρία Πιέρη θα ήταν τώρα άσκηψη. Άν λοιπόν φανέρωνε στη υπτέρα της πως στη θύμησι μονάνα του Φάνη ή καρδιά της πηδούσε τρελλά, αν της άπολογούσε πως δλο αυτό τόν καιρό, μέσα σ' όλη τη δυστυχία του σπιτιού της, δεν είχε φύγει ούτε μία στιγμή από τη σκέψη της το γλυκό, άμορφο πρόσωπο του άγαπημένου της, πως θα βαστούσε ή μαμά τις τύψεις γιατί κι' αυτή ήταν υπεύθυνη για τη ναυμένη ευτυχία της κόρης της;

Γρήγορα δούλεψε το βασανισμένο μυαλάκι της μικρής για να τά σκεφθί όλα αυτά. Και κατάβωσε να μιλήσει τόσο άπλά και τόσο φυσικά στη υπτέρα της, που ή Άνγέλα σμεινίστηκε την ιδέα πως ή Λίλια σίθανόταν μόν κάποια συμπάθεια για το Φάνη — όπως δα ήξερε όλες οι κοπέλλες τόν συμπαθούσαν. — Άλλά, τίποτε πάσα πάνω.

— Τέλος πάντων, κορούλα μου, της είπε, Έγώ αύριο θα πάω στην κυρία Πιέρη, κι' ό Θεός βοηθός

Δυό μητέρες

Η κυρία Λουκία Πιέρη ύποδένθηκε την Άνγέλα, μ' ένα ύφος παράξενο. Η έκφρασή της έδειχνε προσπάτων έκπληξη, αλλά μαζί και κάποια γαρά, και κάποια ψυχρότητα, και κάποια υμνή.

Η Άνγέλα μόλις βρέθηκε μπροστά της κατάλαβε πως δεν ήταν και τόσο εύκολο, όσο νούιζε, να φέρη την κουβέντα στο θέμα που ήθελε.

— Ω, έκανε ή κυρία Πιέρη, με ένα κομικό γαυρόγελο. Τί εύναριστη έκπληξης! Πώς ήταν αυτό;

— Σας ντρέπεται; άποκρίθηκε ή Άνγέλα. Κυριολεκτικά σας ντρέπεται. Τόσον καιρό λογάριζα ναθώ... άλλά...

— Α, δεν έχει σημασία. Κάλιο άνά παρό ποτέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ο άρχιος Μάρκελλος... που ήταν γυναίκα!...

Έκείνη την εποχή—ήταν το έτος 1836—ή κυρία Χάνα, ή άμορφη και πλούσια χήρα, που έγινε άργότερα κ. Μπαλζάκ (όλοι οι βιογράφοι του Μπαλζάκ βεβαιώνουν πως ήταν ό μεγάλος έδως της ζωής του) άπορούσε στην πατρίδα της, την Πολωνία. Ο διάσημος συγγραφέας της έγραφε κάθε μέρα φλογερά έρωτικά γράμματα. Αυτό δεν τόν ευπόδιζε, όμως, να τρέψη κάθε δαού στην άγκαλιά της κομψής Γκουίντουμπνι Βισκόντι. Και σαν να μην έφταναν αυτές οι δυό γυναίκες, μία τριτή προστέθηκε σέ λίγο. Ήταν ή κυρία Καρολίνα Μαουπουστύ, σύζυγος του προέδρου του δικαστηρίου της Λιυόζ, που είχε πάει για μερικά μέρες στο Παρίσι και είχε βρεθεί από μία τυχαία σύμπτωση στο δόμο του μεγάλου φουε συγγραφέως. Ένα παρόμοιο σίστημα φούντωσε τότε μέσα στην ψυχή της.

Ο Μπαλζάκ την έδλεπε κουφά, όχι από φόβο μήπως έκθέσει την ύπληγί της, αλλά γιατί έτοιμε υπήως μάθη τίποτε ή κόμηση Βισκόντι, ή ιδιότροπη φίλη του. Άλλά ή μοίρα θέλησε να τόν διευκολύνη ή ίδια για να περάση ένα είδυλλιακό δεκαπενθήμερο με την άμορφη Καρολίνα. Η κόμηση Βισκόντι είχε μερικά περιουσιακά διαφοράς στην Άταλ. Παρακάλεσε, λοιπόν, τόν Μπαλζάκ να πάη εκεί για να προσπαθήση να τις έπιλύση.

Ο διάσημος συγγραφέας ένθουσιάσθηκε στην ιδέα αυτού του ταξιδιού. Κι' έταξε άμέσως να συναντήση την Καρολίνα. — Έτοίμασε τη βαλίτσα σου, της είπε, Φεύγουμε άμέσως για την Άταλ.

Είσαί τελλάς άπάντησε ή νεαρή γυναίκα. Πώς μπορώ να φύγω από το Παρίσι μαζί σου. Ο άνδρας μου θα το μάθαινε άμέσως.

Άλλά ό Μπαλζάκ είχε το σνέδιό του. —Θα γωσής μερικά, έπιστολές στο σύζυγό σου, είπε και θα τις έπιστευθής σέ μία φλη σου. Αυτή θα τις ταχιδεύη κονικά.

—Και αν με άναγνωρίσουν στο δόμο; —Θα ντύθης σαν άνδρας και θα σε παρουσιάσας σαν νεαρό λογιτένη. Έγώ βρή κιόλας τ' άνομα σου. Θα λέγεσαι Μάρκελλος.

Τό ζευγάρι έφυγε σέ λίγο για την Άταλ.

Κατά το πέραςμά τους από το Σαμπουό, σταμάτησαν στην προφήνη υονή της Μεγάλης Σαρτεζ. Άλλά ό μοναχός που έκτελούσε νύξη θυωορό δεν δυσκολεύθηκε να μαντέψη πως κάτω από τά ρούχα του Μάρκελλου κρυβόταν μία γυναίκα και άνιόθηκε να της έπιτεύη την είσοδο.

Ο Μπαλζάκ ένιμε έξω φονόν. Και άφοι προσπαθώσε άδικα να μεταπήση το σοναγό—θυωορό, έλτησε τόν ήνωμένο.

—Θα διαλύω άμέσως αυτή την παρεήνση, είπε. Σύ, Μάρκελλε, πηγαίνα με προ-

παθήσεις κοντά στη λίμνη... Θα σε φωνάξω.

Και προχώρησε μόνος του μέσα στο μοναστήρι.

Ο ήνωμένος και οι μοναχοί, που έννύριζαν το μεγάλο υμστωοιογόρο από τά έργα του, τού έκαμαν λαμπρή ύποδογη. Ο Μπαλζάκ τούς ένοήτευσε με την εύλωττία του. Έφανε μαζί τους στο κοινόβιο της μονής και, βέβαιος ότι είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη τους, τούς μίλησε, στο τέλος, για το «μικρό έπεισόδιό» της είσοδου.

—Πρόκειται για ένα νεαρό συγγραφέα, είπε, που τόν ένω πάσι ύπό την προστασία μου. Με συνοδεύει σ' αυτό το ταξίδι, γιατί θέλω να τόν μυσώ στην Άταλική τέχνη.

—Πού είναι ό φίλος σας; ρώτησε ό ήνωμένος.

—Τόν παρακάλεσα να με περιμένη κοντά στη λίμνη.

—Θα πάμε να τόν συναντήσουμε άμέσως και θα τόν παρακαλέσωμε να συγνώση την άπροσεξία του θυωορό.

Άλλά ό Μάρκελλος ή κνύτερα ή Καρολίνα, δλέποντας ότι ό Μπαλζάκ άκούσε, είχε βγάλει τά ρούχα της και είχε οική ηέσα στα νερά της λίμνης.

Οι μοναχοί έφτασαν σέ λίγο κοντά στην άνη.

—Έβγα έξω, τέκνον μου, φώναξε ό άναγός ήνωμένος.

Ο Μπαλζάκ, που ήταν γοντρός, έονόταν μερικά δήματα πίσω και μόλις είδε τί συνέβαινε άρχε σε να φωνάζη:

—Όχι, Μάρκελλε!... Μην βγαίνεις!... Μη!... Άθλιε!... Θα σου σπάσω τά πλευρά!

Οι μοναχοί κατάλασαν. Και άπομακρύνθηκαν για να μην σκανδαλισθούν.

—Όσο για τόν Μπαλζάκ και... τόν Μάρκελλο έφυγαν την ίδια μέρα για το Τουρίνο.

Άλλά νέες περιπέτειες τούς περιέμεναν εκεί.

Ο Μάρκελλος ένιμε ό στόγος τών έπιθέσεων τών νυναικών.

—Μοίρασε όσα φίλα μπορείς, τόν συμβούλευε ό Μπαλζάκ. Έτσι, θα άπομακρύνωμε κάθε ύπόνοια.

Άλλά ό Μάρκελλος έκαμε την άπρονοησία να... τρεβήση τόν σγονί περισσότερο από όσον έπορεπε. Και μία από τις θυωοάστρες του... έπιστοποίησε πως ήταν γυναίκα.

Η όψη αυτή διαδόθηκε άμέσως στους κοσμικούς κύκλους του Τουρίνου. Ο Μπαλζάκ σ' άφθηκε πως μία διάψευστις δεν θα γοπο... σέ τίποτε.

Είπε, Έίνε πραγματικά γυναίκα, για μία μεγάλη συγγραφέα, που θέλει... οίστηρηση το «ίνκόνιτό» της.

Οι κυρίες του Τουρίνου νόμισαν πως κατάλασαν.

«Άσφαδς, σκέοθηκαν, θα πρόκειται για τη Γεωργία Σάνδη. Πώς δεν τό μαντέψαμε προτήτερα;»

Και άογισαν να πολιορκούν τόν Μάρκελλο ζήτηντας του άυτόνομα. πού έκείνος σκόρπιζε δεξιά κι' άριστεργά με μεγάλη εύκολία. Άλλά εκεί πού δεν τά κατάφεανε καθόλου καλά ήσαν οι φιλολογικές αυτήτητες.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε από φιλολογία, έλεγε ή δυστυνημένη Καρολίνα στον Μπαλζάκ. Τί ποέπει να τούς λέω;

—Ό,τι σου κατεβαίνει στο κεφάλι, της άπαντούσε ό συγγραφέας. Όσο μεγαλύτερο είναι ό έλακεις πού θα τούς λέω τόσο περισσότερο θα σε θαυμάζουν.

Άλλά ή παρουσία τους στο Τουρίνο δεν υπορούσε να παροαθή περισσότερο. Και ξεκίνησαν για να νυοίρουν στο Παρίσι.

Μία τελευταία περιπέτεια τούς περιέμενε στο Μπουόνκ. Η γυναίκα τού ξενοδόγου προσκάλεσε το Μάρκελλο, να την έπισκεφθί τη νύχτα στο δωμάτιό της!

Τέλος έαυνώοισαν στο Παρίσι. Εκεί ό Μπαλζάκ έγρωσε ένα περιπαθές γράμμα στην Πολωνέζα φίλη του και κατόπιν έτρεξε στο μέγαρο της κομψής Βισκόντι, για να της άφήνηθί τις... ένέοιές του.

Όσο για την άμορφη Καρολίνα, έαυνώοισε στη Λιυόζ, κοντά στον άνδρα της. Και δεν έαυασαναντήθηκαν ποτέ πια με τόν Μπαλζάκ.

Η μαρκησία ΤΟΥ ΚΩΛΕΤΗ

Όταν ήταν πρέσβης στο Παρίσι

Οι έρωτες του Ίω. Κωλέτη, τού μεγάλου και δυναμικού αυτού Έλληνος πολιτικού και οίπλωματη είνε πολλοί. Δεν σ' άσφαλίσουμε μ' έκεινους που τούς έπλάσε ο φύσος τών πολιτικών των ανιπαλών και τούς αποδέχτηκε σέ μία περίοδο πούν άκούθη από την Έπαναστασί του 1821, στα Ίωαννινα. Τότε, δηλαδή, πού ήταν εύνοούμενος γιατρός της αώλης του Άλη πασα, τού περιέφηνου στην Άνατολή και στη Δύση για την πολιτική του παυουναία, τά έγκλημά του και το οίκτοό τέλος του. Λένε ότι από τόν αιμαδό αυτό τούσσιο ό Κωλέτης είχε άπολυτή έλευθερά να υπαίνη, όποτε ήθελε, στα μεγαλοπρεπή γαρέμια του, τά καθιερωμένα, καθώς είνε γνωστό, για τούς πιστούς του Κορανίου στην άπόλαυσι τη διασκέδασι και την ήδονή. Άκόμη δεν θα μιλήσουμε για τούς άραάωνες του με τη Ρουσία, Πλέσσου ή για τις σνέσεις του με τη νήσα Παλάσκα, πού τόν άντασε της, καθώς έίπαν τερατολόγοι, άντικαλκτικοί, τόν έστειλε έξπείτηδες στα 1822 να πάη την άοιστοατηνία της Άνατολικής Έλλάδας από τόν Όδυσσεά Ανδρούτσου για να τόν Έξασπρέψη ό τελευταίος κι' έτσι, ό Κωλέτης να ήσυχαση από αυτόν. Έκας άλλος έρωτάς του είνε έκείνος πού θα μάς άσφαλίσουν: ό τελευταίος του, ό μεγαλείτερος κι' ό πιο ίσως περιπετειώδης.

Άογισε στο Παρίσι όταν ό Κωλέτης ήταν εκεί διασημένος Πρέσβης (1835—1843). Η εμφάνισι τού Κωλέτη στην Γαλλική πρωτεύουσα με την κάτασπη φουστανέλα, το ψηλό φέσι του—πάντα στραβά και με γαόι τοποθετημένο—και ή καλή όψη του ως νεανίους άγωνιστή της Έλληνικής Έπαναστάσεως και πολιτικού έκαναν σ' όλους τους κύκλους τού έντύπου πού όχι μόνο τού δημούσωναν ένα στενωτάτο φιλικό σύνδεσμο με το Γάλλο πρωθυπουργό και διάσημο ιστοριογράφο Γκυζό, αλλά τόν καταστήσανε σμπαθέστατο σ' αυτόν άκούα τόν βασιλέα των Γάλλων Λουί Φιλίππ, πού τόν τ' ήσε με έντελός ιδιαιτέση φίλια ως το θάνατό του.

Τότε γνωρίστηκε με μία Γαλλίδα θαυαστά, πού την νέα μαρκησία Βαν Πουίζισαν, πού κοντά στον τίλο της έννευγας, είχε και άσυγκριτη άμορφιά! Και τό αίσθημα δεν άοησε ν' άναπτύξη, μεταξύ τους για να έξελιγθί σέ μία μεγάλη άνάτη.

Ο Κωλέτης και ή μαρκησία Βαν Πουίζισαν τελλάς έρωτημένοι, έξπσαν στο Παρίσι έπτά χρόνια. Άλλά τόν Οκτώβριο του 1843 ένα συνέφακι, παρουσιάσθηκε στον όρίζοντα της ζωής τους. Ο Κωλέτης άφειλε να έγκαταλείψη νήνορα τη Γαλλία και να έπιστρέψη στην Έλλάδα καλεσμένος από τόν Έπαναστατική Κυβέρνησι της Γ' Σεπτεμβρίου, για να πάση μέσος στις πολιτικές ζυώσεις πού άογίζαν με την καθίερωσι τού νέου Συνταγματικού Πολιτεύματος και τη σύνκλησι της Έθνοσυνελεύσεως. Άνάγκα, λοιπόν, και Θεοί πειθούν! Ο άποχωρισμός ήταν σκληρός, μ' άναπόφευκτος. Η Πουίζισαν ήθελε ν' άκολουθήση τόν άναπαμένο της στην Έλλάδα.

—Ναι, της είπε ό Κωλέτης, αλλά β' άπρονηγώ ένώ.

Και άσπασε τόν γραμματέα της Προβείας να κανονίση ό,τι ναίεζαν για την κατοικήν άναγώρησι της μαρκησίας ενώ ό Ίωσε έφυγε μόνος. Άλλά έξω κάποια άπόσππη

προκάλεσαν ένα μικροσκανδαλάκι από έκείνα πού δύνουν τσούφη στην κακογλωσσία. Το κουτσομπολιό αυτό ήθε για ν' άποκαλύψη τις σνέσεις πού Κωλέτη με την άραία Παριζιάνα. Να τί ακοίδως ένιμε—όπως τό μεταδώνανε τότε οι άντικωλετικές έφημερίδες σέ μορφή άναποκρίσεων ήθεν από το Παρίσι:

«Ο κ. Κωλέτης φεύγων από τά Παρίσια δι' Άθήνας, άσπασε τόν γραμματέα του με όλες τάς όδηγίας δια να στείλη τά έπιπλά του κατόπιν. Ένώ τά έπιπλά έτοιμάζοντο, της μαρκησίας Βαν Πουίζισαν, έτοιμάζοντο και αυτά να άφήσουν την κατοικήαν της κυρίας αυτής, έπί της όδου Πετινιέρο, δια να συσκεασθούν μαζί με έκείνα τού πρώην Πρεσβευτού και στολούν έπίσης στην Έλλάδα. Άλλά δυσάρεστον έπιπόδιον—δικαστικός κλητής—έσταμάτησε τόν άποστολήν. Ο κλητής ύπενώοισε είνε την μαρκησία, ότι έλπομύνησε να έξοφλήση παλαιόν λογαριασμόν της υοδστας κυρίας Νογγέ. Τότε συνέθη πειροατικών άξιοι της κομωδίας αυτής. Ο γραμματέας της Προβείας είπεν είνε τόν κλητήρα ότι δεν ήμπορεί να καταςέψη έπιπλά υ' άνηκοντα είνε την όφειλτέδα! Προσέθεσε δε ότι αυτά άνήκουν είνε τόν άλλοτε Πρέσβη και αν ήσαν είνε την οίκιαν της μαρκησίας τούτο όφείλεται είνε το γεγονός ότι ό κύριος του καλός και έσπλανκνός όταν έλαβε ότι ή μαρκησία... έδυοτυχούσεν και δεν ένιγεν τά άναγκαία έπιπλά, ένιγεν σπύσει να ένοικιάση δι' αυτήν άραίαν οίκιαν και να την στολίση με έπιπλά πολυτελή. »

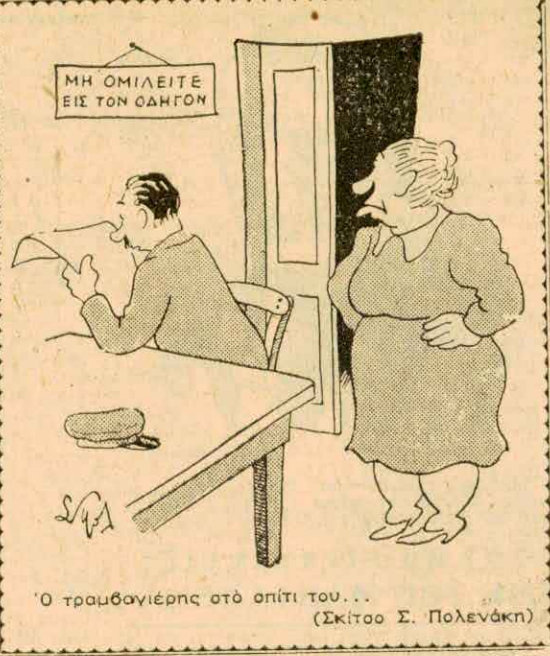
Βέβαια το πράγμα έφτασε και στα Παρίσια δικαστήρια. Αυτά άνέδωσαν ν' άποσπασίσουν και ζήτησαν από την άντ δίκο της μαρκησίας από τη σπάπια Νογγί δηλαδή, ν' άποδείξη ότι τά έπιπλά δεν είνε τού Κωλέτη άλλα της Πουίζισαν. Και να ή συνέγεια και τό τέλος της ιστορίας με τά έπιπλά όπως τό ένωρησε ή ίδια έφημερίδα: «Μετά όκτώ ήμέρας παρουσιάσθησαν είνε το δικαστήριο τα ένδισαρομένα μέση. Η κ. Πουίζισαν δεν προσήλθε. Ο γραμματέας είπεν ότι ή μαρκησία δεν παρίστατο έπειδή δια λόγους υνείας ένιγεν φύγει εκ Παρίσιαν και εύρίσκειτο ήδη είνε Νεαπόλιν της Άταλς. Το δικαστήριο έέδωκε την άπόφασιν. Παραδένθη ή τα έπιπλά άνήκουν είνε τού Πουίζισαν και έπομένως καλώς κατεγέθησαν από την άπαιτήτητα. Τας αείκσεις τού γραμματέα της Προβείας τας έκαίνε άπασαδέκτους και κατεδίκασε τόν ήνω είνε τά έξόδα της δίκης.

Πλεονέθηκε, έπί τέλους και ό λογαριασμός της άσφατας και τό ζήτημα σταμάτησε. Κάπως άνά ό υας και αυτό από κακό γερισμό τού γραμματικού της Προβείας, πού για να μη γίνει το σκανδαλό θα έπρεπε να είνε δώσει άμέσως την έξοφλήσι της Νογγέ, άντι να τρέψη στα δικαστήρια και να προκαλή το σο θόρυβο.

Έτσι άπορρασαν και τό έκμεταλεύθηκαν και οι ένθροι τού Κωλέτη, πού αν δεν παντρεύτηκε για άλλους λόγους, την έκλεκτή της καρδιάς του, όμως ποτέ δεν την άγκατέλειψε και της έμνε πιστός σ' όλη του τη ζωή. Άπόδειξι είνε ότι και στην κόρη πού άπόντησε ό Κωλέτης μαζί της υιά ύπερονη καλλονή πού την βάπτισε με τό όνομα Σάνδη—τη έδωσε το όνομα της υπτέρας του—άσπασε μετά το θάνατό του (1847) κληρονομία.

Παντρεμένη ή Σάνδη με άνώτερο άείματικό τού Γαλλικού στρατού, ήθε στην Έλλάδα και ήθε το κληρονομικό της υεοίδιο άφοι δικαστηκε με τούς συγγενείς τού Κωλέτη και κέρδισε τη δίκη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο τραμπαγιέρης στο σπίτι του... (Σκίτσο Σ. Πολενάκης)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Ο πρωταθλητής

Ο Γκίλμπερτ Ντότζ, ένας παίκος Άμερικανός, στα χρόνια νέος, ως έτών έπικρι έξπ ε'ς τη βοοτών ένεφανίσθη ύπερψάνως, σ' άγώνα δρόμου, για πρωτάθλημα να τρέξη!...

Και ήρθε πρώτος ό πύπας, και πίσω οι άλλοι και φυσικά με το λαμπρό κορόμφωμά του θ' άλλαξη και όνομα κανείς δεν άμφιβάλλει και... Παπατρέχας θάνε τώρα τ' όνομά του!...

Οικονομίες νερού

Πάλιν ή Ούλεν άπειλεί πως αν τυχόν δεν βάλωμε οι Άθηναίοι νύωσι κι' αν σπατελάμε το νερό άδίκως και πολύ θ' μάς το κόψη όριστικά και κάθε βρύση φυσικά μοιραίως θα σπεννώση!

Εμπρός λοιπόν, Άς κάνωμε της Ούλεν τα κατήρι όταν βαφτίζωμε κροά νάχουν οι κολυπηθρες κι' εμείς να καταργήσωμε στο σπίτι τα ποτήρια, κι' έτσι να πίνωμε νερό μόνο με... δακτυλήθρες!

Διεθνής καντάδα

Ένας Ρώσος, ένας Άγγλος κι' ένας μάπας Άταλός, ένας Έλλην, ένας Σέρβος κι' ένας Γάλλος άσφα, και άκόμη μερικοί Άμερικη, είνε όλοι έρωτημένοι με την Μία Χάλα Χι' είνε τόπο τού έρωτα τους ή άφαντίστη χαλάδα (λως, τάδα):

«Άνοίξε το παράθυρο, πολύφερνη μας νύφη, άνοίξε το παράθυρο, γλυκό μας κοταίρι, άνοίξε το παράθυρο, να πάρη την άνάσα σου ή άνοίξε... την κάσσα σου!...

Η έκλειψις

Λοιπόν σελήνη έκλειψι και όρατή εν Έλλάδι θα γίνει λίαν προσεχώς μία νύχτα, ενώ συνήως έκλειψις μάλλον γίνονταν στη χασομή, στο λαδί πού είναι πάντα όρατα είνε τών πτωχών το πλήθος.

Οι άστρονόμοι οι Έλληνες έζηνησαν διπλάς πως το φεγγάρι χανέται άπ' τ' ουρανού τη σκέπη. Η τού έπιβάλλει ή Πάουερ, διακοπή φωτός ή μάλλον θα σναχάθηκε τά χάλια μας να βλέπη!

Ολυμπιακοί 1948

Θα μετάοχη κι' ή Έλλάδα είνε τούς Ολυμπικούς; Στο Λονδίνο οι άθληται μας θα μπόρουνε να πάνε; Όλο τέτοιες έρωτήσεις όπου κι' αν σταθίς άκούα άνα άνθρώπου τού την δόξα και τόν στίβο άνα (πάνε).

Θάπρεπε το Ίνουνεϊο να φροντίση σοβαρά: μία εμφάνισις Έλλήνων δεν έά είναι έπίσημη. Κι' αν τό ζήτημα σκεφθώμε πως σκοντάφει στον άς κυττάζουμε να κάνουν άπ' άλλοι οίκονομία.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο διάσημος αεροπόρος Μανταλένα ο όποιος ανέκαυσε μέσα εις τους πάντους του Β. Πόλου τον εξερευνητή Νόμπιλε.

Φάληρο-Μπρίντζι ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Εικοσιοντά ώρες άπαιτεί το έναέριο ταξίδι. Άθηνών-Νέας Υόρκης. Οι όπαδοί της μένοι παραφορσύνει ταχύτητας το θρίσκουν. Πάσα πολύ. Ένα δωδεκάωρο λένουν—είνε ό τι χρειάζεται. Και βλέπουν—

Αυτά τα πράγματα συζητούνται σήμερα με τόση σοβαρότητα, ώστε ό επιμένων επί της δωδεκάωρου διαδρομής των έξι γιλιών των μιλίων που χωρίζουν την Άκρόπολι από το Έμπάτιο Μπλήντιγκ να μη θεωρηθεί άδελος εισαγωγής στο Δρομοκάτειο. Το 1925 όμως τα πράγματα ήσαν πολύ διαφορετικά. Έπρεπε να έχη κανείς τη φαντασία του Ίουλιού Βέον για να μιλή... άκινδυνος περί άνέτου και ασφαλούς πτήσεως. Άθηνών-Νέας Υόρκης. Κάναμε τότε καμμία δοκιμαστική πτήση από το Τατόι μέχρι Ώσωπου και θεωρούσαμε κατήκον να δώσωμε σε πολύστιχες περιγραφές τις έντυπώσεις μας.

Αυτή ήταν ή ποσόδος μας στον τομέα των αεροπορικών συγκοινωνιών, όταν μια Ιταλική Έταιρεία ζήτησε να έγκαινιάσει τη νοαυή Φάληρου-Μπρίντζι. Οι διαπραγματεύσεις τέλειωσαν στο άψε σβύσε κι ό έφημερίδες γιορτέψαν με ένθουσιώδη άσθεα το καταπληκτικό γεγονός ότι θα μπορούσε να δοίσκειται κανείς σε πέντε ώρες από το Σαρωνικό στις άκτές της Άδριατικής. Πέντε ώρες! Άπίστευτο...

Λίγες μέρες αργότερα ένα υδροπλάνο της Ιταλικής Έταιρείας επρόκειτο να κάνει την πρώτη δοκιμαστική πτήση. Πολύ θα νελούσε σήμερα ό κόσμος αν έδελτε το περίεργο εκείνο κατασκευάσμα δίπλω σε κανένα αμερικάνικο «Υπερφορσίο» ή αγγλικό «Λιμπεραλπορ». Θυμίζωμυ ότι είχε δυο στενές «βάσκες» που ήσαν κατά το ήμισυ βυθισμένες στο νερό και γοσιέμευαν για καμπίνες των επιβατών. Ό κινητήρ και όλα τα υγανήματα ήσαν ένκατεστημένα επάνω από τον κορμό του υδροπλάνου, άκάλυπτα και έκτεθειμένα στους άνέμους και τις βορρές. Έκει έπρεπε να κάθεται κι ό πιλότος.

Τοές συνάδελφοι—ό Κώστας Άθάναντος, ό Πλάτων Μεταξάς κι ό υποφανόμενος—ήμαστε όι τυχεροί στους όπου ους δοθηκαν θέσεις για την πρώτη δοκιμαστική πτήση. Φάσαμε έφημερώματα στο Φάληρο κι άναγκασθήκαμε ν' άνεδοίμε στα φτερά, να συστούμε κατόπιν σαν φιδιά δια μέσου ενός διαδρόμου ύψους μισού μέτρου μόλις για να φτάσουμε στην ηυιθυσιμένη βάση που έγορακτιοίετο ως καμπίνα. Είγαμε συγγνώμες έναν πιλότο που δεν μας ένέπνεε μεγάλη έμπιστοσύνη. Ήταν πολύ... ρωμαντικός. Από την πρώτη στιγμή που μας γνώρισε μας μιλούσε για τη νυνάικα του και το παιδί του. Είχε μια τόσο σοβαρή και ανήσυχη έκφραση, ώστε θέλεγε κανείς πώς δεν πίστευε κι ό ίδιος ότι υπο-

σούσαμε να φτάσουμε σόω και άδελαιε στο Μπρίντζι. Τόν έλεγαν Μανταλένα.

Αυτός λοιπόν ό Μανταλένα—ή Μανδαλνός όπως θα τον λέγαμε έλληνικά—θα μας ήταν πολύ συμπαθής αν ήταν ήδη τόσο διάσημος όσο έγινε μετά τρία χρόνια. Πρόκειται για τον παγκοσμίω όηνης πιλότο που ανακάλυψε το καλοκαίρι του 1928 τον ναμένο μέσα στους πάγους του Βορείου Πόλου εξερευνητή Νόμπιλε.

Η σοβαρότης του και ή τότε... άσημότης του μας είχαν καθήσει στο στομάχι. Ξεκίνησαμε όμως. Και φαίνεται πως πετούσαμε με μεγάλη ταχύτητα, αν συμπεράνωμε από το γεγονός ότι μετά τρεις ώρες μόλις κάναμε σταθμό στην Κέοκυρα. Η υπόλοιπη, μεγα Μπρίντζι, διαδρομή έγινε υπό έλαφών βορρών. Την ώρα που αφήναμε πίσω μας την Κέοκυρα, ένας συνταξιδεύων Άιταλός έκπορεύσας της Έταιρείας με προτοπιμένο υούσι και με τα διάσημα του παρασήμου που μόλις την προηγουμένη του είχαν άπονείμει ή έλληνική Κυβέρνησις, με ρώτησε αν θέλω να έπισκεφθώ τον πιλότο στα ύψη του και να παρακολουθήσω το πώς λειτουργούν οι υηγάτες. Δεν έφερα αντίστροφι.

Η αλήθεια είναι ότι δεν περίμενα να άνεβώ μένω του Μανταλένα με... άυσανσέο, αλλά ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα πάθαινα αυτό που έπαθα. Σύσθηκα με την κοιλιά άνοιξα ένα ποστάκι και δρόθηκα επάνω στο φτερό, κρατημένος από διάφορα λαδωμένα έλάσματα. Ό πιλότος ειειδίσας για πρώτη φορά, μου υπέδειξε με νειρονομίες ότι έπρεπε να προγορήσω κρατώντας τα έλάσματα και κάνοντας τον άκορβάτη. Δεν υποχώ να πώ ότι διατηρούσα πλήρη την υνυγαίμια μου κι ότι αισθανόμουν ζωρή ίκονοποίηση όταν είδα τον έαυτό μου έκτεθειμένο στη βροχή και στον άνεμο σε ύψος γιλιών μέτρων ύπέρ την θάλασσα της Άδριατικής. Προέφραγε όμως έφτασα ως τον πιλότο και—άκούη περιορινότρω—έπείστωσα σώως και άκέραιος στην καμπή να με μόνο άτύγχημα τις λαδίρες που διεκόσμησαν το κορπούμι μου κατά την άκορβάτική αυτή επινείωση.

Όφείλω να ξενήσω ότι αυτός ό περίπατος έγινε επάνω σε μια άσφαλή επιφάνεια, με τη βοήθεια πολλών σιγμάτων και έλασμάτων, ώστε δεν υπήρξε ούτε για μια στιγμή ό κίνδυνος να βρεθώ από τα συννεφισμένα ύψη στον βυθό της Άδριατικής. Άλλως τε την ίδια επινείωση έκασε έν συνεγεία κι ένας από τους συνταξιδεύοντας συνάδελφους.

Στο Μπρίντζι μας έκαναν θερμή ύπο-

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Αρχίζει το περίφημο περιπετε.ώδες κοινωνικό μυζιστόρημα

του ΑΝΡΙ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΑΠΟΚΛΗΡΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Είναι ή δραματική ιστορία ενός άθώου που καταδικάζεται και στέλνεται στα κάτεργα για το έγκλημα που είχε κάνει ό άδελφός του... Ό άθώος καταδικώνε να δροπετεύσει, και γυρίζει στη Γαλλία για να βρή τη νυνάικα του και το γιο του, που έχουν χαθεί τα ίκνη τους. Και τότε αρχίζει μια δραματική πάλη, με άφαντους περιπέτες, άνάμεσα στους δυο άδελφούς τον άθώο και τον έγκληματία, νύρω από μια τεράστια κληρονομία... Ό μεγάλος έρωτας του γιου του άθώου με την κληρονόμο των εκατομμυρίων, το απελπιμένο αίσθημα ενός άλλου δραπετού με τη νυνάικα του άθώου, το πάθος ενός άποιου τυχοδιώκτη για την υραιότητα κληρονομία, που την άπαιει και την κλείνει σε μια ύπογεια φυλακή κάνουν το μυζιστόρημα αυτό τόσο συναρπαστικό, τόσο συγκινητικό, που ποτέ ως τώρα δεν διαβάσατε κάτι παρόμοιο...

δοχή. Ό αερολιμήν ήταν στολισμένος με έλληνικές σημαίες. Μας προσεφώνησε ό Δήμαρχος και ή Έταιρεία ωγάνώσε μια δείωση, προς τιμήν μας. Στο τέλος ήλθαν κι οι ντόπιοι δημοσ ογράφοι και έάρτησαν για τις έντυπώσεις μας.

—Όλα καλά, είπα σ' έναν νεαρό Άιταλό συνάδελφο. Το υδροπλάνο μου ζω πως είναι περίφημο. Φαντάζομαι πως δεν μπορεί να γίνει ασφαλότερο και άνετώτερο! Είλικρινώς όμως θα σας πώ ότι δεν μου ένέπνευσε μεγάλη έμπιστοσύνη ό πιλότος, ό κ. Μανταλένα. Η Έτα'ε'α άσείλει να φροντίση να προσλάβη πιλότους από τους άσους της Ιταλικής αεροπορίας.

Μετά τρία χρόνια οι έφημερίδες όλου του κόσμου δημοέισαν τη φωτογραφία του Μανταλένα στο διασημό αεροπόρου ο όποιος κατόρθωσε να ένακαλίψη μέσα στους πάγους του Βορείου Πόλου τον Νόμπιλε και τους συντρόφους του.

Ένας πώς της έπιστήνης δηλαδή. Και δεν τον είχα πάρει στα σοβαρά όταν με μετέφερε από το Φάληρο στο Μπρίντζι...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Γιά να μην δροπετεύουν ει φυλακισμένοι

Μια νέα συσκευή, όχι μεγαλείτερη από τα συνήθισμένα άκουστικά για βαρυκόρους, ύπόσχεται να ματαίωση τις δροπετεύσεις των φυλακισμένων.

Ό κάθε δεσμοφύλακας θα την κρατάει επάνω του, κομμένη κάτω απ' τη ζώνη του ή μέσα απ' το σασκάκι του. Θα μπορεί δε να την κάμει να λειτουργήση, πιέζοντας μια μικρή έλαστική φοσάκα. Η σφίγγοντας ένα δακτυλίδι του, ή σηκώνοντας ψηλά τα χέρια του, ή έγγιζοντας ένα κουμπί του ποικαίμσου του, ή πέφτοντας κάτω προσηυτα...

Αμέσως ή συσκευή θα έκπέμπη ένα άθόρυβο σήμα κινδύνου, σαν πομπές άσυνμάτου.

Ένας δέκτης, στα γραφεία των φυλακών, θα δέχεται αυτό το σήμα και θα το μεταβιβάζει σ' ένα υνάνημα, που θα το καταγράφει σε μια λουρίδα γαστιού, ενώ συγχρόνως θα γτυπάει ένα κουδούνι και θ' άνάβη ένα φως.

Η γρομμή που θα γαράζει το υνάνημα στη λουρίδα του γαστιού, θάνα διαφορετική για κάθε δεσμοφύλακα, κι έτσι θα έξοουν αμέσως στον κεντρικό σταθμό ποίος φύλακας δέχθηκε έπθεσι των φυλακισμένων. Ό δέκτης θα μπορεί να συλλάβη και να έιχωρήση έτσι τα σήματα κινδύνου 127 δεσμοφυλάκων.

Η ίδια συσκευή μπορεί να γοσιμοποιηθί μ' έπιτυχία απ' τους αστυνομικούς, τους κυκλοφύλακες Τροπετών και μεγάλων ένογοστασίων, κλπ. Ό κακοποιός που θα τους έπιτεθή, δεν θ' αντίληψη καθόλου ότι έδωσαν το σήμα κινδύνου στο πλησιέστερο αστυνομικό τημα...

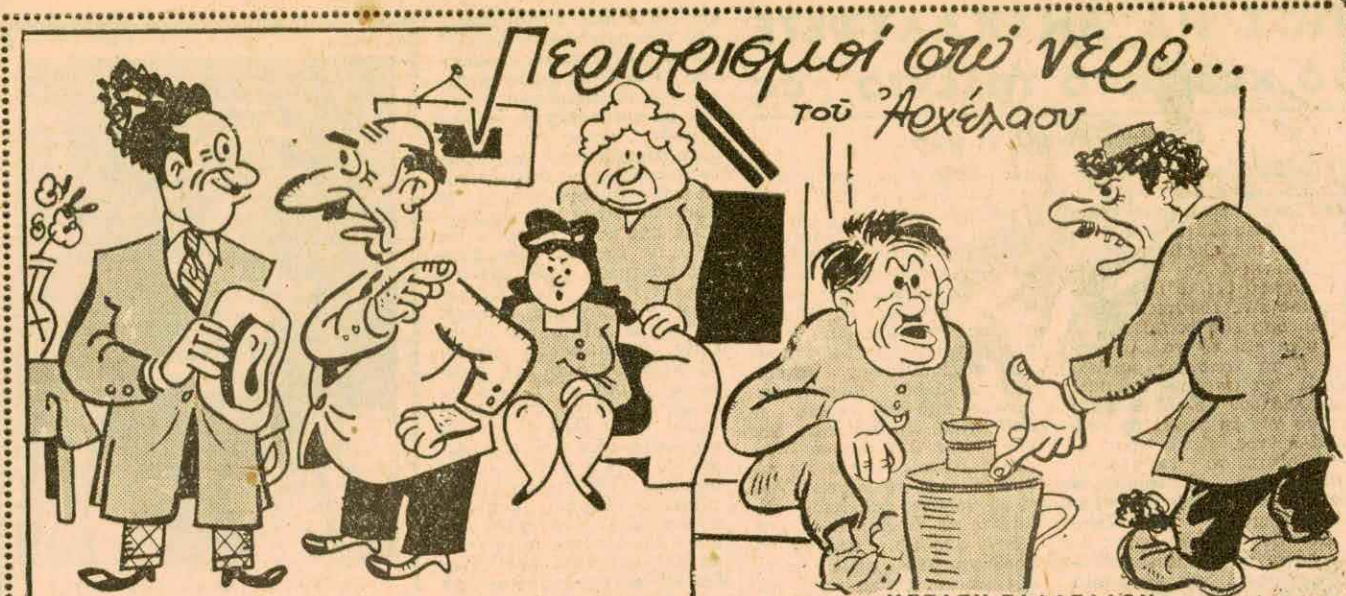
Τέλος, με τη συσκευή αυτή συνδυασμένη μ' ένα «θερμοστάτη» ανακαλύπτεται αμέσως κάθε άρνη πυροκρίας και προσδιορίζεται ή έστια της Στήν περίπτωση αυτή, ή συσκευή λειτουργεί άυτόματως, όταν άνεβή ή θερμοκρίσία ή όταν ύπάρχη νύξη της καπνός.

Παράξενα δυστυχήματα

Έχομε γράψει κι άλλοτε για παράξενα δυστυχήματα. Ίδω λοιπόν δυο άκούη, που συνέβησαν τελευταίως:

Ένας σπουρνίτης πήρε ένα άνανμένο ά-τορσίγασο και το μετέφερε στη φυλακή του, κάτω απ' τη στέγη ενός σπιτιού. Γιατί άσανε; Ήταν υανιόδης, καπιναστή: Άνωσαντο! Πάντως, απ' το τσιγάρο πήρε ρωτιά ή φυλακή κι' όλόκληρη ή σκεπή!

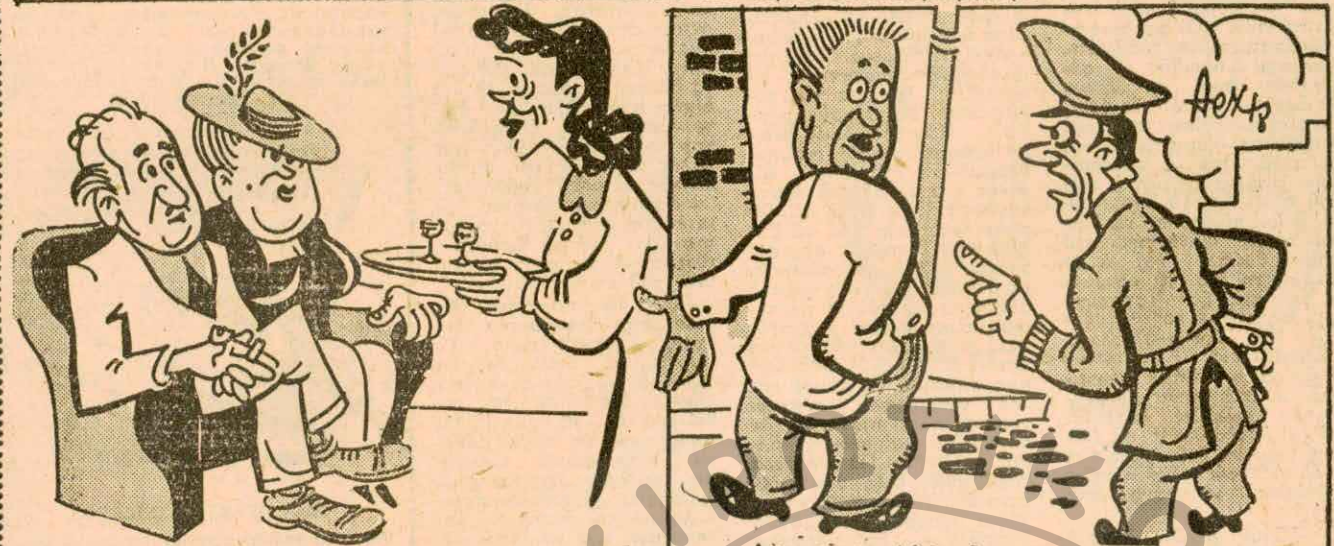
Έξω απ' το Παρίσι, ένας κτηναί'ας δέχθηκε μια βοορή από σκάνια στο πόδι κι' άλλη μια στο κεφάλι. Η δεύτερη τον σκότωσε. Αίτιος του θανάτου του ήταν ό σκύλος του, ό όποιος έτυχε να σκαλίση με το πόδι του το δίκανο του άφεντικού του, που βρισκόταν δίπλα του. Πίεσε τη μια σκανδάλη του όπλου, κι' έπειτα, τραυμαμένος απ' τις φωνές του τσαυματισμένου κυρίου του, πίεσε και την άλλη!

—...Και ξέρετε, έκτός από το σπίτι, της διαω και... τρεις τενεκές νερό προίκα!...

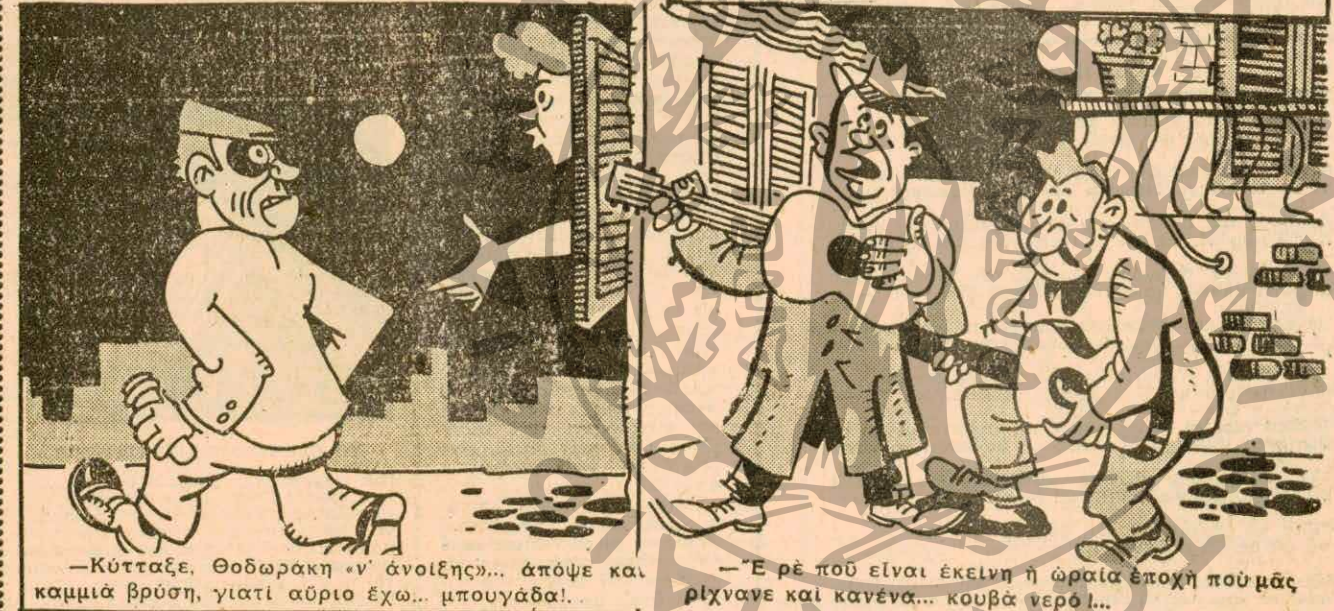
ΜΕΤΑΞΥ ΓΑΛΑΤΑΔΩΝ

— Τι θα γίνει, ρε συνάδελφε, αν δεν δώση ή Ου-ν' λεν νερό... καταστραφηκαμε!...

—Θα μου έπιτρέψετε να σας κερασώ... από ένα νεράκι!...

—Δεν είμαι άλλοδαπός, κυρ άστυφύλακα... Άπλυτος είμαι!... Στη γειτονία μου έχει νάρθη νερό απ' το 45!...

—Κύτταξε, Θεωράκη «ν' άνοιξης»... άπόψε και καμμία βρύση, γιατί αόριο έχω... μπουγάδα!...

—Ε ρε που είναι εκείνη ή ώραία εποχή που μάς ρίχνανε και κανένα... κουβά νερό!...

Τὸ ἔργο ἐνὸς Ἰνστιτούτου

Τὸ ἀμερικανικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἑσθύνων Ἐξουσίου Ὁ Κόσμος» εἰπεῖτα ἀπὸ πολυχρόνια πειράματα, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐπίδειξιότητες καὶ οἱ ἱκανότητες, ποῦ ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶνε εὐφυεῖς, τόσο πολὺ, ὅσο εἶνε δοσμένα ἀπὸ τὴ φύσι καὶ τὰ γαλανά υἱατὰ ἢ τὰ κατάρσα ἀλλὰ, γὰρως ἂν μποροῦν βασίκοις ἀλλάξουν μετὰ τὴ σφοδρὰ ἢ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος. Κατὰ τοὺς ἀποτελέσους τὸ Ἰνστιτοῦτον, ἐπιτάσσεται, τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἔχει μεγάλη πρακτικὴ σημασία στὴ ζωῇ. Γιατὶ ἂν ἓνας ἄνθρωπος ἀσχολεῖται μὲ ἐργασίαι καὶ ἐπαγγέλματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει τὶς σχετικὰς εὐφυεῖς ἱκανότητες, θὰ προδεῖξη, Ἀντιθέτως, θὰ ἀποτύχῃ, ἂν ἀσχολεῖται μὲ ἔργα ἀλλότρια πρὸς τὴν εἰδικὴν εὐφυὴν ἱκανότητά του. Οἱ περισσότεροι ἀπατυχημένοι τῆς ζωῆς, ἀπέτυχαν ἀκριβὸς γι' αὐτὸν τὸν λόγο. Ἀν, ἔβλεπαν τὶς εὐφυεῖς ἱκανότητές τους, τὶς φυσικὰς κλίσεις τους καὶ ἐπιδίδονταν σὲ ἀντικτὰ ἔργα, θὰ μπορούσαν νὰ προοδεύουν καὶ νὰ ἐπιτύχουν στὴ ζωῇ τους. Καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτον, βοήκει τὸν τρόπο νὰ διαχωρίζῃ τὶς ἱκανότητες τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ ἔτσι τὰ κρυμμένα ταλέντα. Τὸ Ἰνστιτοῦτον ἔχει σήμερα ἐγκατεστημένην στὴ Νέα Ὑόρκη δὸ ὀκλόκηρος «Εὐοσαστρία Κατασκευὴς Ἀνθρώπων», ὅπως ἀποκαλοῦνται, στὰ ὁποῖα προσδόνονται γιλιόδες Ἀμερικανοὶ καὶ ὑποβάλλονται σὲ ἐξετάσεις, γιὰ νὰ δοῦν ποῖα εἶνε ἡ κλίσις τους καὶ τί εἶνε τὸ ἱκανοὶ νὰ κάνουν στὴ ζωῇ.

Κάνη λάθῃ στὴν ἀριθμητικὴ καὶ στὴ γραπτὴ λύσι τῶν προβλημάτων της. Γιατὶ μπορεῖ μὲν νὰ τοῖς λείπῃ ἡ ἀριθμητικὴ ἐπιδειξιότης, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ εὐφυὴ τὴν ἱκανότητα τῆς οἰκοδομικῆς προσηκτικῆς, δημιουργικῆς φαντασίας καὶ ὑποκειμενικῆς προσωπικότητος. ἐπιδειξιότητες ποῦ συνδυάζουσιν κάνουν τοὺς μεγάλους μηχανικοὺς. Ἐκεῖνον ποῦ τοῖς λείπει, ἡ ἀριθμητικὴ ἐπιδειξιότης, δὲν εἶνε παρὰ μία φυσικὴ δυσκολία στὴν ἐργασίαν μὲ τὸ «μολοῦν καὶ τοῦ καστί», Ἀντὶ νὰ γελάει, καλλίτερος θὰ κάνατε νὰ τὸ βάλετε σ' ἓνα ἐιδικὸ σκολιό, ποῦ νὰ τὸ βοηθῇ στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἀσπῇ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ ἀναπτύξῃ τὴ δημιουργικὴς ἱκανότητές του ὡς μηχανικό.

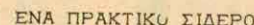
»Φυσικὰ συνεχίζει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ἐπιδειξιότης τῶν δακτύλων, ἀριθμητικὴ ἐπιτηδεύσις, ἱκανότης οἰκοδομικῆς προσηκτικῆς, εἶνε λείσει, ποῦ γιὰ τὸν πολὺ κόσμω, δὲν σημαίνουν τίποτε. Προσέτετε ὅμως μερικὰ παραδείγματα. Ἀς υποθέσωμε ὅτι σὰς δίμει κάποιος ἓνα σαναῖν μὲ ἑκατὸ τρύτες καὶ ἓνα δίσκω μὲ 300 πῶκες καὶ σὰς λέει νὰ βάλετε ἀπὸ 3 πῶκες σὲ κάθε τρύπα. Ἀν κατορθώσετε, σὲ σύντομω σχετικῶς χρονικὸ διάστημα, νὰ βάλετε τὶς περισσότερες πῶκες στὶς τρύπες, τότε ἔχετε «δακτυλικὴ ἐπιδειξιότης» καὶ στὴ ζωῇ σας υποεῖτε νὰ γίνετε καλὸς σχεδιαστής, εἰρητής, γοαφεὺς ἢ καὶ πιανίστας. ἂν συνδυάζετε καὶ μερικὰς ἄλλας ἱκανότητες, Πάρετε τώρα ἓνα κομμάτι ὕλω, ἀποτελούμενὸ ἀπὸ συμπομομένην κομμάτια διαφόρων τιμημάτων

Ἑρωτικά δίστιχο

.....

*Ὅλα τὰ παραπάνω βέ-
βαια ἐπὶ μνημονεύω. δὲν
ἔχουν ἀπόλυτη ἐνωία. Τὸ
ἴνστιτούτο ὁμῶς, ἐπεὶ ὡς
ἴσως διαχωρίσει δεκαπέντε
εἰδικὲς δεξιότητες τῶ ἀν-
θρώπου καὶ περαιοῦνται
νὰ ἀπομωνώσει ἄλλες δώδε-
κα. Τὰ πείραματα γίνονται
σὺ πολλοὺς ταυτοχρόνως
ἀνεξάρτους διαφόρων προε-
λέσθως καὶ διαφόρων κα-
τηγοριῶν, γιὰ νὰ ἔχουν γε-
νικιώσαντες ἀξία τὰ συμπερά-
σματα. Ἐν τῷ μετὰ ὁ-
μῶς, δίνει καὶ πρακτικὲς
συμβουλές, καθορίζοντας τὰ
ἀπαραίτητα γιὰ πρῶτοι ν' ἀ-

Στά έργαστάσια μιάς γνωστής αμερικανικής εταιρίας ελαιοπικτών κατασκευάθηκε εσχάτως αυτή η περίεργη λαστινένια μάσκα για να προφυλάσσει τις Αμερικανίδες από τα κρυολογήματα και να τις ζεσταίνει κατά τις χειμερινές ημέρες του μεγάλου ψύχους. Ή μάσκα αυτή είναι πολύ πρακτική και έχει ελθουσιόσει τις Αμερικανίδες!

ΤΟ ΕΧΕΜΥΘΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Μία αμερικανική εταιρία έφτιαξε τε-
λευταίως το νέο αυτό μηχανικό ση-
μειωματορίο επάνω στο οποίο μπορεί
να γράφει κανείς ό,τι θέλει χωρίς να
φοβάται ότι θα διαβασίει ένα άλλο
πρόσωπο αυτό που σημειώσε. Κ' αύ-
τό γιατί μόλις γυρίσει ένα μικρό
κουμπί το χαρτί του σημειωματορίου
τυλίγεται και χάνεται στο κουτί.

ΨΑΥΧΟΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΥ-
ΤΥΧΙΣΜΕΝΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ

ποκτησαν. Όταν παντρεύτηκαν, οι γυναίκες ήταν 35 ετών και οι άντρες 25. Πριν περάσουν τα χρόνια τους, φοβήθηκαν και έκαναν παιδιά. Παντρεύσαν τα παιδιά τους σε νεαρή ηλικία και όταν οι υπήκοοι έλεγαν φθάσει στα 60 τους χρόνια, έλεγαν κι' άλλες αποκτήσει έγγονακια. Οι πατέρες που ήταν άκνη 50 ετών υποπόρουν να διοχετεύουν την ενεργητικότητα τους σε δημιουργικές ιδέες από το σπίτι έργασις. Κι' οι κύτταζαν και καμμία νεαρή, οι υπήκοοι δεν είχαν καιρο να χιλήφουν να κνρινιάζουν γιατί ήταν άφορσι μένες στα παιδιά και στα έγγονα τους. Η εύτυχια, δεν έλιψε από το σπίτι τους. Μία τοίτη περιπτώσις της αυτής κατηγορίας, είναι της Ρέζας και του Κάρολ Μ. Όταν παντρεύτηκαν, έκνιν ήταν 50 κι' αυτός 39 ετών. Ο Κάρολ ήταν ζωοός κι' ως τότε είχε κάνει άσπτην ζωή. Ρέζα δεν ήθελε ια τον παντρεύει και έπι τρία χρόνια ανέβαλλε το γάμο, γιατί φοβόταν ότι λόγω της διαφοράς της ηλικίας η εύτυχια τα πρώτα νσάσθους τους, δέ θα υπορρύσει να διαοκείσι. Μέ κάποιον άσσηνα άσοςτις μεγαλοχολίας συγκνιόταν, έτελικός στην έπιμονή του Κάρολ. Το ζευγάρι αυτό ήη και σμεσα εύτυχισμένο γιατί ο Κάρολ ρασμένος από την προηπομένη ζωή του, σάν καράβι που το έβερναν βοήθητο από πέλαους τα ναυσια να κύμασι. Βοήκη ύπνευμο λιάσι στη στοργή και την ψυχική και πνευματική άνωτέροτητα της Ρέζας. Κσήμερα ο Κάρολ δοκίζεται στ' άνοιχτης.

Η πιο καταπληκτική περίπτωση όμως είχε εναντίον άλλου ζευγαριού. Όταν παντρεύτηκαν, η γυναίκα ήταν 50 και ο άντρας 22 έτών! Έλησαν 25 χρόνια μαζί. Η γυναίκα είχε πεθάνει παράλυσι και κυκλοφορούσε σε καρέκλα, οι ρόδες. Όταν πέθανε, ο άντρας ήταν μόνο 47 έτών. Όλοι μιλούσαν ότι θα έσπασε, να έφωλε, της έλευσερούς που του νάρισε ο νάτος της και να έζησε τη ζωή του. Κι' όμως έζησε, ανύπαντρος. Ζωογραφισμένη πάντα στο πρόσωπο της, τη λύπη για το γαύο της γυναίκα, για την όμο α στην άγνη ένοθε έρωτα, ύστερα, οίκο και στο λος, στογική αφοσίωση.

Ὅλες ὁμοῦ αὐτὲς οἱ περιπτώσαντες
λέγει ἡ Πάροκος εἶνε ἀπλῶς ἐξ
ορέσεις, ὀφειλόμενες σὲ ὠρισμένῃ
προϋποθέσει: "Ἡ σὲ ὑπερβολὴ
ζωτικῆ γυναικεῖα κοῦσι ἢ σὲ ἀ-
σῶσι πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ συγκυ-
βασί ἑναντί τοῦ ἀνδρός ἢ σὲ κοῦσι
σὲ τοῦ ἀνδρός ἀπὸ τῆ ζωῇ καὶ
νυγερότητι τῆς γυναικὸς ἢ σὲ

Μία γυναιχὴ καλλονὴ τῆς Ν. Υόρκης, ποὺ εἶχε δυὸ φορὲς παυνερ-
τῇ καὶ δυὸ φορές γυνώσκει, στὰ 40
τῆς νοόσια, νόμιμος ὅτι μποροῦσε νὰ
παυνερτῇ καὶ νὰ τοῖτῃ φοορὰ ἐνα-
νεορὸ τὸν Κέννεν, ποὺ ὁλῖες ἐν-
ἀπορῆται ἀπὸ τὸ Καλλένιο. Ἡ Ν-
σαν ἐρῶτευμενὸι καὶ στὴν ἀογὴ ζού-
σαν ἐλῶνισμενὸι. Ἀρνόταρε βῶμα-
τὰ πράγματα ἀλλῶσαν. Ἡ γυναικὴ
φοβῆταν μὴ χάσῃ τὴν παλὰ τῆς ὁ-
μορφὰ καὶ κομωτῆτα καὶ γυνου-
σε ἀλῇ μέρα ἀπὸ τὸ ἔνα ἱνστιτού-
το Καλλόνιος, τὸν ἀλλο Οἶκο Μό-
δας. Τὸ βράδυ ἦταν ὑπερρεμνὴ νὰ
χορεῦν καὶ νὰ γλεντᾷ μὲ τὸν ἀντο-
τῆς, ποὺ ἀναπύσει τίς διασερῶσεις
καὶ τὰ σπῆρ. Ὅ το τέλος δὲν ἀθῆ-
ἔνινε γυναικὴ καὶ ὁ Κέννεν τὴν ἐν-
κατέλειπε.

“Απειρα εινε τα παρόδια παρα-
δείγματα που απόδεικνουν ότι η
εύηθα α δέ διακεί όταν η γυναίκα
εινε μεγαλύτερη από τον άντρα
“Άλλοι μάλιστα οι γιατροί πίστευαν
ότι η γυναίκα έπρεπε να εινε αρκετά
μικρότερη από τον άντρα, γιατί η
γυναίκα ζωτικότητα εξαντλείται γω-
ρετας από την ανδρική. Καθώς α-
μάλιστα ότι η γυναίκα έπρεπε να έ-
χη τα μισά χρόνια του άνδρος της
στην επτά, δηλ. να εινε περίπου όκτο
χρόνια μικρότερη από τον άντρα της.
Με τη σημερινή όμως ένταση της
ζωης και ο ανδρικός οργανισμός
φθείρεται γρηγορότερα και ο φυσικός
και παραδίνονται ότι άκει ο άντρας
να εινε μόνο 2-3 χρόνια μεγαλύτε-
ρος από τη γυναίκα. η άκουση
ίσος από χρόνια. Συνήθως εύνη-
σμένοι εινε οι γάμοι έκε, που γί-
νονται όταν η γυναίκα εινε νύμφη
20-22 και ο άντρας νύμφη στα 20-
26. Έξ άλλου ο ψυχιατρός, τίς

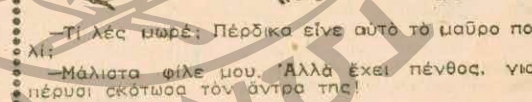
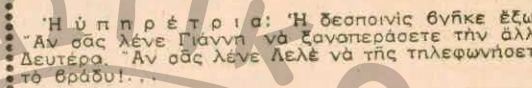
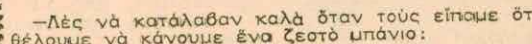
λικιώμενες νυνιακές, που παντοφύ-
στα κι νεαρούς, τις νεαροπούλ' ουν «
γωστικές και άσυνείδητες» από η-
ποδοπολιονική άπόψεως. 'Από κοι-
νής πλευράς, είναι επιτίμους, νισ-
τά τα τολμηστά τους που συνήθ-
επιτυγχάνουν νάοις στην προέ-
που πολλές φορές οι άντρες προσ-
γουν ποιοσάστω από τα γράμ-
συντελούν στο να μένουν ανύπαν-
άλλες νεώτερες νυνιακές, ενώ ταυ-
ζόντως, έπειδή συνήθως, λόγω
ήλικίας των, δεν μπορούν να κάνου-
τα διά, συντελούν και στη μείω-
ση άριθμού των γεννησών και συν-
ώς του πληθυσμού.

Ὁ πατριάρχης δὲως καταλήγει
Πάσκοραστ θά συλλογήσῃ στίς
ναῖκες νά ἀποφασίσουν τοὺς νεότερους
ἀπὸ τὴν ἡλικία τοὺς ἄντρες ἂν ἂν
οὖν νά εἶναι κόπως πρὸ σίγουρας ὅ
θά κατιστήσουν κοντά τὸν τὸν ἄν
τους καὶ νὰ ὑπὸ διακινδυνεύσουν π
εὐτυχία τοὺς

♦♦
"Εγώ, κόσμος που εξαφανίσθη."

Ο δόκτωρ Όππε Στρουβ καθ' υπηρέ της Αστρονομίας στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου, ανακάλυψε την ύπαρξη ενός νέου δέκα φορές μεγαλύτερου από το ηλιακό μας σύστημα γύρω στο διπλό άστρο της Ανάρρη στον αστερισμό του Σκαυρού.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστάτης φωνάζει ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ὑπολειπόμενην ἀσφαλίσει τῶν ἀσφαλισμένων ἐνὸς ἀσφατικού συστήματος ποῦ ὑπάρχει ἄλλοτε σ' αὐτὴ τὴν περιοχή τῶν διασπασμένων καὶ πρὸ διεσπασθῆναι κλονιστοποίηθαι, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τρομακτικὴ ἔκρηξι.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Ο ούρανός κι η κουζίνα

(Στη γω,ία έιός απόμει-
ου μικρού ζαχαροπλα-
στεού, χωρίς καθέλου κό-
σμο 'Εκείνος κι' έκε νη συ-
ζητάς γαυηλώς 'Εκείνος
νευμάτος ένθουσιασμός 'Εκεί-
νη γεμάτη έπιφυλακτική
συγκίνηση).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, λοι-
πόν.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ο λόγος;

ΕΚΕΙΝΗ: Κανέναν! Όχι
γωρίς δικαιολογία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ μπορεί,
δέν είνε δυνατόν. Κάτι σάς
λέω, κάπως σάς ένπνύω...

ΕΚΕΙΝΗ (γαμονελάει):
Δέν έχετε μικρή ιδέα για
τόν έαυτό σας τό έρώς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στην περί-
πτωσί μας, την ιδέα μου την
δίνετε σείς.

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά! νοιώ-
θω τό ένδοξόν σας έκ-
δηλο κάθε στιγμή. Είσατε
έτοιμη να γελάσετε με κέφι
σε κάθε σχολιασμό που θα
πώ κι' είσατε πρόθυμη να
συγκινηθώ όταν βαλθώ να
σας συγκινήσω. Στο τέ-
λος — τό σπουδαιότερο —
δεχθήκατε να μ' ακολουθή-
σετε έδώ...

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΗ: «Έδώ» μήπως
είνε ή έρωτική φωλιά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μόνο
ένα αδόξωτο δακρυϊκό ζα-
χαροπλαστέιο σε μια συνοι-
κία... Διακριτικό, γιατί
δέν έχει καθόλου κόσμο. Αύ-
τό είνε καταστροφής ίσως για
τόν έπιχειρηματία του, κέ-
δος όμως για τόν έρωτά
μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτά
μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σινά, ενώ της
πιάνει τό γέρι): Αυτόν που

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόλις ζογι-

ΕΚΕΙΝΗ: Θα πείτε κι'
άλλα δηλαδή, τέτοια, καλλί-
τερα ή χειρότερα, που ένω
τ' ακούω μ' ευχαρίστηση ή
δυσφορία... Σ' όλα, λοι-
πόν, αυτά που είπατε, ή που
θαγατέ να πείτε, απαντώ
πάλι, σκληρά, άμετανόητα:
Όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, γιατί...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξηγηστε μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Να σας πω α-
μέσως γιατί ή ιστορία μας
βοίσκεται στην άσχη της...
Κάθε άσχη ιστορία έρω-
τικής είν' έτσι: 'Ειδοσμο-
σμο, ώραία λόγια, κρυφά
τέτ-ά-τέτ στα ζαχαρο-
πλαστέια που δέ συνταίνουν
άλλοι από τις πιάστες και
τις κασαμέλλες όνειρα, βε-
λουδά, ατλάζια, μετάξια,
μεθύσι από λόγια και γοη-
τευτικά άσ'α φέσκα...
Σινά-σινά όμως με την
έξελξη, με την πρόοδο, του
νέου ή άσχη νίνιται συ-
νένεα — και τέλος! Η ι-
στορία ένός έραστού, σαν
κάθε τι άσέπτινο, γνωρίζει
κι' αυτή τό δάμα της πθα-
ράς... Σινά-σινά τό με-
τάξιο, τό βελούδο, τό α-
τλάζι, έξελγόνε, νίνονται ά-
ειδοποίητα κουρλίσια πάνω
στους άστροφικούς όμους του
όνειρου που σιγοσβύνει λυυ-
φατικό, κι' άειδοάκρυτο...
Και τότε, ή βασίλισσα, ή
πριγκίπισσα, τό υπερφυσικό
όν, γνεται πεζότατο σύμ-
γος, κι' από τό γαλάνο
στρέμμα της πθ άπλής
γοητείας, παίρνει την άγου-
σα προς την κοίτη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσατε φοδε-

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πάτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν είνε δυ-
νατόν!... Θάνε μια σκλη-
ρότης γωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς λόγο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγω για να νυγίσω στον
ούρανό και ν' αποθύω την
κουζίνα...

(Εκείνος την άφίνει να
φύγει, βέβαιος ότι είνε έν-
τελώς αδύνατο να την κρα-
τήσει...)

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πάτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν είνε δυ-
νατόν!... Θάνε μια σκλη-
ρότης γωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς λόγο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγω για να νυγίσω στον
ούρανό και ν' αποθύω την
κουζίνα...

(Εκείνος την άφίνει να
φύγει, βέβαιος ότι είνε έν-
τελώς αδύνατο να την κρα-
τήσει...)

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πάτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν είνε δυ-
νατόν!... Θάνε μια σκλη-
ρότης γωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς λόγο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγω για να νυγίσω στον
ούρανό και ν' αποθύω την
κουζίνα...

(Εκείνος την άφίνει να
φύγει, βέβαιος ότι είνε έν-
τελώς αδύνατο να την κρα-
τήσει...)

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πάτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν είνε δυ-
νατόν!... Θάνε μια σκλη-
ρότης γωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς λόγο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγω για να νυγίσω στον
ούρανό και ν' αποθύω την
κουζίνα...

(Εκείνος την άφίνει να
φύγει, βέβαιος ότι είνε έν-
τελώς αδύνατο να την κρα-
τήσει...)

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται):

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού πάτε...

Η... ύγρη Κέτσικαν

Η πόλις στην όποις βρέχει έλο
τό γένο

Στην Νότιο Άμερική υπάρχει μια
πόλις, στην όποις βρέχει καθημερινώς,
νεύματα, κολοκάι!

Η πόλις αυτή είνε ή Κέτσικαν και
δέχεται κάθε νότιο Βροχή, συνολικού
ώρους 21/2 περίπου μέτρων, ενώ στη Νέα
Υόρκη π. χ. τό ύψος της βροχής μέ-
λις φτάνει τά 75%.

Βεβαίως σε πολλά άλλα μέση της
γης ή βροχή ίσως να φτάνει σε ψηλότε-
ρα επίπεδα, αλλά πέφτει μαζευτη, κα-
τά τη διάσκεια κατακλινών, ενώ στην
περιονή της Κέτσικαν ψιλοδρένει συνε-
γώς όλες τις ημέρες του έτους. Τόν Αύ-
γουστο, ιδίως βρέχει κατασρακτωδώς
και οι δρόμοι της Κέτσικαν μεταβάλ-
λονται σε πρηνιατικούς νευμάσους.

Από τις 365 ημέρες τ-ή περασμέ-
νου έτους οι κάτοικοι της Κέτσικαν εί-
δαν τόν ήλιο μόνο 33 φορές!

Τό παράξενο όμως είνε ότι οι κάτοι-
κοι της Κέτσικαν δέν παραπονούνται
καθόλου γι' αυτή την κατάσταση. Λόγω
της σινοφίας έογάζονται γρι την ήμέ-
ρα στα νωφεία και στα σπύτια τους με
τη βροχία δυνάτων ήλεκτρικών λαμπτή-
ρων.

Οι Κετσικανοί αντίθετα προς τό
σκιωραπό αυτό περιβάλλον είνε πάντα
ζωπρόι και εύθυμοι. Υποστηρίζουν μάλι-
στα ότι ή πόλις των είνε νωφική, τεση
από κάθε άλλη πόλι της Νότιου Άμε-
ρικής.

Και πρέπει ν' άληθεύει αυτό κάπως
γιατί ή πληθυσμός της Κέτσικαν ένει
αυτή ή δέκα τελευταία νόδια, κα-
ταπληκτικά.

Και οι βιομηχανίες της Κέτσικαν εί-
νε προσασσόμενες με την κατάσταση.
Παράνουν γαλάττες διμπελλες αδιά-
βρογα, καμπασιίνες ψηλές υπότες γι
κρέμες που προσυλάσσουν τό πρόσωπο
των γυναικών από την υγρασία.

Στην πόλι αυτή υπάρχουν άθωρες
πισίνες, που πολλές φορές νεμίζουν
νερό από τη βροχή.

Μή νομίζετε τώρα ότι ή συνεχής βρο-
χή που πέφτει σ' αυτή την περιονή έ-
νει καταστρεπτικά άποτέσματα για
την υγεία των κατοίκων ή για την πα-
ραγωγή. Κάθε άλλω. Οι κάτοικοι της
Κέτσικαν είνε υγιέστατοι και ή παρα-
γωγή της άοίστη.

Τό Χέλλουνουντ, και οι γυναικείες
φούστες

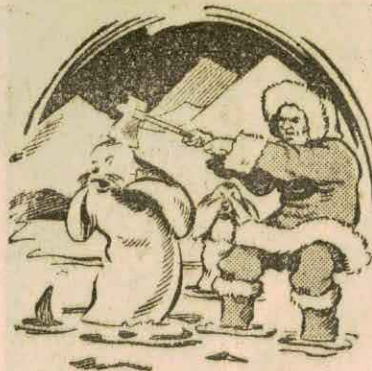
Οι παραγωγοί κινηματογραφικών
ταινιών το Χέλλουνουντ βρίσκονται σ'
ένα τρομερό δίλημμα: στα καινούρια
φίλμ που νυγίζουν πρέπει να έψαν-
σουν τις ήθοποιους με μακρούς ή με
κοντές φούστες.

Στό υπαύ, ή σκηνοθέτης Λέο Μάκ
Καρέυ βρήκε μια προσωρινή λύση για
τό φίλμ «Ο καλός Σάου» που νυγίζει
αυτή τη στιγμή. Φροντίζει πρώτα - πρώ-
τα να πάρει όσο μπορεί περισσότερα
τις γυναίκες που παίζουν σ' αυτή την
ταινία... μισές δηλαδή από τη μέση
και πάνω. Από τ' άλλο μέρος παίρνει
δυό φορές τη μία με κοντές φούστες
και την άλλη με μακρούς τις σκηνές
στις όποιες μια ή περισσότερες γυναι-
κές πρέπει να έψανισθούν ολόκληρες
από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Τό διπλό αυτό γύρισμα που άπαι-
τεί επίσης διπλές τουαλέτες κλπ. έπι-
βαίνει σημαντικά τό κόστος του φίλμ.
Αλλ' ή Λέο Μάκ Καρέυ είνε βέβαιος
ότι δέν έχει να φοβηθεί τίποτε είτε ή
μακρούς φούστα έπικρατήσει τελικά είτε
ή κοντή.

Ασφαλώς ή μέθοδος αυτή του Κά-
ρεύ είνε πολύ-πολύ έξυπνη.

Η μεγαλύτερη ζωοφαγία της Ιστορίας

Η φώκια «ωταρία» και το
κυνήγι της

«Ίσως η γιανιά σας φορούσε γούνα από φώκια «ωταρία», αν ο παππούς σας ήταν πλούσιος. Ίσως κι η έγγονή σας να φορούσε τέτοια γούνα, αν γίνη κινηματογραφικός αστέρας. Για σας όμως καθώς και για όλες τις σημερινές κυρίες, δεν υπάρχει τέτοια έλπιος, όσα γούνατα κι αν διαβέσετε.

Το τελευταίο δέμα «ωταρίας» πουλήθηκε το 1911, για 2.000 δολάρια. «Αερώς» κατόπιν, οι «Ηνωμ. Πολιτείες», η Ρωσία, η «Αγγλία» κι η «Ιαπωνία» υπέγραψαν μια συμφωνία απαγορεύσεως του κυνηγιού αυτών των ζώων. Το προηγούμενο έτος, τα 16 πλοία που είχαν ξεκινήσει για τις παγωμένες «Αλεούτιες» νήσους, για το κυνήγι της «ωταρίας», είχαν φέρει πίσω μόνον 1—2 δέματα το καθένα. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα του κυνηγιού επί 170 χρόνια. Υπολογίζεται δηλαδή ότι εξάντλησε περισσότερο από 1 εκατομμύριο τέτοια ζώα.

Οι επιστήμονες γνωμάτευαν τότε ότι τα προστατευτικά μέτρα εφάρμοζαν πολύ αργά κι ότι οι «ωταρίες» είχαν εκλείψει πια από τη γη. Άλλα, το 1935, άνηγγέλθη απ' την «Αλάσκα» ότι «Εσκιμώοι» ψαρόδες είχαν ιδη μικρά κοπάδια από «ωταρίες». Για να υπορέσουν λοιπόν να πολλαπλασιασθούν έλευσαν αυτές οι φώκες, οι αμερικανικές άγοες εφάρμοσαν άγνονη επίδραση των «Αλεούτιων» νήσων κι οι λαοοκυνηγοί

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Αρχίζει το περιπετειώδες και δραματικό ιστορικό μυθιστόρημα του περιφήμου Ιταλού συγγραφέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο έρωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Είναι η δραματική ιστορία του ιππότη ντε Ρομπέλ, που για να εκδικηθεί το δολοφόνο του αδελφού του, εγκαταλείπει την πατρίδα του καταφεύγει στη Νήσο της Χελώνας, γίνεται φιλιππουστέρης και, ως Μαυρός Κουρσαρός πλέον μαζί με τους «Αδελφούς της Ακτής», κηρύσσει ένα πόλεμο μέχρι θανάτου εναντίον του αμερικτικού εχθρού του. Ναυαρχίες επιδρομής, δραματικές περιπέτειες μέσα σε παρθένα ζούγκλες με άγριους ανθρώποσάνους, κι ένας έρωτας μεγάλος, ένα πάθος φλογερό αλλά μοιρολόι, κάνουν το μυθιστόρημα αυτό ένα άριστο έργο για το είδος του.

επιχωρούντο, συστράτοτα.

Επειτα ήρθε ο πόλεμος. Μερικά απ' αυτά τα νησιά κατελήφθησαν απ' τους Γαλιανούς, που δεν θα δίσταζαν ασφαλώς να κυνηγήσουν τις πολύτιμες «ωταρίες». Σ' άλλα πάλι εγκαταστήθηκαν αμερικανικές δυνάμεις, για στρατηγικούς λόγους. Πολεμικά πλοία, υποβρύχια, βόμβες και τοπιλλες αποτελούσαν ασφαλώς μεγάλο κίνδυνο για τις φώκες.

Κι όμως οι «ωταρίες», όχι μόνον επέζησαν, αλλά και πολλαπλασιάστηκαν. Σήμερα υπολογίζονται σε 2—3 χιλιάδες. Η διάσωση τους αυτή οφείλεται πιθανότατα στο ότι έμαθαν πώς να ξεφεύγουν απ' τον άνθρωπο, ενώ άλλοτε ήταν τελείως άνικανες γι' αυτό.

Όταν ο Μπέρνγκ ανακάλυψε την «Αλάσκα», το 1741, έφερε μαζί του λίγα δέματα «ωταρίας», κατά την επιστροφή του στη Ρωσία, και τα παρουσίασε στην τσαρίνα Αικατερίνη. Εκείνη θαύμασε το πλούσιο και απαλό τους τρίχωμα, το γάιψε και είπε με ικανοποίηση:

—Όσο κι αν πιέσω τα δάχτυλά μου, δεν φτάνω ως το δέμα, άναμεσα στις τρίνες... Θάθελα να-να κι' άλλα τέτοια!

Αυτή η επιθυμία της έγινε αιτία της μεγαλύτερης ζωοφαγίας της ιστορίας. Τα ρωσικά πλοία τριγύριζαν στις άοκτικές θάλασσες, αναζητώντας «ωταρίες». Δεν κοπίαζαν δε καν οι Ρώσοι να σκοτώνουν αυτά τα ζώα. Ποσιμύσαν συνήθως μια άπλούστερη μέθοδο: «Απολάσαν τα γυναικόπαιδα των ιθαγενών και ζή-τουσαν ως λύττα για την άπτελευθέρωσι τους δέματα «ωταρίας».

Οι «Αμερικανικές» οι «Αγγλικές» οι «Ιαπωνικές» έλαβαν μέρος στο προσδοκώμενο κυνήγι.

Στην άρχη οι «ωταρίες» δεν φοβόντουσαν τους ανθρώπους. Τους έδλεπαν σαν φίλους. Κι' όταν δεινότουσαν τα θανάσιμα γυναικιά τους, έκαυδαν το μουσούδι τους άναμεσα στα υποροστικά τους πόδια και κλαυθμοίζαν πονεμένα, σαν να μη υπορούσαν να καταλάβουν, γιατί τις σκότωναν...

Σιγά-σιγά όμως, συνήθισαν να μυρίζουνται τον άνθρωπο και να τον αποφεύγουν, από 400 μέτρα μακριά (τη μεγαλύτερη απόσταση που έχει παρατηρηθεί σε ζώα). Έπαψαν επίσης να βγαίνουν συχνά στην έρη-ρά κι' άνοιξαν να περουν μεσα στο νερό, την περισσότερη ζωή τους.

Ακόμη κι' ο τοκετός τους γίνεται στο νερό, και συνεπώς τα νεογέννητα πρέπει να μάθουν γρήγορα να κολυμπούν. Ώς ότου το μάθουν αυτό η υπέροχη τα κρατάει στην «άγκαλιά» της. Κάθε τόσο τ' άφινει να επιπλέουν. Επαλόμενα ανάσκαλα στην επιφάνεια, και βουτάει σε βάθος 20—50 μέτρων, για να βοήσσει τα «αίματα» κι' άλλα θαλασσινά.

Παίνει συνηθισμένα απ' το βυθό μια πέτρα, με την οποία σπάζει τα θαλασσινά αυτά, κρατώντας τα πάνω στο στήθος της, για να φάν αυτή και τα παιδιά της.

Έχει άπονητήσι και μια άλλη περίεργη συνήθεια η «ωταρία». Οι πρώτοι κυνηγοί πλνάζαν τα κοπάδια αυτών των ζώων αντίθετα στον ήλιο, ώστε να τα θαυπών το φως και να μη τους βλέπουν, παρότι όταν ήταν πια πολύ άονά. Τώρα όμως οι «ωταρίες» έχουν μάθει να σκιάζουν τη μάτια τους με το ένα τους πόδι, όταν κυττάζουν γύρω τους υπήκοοι πλνάζουν έσθροι.

Όταν, σε 40 ή 50 χρόνια, θεωρηθεί ότι μπορεί πια να ξανα-γίνει το κυνήγι της «ωταρίας» τα ζώα αυτά θάνουν μάθει το μάθημά τους και δεν θα πέφτουν εύκολα λεία των κυνηγών.

Πάντως άς κάνουν ύπομονη οι κυρίες. Το θαυμάσιο γυναικείο δέν θα τους λείψη άποσπρίποτε. Υπομονή μισού αιώνα χρειάζεταιται μόνον. Ούτε πολύ, ούτε λίγο δηλαδή.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΙΑΝΑΥΓΚΙΑΣ

Στα βάθη της «Πράσινης Κολάσεως»

Η «Πράσινη Κόλαση» του Μάττο Γκρόσο είναι μια από τις πιο ανεξερεύνητες περιοχές του πλανήτη μας. Και ένας άνθρωπος δεν έχει εισχωρήσει σ' αυτή και μερικά λευκοί εξερευνηται που θέλησαν να το κάνουν δεν κατάρθωσαν να προχωρήσουν περισσότερο από μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα.

Εκτός από την πυκνή θλάσση, εκείνο που κάνει άδύνατη σκεδόν την εξερεύνηση αυτής της περιοχής είναι τα αναρίθμητα έντομα, που ζουν εκεί. Τα έντομα αυτά σηματοποιούν πελώρια νέφη, που κινούνται σαν συμπαγείς μάζες μεταξύ ούρανού και γης και αποτελούν ένα είδος φραγμού για τους τολμηρούς εξερευνητές, που θα ήθελαν να προχωρήσουν στο έσωτερικό της ζούγκλας.

Τα δήγματα των προκαλούν έξ άλλου, εξαιρετικά άδύνατους έρεθισμούς και κάποτε σοδαρώτατες δερματικές παθήσεις.

Ο εξερευνητής Κλάκ, που κατάρθωσε να προχωρήσει περισσότερο από κάθε άλλον στο έσωτερικό της «Πράσινης Κολάσεως», ανακάλυψε κοντά στις άδενες ενός παραποτάμου του «Αναζόνιου», μια φυλή ιθαγενών γιγάντων, που ζουν μ' έναν τρόπο άρεκτα περίεργο.

Οι Γιανναύγκιας—αυτό είναι το όνομα των—οφείλουν το μεγάλο ανόστημά των σε μια άσπρη-τάπη επιλογή που κάνουν μεταξύ των παιδιών κατά τη γέννηση των.

Τα παιδιά αυτά παραδίδονται άμέσως στο μάγο της φυλής, που, εκτός από την άριστη ελπίά των, εξετάζει επίσης με μεγάλη προσοχή τη σωματική των διάπλαση και τις πιθανότητες που έχουν ν' άποκτήσουν μεγαλώνοντας υψηλό ανόστημα ή να γίνουν κοντά.

Αν μείνι εύχαιοιστημένος απ' αυτή την εξέταση, έπιστρέφει τα παιδιά στους γονείς των. Διαφορετικά, τα εξαφανίζει.

Οι γονείς παίρνουν το παιδί που τους επέστρεψε ο μάγος, το αλείφουν με πίσσα, κολλουν στο σώμα του φτερά διαφόρων πουλιών και του δίνουν ένα όνομα, αν είναι άγόρι. «Αν είναι κορίτσι, όμως, το αλείφουν μόνο με πίσσα και το εκθέτουν στις άκτινες του ήλιου επί τρείς ημέρες.

Γιατί τα κορίτσια των Γιανναύγκιας δεν έχουν δ-νομα.

Οι γίγαντες αυτοί άδφουν κάθε πρωί το σώμα τους με το κόκκινο χυμό ενός φυτού, που καλείται «ουρούκουμ». Μοιάζουν έτσι σαν άληθινοί δαίμονες.

Ο χυμός αυτού του φυτού τους προφυλάσσει από το δάγκωμα των έντομων, που είναι εξαιρετικά πολυ-άριθμα σ' αυτή την περιοχή.

Η τουαλέτα των Γιανναύγκιας είναι πολύ άπλη. Οι γυναίκες άάζουν ένα μικρό φύλλο δέντρου στο κάτω μέρος της κοιλίας των. Οι άνδρες χρησιμοποιούν για τον ίδιο σκοπό ένα κομμάτι από φλοιό δέν-τρου, στο οποίο δίνουν το σχημα γυνίου.

Άνδρες και γυναίκες, έξ άλλου, γνάζουν όλες τις τρε από το σώμα των. Ξερρώνουν επίσης τα φρύδια και τα ματωσινά τους. Άφήνουν μόνο μερικά μαλλιά στην κορυφή του κρανίου.

Άρεκτα περίεργος είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται η γέννησις ενός παιδιού μεταξύ των Γιανναύγκιας.

Η γυναίκα, μόλις άντιληθθή ότι πρόκειται να γεν-νήσει, είδοποιεί το σύζυγό της και φεύγει τρέχοντας προς το μέρος της γειτονικής ζούγκλας.

Ο σύζυγος επαλλώνεται τότε κατά γης, στη μέση της καλύβας του και άογίζει... να κοιλοπονή, δγάζοντας τρωματικές κραυγές.

Αυτό κρατάει ως τη στιγμή που η γυναίκα του θα ξαναγυρίσει από τη ζούγκλα φέροντας το παιδί που γέννησε.

Γίνεται τότε το έξης καταπληκτικό:

Η γυναίκα άογίζει να περιποιηται τον άντρα της, για να τον κάνει να... συνέλθι και του δίνει να φάν ένα έδος γλυκιάσματος που έχει ετοιμάσει από ποιν και διάφορα φρούτα.

Για τον έαυτό της, όμως, δεν παίρνει καμιά φροντίδα.

Το άξιοσημείωτο είναι, παρατηρεί ο εξερευνητής Κλάκ, ότι οι γυναίκες αυτές δεν παθαίνουν ποτέ τίποτε.

Άλλά μήπως και οι δικές μας γυναίκες δεν γεν-νούν σαν κόττες στην ύπαιθρο;

ΖΟΖΕΤ ΝΤΑΙ

Η ΖΟΖΕΤ ΝΤΑΙ μιλεϊ για τον έρωτα

Μια πικάντικη συνέντευξις

Είνε μια απ' τις ωραιότερες και δημοφιλέστερες βεντέτες του γαλλικού κινηματογράφου. Έχει παίξει σε πολλές ταινίες—περισσότερες παρ' κάθε άλλη ήθοποιος—μαζί με το νό-ητα Ζαν Μοράι. Η πιο πρόσφατη απ' αυτές είναι η «Πεντάμορφη και το Τέρας».

Έχουν παίξει επίσης συχνά μαζί στο θέατρο και στο ραδιόφωνο.

Η Ζοζέτ Νταϊ προτιμάει να μιλή για τον έρωτα, παρ' όσον για τον έαυτό της... Ένας Παρισι-σινός δημοσιογράφος, που το ήξερε αυτό καλά, της έπρεσε τελευταία συνέντευξη και της υπέβαλε τις παρακάτω ερωτήσεις:

—Πιστεύετε στον έρωτα που διακεϊ όλόκληρη τη ζωή;

—Θάθελα να τον πιστέσω. Κάθε φορά που αγαπώ, θάθελα ναταν ένας έρωας σαν του Τριστάνου και της Υζόλδης, που να διασκεψ ός το θάνατο. Μα δεν είναι βεβαία, παρ' όσον για τη διάρκεια του έρωτός μου για την τέχνη μου. Αυτός μ' άποροσά άότιστα—κλονίζει άκούμ και την ύγεια μου—είνε σφοδρός, άπαιτητικός, θα διασκεψ σ' όλη μου τη ζωή. Καμιά ήθοποιος δεν μπορεί να παρατηρή απ' το έπ'αννελμά της. Η άπόδειξις είναι ότι δίνει συνήθως 20 ή 25 άποκαι-ρετιστήριες παραστάσεις, γω-ρίς ν' άποσας ζη ν' άποσας ά-γη άοιστικά. Ο έρωας αυτός φέρονι άπάτες, χαρές και πό-νους. Δεν είναι όμως ποτέ στεί-ρος...

—Είσατε ζηλιάρης;

—Είμαι... αλλά δεν το δείνω ποτέ!

—Προτιμάτε τους άνδρες των 40 ή των 25 ετών;

—Δεν υπάρχει ηλικία στον έρωτα. Εγώ δεν υπολογίζω πο-τέ αυτό το ζήτημα.

—Πιστεύετε ότι ο μένος ελίκεινής έρωας είναι ο πλν-τωνικός των 18 ετών;

—Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι είναι ελίκεινής, αλλά δεν πν-στεύω πως είναι ο μένος. Δεν υπορώ ν' άντιληθώ τον έρωτα γωρίς ελίκεινεια. Μπορεί ν' ά-γαπήσει κανείς έξ ίσου καλά

στα 30 χρόνια του, όπως και στα 18. Μπορεί ν' αγαπήσει και στα 50, ίσως και στα 80... Πάντως, για ν' αγαπήσει άλη-θινά, πρέπει ν' αγαπήσει όλo-κληρωτικά.

—Είσατε ύπερ του διαζυ-γίου;

—Φρονώ ότι, όταν παντρεύε-ται μια γυναίκα, πρέπει να δια-βητι όλόκληρη τη ζωή της. Δεν μ' άρεσει λοιπόν το διαζύγιο. Η μάλλον, μ' άρεσει τόσο πολ-ύ, ώστε δεν άνέχομαι την κα-τάγοσή του! Δεν μπορώ να καταλάβω τους ανθρώπους που παντρεύονται για να χωρίσουν, ξαναπαντρεύονται για να ξανα-χωρίσουν, κ.ο.κ. Ίδιως όταν ύ-πάρουν παιδιά, το διαζύγιο μου φαίνεται έγκλημα. Πρέπει να ξέρουν οι γονείς να θυσιάζ-ζονται για τα παιδιά τους. Τα παιδιά των χωρισμένων γονέων υποφέρουν σ' όλο τους το βίο από βασανιστικά ψυχολογικά «συμπλέγματα».

—Τι προσέχετε προπν-των στον έρωτα;

—Τα χείρα του, τη φωνή του και την άνατομή του. Ποιν απ' όλα, άπαιτώ να έχη ψυχι-κά γοαίματα. Τα προσήκα-τα της καρδιάς σκεπάζουν πολ-λές σωματικές άτέλειες. Για ν' αγαπήσει έναν άνδρα, πρέπει να τον άισθανθώ άνώτερον από μέ-να. Όχι σωματικά—γιατί δεν άναζητώ προστασία—άλ-λά πνευματικά και ψυχικά. Σε όλα τα ζήτηματα. Βρίσκω ά-κούμ ότι άπαραιτήτου θεμέλιο του έρωτος είναι η άμοιβαία εκ-τίμηση.

—Θά έγκραταλείπατε το έπ'αννελμά σας για τον έ-ρωτα;

—Όχι. Είνε πολύ ένωρίς... ή πολύ άργά για μένα.

—Πιστεύετε πως ύπάρ-γουν όντα πλνσμένα άπε-λύτως το ένα ν'ά το άλλο;

—Δεν πιστέω στον άπόλυ-το, στον τέλει έρωτα. Κάθε έ-ρωας έχει έλλείψεις, κενά, που συμπληρώνονται μόνο με άμοι-βίες ύποχωρήσεις. Έτσι μόνο διατηρείται η έρωτική ίσορο-πία. Δυστυχώς, η φιλολογία κάνει μεγάλο κακό στα κορί-τσια. Τα κάνει να όνειροζώνται τη «φανεμένο βραγίόπουλο». Έγώ όμως τα βεβαίωω ότι δεν ύπάρνει, παρ' όσον στα οουάντα!

—Ο έρωας έχει την πρω-τη θέση στη ζωή σας;

—Το έπ'αννελμά μου έρε-νται προς το έλ, όλα. Ώστόσο ο έρωας είναι άπαραίτητος στο έ-π'αννελμά μου. Για να παίζω, για να καταλάβω τους όλοους μου, πρέπει να «κοιλάω» τη ζωή κι' όχι ναώω καρδιά σκαμμένη απ' την άνοησία...

—Ποιά είναι η άρκεότερη έρωτική άνταμνησί σας;

—Αγάπησα κάποτε μια σκιά, που σβούριζε μέσα στη νύχτα... Ήσουν άκούμ στα έσθδικά μου χρόνια. Μένιμε σ' ένα μεγάλο διαμέρισμα. Κάθε βράδυ λοιπόν, κατά τις 10-α-ναβε ένα φως σ' ένα άντικεινó στίπτι, προβάλλε σ' αυτό το πα-ράθυρο μια σκιά κι' άογίσε να σφύριζε... Σφύριζε άληθινά περίεργα! Έμαθα άόγότερα κι' ένώ να σφύριζε, ποτέ ύγας δεν έφτασα σε τέτοια δειλιότητα... Για να γοητώω κι' ένώ το μυστροίόδη νεά έ-παίζα μελωδικούς σκοπούς στο πιάνο. Δεν γνώρισα όμως πο-τέ τη «σκιά μου». Δυό νρό-νια άόνατες άσραδωνίσθη-κα... κι' έκλεισα άοιστικά τα παράθυρά μου!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

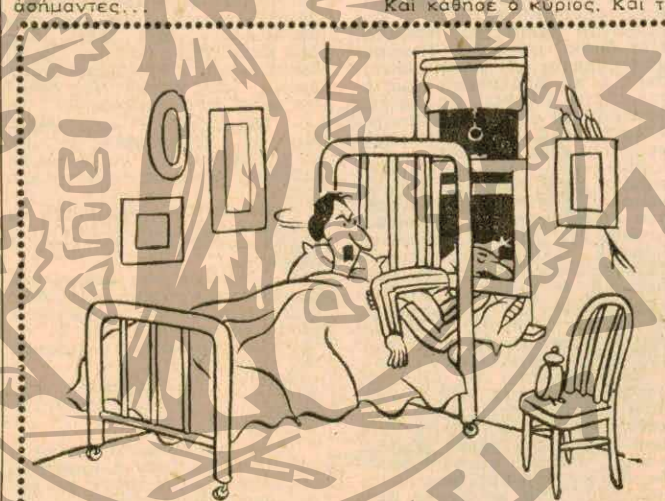
Κάποιο όνομα, ένα πρωί

Είναι μερικές άποτυχημένες έρωτικές ιστορίες, που τε-λειώνουν πριν άρχίσουν. Μοιά-ζουν με τα βρέφη που πεθαί-νουν μόλις γεννηθούν. Η άν-σας έρχεται καλύτερα, με τη φλόγα κάποιου σπέρματος που ά-ναψε στραβά. Ένα τσάφ, ένα φουντωμα μισό δευτερόλεπτο και η φλόγα έσβυσε κι' όλας. Έτσι ήταν κι' αυτή η άισθημα-τική άπόπειρα για τον καλό μας εκείνον άνθρωπο. Ένσι τί-ποτα που πήγε να γίνη κάτι κι' έμεινε τίποτα. Δεν είχε ά-φήσει παρ' όσον μια φτωχή άναμνη-σούλα μέσα στο μυαλό του, που έσβυσε και έσχαότηκε σι-γα-σιγα κι' αυτή, σαν κάτι που έμεινε και δεν έγινε. Καμιά φορά έρχόταν στη σκέψη του, άκρη κι' άδύνατη, να έφανε γρήγορα σαν ένα καρτάκι που το σπκνιπει δυνατός άνεμος, περνάει μπροστά σου για ένα δευτερόλεπτο και χάνεται. Κι' ύστερα ούτε αυτό. Έχει τόσο έλλα να σκεφτή κανείς...

Και να πού, έντελως ξεφνι-κά κάτι τέτοιες πεθμένες ά-ναμνησούλες άνασταίνονται έ-να πρωί και γίνονται εφιάλ-της. Να, ακριβώς πρωί, έπιμέ-νω σ' αυτή τη λεπτομέρεια. Από βροδύς κοιμάσαι ήσυχος τον ύπνο του δικίου σου, χωρίς σκατούρες στο μυαλό και κά-θε άλλο, παρ' όσον εκείνο που πρόκειται να σου συμβεί ύπο-πτευεται. Και το πρωί λοιπόν, πριν ακόμα νινάξης τον ύπνο από τα μάτια σου, πριν κατα-λάβεις αν ύπνησες ή εξακο-λυθεις να κοιμάσαι, νιώθεις το κεφάλι σου βαρύ από μια σκέψη από ένα όνομα άς πού-με καλύτερα. Αυτό το όνομα ά-νυσυεται μέσα στο νοού σου και νινάζει σαν ρόδα. Προσπα-θείς να το διώξεις δεν μπο-ρείς. Τι έγινε τάχα μέσα στο μυαλό σου; σ' όλη τη νύχτα που κοιμόσουν ήσυχος κι' έ-βλεπες γλυκά όνειρα, ή δεν έβλεπες κανένα; Κάποιο πα-ρέενο άντικείμενο έχει γίνηι «Ανοποδονυρίστηκε το συστάρι των άναμνησεων, οι καινούρι-γιες έχουν πάει κάτω στο σκα-τεινό βάθος κι' έχουν έρθει στην επιφάνεια οι παλιές κι' άσπμαντες...

Και καθώς ο κύριος. Και τα

ΤΟΝ ΕΣΠΑΣΕ ΣΤΗ ΛΙΜΑ...

—Έλα, Κλέαρκε! Βάλε το κεφάλι σου μέσα και σου ύπό-σχαμαι να πάω να φλυαρώ!

ματία του πάντα απέναντι στα παράθυρα. Μάλιστα μπορεί να βγεί η κυρία. Οι κυρίες πάντα βγαίνουν στα παράθυρα, όταν βλέπουν στο δρόμο... Ίσως να βγαίνει και στην πόρτα για την πρώτη της έξοδο. Ας έχουμε το νου μας κι' εκεί. Και να... Μία κουρτίνα σπκάνεται κι' ένα πρόσωπο κολλάει στο τζάμι. Όχι... Αυτό το πρόσωπο πρέπει να είναι εξήντα χρόνων. Δεν είναι αυτή. Μήπως είναι η άλλη, που σκάνει το ρολλό; Όχι. Αυτή είναι υπέρμετρη που βγήκε να τινάξει τα χολιά. Και πολύ περισσότερο η κυρία που θέλει δεν είναι αυτής με τις άσπρες κουρτίδες που βγήκε να έπιθε. Ρηρή το δρόμο, από το ύψος του τετάρτου. Σ' όλο αυτό το διάστημα προσπάθησε να υπολογίσει τον χρόνο από το πρώτο - πρώτο, από καλή καθού. Μια ύστερη από τσόν καίρι και χωρίς κανένα λόγο; Ορισμένως δεν ήταν στα καλά του. Μα δεν είχε τη δύναμη να σάν πείσμα, να μείνει εκεί σαν πλίσια και να περιμένει... Ουαί, ας πούμε πως βγήκε. Κι' ύστερα... Σ' αυτό το ύστερα κολλάει, όπως μία ρόδα αυτοκινήτου σε παχεία λάσπη. Ύστερα... Ύστερα θάφενε. Ωχ, αδερφέ!...

Μά όριστε! Σ' ένα παράθυρο, στο δεύτερο πάτωμα από τα διώκοντα, κάποιες κουρτίδες και κάποιες επιπλώσεις του ένα παχουλού προσώπου. Ο κύριος εισάγεται, λίγο νευρικός. Προσπαθεί να ξεχωρίσει χαρακτηριστικά, να παρακολουθήσει κινήσεις. Ναι, αυτή είναι! Αδιαφορεί η κυρία, κρατάει έναν καθρέφτη στο ένα χέρι, ένα κραγιόν στο άλλο και ζωγραφίζει τα χείλια της. Κρατάει πολλά ώρα αυτή η καλλιτεχνική εργασία. Ύστερα αλλάζει εργαλείο. Αυτή τη φορά είναι για τα ματιά της... Μά γιατί δηλαδή της άρεσε να βγαίνει στο παράθυρο και να διαφωτιστεί έτσι το μακιγιάζ της; Αι... Όχι. Κι' ύστερα είναι. Αν δεν είχε αυτή τη συνήθεια, πως θα την έβλεπε βρέ βλάκα; Ίσα... Ίσα, που πρέπει να είσαι εύχαρακτηρισμένος, γιατί... για πρόσεξε... για πρόσεξε... Σε είδε, σε αντιλήφθηκε!... Νά, για κύττα τώρα το πρόσωπο της που φανερώνει εκπληξία και χόρο μαζί που σε βλέπει. Αι! μα βέβαια, φαίνεται σαν να ευχαριστήθηκε πολύ που τη θυμήθηκες... Και ο καλός μας άνθρωπος όλο την κυττάζει. Αλλά κι' εκείνη κάνει το ζδιο, καθώς μακιγιάρει. Σε μία στιγμή του χαμογελάει. Χαμογελάει κι' εκείνος... Και τριβεί τα χείλια του. Μάλιστα, είχε δική του ήρε. Ή κυρία μακιγιάρει με πολλή λεπτομέρεια, φανερό σημείο πως ετοιμάζεται για έξω. Και τα χαμόγελα που πάνε κι' έρχονται, άλλο φανερό σημείο πως η συνεννόηση είναι εν τάξει. Αισθάνεται λίγη ευχάριστη ταραχή στην ψυχή του. Σαν τα νευρικά ρήνη της θάλασσας, που προηγουμένως το φυσικό θαλάσσιο που έρχεται. Μάλιστα! Τώρα θ' άρχισα η ιστορία που δεν άρχισε. Ήθερε η θεία Πρόνοια τι έκανε, όταν του κάρφωσε το πρώτο το μυαλό του μ' αυτό το όνομα. Ύστερα μου λέει να μην πιστεύω στις ανώτερες μυστικές δυνάμεις... Ένα τέταρτο της ώρας το παράθυρο έμεινε άδειο, σαν πονί του κινηματογράφου όταν κόβεται η ταινία. Στο τέταρτο άπάνω η κυρία κάνει νέα εμφάνιση, ντυμένη αυτή τη φορά. Φοράει κι' ένα χαριτωμένο καπέλλο. Ένα χαμόγελο ακόμα και η κουρτίνα πέφτει... Και τώρα τα ματιά στην πόρτα. Προσεχά. Ένα δυο, τρία τέσσερα λεπτά. Ή κυρία βγαίνει, ρίχνει ένα λοβόβιο βλέμμα ά-

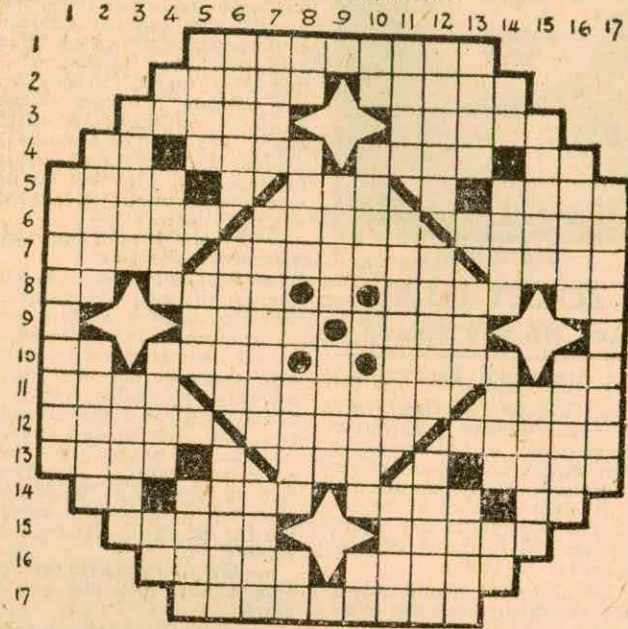
πέναντι και στρίβει στον πρώτο δρόμο. Ο κύριος, κάνοντας ταχύ πώς κυττάει, αλλά, σπκάνεται και τρέχει τον ίδιο δρόμο με άργα βήματα. Η κυρία μόλις φτάει στη γωνία, γυρίζει το κεφάλι της να ιδεί αν παρακολουθείται, όπως το ήθελε. Ναι, πάλι μου μαρκώνει η γωνία - λέει ο κύριος από μέσα του - έδώ είμαι, να, έρχομαι. Και διατάζει υποσυνείδητα. Στασού στην πλατφόρμα ταχύ πως περιμένει το τραμ. Ή κυρία αισθάνεται τη μυστική διαταγή και υποκούει. Ο κύριος φτάνει. Τζίνα... πάλι να πη, βαθεία συγκινημένος. Αλλά - θεέ μου - δεν είναι εκείνη! Απλά, εκείνη που βεβαίως και χαμογελάει είναι, αλλά δεν είναι εκείνη που νόμιζε πως είναι... Και τώρα, τι γίνεται; Τώρα η κυρία τον βιάζει από τη δύσκολη θέση. - Αυτό που κάνετε χθες, να μου στείλετε γράμμα με το μικρό του καφενείου, ήταν πολύ τολμηρό. Τι γράμμα; Ποιο γράμμα; - Ας κάνει πως ξέρει την υποθεσία. - Ήμουν πολύ ζαλισμένος όταν τόνγραφα. Με συγκρατείτε... Θα ήθελα πολύ να το ξαναδιαβάσω!... - Ας μπούμε στο τραμ. Στο τραμ του, τώδεκα. Το διάβαζε. Ένα μήνα έρχομαι και στέκομαι αντίκρυ από το παράθυρο σας απεισιμνηστικός, αλλά και γεμάτος έλπιες. Σας βλέπω που βάφετε τα χείλια σας κάθε πρωί. Ζω με τη μονακριφή έλπιδα, λίγο απ' αυτό το ρούζ να μείνει και στα δικά μου χείλη. Και δεν αξιώθηκα ακόμα ούτε ένα χαμόγελο σας ναχώ. Τόσο ακριβό τόχετε!... - Συγκρατείτε το θάρρος μου, είπε. Μα είμαι τρελλός για σας. - Το βλέπω... Και το δικό μου τόχετε; - Το δικό της; Το είδε στείλει. Λοιπόν, κι' εκείνη; - Το είχα... Αλλά άπάνω στη ζάλη μου τόσους... - Ίσως είχατε δικό. Ήταν τόσο εύστοχο. - Θυμόσατε τί μου γράφατε; - Ναι. Σας έλεγα να μην ξανάρθετε να στέθετε αντίκρυ από το παράθυρό μου, γιατί μου δίνετε στα νεύρα. - Και γιατί ποσσε τόσο ακληρή; - Τόκανα από ύστεροβουλία. Είπα μέσα μου: "Αν αυτές ο κύριος είναι εξήντος, δεν θα πάρη στα σοβαρά την είδοποίηση μου. Και θάρρη πιο πρώτο αύριο. Αν την πάρη από το σοβαρά όμως και δεν έρθη αυτό θα πη πως είναι κούτσας και... δεν μ' άνοησε τόσο όσο έχω θά η' ελο... Και βλέπω πως δεν είδα. Μόνο που μου φαίνοσσε λίγο, αλλοιωτικός σημείρα... Ίσως επειδή σας έβλεπα μόνο από μακριά. - Προσέξτε με τώρα καλά, λοιπόν. Έντυνωθίτε με, γιατί μπορεί ναρθη να σπλσθή καλώνα κανένας άλλος αόριος... Αι! μα τώρα δεν μπορώ να υπερβώ πια τα πρόσωπα... Αλλά, αλήθεια, τί έλπιζετε από μένα; - Αυτό που σας γράφω στο θρασύτατο γράμμα μου. Λίγο από το ρούζ των χελιών σας να μείνει στα δικά μου. Τι λέτε; Θα γίνει αυτή η μεταφορά του χρώματος; - Έκείνη χαμογέλασε, τον κυττάει μ' ένα βλέμμα νεμά, το υποσχεθεί και είπε: - Θα ιδούμε... Τώρα, το άλλο όνομα ήταν πάλι πολύ μακρυνό χαμένο, οδυμένο... Σαν άπνευσε στο κάτω μέρος του αυστραίου... Ομως κάτι ήθερε το μυαλό του που του το είχε σερβίσει πρώι. Αι! βέβαια και κάτι ηξερε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 159

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μία των 'Αντιλλών, που άνηκε στην Γαλλία.
- 2) Πολωνός μουσουργός. - Γίνονται χωρίς την μεσολαβή άλλων.
- 3) Αυτό χρησιμοποιούμενο στην ύφαντουργία. - Βασική τροφή για τους Έλληνες.
- 4) Νότα μουσικής. - Τον άντιλαμβάνεται μόνο μία των άλλων.
- 5) Ασημένι ποσότης ύφρου (κοβ.). - Μέρος αρχαίας πανοπλίας.
- 6) Νηοί της Δωδεκανήσου. - Χωριό της 'Αττικής.
- 7) Νότα μουσικής. - Μία των 'Αντιλλών νήσων. - Πλήθος ανθρώπων. - Βυζαντινή νότα.
- 8) Κατοικία ιερώνων. - Χλόη. - Ζυγίζεται, αλλά δεν πληρώνεται.

- 1) Μία των 'Αντιλλών, που άνηκε στην Γαλλία.
- 2) Πολωνός μουσουργός. - Γίνονται χωρίς την μεσολαβή άλλων.
- 3) Αυτό χρησιμοποιούμενο στην ύφαντουργία. - Βασική τροφή για τους Έλληνες.
- 4) Νότα μουσικής. - Τον άντιλαμβάνεται μόνο μία των άλλων.
- 5) Ασημένι ποσότης ύφρου (κοβ.). - Μέρος αρχαίας πανοπλίας.
- 6) Νηοί της Δωδεκανήσου. - Χωριό της 'Αττικής.
- 7) Νότα μουσικής. - Μία των 'Αντιλλών νήσων. - Πλήθος ανθρώπων. - Βυζαντινή νότα.
- 8) Κατοικία ιερώνων. - Χλόη. - Ζυγίζεται, αλλά δεν πληρώνεται.
- 9) Άλιευτικό εργαλείο. - Όραση. - Δύο γράμματα συνεχόμενα στο 'Αλφάβητο'.
- 10) Πρόθεσις. - Στρατιωτικό παράγγελμα. - Βασίλειο της 'Ασίας.
- 11) Άνοσησία μωρία. - Ποταμός της 'Αρκαδίας. - Ναυτική μονάδα.
- 12) Ούγγρος μουσουργός. - Χώρα της Β. Ευρώπης καταγεγραμμένη μετεξέ Σουηδίας. Νορβηγίας, Ολλανδίας και Ρωσίας. - Ο μεγαλύτερος έσος των φονικών και Χανναίων.
- 13) Κλωστή. - Όργανο του σώματος μες (κοβ.). - Στρατιωτική μονάδα. - Κτητική αντωνυμία (πλ.).
- 14) Βάλσα πυροβόλου. - Ευχάριστος αεράκι.
- 15) Θεός των Αιγυπτίων. - Καλλονή της αρχαίας Κορινθίου. - Κίνησις ύφρου. - Άντικειμενισμός στην γλώσσα μας το δεύτερο γράμμα του γαλλικού αλφάβητου.
- 16) Όρος της Θεσσαλίας. - Αυτό καλλιεργούμενο για τα έλαια οπωρικών του. - Έυχωρδο μουσικό όργανο.
- 17) Ζώο. - Συγκέντρωση πραγμάτων τα μόν επί των δέ. - Πρόσωπο της 'Αγίας Γεωργίας.
- 18) Όνομα δυο ηρώων του Τρωικού πολέμου. - Χρονικό διάστημα. - Κάθε άνθρωπος έχει τέσσερα.
- 19) Έξη. - Άμνη της 'Αθηναικής τροσεδοτούσα τον Νείλο. - Δεικτική αντωνυμία (θπλ.). - Άρθρο (πληθ.).
- 20) Θα έπρεπε να ενώνη ο λους τους ανθρώπους. - Όπλο των αρχαίων.
- 21) Συμπλήρωμα της γυναικείας κομψότητας. - Πολυμάρτης.
- 22) Ακολουθεί μία άσθνεσία.

ΕΠΑΜ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ
Η λύσις του 158
στη σελ. 70

ΚΑΝΕ, άραγε, περισσότερο κρού αλλοτε; Άλλωστε, όπως το κλίμα της Ευρώπης, και γι' αυτό δεν έχουμε τους βαρείς χειμώνας που έσημειώνοντο πριν από μερικές δεκαετίδες. Κάτι τέτοιο θα συμβαίη. Ένώ στον 20ο αιώνα είναι ελάχιστα τα θανάτα κρού, στον 19ο αντίθετως οι χειμώνας ήταν βαρείς και, στον 17ο πολύ βαρύτεροι. Χειμώνας σαν το 1608 π. χ., το 1623 ή το 1659 κλπ. δεν έφτανε η Ευρώπη.

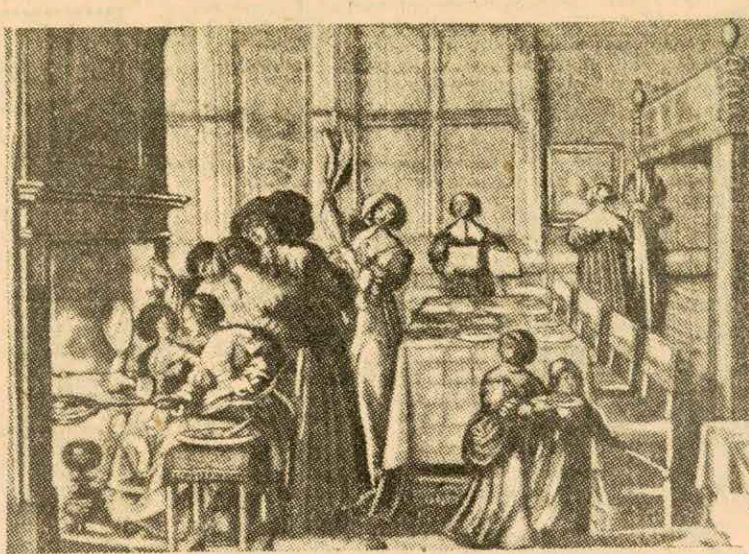
Στα 1709, όπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο Σαιν-Σιμόν, το κρού ήταν τόσο δυνατό, ώστε και τα οινόπνευμα, τώδη ποτά πάγωναν κι' έσπαζαν τις υποτίλλες, μέσα στις οποίες τα είχαν. Ο βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος καθόταν όλη την ημέρα μπροστά σ' ένα άναμμένο τζάκι, κι' είχε διατάξει να τοποθετήσουν γύρω του πολυθρόνα, παραβάν, γιατί, στη μεγάλη έκλειψη αήθους των ανακτόρων του «φυσούσε ένας άερας διαβολικός, σαν τρύς κυκλώνες της 'Αμερικής, δεν υπήρχε ούτε ένα τζάκι στα παλάτια, κι' ούτε μία πόρτα δεν έκλεινε», όπως ένοσφε η εύνομη του βασιλιά, η περίφημη ντε Μαιντενόν. Η εύνομη αυτή, που κρατούσε συντροφιά του βασιλιά, τουρτούριζε όσο κι' εκείνος, ως πού, μία μέρα, είχε μιάν ένπνευση! Παράγγειλε να της κάθουν ένα κουδούκι, μία «φωλιά» όπως το ένομασαν τότε, κλειστό απ' όλες τις μεριές, με μία ποτίσσα κι' ένα άνοιγμα μόνο, σαν παρόθυρο, υποστάει. Η «φωλιά» αυτή ήταν, από μέσα, ταπετσαρισμένη με χοντρό ύφασμα. Μέσα σ' αυτή καθόταν η Μαιντενόν, πλάι στο βασιλιά, και, από το παροθύρο, που ήταν άνοιγμένο στη μία πλευρά της «φωλιάς», μπορούσε να τον βλέπει και να του μιλάει. Όπως είναι φυσικό, η μόδα της «φωλιάς» έπιασε και πολυάριθμες άριστοκρατίσες έσπευσαν να μιμηθούν την βασιλική εύνομη.

Το τζάκι έπαψε το σπουδαιότερο όλο τα χρόνια εκείνα, αλλά κι' άγονότερο ακόμα. Κάποτε, ο Λαφόν είχε έπισκεφθί τον Ταλλεϋράνδο. Ήταν γειώνας, και, φυσικά, έγινε δεκτός κοντά στο τζάκι. Μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου συζητούσαν οι δυο άντρες, βρισκόταν κι' η ποιγκήπισσα Ντίνα, άνηψιά του Ταλλεϋράνδου. Ήταν άκοιμητισμένη - διηγείται, στα απομνημονεύματά του ο Λαφόν - πλάι στο τζάκι, γιατί, η όλη τη δυνατή φωτιά, το κρού ήταν αισθητό, ακόμα κι' εκεί μέσα. Σοφισ-

τηλώς, όμως, έπαψε να τον Ταλλεϋράνδο, αλλά κι' άγονότερο ακόμα. Κάποτε, ο Λαφόν είχε έπισκεφθί τον Ταλλεϋράνδο. Ήταν γειώνας, και, φυσικά, έγινε δεκτός κοντά στο τζάκι. Μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου συζητούσαν οι δυο άντρες, βρισκόταν κι' η ποιγκήπισσα Ντίνα, άνηψιά του Ταλλεϋράνδου. Ήταν άκοιμητισμένη - διηγείται, στα απομνημονεύματά του ο Λαφόν - πλάι στο τζάκι, γιατί, η όλη τη δυνατή φωτιά, το κρού ήταν αισθητό, ακόμα κι' εκεί μέσα. Σοφισ-

τηλώς, όμως, έπαψε να τον Ταλλεϋράνδο, αλλά κι' άγονότερο ακόμα. Κάποτε, ο Λαφόν είχε έπισκεφθί τον Ταλλεϋράνδο. Ήταν γειώνας, και, φυσικά, έγινε δεκτός κοντά στο τζάκι. Μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου συζητούσαν οι δυο άντρες, βρισκόταν κι' η ποιγκήπισσα Ντίνα, άνηψιά του Ταλλεϋράνδου. Ήταν άκοιμητισμένη - διηγείται, στα απομνημονεύματά του ο Λαφόν - πλάι στο τζάκι, γιατί, η όλη τη δυνατή φωτιά, το κρού ήταν αισθητό, ακόμα κι' εκεί μέσα. Σοφισ-

τηλώς, όμως, έπαψε να τον Ταλλεϋράνδο, αλλά κι' άγονότερο ακόμα. Κάποτε, ο Λαφόν είχε έπισκεφθί τον Ταλλεϋράνδο. Ήταν γειώνας, και, φυσικά, έγινε δεκτός κοντά στο τζάκι. Μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου συζητούσαν οι δυο άντρες, βρισκόταν κι' η ποιγκήπισσα Ντίνα, άνηψιά του Ταλλεϋράνδου. Ήταν άκοιμητισμένη - διηγείται, στα απομνημονεύματά του ο Λαφόν - πλάι στο τζάκι, γιατί, η όλη τη δυνατή φωτιά, το κρού ήταν αισθητό, ακόμα κι' εκεί μέσα. Σοφισ-

Μία χειμωνιάτικη τραπεζαρία κατά τον 17ον αιώνα. (Χαλκογραφία της εποχής).

κα, καθώς συζητούσαμε με τον Ταλλεϋράνδο, βλέπω την ποιγκήπισσα ν' άνασκάβει τη φύστα της ως άπάνω και να ζεσταίνει απαθέστατα, μπροστά στο τζάκι, να μιάν ξεπατάει, μέσα στον κοίτηνά του. Βλέποντας την κατάπληξή μου, ο Ταλλεϋράνδος μου είπε χαμογελώντας: «Είπε πα-

Ραμπουγιέ βουλώνει τ' αυτιά της το φθινόπωρο και τα δεβουλώνει το Πάσχα». Ο βασιλιάς της Γαλλίας 'Ερρίκος ο Δ' είχε ανακαλύψει μιάν άλλη μέθοδο, για να μιάν ξεπατάει, μέσα στον κοίτηνά του, το γειώνας. Κοιμόταν άπάνω σε... τοίς ύπνους του! Όταν μάλιστα το κρού ήταν πολύ δυνατό, έβαζε έναν τέταρτο ύπνους να έσπλσνται από πάνω του, για... να τον ζεσταίνει!

Ένας άλλος βασιλιάς της Ναβάρρας, ο Κάρολος ο Κακός (στο τέλος του 14ου αιώνα) τις νύχτες του γειώνας είχε πολυάριθμους ύπνους, γύρω από το κορβέτι του, που ήταν υπονομιωμένοι, ως το πρωί, να τον... νοιουλίζουν!

Και τα τζάκια; Θα ρωτήσετε. Δεν πολυέχονταν φαίνεται τις άπέραντες αήθους των σπιτιών και ίδιες των μεγάρων αυτής της εποχής. Κάθε δωμάτιο παλιού μεγάρου χωρούσε δυο και τρία σημερινά δωμάτια πολυκατοικίας. Πώς να ζεσταθεί εκεί μέσα; Για τον λόγο αυτό φορούσαν πολύ βαρεία ρούχα και γουνάρια, πράγμα τρεμέρα άθυμννν, όπως καταλαβαίνετε. Και πάλιν όμως τουρτούριζαν. Ο γειώνας ήταν γι' αυτούς εποχή φοικτού και άπεριγραπτου μαρτυρίου.

Φαντάζεστε πλέον τους δυστυχείς Ευρωπαίους κατά τους ιστορικούς για τη δριμύτητα τους χειμώνας... Άσφαλός πολλοί θα πάθαιναν κρουαγηνάτα... μέσα στο σπίτι τους.

Όσο για τη σταχολογία; Ο Θεός ξέρει τί τραβούσε. Δόκτω ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Την εποχή του Λουδοβίκου 13ου, ο βασιλιάς κι' οι εύγενεις όταν καθόταν το γειώνας να άνα, για να μιάν ξεπατάει τα πόδια τους, κάθονταν μέσα σε... δωμάτια από άγνος!

Οι παρσές κι' οι μαράδισες της 'Αγοράς του Παρισιού, υπονομιωμένοι να στέκονται όρθιοι όλη την ημέρα μέσα στο φερό κρού ανακάλυψαν άλλη μέθοδο για να προφυλάγνται από αυτό: Έμπαιναν τα «βαρέλια» έγινε γρήγορα της μόδας στα παρισινα σπίτια...

μέθοδος του βασιλιά τέλειοποιήθηκε. Μέσα στο βαρέλι έβαζαν μία καρέκλα, για να κάθονται κι' ένα μικρό μαγκάλι, για να ζεσταίνονται τα πόδια τους.

Το «βαρέλι» έγινε γρήγορα της μόδας όπως άγότερα. η «φωλιά» της Μαιντενόν. Μία διάσημη συγγραφέας της εποχής έκλεινε, η Ντεφόν είχε τοποθετήσει τέτοιου είδους βαρέλια - θερμάστρες σ' όλα τα δωμάτια του μεγάρου της, και δεν πήγαινε σε κανένα σπίτι έπίσκεψή, αν το σπίτι αυτό δεν διέθετε... βαρέλια.

Μιά άλλη πάλι, κυρία της εποχής εκείνης, η ντε Ραμπουγιέ, είχε φτιάσει ένα σάκκο, από δέμα άκούδας, που τον φορούσε στα πόδια της, όσο βασιτούσε ο γειώνας. Έπίσης τύλιγε στο κεφάλι της τόσα σάλια, ώστε έλεγαν γι' αυτήν: «Η κυρία ντε Ραμπουγιέ βουλώνει τ' αυτιά της το φθινόπωρο και τα δεβουλώνει το Πάσχα».

Ο βασιλιάς της Γαλλίας 'Ερρίκος ο Δ' είχε ανακαλύψει μιάν άλλη μέθοδο, για να μιάν ξεπατάει, μέσα στον κοίτηνά του, το γειώνας. Κοιμόταν άπάνω σε... τοίς ύπνους του! Όταν μάλιστα το κρού ήταν πολύ δυνατό, έβαζε έναν τέταρτο ύπνους να έσπλσνται από πάνω του, για... να τον ζεσταίνει!

Ένας άλλος βασιλιάς της Ναβάρρας, ο Κάρολος ο Κακός (στο τέλος του 14ου αιώνα) τις νύχτες του γειώνας είχε πολυάριθμους ύπνους, γύρω από το κορβέτι του, που ήταν υπονομιωμένοι, ως το πρωί, να τον... νοιουλίζουν!

Και τα τζάκια; Θα ρωτήσετε. Δεν πολυέχονταν φαίνεται τις άπέραντες αήθους των σπιτιών και ίδιες των μεγάρων αυτής της εποχής. Κάθε δωμάτιο παλιού μεγάρου χωρούσε δυο και τρία σημερινά δωμάτια πολυκατοικίας. Πώς να ζεσταθεί εκεί μέσα; Για τον λόγο αυτό φορούσαν πολύ βαρεία ρούχα και γουνάρια, πράγμα τρεμέρα άθυμνν, όπως καταλαβαίνετε. Και πάλιν όμως τουρτούριζαν. Ο γειώνας ήταν γι' αυτούς εποχή φοικτού και άπεριγραπτου μαρτυρίου.

Φαντάζεστε πλέον τους δυστυχείς Ευρωπαίους κατά τους ιστορικούς για τη δριμύτητα τους χειμώνας... Άσφαλός πολλοί θα πάθαιναν κρουαγηνάτα... μέσα στο σπίτι τους.

Όσο για τη σταχολογία; Ο Θεός ξέρει τί τραβούσε. Δόκτω ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Την εποχή του Λουδοβίκου 13ου, ο βασιλιάς κι' οι εύγενεις όταν καθόταν το γειώνας να άνα, για να μιάν ξεπατάει τα πόδια τους, κάθονταν μέσα σε... δωμάτια από άγνος!

Οι παρσές κι' οι μαράδισες της 'Αγοράς του Παρισιού, υπονομιωμένοι να στέκονται όρθιοι όλη την ημέρα μέσα στο φερό κρού ανακάλυψαν άλλη μέθοδο για να προφυλάγνται από αυτό: Έμπαιναν τα «βαρέλια» έγινε γρήγορα της μόδας στα παρισινα σπίτια...

19

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Όπου μεταξύ των λογίων ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΒΟΥΔΔΑΣ

Η πνευματική μαγιά των Αθηναίων, που κορυφώθηκε στα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα άρχισε, περίπου, απ' το 1853. Η άρχή έγινε από την έπαυλη του Αλεξάνδρου Ραγκαβή στην Κηφισιά και σιγά-σιγά η τραπεζομαντεία εξαπλώθηκε και στην Αθήνα και ξεθώμασε στην άρχή του τρέχοντος αιώνα.

Αλλά στην Κηφισιά, κατά τα παλαιότερα χρόνια, το πνευματικό τραπέζι του Ραγκαβή, προείπε σημεία και τέρατα. Οι ένθροι, τότε, του περιφημού συγγραφέως και διπλωμάτου, δοκίμα αφορητή και του ούγιαντος με τις έφημεριδες και με φυλλάδια. Ο δὲ παλῆς γιατροφιλόσοφος και συγγραφέας Αναςτάσιος Γούδας έδινε, στη μέση, τότε, ότι ο Ραγκαβής τσιμπήσε το Υπουργείο των Έξωτερικών (δὴλ. έγινε υπουργός) γιατί ανήγγειλε στον Όθωνα ότι το θαυματουργό τραπέζι του προσέφερε πώς θα στεφθῇ Αυτοκράτορας στην Πόλη!

Την ίδια παλαιότερη έποχή ο ποιητής Γεώργιος Ζαλοκώστας έσατύρισε την πνευματική μαγιά των Κηφισιατών και των Αθηναίων και δημοσίευσε ένα ναοίγιο-σατυρικό ποίημά του που είχε, μεταξύ των άλλων και τους έπόμενους στίχους:

«Θάυματ' ακούω σ' της Αθῆνας
την έακουσμένη πόλη
Πνευματικός εδὼ κ' έχει
Πιστεύουν κακοί-κακοί
και μαγνητίζουν όλοι.
Αργήσα το σκόλο μου
κι' εγὼ να μαγνητισώ
έάνω τα χέρια... π' γράφει
εὐθύς ο σκύλος την ούρα
κουναί εμπρός και πίσω!
Πάμε να μαγνητισούμε
και του Διὸς μιά στήλη
... γυρίζει η στήλη εδὼ κ' έχει
μὰς φάνη η θάλασσα φακή
κι' ο οὐρανὸς σφοντύλι!»

Αλλά και μετά, σοφάντα νόμια απ' την έποχή εκείνη (1853), ο αἰ-
ονόβιος Αλεξάνδρος Ραγκαβής
ήταν στη μέση στις πνευματι-
στικές συνεδριάσεις που γινόν-
τουσαν στο σπίτι του Σουρή
όπου, ένα βράδυ (1893), οι λό-
γιοι και ποιηταί της έποχής έ-
κει νησι (Δαυδένης, Πόλεμος,
Στρατήγης, Άδωνις Κύρου, Κα-
κλαμάνος, Άννινος, Κουσουλά-
κος, Παλαμάς, κλπ.) έβάλαν τα
χέρια τους στο περιβόητο τρα-
πέζι.

Σε λίγο το τραπέζι άρχι-
σε να κουνάει τα πόδια του και
άξαφνα παρουσιάζεται — με
χτύπους πάντοτε — το πνεύμα
του... Βούδδα!

Κανείς δὲν τὸ περίμενε. Γε-
ωργίος Ζαλοκώστας

Γεώργιος Ζαλοκώστας

νική συγκίνησι και κατάπληξι επικράτησε.
Επί τέλους κάποιος πήρε τὸ θάρρος και
παρακάλεσε τὸ Βούδδα να δῇ λύση από τὸ
έχοτάν και τί ζητούσε... απρόσκλητος
στην παρέα τους.

Ο Βούδδας, όμως, δὲν είχε διάθεσι ν'
ἀπάντησι και τότε ο Σουρής είπε σιγα-
νά στους άλλους:

— Αδιάκριτα πράγματα τὸν ρωτᾶτε.
Αἰσῆστε ἐμένα να τὸν καλοπιάσω!

Και ρώτησε δυνατώτερα:

— Φίλε μου Βούδδα, λάβε τὸν κόπο, σὲ
παρακαλοῦμε, να μὰς πῆς ποιά εἶνε ἡ ση-
μασία τῆς ζωῆς.

Τότε ο Βούδδας, με τὰ κινούμενα πόδια
τοῦ τραπέζιου, ἀπάντησε με μόνοςύλλαβες
λέξεις, ἀκατάλλητες:

— Ινδικὰ θὰ εἶναι! εἶπε ο Μπάμπης
Άννινος.

Κανείς, όμως, δὲν ἤξερε Ἰνδικά.

— Δὲν ἔχετε κανένα Ἰνδία γὼ ἐδῶ;
Εἰς αἶψα εἶπε ο Άννινος γαστρολόγὸν με...
ὄρεξιν.

Αλλά σὲ λίγο... — ὦ τοῦ θαύματος! — ο
Βούδδας δρέθηκε γνωρίζων αἰσιὰτα ἑλλη-
νικά και σιγά-σιγά, με θαυμάσια ἐπισυμ-
πτή ἀπάντησε, ὅτι ἡ μεγαλύτερη σημα-
σία και ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐκπύ-
δωσις τοῦ σώματος και τοῦ πνεύματος!

Αἰσῆσαν, ἔπειτα, ἀλλεπάλληλες ἐρωτή-
σεις. Αἱ οἱ περισσότερες ἦσαν τέτοιες
ὥστε τὸ πνεῦμα τοῦ Βούδδα άρχισε ν'
ἀποθῇ πὸς τὸσοι ποιηταί και λογιόγραφοι
ρητοῦσαν γιὰ τ' ἀπλοῦς τῶν πραγ-
μάτων. Βασέθηκε, λοιπόν, ο Βούδδας ν'
ἀπάντησι στις ἐρωτήσεις αὐτές και ἀφού
ἄφησε, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, 6 αἰθῶν
τριγυρόν, τοὺς ἀπεγοιόετο!

Ο Κουσουλάκος, τότε, εἶπε στοὺς ἄλ-
λους πὸς ἔμειναν κατάπληκτοι:

— Κύριοι, μὴν ἐκπλήττεσθαι! Οἱ Ἀσια-
νοί, ὅσο κι' ἂν εἶναι μεγάλοι φιλόσοφοι δὲν
έχουν, ἀκούει, ἐκπολιτισθῇ ἑσπέρως. Γι'
αὐτὸ και ο Βούδδας ἄφηκε τὸν ἀνεγνῖ-
στον, πρὸς μίαν τὸσον σεβαστὴν συνά-
θροισιν!

Ὡστόσο, τὰ πνευματικά πειράματα,
ποὺ εἶναι και τὰ εὐθύμια τους ἐξακολού-
θησαν πολλές βραδυές, τὴν ἐποχὴν ἐκείνη
Αἱ ἐπιδράσεις τοὺς νεοεικότερους ἀπὸ
τοὺς συνεδριάζοντας. Ο Κώστας ο Μάνος
π.χ. εἶνε πᾶσι αἰνία και πολλές φο-
ρές ὅταν κατάρθωνε νὰ τὸν πάρῃ ο ἥπιος ἑυ-
πνοῦσε τὴν νύκτα ἀπότομα και φώναζε:

— Κανάγια Σούδι τ' ἡμῶς ἐσκάλας!

Ο Κακλαμάνος, στὸ «Άστρ» ἔγραψε
τὰ ἄρθρα με νεοεικότητα μένοι τοῦ ση-
μείου ὥστε παύσει περισσότερο τὴν πέν-
να του και σκίζετο, πὸς τὸ γαστρί.

Φώναζε, λοιπόν, τὸν διαγειοιστὴ τῆς ἐ-
φημερίδος τὸν νκνίναζε και τούλεγε:
— Πατσάδουρα ἀνόρουςες πάλιν, γιὰ
ναστί!

— Κύριε Μίμη, διαμαρτύρετο ο διαγει-
οιστὴς ἀπ' τὴν ἰδίαν ποσότητα πένουσε
πάντοτε!

— Οχι, ὄχι. Εἰς αἶψα, ο Κακλαμάνος,
ἐκνεοεικόμενος. Πῆρατε ναστί νὰ γαστο-
σακούλες τοῦ υπακόλη! Νὰ μὴν εἰς αἰσῆ-
στε ἀπ' αὐτὸ!

Ο μόνος πὸς ἔμεινε ἀτάραχος, ἀπ' τὰ
πνευματικά πειράματα ἦταν ο Κωστής
Παλαμάς. Ένα βράδυ, όμως, δῦσπιστος
καθὼς ἦταν, ρώτησε κάποιον πνεῦμα «πὸ-
σα λεφτὰ εἶνε στὸ πορτοφόλι σου».

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπάντησε ἀκριδῶς πόσα
εἶνε. Αἱ καὶ καθὼς γάγγηκε νὰ ἰδῇ ἂν τὸ
πνεῦμα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, εἶδε γιὰ μιά
στιγμὴ, ὅτι... ἔλειπε τὸ πορ-
τοφόλι του! Φοβερὸς ὑποψίες,
τότε, γεννήθησαν. Αἰσῆσαν, ὁ-
μως, κατάλαβε ὅτι τὸ είχε βάλει,
ἀφορημένος, σὲ ἄλλη τσέπη.

Αἱ καὶ κατεπλάγη μόλις εἶδε ὅτι
εἶχε τὸσα χρήματα, ὅσα τοῦ εἶ-
πε τὸ πνεῦμα. Ὑποψιάστηκε, ὅ-
στε, τὸν Κονδυλάκη πὸς ἦταν
παρὼν ὅταν τὸ ἀπόγευμα τῆς
ἰδίας ἡμέρας, εἶχε πάρει ἀπὸ
τὸν διαγειοιστὴ τῆς ἐφημερίδος
ποὺ δούλεψαν τὸ μυσθὸ του!

Καὶ γύρισε με ἀπάθεια, και
τοῦ εἶπε:

— Ἄναγνωρίζω, κύρ-
Γιάννη, Σπουδαῖο πνεῦμα εἶ-
σαι!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ «τεχνητές» μέλισσες

Μία νέα εὐφρεστέρα μέθοδος

Σὲ λίγον καιρό, ο κάθε μελισσοτρό-
φος θὰ μπορῇ νὰνι μέλισσες εἰδικῆς
ράτσας, με ἑωχρηστικὴ σωματικὴ διά-
πλασι, με γρώμα πορτοκαλί ἢ γκρίζο ἢ
κίτρινο (ἔτσι πρὶν νὰ διακρινῶνται ἀπ'
τις μέλισσες τὸν νεύωνόν του). Γιὰ
πρώτη φορὰ ἐπιτυγχάνονται τέτοιοι ἐ-
παναστατικοὶ νεωτερισμοὶ στὸν κόσμον
τῶν μελισσῶν... Βασίζονται δὲ σὲ δύο
περιέργες κι' ἐνδιαφέρουσες ἐπιστημονι-
κές ἀνακαλύψεις.

Πῶς γίνεται συνθῆς οὗ πολλὰπλασι-
αζόμεν τὸν μελισσοτρόφον; Ἡ παρὼν «βα-
σιλισσά» τοὺς πετᾷ ἐξω ἀπ' τὴν κυψέ-
λη και ζευγαρώνεται ὑψηλὰ στὸν αἶρα μ'
ένα κηφήνα (ἀσθενικὴ μέλισσα). Αὐτὸ
συμβαίνει μιά μόνον φορὰ στὴ ζωὴ τῆς.
Ἐπειτα ἐξαναρτῶνται στὴν κυψέλη και
γεννᾷ πολυάριθμα αὐγά. Απ' τὰ δι-
γυμιοποιημένα αὐτὰ βγαίνουν κηφή-
νες κι' ἀπ' τὰ γονιμοποιημένα ἐογόνι-
δες (θηλυκὲς μέλισσες).

Οἱ ἐπιστήμονες λοιπὸν ἀποφάσισαν
νὰ ἐπέμβουν στὸ ἔργον αὐτὸ τῆς φύσε-
ως. Καὶ τὸ κατάφεραν πράγματι, με μ-
εθόδους ἐκπληκτικές.

Παίρνουν μιά νέα και παρὼν «βα-
σιλισσά» και τὴν ἀνισθητοῦν με δια-
εἶδιο τοῦ ἀνθρακός. Ὅταν συνέρχεται,
ἡ μέλισσα ἐξαναρτῶνται στὴν κυψέλη τῆς.
Ἡ ἐπίδρασις τοῦ διοξειδίου τοῦ ἀνθρα-
κος ὅμως τὴν κάνει νὰ γεννήσῃ τὰ αὐ-
γὰ τῆς μέσα σὲ λίγες μέρες. Κι' ἀπ'
ὅλα αὐτὰ βγαίνουν κηφήνες γιὰτὶ εἶνε
ἀνυμιοποίητα.

Ἐπειτα οἱ ἐπιστήμονες διαλέγουν
τὸν πρὶν νεοδὸ και ἀποκαλοῦνται ἀπ' αὐ-
τοὺς τοὺς νεοὺς γιὰτὶ πατέρας. Καὶ τὸν
νεοεικόμενον γιὰ μιά τεχνικὴ γονιμο-
ποίησι τῆς παρὼνης ὑπέρρας τοῦ, με
μιά εὐφρεστέρα μέθοδο πρὶν ἐπινοήθηκε
στὸν Γεωργικὸ Πειραματικὸ Σταθμὸ τοῦ
Οὐάσκονσιν (Ἡνωμ. Πολιτεία). Ἡ βα-
σιλισσά ἀνίσταται πρὶν νὰ γεννήσῃ αὐτὰ
γονιμοποιημένα περὶ τὰ 1.500 τὴν ἡ-
μέρα. Κι' ἔτσι δημιουργεῖται μιά νέα
ἀποικία ἐκλεκτῶν μελισσῶν.

Ἐνὸς τῆς φύσεως τὸ ζευγάρωμα γίνεται
με τὸν πρὶν νεοδὸ και κηφήνα πὸς εἶ-
νε συνὰ κατωτέρως ποιότητος με τὴν
νέα μέθοδο ἐπιτυγχάνεται ἡ συστηματι-
κὴ ἐπιλογή κι' ἔτσι δημιουργεῖται μιά
μέλισσα ἐκλεκτὴ μ' ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ
καὶ ζωτικότητα.

Ἐξ ἄλλου, με τὴν κατάλληλη δια-
σταυρώσει, προάγονται μέλισσες «υ-
γᾶδες» με περίεργα ναοασκησιαστικά, ὁ-
πως εἴπωμε και στὴν ἀρχή.

Σημειώτεον ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ κα-
ταρτῆθηκε νὰ γεννήσῃ τὰ έντομα αὐ-
τὰ με τὴν ἐπίδρασις τοῦ αὐθρακικοῦ ὀ-
ξέος. Μόνον σὲ μερικὰ φυτὰ εἶνε ἐπιτε-
υγὴ ὡς τώρα αὐτὸς οὗ τὸ τσάπος τεχνικὸν
πολλὰπλασιασμοῦ χωρίς φυσικὴ γονιμο-
ποίησι.

Ἡ νέα μέθοδος παρουσιάζει μεγάλον
ένδιαφέρον και γιὰ τοὺς καλλιεργητάς.
Ὡς νεοεικόμενοι, οἱ μέλισσες πετῶντας ἀ-
πὸ λουλοῦδιν, σὲ λουλοῦδιν, μεταφέρουν
τὴν νύκτι τὸν φυτῶν κι' ἔτσι συντελοῦν
στὴ γονιμοποίησι και στὸν πολλὰπλασι-
ασμὸ τους. Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ γονι-
μοποίησι τῶν σιτηρῶν τὸν λαχανικῶν
τῶν ὀπωροφόρων, ἔξωθεν, κλπ., γίνε-
ται κατὰ 30—50% ἀπ' τὴς μέλισσες.
Σὲ μερικὰ φυτὰ ἡ νύκτι μπορεῖ νὰ με-
ταφερῇ και με τὸν αἶρα. Σὲ ἄλλα ὅ-
μως εἶνε βαρὺ και κολλώδης. Ὁ αἶρας
δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πασσοῦσῃ. Κι' ἔτσι
τὴν μεταφέρει ἡ μέλισσα.

Ὡστόσο, σὲ ὠριμένα γρώμια φυ-
τὰ ὕστερὸς οὗ πολλὰπλασιασμοῦ τους
γιὰτὶ οἱ μέλισσες δὲν ἔχουν κατάλληλη
σωματικὴ διάπλασι, ὥστε νὰ παραλά-
βουν τὴν νύκτι τους. Με τὴν καινοῦνη
λοιπὸν μέθοδο τῶν διασταυρώσεων, τὰ
έντομα θὰ γίνονται κατάλληλα γιὰ τὴν
γονιμοποίησι ὁποιοῦδήποτε φυτοῦ.

Τέλος με τὴν σκετικὴν διασταυρώ-
σις, θὰ δημιουργηθῶν μέλισσες πὸς
δὲν θὰ τσιμποῦν!

Η «ΟΔΟΣ τῆς μελάνης»

Τὸ βασιλεῖο τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων

Με αὐτὸ τὸ δῶμα ἀποκαλοῦν στὸ
Λονδίνον τὴν περ. φημ. «Φλητ στρητ»
ὅπου εἶνε συγκεντρωμένες σὲ ἄκτινα
δύο και πλέον γιλιόμετρων οἱ μεγά-
λες ἀγγλικὲς ἐφημερίδες, τὰ προ-
κτορεῖα εἰδήσεων τὰ διαφημιστικά
γραφεῖα και γενικά ὅτι σκετίζεται
ἀμέσως ἡ ἔμμεσα με τὸν τύπο τῆς
μεγαλύτερης ἰσχύος δυνάμει τῆς ἐποχῆς
μας.

Ο πολιτισμὸς μᾶς γύρωσ δὲν
κοινοῖται — ὅπως νομίζουν μερικοί —
μόνον ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ ἀσπου-
νίου πὸς καταναλίσκουν οἱ κατοικοί
τῆς, ἀλλὰ προεξοφλεῖται ἀπὸ τὸν ἀ-
ριθμὸ τῶν ἀνανωστῶν τῶν ἐφημερί-
δων και τῶν περιοδικῶν. Απ' αὐτὴν
τὴν ἀποψὶ ἡ Ἀγγλία ἐνοχλεῖται στὴν
πρώτη νραυμῇ. Πραγματικά ὁ ἀ-
ριθμὸς τῶν ἀντιτύπων τῶν ἐφημερί-
δων πὸς τυπώνονται ἐκεῖ κάθε μέρα
ἐπερναίει κατὰ πολὺ τὸν συνολικὸν
ἀριθμὸ τῶν κατοικῶν τῆς γῶρας.
Πράγμα πὸς σημαίνει ὅτι σὲ κάθε
κατοικὸ ἀντιστοιχεῖ τουλάχιστον ἀπὸ
μιά ἐφημερίδα. Ἡ ἀναλογία εἶνε, ὅ-
μως, πολὺ μεγαλύτερη ἂν ἀφαιρέ-
σωμε τὰ παιδιὰ τοὺς νεογόντες κτλ.

Ὡστόσο ἀντίθετα με ὅτι συμ-
βαίνει σ' ἄλλες γῶρες ὁ ἀριθμὸς
τῶν ἐφημερίδων πὸς ἐκδίδονται στὴν
Ἀγγλία εἶνε πολὺ μικρὸς. Αἱ κα-
θε μιά ἀπ' αὐτὲς ἔχει πολὺ μεγάλον
κυκλοφορῶν.

Συνολικά σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία, ἐκ-
δίδονται 144 ἐφημερίδες: 44 πρωί-
νές 84 ἀπογευματινές (οἱ Ἀγγλοὶ
ἔχουν πάντα μιά ἰδιαίτερη προτίμη-
σι, στίς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες)
καὶ 16 Κυριακάτικες.

Οἱ μεγαλύτερες κυκλοφορεῖς εἶνε
τῶν «Παγκόσμιων Νέων» (8 ἑκατομ.
ἀντιτύπων) τοῦ «Λαοῦ» (5 ἑκατ.),
τοῦ «Νταίηλν» «Ἐξπρές» (4 ἑκατ.),
τοῦ «Σάνταιν» «Ἐξπρές» (3 ἑκατ.),
τοῦ «Νταίηλν» «Ἐξπρές» (2½ ἑκατ.)
κτλ. Απὸ τὸ περιοδικὸ τῆς μεγαλύ-
τερης κυκλοφορίας εἶνε τὸ «Σάνταιν
Γκράφικ» με 1.500.000 ἀντιτύπων.
Ἀκολουθεῖ τὸ «Γκράφικ» με 760.000
ὄλλων.

Εἶνε εὐκόλον ν' ἀντιληφθῇ κανεῖς
τίς σημαίνον αὐτὲς οἱ κυκλοφορεῖς ὅ-
ταν τὶς συγκρίνῃ με τὴς κυκλοφορεῖς
τῶν ἐφημερίδων σὲ ἄλλες γῶρες.
Στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες π.χ. με
ὅλα τὰ 130 ἑκατομμύρια τῶν κατοί-
κων τους, ἡ ἐφημερίς «Νιού Γιόρκ
Γκράφικ»

Γιὰ τὴν ἀνάπη

★ Ἡ πίστις τῆς συζύγου χωρίς
ἀγάπη εἶναι μιά ἐλεμμοσύνη γιὰ
τὸ συζυγόν.

★ Ἡ ζωὴ εἶνε ἓνα λουλοῦδι.
ὁ ἔρως εἶνε τὸ μέλι του.

★ Στὴν ἀρχὴ οἱ γυναῖκες φο-
βούνται τὴν ἀγάπην, ἔπειτα ὅμως
παίζουν μ' αὐτή.

★ Ὅταν ἀπαγορεύσῃς στίς γυ-
ναῖκες ν' ἀναποῦν εἶνε σαν νὰ
τοὺς ἀπαγορεύσῃς νὰ ζοῦν.

★ Ἡ γλυκύτης ἀρμονία εἶνε
ἡ φωνὴ τῶν ἐρωτευμένων.

★ Ἡ φιλία τῆς γυναῖκος εἶνε
πολὺ ἀνώτερη ἀπ' τὸν ἔρωτα
τῆς.

★ Τὸ αἶσθημα, ἡ ἀγάπη, ὁ πό-
νος ἡ ἀφορισμὸς θὰ εἶνε πάντο-
τε ἡ ζωὴ τῆς γυναῖκος.

★ Τὸ ν' ἀνοῖα κανεῖς χωρίς
ἐλπίδα εἶναι κι' οὐτὸ μιά εὐτυ-
χία.

★ Εἶναι ἀνοησις νὰ εἰσὶ φιλ-
λος μιάς γυναῖκος τὴν στικμὴν
ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀναπημέ-
νος τῆς.

Νταίηλν Νιούς», πὸς εἶνε τῆς μεγαλύ-
τερης κυκλοφορίας, δὲν ἔπερνασε ὡς
τῆμερα τὸ 1.700.000 ἀντιτύπων.
Στὴ Γαλλία ποσοπολεμικὰ τὸ «Πα-
ρι—Σουά» κυκλοφοροῦσε σὲ 1.800.
000 ἀντιτύπων και ὁ «Μικρὸς Παρισι-
νὸς» σὲ 1.650.000 ἀντιτύπων. Στὴ
Ρωσία ἡ «Πράβδα» κυκλοφορεῖ σὲ
1.950.000 ἀντιτύπων και ἡ «Ἰστέ-
στια» σὲ 1.600.000 ἀντιτύπων.
Στὴν Ἰαπωνία ἡ «Ὀζάκα Μαῖνιγί
Σιμπούν» κυκλοφοροῦσε πρὸ τοῦ πο-
λέμου σὲ 1.650.000 ἀντιτύπων.

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες δὲν ἀπο-
τελοῦν ἀτομικὲς ἐπιχειρήσεις ἀλλ'
ἀνήκουν σὲ μεγάλα ἐκδοτικὰ τσάστ.
Τὸ παλαιότερον ἀπ' αὐτὰ εἶνε τῶν
«Τάιμς», πὸς ἱδρύθησαν τὸ 1785. Ὁ
σημερινὸς ἰδιοκτήτης τὸν εἶνε ὁ συν-
ταγματάρχης Ἀστρο πὸς κατέχει
τὰ 9110 τῶν μετοχῶν τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Ἡ συνολικὴ ἀξία αὐτῶν τῶν
μετοχῶν ἀνέοχεται σὲ 1.350.000 λί-
ρες.

Ὡστόσο, ὁ Ἀστρο δὲν δέχθηκε
ποτὲ ὡς σήμερα νὰ εἰσπράξῃ μείρι-
σμα ἀνώτερον τῶν 2½%. Ὅλα τὰ ὑ-
πόλοιπα κέρδη τὰ διαθέτει γιὰ τὴν
δελτίασι τῆς ζωῆς τοῦ προσωπικοῦ,
τὴν καλτέρευσιν τῆς ἐφημερίδος κτλ.

Οἱ «Τάιμς» κυκλοφοροῦν μόνον
σὲ 270.000 ἀντιτύπων και εἶνε ἡ ἀκρι-
βότερη ἀπὸ τὴς ἀγγλικὲς ἐφημερί-
δες. Ἡ τιμὴ κάθε φύλλου τῆς εἶνε 3
πέννες.

Παρά τὴν μικρὴ κυκλοφορία τῶν ὅ-
μως οἱ «Τάιμς» εἶνε ἐφημερίς παν-
κοσμίου κύρους, πράγμα πὸς δὲν
συμβαίνει π.χ. με τὸ «Παγκόσμιον
Νέα» μ' ὅλα τὰ 8 ἑκατομμύρια τῆς
κυκλοφορίας τῶν.

Τὸ τσάστ τῶν «Τάιμς» διευθύνει
ἐπίσης 4 ἄλλες μικρότερες ἐφημερί-
δες και ἓνα μεγάλο βδελισπολεμῶν.

Μιά ἄλλη ἐφημερίς με μικρὴ κυ-
κλοφορία (ὡς τῶν 100.000
ἀντιτύπων) ἀλλ' ἀντίθετα με τὸν
μεγάλον παγκόσμιον κύρος εἶνε ὁ «Μαννε-
στριανὸς Φύλας».

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐκδοτι-
κά τσάστ τῆς Ἀγγλίας εἶνε τοῦ
«Νταίηλν Τέλεγκραφ» πὸς νοοηλο-
γεῖται ἀπὸ τὸ 1855.

Ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἐφημερίς κυ-
κλοφοροῦσε μόλις σὲ 84.000 ἀντιτύ-
πων ὅταν ἀγοράσθηκε τὸ 1928 ἀπὸ
τὸν λόρδον Κάμροκ. Σήμερα κυκλο-
φορεῖ σὲ περὶ σὲ πρὶν ἑκατομμύριον
ἀντιτύπων.

Τὸ «Νταίηλν Τέλεγκραφ» ἀπερὸ-
φσε τὸ 1937 τὸ «Μόρνινγκ Πόστ».

Ἐνα ἄλλο ἰσχυρότατον τσάστ εἶνε
τοῦ «Νταίηλν» «Ἐξπρές» πὸς διευθύν-
εται ἀπὸ τὸν λόρδον Μπέρνερτσον.

Ἐνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα τῆς ἀγγλι-
κῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς εἶνε ὅτι ἡ
ἐνοατικὴ ἐφημερίς «Νταίηλν» Χέ-
ρσλντ» πὸς εἶνε ἐπίσημον ὄργανον
τῆς ἐνοατικῆς κυβερνήσεως διευθύν-
εται ἀπὸ τὸν λόρδον Σούθντον πὸς
δὲν ἦταν ποτὲ σοσιαλιστής. Ἐκεῖνο
πὸς τὸν ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ εὐπορικὴ
πλευρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὸ τσάστ τοῦ «Νταίηλν Μαῖνλ»
εἶς ἄλλου, πὸς διευθύνεται ἀπὸ τὸν
νεαρόν λόρδον Ροδερίκκο, ἐλέγχει
τοεῖς μεγάλες ἐφημερίδες τοῦ Λονδί-
νου και δέκα ἐπασιακές.

Ἐνα ἄλλο τσάστ ἐξδομαδίων ἐ-
φημερίδων, στίς ὁποῖες ἀνήκουν τὴ
«Νταίηλν Γκράφικ», τὸ «Σάνταιν
Τάιμς» κτλ. ἐλέγγεται ἀπὸ τὸν λόρ-
δον Κέσλεϋ ἀδελφὸς τοῦ λόρδου
Κάμροκ. Τὸ τσάστ αὐτὸ κυκλοφορεῖ
κάθε ἐβδομάδα 26.500.000 ἑκατομ.
ἰσίου ἀντιτύπων.

Αὐτὴ εἶνε με λίγα

Η μητέρα κι' ἡ κόρη

—Κυρία, αγαπῶ τὴν κόρη σας!...
Μιά ἀστραπή ἔλαμψε μὲς' στὰ μάτια
της. Ὑστερα, τὸ σκίεσε ἕνα παράπονο...
—Τὴν ἀγαπᾷς;... τὸν ρῶτῃς σιγά...
—Ναί, τὴν αγαπῶ, τὴ λατρεύω!... Ἡ
εὐτυχία της εἶναι τὸ ὄνειρό μου...
—Κι' αὐτὴ, σ' αγαπάει;... ρώτησε ἡ
ἡλικιωμένη κυρία μ' ἕνα τρεμύλισμα στὴ
φωνὴ της.
—Ἐλπίζω πὼς μ' αγαπάει: ὅσο κι' ἐγώ.
Ἀπότομα, ἐκείνη σηκώθηκε ἀπ' τὴ μα-
λακιά πολυθρόνα ποὺ καθόταν. Ἐπῆρε με
χέρι ποῦτρεψε τὴν σιγαροθήκη της, ἐβγά-
λε ἕνα τσιγάρο, καί τ' ἀνάψε.
—Ἀκούσε, μικρὲ μου... τοῦ εἶπε ὕ-
στερα. Ἀγαπᾷς λές, τὴ κέρνουν, καί με
βεβαιώνεις πὼς σ' αγαπάει; κι' αὐτὴ, ...
Μὲ λίγα λόγια, θές νὰ τὴν κάνῃς γυναῖκα
σου, ἀν καταλαβαίνω καλά...
—Εἶναι ὁ μεγάλος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου,
κυρία!...

— Γιατ', κυρία;... κατάφερε νὰ μουρμουρήσει. Ίσως δὲν εἶμαι ἐπιτελὺς ἀκατάλληλος γιὰ νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη...
— Ίσως...
— Μπορεῖ νάσαι τὸ βασιλόπουλο τοῦ παρομβιοῦ, τὸν ἔκοψε νευροσασμένη, δὲν εἶσαι ὥσως γιὰ τὴν κέρη μου... Μὴν ἐπιμένης, γὰτὶ χάνεις τὰ λόγια σου.

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία τὸν κύτταζε ποῦ-
θυγαινε. Μὰ τώρα τὸ βλέμμα της ἦτανε τόσο

—Δὲν μ' ἀορίσει, κύτ' ἐν' ὄλο!...

Η περιπέτεια αυτή συνέβη σ' έναν Αμερικανό άνθρωπο που τελευταίον κατατάχθηκε στο ναυτικό των Η.Π.Α. και πήρε το όνομα του Νόρμαν Ντίζελ. Τού έβαλαν και ένα ξύλινο πόδι και, κατά την επιστροφή του στη Νέα Υόρκη σ' ένα συνέδριο τσίπλιν - αυτό είναι τ' όνομα του πτερυγίστη με χαριτωμένη ψα. - ήλθε να ομιλήσει. Ο συνέδρος από καιρό ένα τρυφερό είδος δούλου, τελευταίον ο Τσίπλιν είχε πάει μαζί με τη γυναίκα του στο Σ. Κόνο και, επειδή το ξύλινο πόδι του τον στενοχωρούσε τ' είχε βγάλει μία μέρα πού έθωναν, σ' ένα εστιατόριο και το είχαν φάει, μέσα στο ατμόκλινο του. Άλλ' όταν συνήλθαν στο ατμόκλινο βρήκαν την πόρτα του σπασμένη και όλα τα πράγματα που υπήρχαν μέσα σ' αυτό άφαντα. Χιλίον περπον θαλάσσιων κλειψιδών. Μαζί μ' αυτά είχαν εξαφανισθ' και το ξύλινο πόδι, του δυστυχισμένου ανθρώπου.

πραγματικότητας τὸ τέλος!...

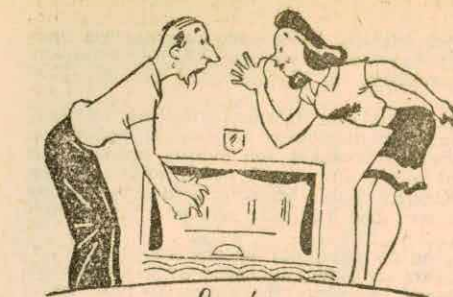
Κί ἔτσι, μπορούμε νά πούμε, ὅ,τι σέ
προσεχέστατο μέλλον ἡ ἀνθρωπότης θά
ἐκτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἐκσίστιγα τῶν ἐντέμων
ιστικῶς καὶ τελεσθῇ δικῶς.

Εκείνη την εποχή στη Βολ-
τιμόρη ο θίασος του Έντβιν

A. KINGK

Η ΚΑΙΝΟΔΙΟΝΙΣΣΑ ΜΑΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΖΩΡΖΕΤ, έτών 22, ΠΑΥΛΟΣ, έτών 40, ΜΑΡΙΟΣ, ο ποιητής, έτών 24.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σαλονάκι της Ζωζέτ. Έκείνη είναι καθισμένη κοντά στον Παύλο σ' ένα φαρύ και μαλακό ντιβάνι).

ΖΩΡΖΕΤ (διακόπτοντας την σιωπή).— Τι σκέπτεσαι Παύλε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Σκέπτομαι πώς σ' αγαπώ. ΖΩΡΖΕΤ.—Αυτό είναι όλο.

ΠΑΥΛΟΣ (κυττάζοντάς την ήλθια).— Όχι δεν είναι αυτό όλο... Σ' αγαπώ με όλη μου την ψυχή μου... Κατάλαβε... Σ' αγαπώ.

ΖΩΡΖΕΤ (γελώντας).—Ένα πράγμα καταλάβα φίλε μου πώς κάθε φορά που διακούσατε μόνον, σαστίζετε γάνεις τ' λόγια σου και δίνεις την έντυψη ενός πρωτόδελτου μαθητάκου πού για πρώτη φορά στη ζωή του αντικρύζει γυναίκα. Γι' αυτό θα τώλεγε πώς εσύ ο Παύλος Φλωρέν, ο τουφερός ποιητής πού με νοήτευσε με τους ώριμους του στίχους...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί αυτό είναι, στο πεζό τα μπροδεύω. Βλέπεις από μικρό παιδί συνηθισα να εκδηλώνωμαι με στίχους.

ΖΩΡΖΕΤ.—Έστω φίλε μου εμμέτρως, πές μου κάτι γλυκό τουφερό. Τα ποιήματά σου είναι νεύατα τέτοιες εκφράσεις. Ξέρεις ότι τοελλαινομαι για την ποίησι...

ΠΑΥΛΟΣ.—Γι' αυτό ακριβώς είναι κι' ένώ ποιητής... Έρασιτένης ποιητής.

ΖΩΡΖΕΤ.—Φυσικά έρασιτένης, αφού είσαι ένοστασιόνης κοροδίων για παπούτσια! Πώς μπορείς όμως καίς ν' αγαπήσεις ένα τέτοιο άνθρωπο; Πο!... Μα τη βοήθειά σου σ' άκουσα ν' απαγγέλλεις στο σαλόνι της Γκαμπύ το «Γεράκι» αλλάξα άμέσως ιδέα για σένα. Κι' όταν μου είπες πώς το ποίημα αυτό ήταν δικό σου, ένοιωσα την καρδιά μου να ντυπά δυνατά. Φάνηκε άλλοιώς στα μάτια μου, ένοιωσα κάτι να με σέονη κοντά σου. Σ' αγαπώ!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ω αγάπη μου, αν μπορούσα να υιλώ κι' ένώ τόσο ώραία, ένωώ στο πεζό!...

ΖΩΡΖΕΤ.—Ούψ με στενωγορείς. Δεν ένεις τούλάνισαν κανένα καινούργιο ποίημα να ν' απαγγείλεις;

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι δεν μου ήθελε άκούη. ΖΩΡΖΕΤ (με άπορία).—Τί έννοιες δεν σούδεις;

ΠΑΥΛΟΣ (υπεροδευέται).—Νά... δηλαδή... δεν υοόθεις ή έμπνευσις Ξέρεις, αυτό τα πράγματα δεν νίνονται κατά παραγγελίαν όπως τα κοροδία. Θέλουν την κατάλληλη στυιική την έμπνευσι...

ΖΩΡΖΕΤ.—Έ καλά ένώ δεν σε έμπνέω;

ΠΑΥΛΟΣ.—Άκριδώς! Καί Ξέρεις γιατί δεν υιλώ και φαίνομαι σαστισμένος αυτή τη στιγμή; Γιατί έμπνέομαι! Έμπνέομαι μεν υιολή δατέων! (της δειννεί το σολόι του). Κίττα είναι τοίς Σε υισή όσα θα έην τελειώσει ή έμπνευσις μου και θα σου ένω έτοιμο ένα σπουδαίο ποίημα, ένα άδοιστόννημα.

(Χτυπά το τηλέφωνο. Ο Παύλος παίρνει το άκουστικό).

ΠΑΥΛΟΣ.—Έυπορές!... Ναί, ό ίδιος... Πώς; Τώρα άμέσως; Άδύνατον. Δεν υπορώ, έμπνέομαι... (στη Ζωζέτ): Είναι από το ένοστασίο, με ζητούν κατεπειγόντως.

ΖΩΡΖΕΤ.—Πήγαινε, αγάπη μου. Δεν θέλω ν' άφίνης τις δουλειές σου για μένα. Θα σε προιεύω. Πήγαινε να τελειώσης την δουλειά σου και έαυαννίσας άμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ (στη Ζωζέτ).—Ένεις δίκιο (στο τηλέφωνο). Καλά έφτασα! (στη Ζωζέτ): Αγάπη μου, με συγγωρείς. Σε δέκα λεπτά θα είμαι πάλι έδώ (Πήγαινε προς την πόρτα και έαυαννίζει). Άκούσε, Ζωζέτ, ίσως έσθην έν τώ μεταξύ κάποιος να με ζήτηση. Είναι ό ιδιαίτερος του Υπουργού των Οικονομικών. Πές του, σε παρακαλώ να με προιεύη λίγα.

ΖΩΡΖΕΤ.—Καλά αγάπη μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο σαλονάκι. Η Ζωζέτ υπαίνει συνοδευοντας τον Μάριο. Είναι υηλός, έαυός με ώραία έκφραστικά μάτια γλυκά και κάπως μεγαγνολικό πρόσωπο φλοτάν γοαδάτα, κοστουμι τριμμένο αλλά καθαρό).

ΖΩΡΖΕΤ.—Θέλετε να ίδητε τον κύριο Φλωρέν;

ΜΑΡΙΟΣ.—Μάλιστα, κυρία. ΖΩΡΖΕΤ.—Έκ μέσους του κυρίου Υπουργού:

ΜΑΡΙΟΣ (έκπληκτος).—Πώς είπατε; ΖΩΡΖΕΤ.—Δέν είσθε ό ιδιαίτερος του Υπουργού των Οικονομικών:

ΜΑΡΙΟΣ.—Θά τώ ήθελα (άναστενάζει): Θά τώ προτιμούσα...

ΖΩΡΖΕΤ.—Γιατί άναστενάζετε;... Μου έπιτοέετε να σας ρωτήσω τί επάνγελυα κάνετε;

ΜΑΡΙΟΣ.—Δέν είναι επάνγελυα τώ δικό μου κυρία μου είναι δυστύχημα. Είναι ποιητής.

ΖΩΡΖΕΤ.—Αυτό υ' ένθουσιάζει. Είσθε λοιπόν συνάδελφος του Παύλου;

ΜΑΡΙΟΣ.—Συνάδελφος; Δηλαδή, μάλλον, προσηυθεύτης του κυρίου Φλωρέν... υά...

ΖΩΡΖΕΤ.—Μή διατάζετε. Μιλήστε έλεύθερα... Είμαι ή, άδελφή του...

ΜΑΡΙΟΣ.—Ο κύριος Παύλος αγαπά υιά κυρία πού τοελλαινεί για ποίησι και για να έμφανίζεται στα υάτια της ως ποιητής, άγοάζει ποιήματα από μένα και της τα παρουσιάζει για δικά του.

ΖΩΡΖΕΤ.—Όστε τα ποιήματα πού άπαγγέλλει ό Παύλος είναι δικά σας;... Βοή τον άθεόφοδο! Δικό σας είναι και τώ «Γεράκι»;

ΜΑΡΙΟΣ.—Ω ναί τώ «Γεράκι» μου! Πόσο τώ λυπάμαι! Τώ άπανάγγελλει τόσο άσχημα!...

ΖΩΡΖΕΤ.—Όστε σείς είσαστε ό ποιητής;

ΜΑΡΙΟΣ (με πάθος).—Θέλετε να σας άπαγγείλω μερικούς στίχους υου; Ποιά ποιήμα θέλετε; «Ας άοίσωμε άπ' τώ «Γεράκι» Άκούστε:

Γεράκι, υπεράφηνο πούλι πού με κομάρι οκίσεις τόν αϊθέρο καί υψώνεσαι υηλότερος κι' άπ' τόν Πικάρ στή στρατοσφαίρα.

ΖΩΡΖΕΤ (κατεβουσιασμένη).— Φτάνει, φτάνει, σε άναυαννίζω. Εσύ είσαι! Εσένα αγαπώ! Σ' είσαι ό άνθρωπος πού με σκλάβώσε με νοήτευσε (οίννετι την άγκαλιά του και τόν νευίζει φιλιά).

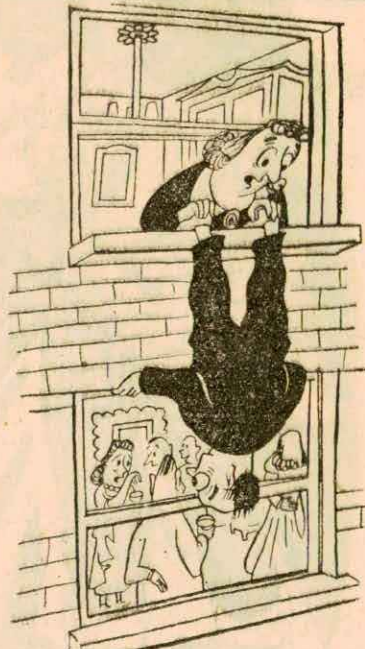
ΜΑΡΙΟΣ.—Γι' θείο στόμα τί φλογερό νείλη πόσο μεθυστικά είναι τώ φιλιά σου, λατορία υου! Θά ήθελα ή στυιική αυτή να νείυει όλη μου τή ζωή.

ΠΑΥΛΟΣ (υπαίνοντας διαστικός τούς ροίςκει σ'ιντανκαλισμένους).— Έ τι ήλέτω! Άβλία με άππαζε!

ΖΩΡΖΕΤ.—Όχι αγάπη μου Άπλού, τ'ατα δοήκα τόν πραγματικό ποιητή. Κι' αυτός έέροι να έκφράζεται και σε πεζό λόγο και να φιλή καλύτερα από σένα.

ΖΩΡΖΕΤ ΝΤΥΛΕΝ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΑ

—Έλα Κλεόβουλε! Πές μου γρήγορα τί κάνουν και τί τρώνε;

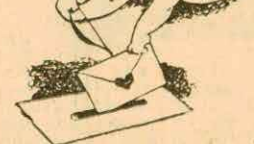
ΑΠΟΡΙΕΙΣ ΜΙΚΡΩΝ

—Ρώτησα τώ πρωί τή μεριά γιατί σε παντορεύθηκε κι' άκόμη δεν μου άπάντησε!...

—Μου λένε πως είμαι άφηρημένος. Κι' όμως σήμερον γινώθω πως κάνει περισσότερο κρύο από χτές!

Ερωτικό Τραυματικό Βιβίο

Η Δεύτερη μητέρα

Μία πολύ εύγενική μου επιτολογράφος — ή Α. Β. — θίγει ένα ζήτημα πολύ ανθρώπινο υ' ένα εζαιρετικά καλογραμμένο γράμμα της — και σε γραφικό χαρακτήρα, και σε περιεχόμενο. Η νέα αυτή από καλή και τιμία άστική οικογένεια, άτύχως στη ζωή της, και άναγκάστηκε τή μόρφωσή της να τή μετεκτερίσθι για να ζήσει. Ήρθε, λοιπόν, μία θεία γκουβερνάντας στο σπίτι ενός κυρίου χαντρου, υ' ένα κοριτσάκι έπτά έτών. Σ' αυτό τώ κοριτσάκι ή νέα γκουβερνάντα προσάθησε να άναπάρσθι την πεθαμένη υτέρα. Με στωική με άφοσίωσι, με γλυκά λόγια και συμπεριφορά τρυφερή. Τώ παιδί, ένα μικρό πλασματάκι με πρόωπη στυιική άναπτυξή, τή συμπάθησε στην άρχή άρεκτά — δεν είκε, άλλωστε, να συμπάθησθι και τίποτ' άλλο... — της έδωσε μία πολύ καλή θέσι στη μικρή του ορφανή καρδούλα κι' ή νέα πάλι, πού δεν είκε ν' αγαπήσθι πιά τίποτ' άλλο, τούδωσε όλη τή στωική της όλη την αγάπη της, προσάδωντας να μεταβάλη αυτή τήν επάγγελματική μητρότητα σε πραγματική...

Παιδί από τόν πατέρα, ότi θα χωρίω τόν έναν από την αγάπη του άλλου... Τότε άλλωστε, δεν θα μπορούσα να λογαριάσω σε μία εύτυχία, άπό την άρχή στωική στην άδρακα ενός παιδιού... Οι γονείς μου δεν άνακατεύονταν, άφου «έκανα τώ κεφαλιό μου», μά οι λίγοι γνωστοί μου με βρίσκουν άκατόντα είςθμική και υπερβολική. Σας άμολογώ, ώστόσο πως μισώ τή βιασμένη λύσει και σαν τέτοια θεωρώ τήν πιά παύση. Έτσι, έφτασα στο σημείο να σκέπτομαι μήπως δεν θάτανε προτιμώτερο να δώσω πιά τώ λόγω μου σ' εκείνον... Μά πάλι, πώς να τώ προζενήσω τώση λύση — άφου και σε μένα θα στοιχίση φοβερά αυτός ό χωρισμός;... Έξ άλλου, τί να κάνω με τώ παιδί αυτό πού τόσο επίμονα μου άρνείται τήν αγάπη και τήν εμπιστοσύνη του; Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου να παλέψω, όταν ξέρω πως θάμαι εκ των προτέρων νικημένη... Αισθάνομαι τόν έαυτό μου άνισχυρο εκρηδενιμένο μπροστά τώ παιδί αυτό πού με θεωρεί παρειακτά στο σπίτι του... Σας παρακαλώ κύριε, βοηθήστε με να βγώ από αυτό τόν κυκλώνα. Μου φαίνεται πώς θα σταματήσθι τώ λογικό μου, και τώ θάρρος μου υ' άφιος και πιά...». Τώ γράμμα, όπως έγραψα και στην άρχή, είν' εύγενικό, διακριτικό, συμπαθητικό. Θα μου ήσανε τώ ίδιο συμπαθητικό, κι' αν άκόμα ή επιτολογράφος δεν έγραφε και τόσο καλακευτικά πράγματι στην άρχή του για μένα, για τή μουσική μου για τή συνεννοασία μου στο «θησαυρό». Τώ ζήτημα πού θίγει όμως είναι υπερβολικά άσχημο, και τώ πρόβλημα άλυτο... Πώς να πεισθ κανείς τώ παιδί αυτό να μεταβάλη ένστικτική ψυχή ζέρουμε ότi ή παιδική καθοδνείται — στο

καλό ή στο κακό — και, αν ένα παιδάκι μεγαλώσθι σε καλό ή κακό περιβάλλον, άφομοιώνει, ται συκνώτατα. Έδώ όμως ή περίπτωση είναι έντελώς διαφορετική. Τώ κοριτσάκι αυτό των έπτά έτών καθοδνείται ίδια και από τόν γκουβερνάντα του, και από τόν πατέρα του. Και οι δύο αυτές αγάπες και οι δύο στοργές, ένωμένες άπάνω από τώ κρεβάτάκι του, τώ σπρώκνουνε στή λύσι της δημιουργίας της καινούργιας οικογένειας με μία καινούργια μάνα, τρυφερή και καλή, σχεδόν σαν εκείνη πού δεν υπάρχει πιά... Και τότε απότομα, τώ παιδί ένστικτικά έπανοσταίει. Μ' όλη τήν πειθή πού έξασκεί ό πατέρας άπάνω του υ' όλη τήν καλή, τή γλυκεία συμπεριφορά της εύγενικής νέας υτέρας, τώ παιδί αντίδρα δυνατά. Μές στο αίμα του κυκλοφορεί βία τώ αίμα της άλλης, της πραγματικής τής υτέρας, της πεθαμένης... Η ζήλεια εκείνης πού λείπει δαγκώνει δυνατά τήν τρυφερή ψυχούλα της μικρούλας πούμινε για να συνεχίση με δεύτερον κρικό τήν άλυσίδα της άγάπης στόν ίδιο άντρα. Βέβαια, ή αγάπη της μικρούλας της κόρης δεν είναι έρως, όπως ή αγάπη της συζύγου πού πέθανε. Υποσυνείδητα όμως ή μικρούλα άνακαλιάζει τήν περίπτωση της μητέρας της, και, μπαινόντας έντελως στην ψυχή της στέλνει τώ μίσος της να δηλητηριάση τήν άλλη τήν «παρειακτική».

Πολύ φοβόμαι, καλή μου Α. Β., ότi ή μικρούλα αυτή σας κλείνει έρμητικά τήν πόρτα της εύτυχίας πού όνειρευτικατε στό πλευρό του πατέρα της, και πάνω από τώ δικό της, ρεβδωτάκι. Κι' αν άκόμα κλειστή σ' ένα σχολείο ή λύσις θάνε περισσότερο από «βιασμένη», όπως λέτε, θάνε κοινή κι' εγκληματική. Έγκληματική γιατί θα στερήσθι τόν πατέρα πού αγαπάτε από τώ παιδί του, και κοινή γιατί από αυτή τή λύσι δεν έχετε να κερδίσετε σείς παρά τώ μεγάλωμα τού μίσους της μικρής, κι' ίσως μία μέρα και τήν άναγκάσθι τώ πατέρα πού θα σας πληγώσθι κάποτε σαν υπαίτιο — ένω δεν θάσαστε... — τώ χωρισμού αυ

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΕΣΟΦΟΡΙΩΝ

Έδώ και λίγες ήμέρες στην 71η όδω τώ Μανχάτταν έκανον τήν εμφάνισή τους τώ δύο άτά χριτωμένα μιννέσν, φορώντας τώ τελευταία μοντέλα... «χρυσινέζων» μιας όπερικανικής βιομηχανίας. Τώ θέμα ήταν πρωτοφρονές για τούς Νεούρκέζους και πολλοί περιεργόι ήσαν από πίσω τις χαριτωμένες αυτές Άμερικανίδες!

του... "Όστε: Μαλλον, νομίζω, ότi σιγά, σιγά, ήρεμα μαλακά, πρέπει ν' άποσκληρυνθήτε σείς. Αυτό θα σας κάνει να πονέσετε και σείς κι' εκείνος. Άργότερα όμως αν μενέτε, μπορεί και οι δύο σας να πληγώσθι πιο πολύ... "Δυστυχισμένον ξανθόν άετόν: Άγαπάτε μία κοπέλλα κρυφά, άρρωστίσθι, μήπως στό νοσοκομείο και, τελικώς, γίνετε καλά άλλα τώρα παρεμβάλλεται ένα σούδο έμπόδιο ανάμεσα σε σας και στην αγαπημένη σας: Η καθέρουσα, τήν οποία μίλει εκείνη — και μάλιστα «άπαιστών», όπως συντηρημένους θεολογείτε — και δεν τήν μιλάτε έσείς!... Και πελαινόντε πως να της μιλήσετε άφου αυτή άρέσκειται στή γλώσσα τού δειμνητο Μιστριώτη, και σείς δεν καταλαδνείτε γρη από όσα σας λέει. Φοβερό ή προίπτωσι σας φίλε μου. Βαθαί, παπαί, ισταται!... "Ι. Μάνια — Γ. Σπινάνον: Είστε δύο άδελφικοί φίλοι, από μικροί μεγαλωμένον υαζύ άγαπήσατε δύο άδελφές — τήν "Άννα και τήν Καίτη. Η "Άννα όμως άγάπησε κατά διαβολικήν συμπτύχυν αυτόν ό οποίος άγνοούσε τήν Καίτη και ή Καίτη αυτόν ό οποίος άγνοούσε τήν "Άννα!... Και έτσι, ό έρως των τεσσάρων εδημιούργησε χιούτι μιν τετραπλήν δυστυχίαν... Τι να σας συμβουλέψθι κανείς; Η περίπτωση σας είναι σπανία και δρυσιακή... Εύχομαι ό έρως σας, πού κατά λάθος έπληγωσε άλλην άντ' άλλης, να βρθ τελικώς τούς πραγματικούς τόν στόχους με τώ έξέλλα βέλπυ του... "Λουλοόδι της Σεβίλλης: "Ο αγαπημένος σας, προφανώς, ζηλεύει τόν άλλον, ό οποίος σας αγαπά χωρίς να τόν αγαπάτε—αυτόν πού προσάθησα να νοθεύσετε υαλακά και χωρίς άκρότητες. Έτσι ψυχολογών ένω τή σκληρότη πολλές φορές και βίαιη συμπεριφορά τού πρώτου πού σας πληγώνει, και πού έάρπρεπε να σας ίκανοποιή, άφου προσέρεται από υπερβολική αγάπη... "Δυό άλγες της Καλαμάρας: Τα γράμματά σας γεμάτα ποιητικές έκφράσεις — «κολλάει ταίριμα», «τώ βιολί της», «τρίχεις» «ψωνίσει κατακουτέλο» «της κολλάω», κλπ. νομίζω ότi αποτελούν μάλλον άπόπειρες «δουλεματος». Άλλωστε δεν καταφερα να καταλάβω και τίποτε από τώ γράμματά σας, διότι άσφαλώς δεν ξέρω ελληνικά, όπως έσείς... "Χαδανέζικο όνειρο: Σ' ένα πάρτυ γνωρίζετε ένα νέον, ό οποίος σας αγαπά σε σας τώ είπε σας άφιος άδιαφορη, και τώ τώ είπατε, ό πότε, με τόν καιρό, τόν αγαπήσατε, αλλά πλέον πρέπει να τώ έσομολογήσθι τόν έρωτά σας έσείς άφου αυτός άπογοητευμένος από τήν πρώτη «χυλόπητα», έχει «άνοκρούσει πού μιν». Τι να σας πώ; Δώστε τώ να τώ καταλάβη ότi τόν αγαπάτε, αλλά μη τώ τώ πείτε... "Πονεμένη Ρ.Χ.Γ.: Πήγατε να φτιάξετε, ένα χαλαμένο δοντι σας, και αντί αυτού τώ φτιάξατε με τόν... ό δοντιώτη! Τώ χαλασάτε όμως πάλι και, με άφορη ένα άλλο σας δοντι — εύτυχώς ότi έχετε... τριαντάφυ ελκοίρες να τώ χαλάσετε και να τώ άναφτιάξετε με τόν αγαπημένο σας!... Από όσα μου γράφετε βρίσκω ότi πολλά πείσματα κι' πολλές διακυμάνσεις έχει ή άγνή σας. Είσατε πολύ μικρή άκόμη. Έχετε καιρό να έρωτευθήτε, άφου τελειώσετε τώ Κολλέγιο. Και... βγάλετε τώ φρονήμη!

"Α. Σ.: Πάτερας: Έχω έξηγηση γιατί πρέπει ν' άποφείν γίνονται οι έρωτες άνάμεσα σε τόσο στενούς συγγενείς. Σας παραπέμπω σε μία από τις

προηγούμενες απαντήσεις μου σχετικά με το θέμα αυτό.

«Δίλημμα το δεινό» (!!) Ένταυθα: Ν' αφήσεις ή- ουρες τις μετρήσεις να μόνον γράμματα.

«Ψωρούπερη φανόν» Χωρίστην. Καλάως: Α- γαπώτα μια κοπέλλα που φορεί κουκουλόρινη (γυρνάτορινη) σαν λειψών τρία μπροστινά όντια και το δεξιο παπούτσι... και το δικό σου γράμμα μου φαίνεται δουλειά — σαν γραμ- μένο με το αριστερό χέρι ενός ευφύετατου ανθρώπου που βαλθηκε να ενοχλήσει μου.

«Ροδόκοκκιν η Αύ- ού λον». Αλεξάνδρως: Τα αντίθετα έλκονται. Αντιπαθεί- τον ευγενικό νέο που σας λατρεύει, κι' αγαπάτε εκείνον που σας περιφρονεί... Αυτό σπρίκεται λίγο και από πε- σμα... Απαλαγνέτε από το α- λειβίο αυτό συναίσθημα, και γυρέψτε την ευτυχία δίπλα στον άνθρωπο που υπόκειται, με τόσο ειλικρίνεια να σας τη- χορήσει.

«Λουλούδι του βρά- χου Σ. Τ.». Αφού σας αγα- πεί, και αφού η σχέση σας με- λεί του είναι αφορμή τούτων συζητήσεων στο σπίτι σας γιατί δεν σας παντρεύεται; Ν' αφή- ρη, πέστε του τις θεωρίες περί «ελευθέρου έρωτος» που είναι τόσο συμφερμένες για τον αν- τρά, και τόσο αλέθριες για τη γυναίκα... Μιλώτε του ανοι- χτά. Αφού σας «προστατεύει» όπως γράφετε, δεν μπορεί να σας αδικήσει.

«Ένα πομένο κο- ρίτη». Σας προσεγγίζουν έ- ναν τον όποιον γνωρίζετε μό- νον, από τη φωτογραφία του, κι' έχετε αλληλογραφία μ' έ- να «βαφτισμένο» της μπότες σας, ο οποίος σας εκφράζει «εκ του μακρόθεν», ανωτάτος κι' αυτός, τον έρωτά του... Να μην πάρετε ούτε τον ένα, ούτε τον άλλον!... Η ευτυχία του έρωτος και του γάμου δεν μπο- ρεί να κοιτάξουν δυο πλάσματα που τα χωρίζουν τόσο χιλιό- μετρα...

«Λούζη Λίντον». Έν- ταυθα: Τι είδους ανακρονιστής και φρικαλέος πατέρας είναι αυτός που δένει σε τόσο τα- κτικά χρονικά διαστήματα την αγαπημένη σας, και κόρη του, ώστε να την κάνει να φτύνει αίμα;... Νομίζω ότι, ανεξάρτη- τα με τον έρωτά σας — ο όποι- ος είναι ή αφορμή όλων αυτών — πρέπει να τη συμβουλεύετε να καταφύγει στο κοντινότερο αστυνομικό τμήμα, και να κα- ταγγελλή το θαυμάσιο πατέρα της χωρίς όκτο και χωρίς σε- βισμό — γιατί δεν αξίζει ούτε το ένα ούτε το άλλο...

«Ανήσυχον αείδατο». Α- ριστά κάνετε να φέρεται μ' ε- πιφυλακή στον άνθρωπο που, ενώ ζητιάνεψε την αγάπη σας, στο τέλος, όταν την κέρδισε, σας πληγώνει με την αδιαφο- ρία του. Έτσι είναι τις περι- σσότερες φορές οι «πολυφρονι- νέοι»... Προέξτε τον τώρα που ξαναγύρισε, και απειλεί ό- τι... θα σκοτώθ. Μόνον όταν όποτε κάτι θετικό και χειροπια- στό από μέρους του — να, μια άμεση αποκατάσταση σας, να πούμε — δώστε του πάλι θάο- ρος...

«Μ. Κ.». Τι να σας πω; Δω- οτε του κάποιο έντονο να κα- τ'αλλάξη την αγάπη σας. Γιατί, να του μιλήσετε ξεκάθαρα σε- ισ ένα κορίτσι το θεωρώ υποτί- μητικό και επίσημο για την ύ- πο εσάς σας...

«Πά λ κ ο ν» (!). Βέρροι- αν: Σας ζηλεύει, κι' αυτό που κάνει — το ποινικά στή φλη- της — την πληγώνει. Για να σας ζηλεύει όμως σημαίνει ότι, σας αγαπάει. Επουλώστε με- τρυφερότητα την πληγή που α- νοίξετε σε- ο ίδιος.

«Απελπισμένη μ. κ. ο ν.». Είστε δεκαετησάρων έ- τών, και πρό έτους — όταν ή-

σαστε, δηλαδή δεκαετησάρων — ά- γαπώσατε κάποιον νεαρόν... Ο έρωτας, προφανώς δεν μετα- χειρίστηκε τόσο και βέλος για να σας πληγώσει, αλλά... μπι- μπρόν!

«Δυστυχισμένη Κα- λιπολίτισσα». Δεν κατα- φέρετε να ενοήσω την ιστορία σας. Δεν θέλετε να επαναλα- βετε τις σχέσεις με τον αγα- πημένο σας, διότι... τον εί- δατε γελαστόν!... Μα τι θέ- λετε; Να χύνη μαύρα δάκρυα; Και για ποιο λόγο;... Περιερ- γος έρωτικός οσδισμός σας κα- τέχει φαίνεται...

«Πονεμένην ύπαρ- ξιν». Όσο και κακή να είναι ή συζυγία του, κι' όσο «κόλα- σι» να του κάνει τη ζωή του, σε- ισ δεν έχετε καμία θέσι κοντά του. Αφήστε τον να γε- μπλέξη με τον άτυχο νόμο του, να ρυθμίση τα ζητήματά του, να πάρη διαζύγιο κι' ύστερα, ελευθέρων, μπορείτε να τον ά- γαπώσατε και να τον πάρετε, αν σας άρεση. Σήμερα όμως, ο ρόλος σας δεν είναι καυλού- ώραιος.

«Α — Ω». Όταν είναι μόνη της μαζί σας σας φέρεται αν- θρωπινά, σας χαϊρεύει κλη. Όταν όμως είναι με φίλες της, σας ειρωνεύεται και σας μοστι- γώνει με το σαρκασμό της. Εί- γε και-ος και πρόστυχος τύπος ή γειτόνισσα σας, αγαπήστε μου και ξεκατέψτε την.

«Πελοποννήσιον Κ. Δ.». Δεν φαίνεται να σας ά- γαπάη πραγματικά. Αφού όμως οι δικοί της εύνοούν τη σχέση σας κυττάτε με τη βοήθειά τους να τη φέρετε στα νερά σας. Ίσως με τον καιρό σας αγαπήσει.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ. «Απόδον»: Σας εϋ- χαριστώ που με αναγνωρίζετε «σαν βιοτούχο του έλαφρου τραγουδιού». Οι στίχοι σας, δυστυχώς, όχι επιτυχώς. Διά- βάστε «Έλληνες ποιητές» ιδι- αίτερως για τη δουλειά αυτή του έλαφρου τραγουδιού, που ντύνουνε τις έννοιές τους με- τα πιο φανταχτερά φορέματα των μουσικών μέτρων και των πλουσίων ομοιοκαταληξιών.

«Γάϊον Πιπίνον». Πά- τρας: Με ζηλεύετε, γράφετε, διότι κατορθώνω (ν' αντιποκρι- νωμαι με την πραγματικότητα) (!). Το ποινικά σας («αυ- τη») κάτι προσπαθεί να πη- χω- ρίς να το ολοκληρώνη. Διαβα- στε «Έλληνες ποιητές».

«Αεροπόρον Σ.». Και σας το τραγουδάει σας κάτι θέλει να πη... Έχει ειλικρί- νεια, αλλά αυτό δεν φτάνει. Αν έχετε καιρό, κατεβαίνον- τας από τα σύννεφα στα όποια πλανήστε — κι' τα μεταφορικά της ποιήσεως, και τα πραγμα- τικά του ούρανού — διαβάστε ποιητές. Θα σας ώφεληση αυ- τό...

Ο ΙΔΙΟΣ

«Τυχεροί» και «άτυχοι»

«Μιαν άτυχη»: Αφού σ' ευχαριστώ για τα καλκευ- τικά λόγια σου, όσον άφορα το «Θησαυρό», και ειδικώς τις στήλες του «Ερωτικού γραμμα- τικισμού» — είναι κάτι που αντανακλά και σε μάς τους συ- νεργάτες του — θα ήθελα να σε μαλώσω για μία κακή προ- κατάληψη που έχεις για το ά- τυχο σου. Γράφεις: «Είμαι μία άτυχη. Από μικρή ήμουν άτυ- χη κλπ.» και τιπολοφείσαι «Μία άτυχη». Θεομύθιο πως το έχεις πιστέψει αυτό. Προέξτε όμως. Είναι κακό. Όσοι πι- στεύουν ότι βρίσκονται σε- μίαν άλφα κατάστασι αιγά- σιγά βοσκονται πραγματικά, και χωρίς να το καταλάβουν στην κατάσταση που πιστεύ- ουν. Από σένα λοιπόν εξορτά- ται να διώχης την άτυχία που σε ακολουθεί, πιστεύοντας ότι δεν είσαι μία άτυχη, και ότι απλώς το νομίζεις.

Την περίπτωση σου δεν την βρίσκω δυσκόλη για τον έλξη λόγος. Είστε και οι δυο σε μία ηλικία που σας είναι πολύ εύ- κολο να δώσετε μια λύσι στον μακροχρόνιο δεσμό σας. (Αν πάτε έτσι θα συμπληρώσατε δυο δεκαετίες!). Όποιαδήποτε λύσι, το ότι ή αισθηματική σου περίπτωση έμεινε στατική χωρίς να μητ' ένα δρόμο, αυτό δεν είναι τόσο τραγερά. Απλώς κουραστικό. Αν υπα- ρχ' εκ μέρους του το ίδιο το πρωτόν ενδιαφέρον — εσύ θα πρέπη να το ζήρης αυτό — μη διάσπασε να τον καλέσης είτε μ' ένα άλλο σημείωμα (λές πως φοβάσαι τα γραμματάκια) είτε προφορικά, σε μια συνάν- τησι σας για να εξηγηθήτε οο- δάρα. Αλλά και ανεξαρτήτως αυτού, πρέπει να εξηγηθήτε. Αυτό δεν είναι ούτε κακό ούτε υποτιμητικό για σένα, όπως νομίζεις. Είσαι σε ηλικία που πρέπει να βάσης με έρωτος τα πράγματα στη θέση τους. Αν αυτός έχη πράγματα, σκαπό να σε παντρευτή — και- ρός είναι πλέον — και δεν ύ- πάρχει κανένα σοβαρό κώλυ- μα, έχει καλώς. Είδη άλλως ξε- κασέ τον και ανεξήγητος άλλου- τον συντροφέη της ζωής σου. Είσαι σε ηλικία που πρέπει να κάνης οικογένεια δική σου.

Το γράμμα σου είναι το μό- νο — από τα πολύ καθυστερη- μένα — στο όποιον απαντώ με την πιθανότητα ότι ή κατάστα- σις σας στο διάστημα αυτό δεν θα έχη αλλάξει.

«Ασπασίαν». Πειραία: Σε περιπτώσεις σαν τη δική σου χρειάζεται υπομονή. Στις σχέσεις των έρωτευμένων με- σοάδων τέτοιου είδους ψυ- χρότητες. Αν ή κατάσταση παραμείνη όπως έχει πάει να πη πως κάτι άλλο ήπικε ανά- μεσά σας. Δεν θα είναι άδοκo- ημ' μία ειλικρινής εξήγησις και των δυο σας. Αφίστε κατά μέ- ρος την επιφυλακτικότητα. Οι καλοί λογισμοί κάνουν τους καλούς φίλους λέει μια παροι- μιά.

Ρωτούν οι «Δύο διψασμέ- νες καρδιές»: «Γιατί δεν μάς εύνοησε ή τύχη να αισθαν- θούμε τον παλμό της αγάπης; Κι' αν όκωμ αισθανθούμε την παρμηκή και άμοιβαία συμ- πάθεια προς ένα νέο, τότε χω- ρίς να ζήρωμε κι' έμεις την αιτία προσπεθούμε ν' αποκρού- σουμε το άτομο αυτό και ν' ά- ποφύγουμε τη συντροφιά του; Ένώ κάτι βάθος αισθανόμαστε συμπάθεια. Γιατί...». Γιατί ά- πλούστατα, κοπέλλες μου, δεν αγαπάστε. Σαν έρθη ή ώρα ή καλή — μια μέρα θάρρη — ζωνογράφετε μου.

«Ερωτηματικό». Έν- ταυθα: Νομίζω πως το λάθος είναι δικό σου. Επρέπε να έ- ξηγηθής καθαρά από την πρώ- τη μέρα που βγήκατε μαζί πε- ριπάτο. Ο ίσχυρισμός σου ότι «δεν υπάρχουνε να της μιλήσης όπως έπρεπε επειδή ήταν μέ- ρα κι' ύπληρε κόσμος στο δρό- μο» μου φαίνεται κόπως αφε- λής. Πάντως αν δεν μεσολά- θησε τίποτε νέο από τότε που έγραψες την επιστολή σου, εί- νε καιρός ακόμα να της εξη- γηθής. Καθ'άρα, τίμια και χω- ρίς επιφυλάξεις.

«Τρικυμισμένη θά- λασσα». Μαρούσι: Πολύ έν- διαφέροντας ή περίπτωση σας. Δεν υπάρχει λόγος να δώσετε πιστι σ' ένα άνευθυνο σημείω- μα ανθρώπου σχεδόν άγνω- στου δεν ταλέντι ούτε και να διατυπώση καθαρά τις κατηγο- ρίες του. Από τις έκτενεις πληροφορίες της επτασελίδου επιστολής σας συμπεραίνω ότι ο νέος αυτός που σπουδάζει στην Αμερική, όχι μόνον σας αγαπά αλλά είναι άποφασισμέ- νος να σας προτείνη και γά- μο. Γράψτε του, χωρίς υπερβο- λικές αισθηματολογίες. Και έν- τω μεταξυ φροντίστε να πείσε- τε και τη μητέρα σας ότι δεν πρέπει να δίνη πιστι σε άνευ- θυνες κατηγορίες.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Ένα ν. Ερωτεύμε- νον Α. Μ. Α.: Δεν είσατε μικρός. Είσατε 25 χρόνων, και όταν ένας άντρας είναι σ' αυ- τη την ηλικία δεν πρέπει να δέχεται συμβουλές, ούτε απα- γορευσεις. Εδώσατε το λόγο σας και πρέπει να τον κρατή- σετε. Έκτος αν την κοροϊδεύ- τε για να περνάτε τον καιρό σας.

Μοσχομάγκας: Είσατε από τους λίγους ειλικρινείς χα- ρακτήρες που γνώρισα μέχρι στιγμής στα γράμματα που μου στέλνουν. Αυτό που αποκαλεί- τε παλινανθρωπία δεν είναι. Εί- ναι μάλλον ειλικρίνεια είναι όρη ψυχική, έστω και της στιγμής. Κι' αφού το αντίτα- θανέσθ δεν προχωρείτε για- τι δεν θέλετε ούτε τον εαυτό σας να κάνετε δυστυχισμένο, ούτε καμιά άλλη ύπαρξη. Ε- πεμμένως αυτό δεν είναι έρωας. Θάρρη όμως κι' αυτός με τον καιρό του, και σε ηλικία πιο ώριμη. Τότε θα καταλάβετε τη διαφορά και θα γελάσατε με τις παλιές ιδέες σας. Μη φο- βόμαστε, λοιπόν, προχωρήστε έμπρός.

Ό τω χ ή Καρδιά Α. Ψ.: Όπως καταλαβαίνω τόσο σε- ισ όσο κι' εκείνος έχετε κά- ποιο βαθύ αίσθημα όχι όμως έ- ρωτικό, γιατί δεν θα μπορού- σατε να μιλάτε έτσι. Επομέ- νως σας συνδέει μια μεγάλη φιλία την οποία έχετε παρελ- γήσει και οι δυο σας. Αφήστε τα πράγματα εκεί που είναι αλληλογραφείτε με το ίδιο έν- διαφέρον, αλλά όχι και με τη σκέψη ότι σας είναι και άπαρά- ιτητος.

Κι' όταν τελειώση τις σπου- δές του και έλευθέρωθ από τις υποχρεώσεις, τότε, αν ύ- πάρχει ακόμα αυτή ή φιλία ά- σφαλώς θα μετατραπή εύστο- χως σε έρωτα και θα παντρευ- θήτε. Μη τον διαδέτε λοιπόν και γράψτε του μ' αυτό το πνεύμα.

Μ. Κ., Έρυθραίαν: Σας έ- γραφα ιδιαίτέρως σ' αυτό που μου ζήτησατε.

Μοιραϊαν Πρωτομα- γιά. Βροντάδος: Έχετε δι- κη ν' αγωνιάτε και να θέτε- τε όλα αυτά τα ερωτήματα στον εαυτό σας. Πάντως εκείνο που δεν ζέρετε είναι τουτό: Ό- τον έθνησε σας αγαπούσε; Αν σας αγαπούσε μιλώς σέφτηκε λογικά και είπε: Γιατί να δι- μιουργήσω μια κατάσταση από την οποία δεν ζέρω τί θα βγί- και να κάνω μια ύπαρξη δυστυ- χισμένη; Σέ- ισ όμως, θα έπρε- πε να του γράφατε ένα φιλικό γράμμα να δείχνετε όλο το ενδιαφέρον σας και να τον ρω- τούσατε πως περνά, αν είναι ευχαριστωμένος κι' αν έχη ανάγκη από τίποτα, να φροντί- σετε να του το στείλετε. Το ενδιαφέρον αυτό θα τον συγκι- νούσε. Ένώ ή θουή σας άνά- πη βλάπτει και σας κι' εκείνον.

ΜΠΑΝΤΑ

Οι τέτορες αιδόηεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ζ'. Τι είναι τα άρώματα

Ός τα τώρα μιλήσαμε για τις μυρου- διές του ανθρώπινου σώματος και το ρόλο που παίζουν στον έρωτα... Μα δεν μπορούμε να περιορισθούμε μονάχα σ' αυ- τές. Οι διάφορες σωματικές όσμες που είδαμε — τόσο αυτές που φαίνονται άπο- κρουστικές, όσο και οι άλλες που είναι έλ- κυστικές — ανάγκασαν τους ανθρώπους να εφεύρουν και να μεταχειρίζονται τα τε- χνητά άρώματα για να κάνουν πιο έντο- νες τις φυσικές όσμες, που είναι έλκυστι- κές και να σκεπάζουν τις άλλες που έρω- ρούνται άποκρουστικές. Έτσι τα άρώμα- τα πήραν μεγάλη ανάπτυξη και άποχτησαν μια σήμασι σαν άμορφία άσφρητική, που σκεπάζει θαυμάσια τον πρακτικό τους σκοπό. Το σώμα στολίζεται με τ' άρώματα για την άσφρησι, όπως στολίζε- ται με τα ρούχα και τα κοσμήματα για την όρασι.

Πρέπει όμως να σημειώσουμε άμέσως, ότι, με την εισαγωγή των τεχνητών άρω- μάτων, δεν βγαίνουν καθόλου από την ερωτική περιοχή. Τα άρώματα, που άπο- στάζουν από τα φυσικά προϊόντα ή, ό- πως συμβαίνει συχνά στην εποχή μας, παράγουν με χημική σύνθεσι, είναι αυτά τα ίδια, είτε πραγματικές σεξουαλιστι- κές όσμες ζώων, είτε συγγενεύουν με τις σωματικές όσμες, που θέλουν να δυναμώσουν ή να κρύψουν: Ο μίσχος είναι προϊόν των γεννητικών αδένων του άρρε- νος «μοσχορόφου μίσχου». Το φυσικό ά- ρωμα που λέγεται καστόριον είναι προϊόν των ερωτικών αδένων του καστόρος.

Η σέβτα, το φυσικό άρωμα του μο- σχοπότικα, είναι από τους ίδιους οδένες αυτού του ζώου, όπως και το άρωμα του στοχαχίου ήλεκτρον, απ' το όποιο γίνεται ή περιήγη μυρουδιά «άμπρ» είναι από τη γοιμοποία κυστί ενός γνωστού ψαριού, του «φωστήρος».

Όχι μόνο τ' άρώματα, όλα σχεδόν, όσα προέρχονται από ζώα και τα μεταχει- ρίζονται άνθρωποι, είναι όσμες που έχουν ειδικό έρωτικό σκοπό σ' αυτά τα ζώα, μα κι' αυτά τ' άρώματα των λουλουδιών μπο- ρούμε να πούμε, ότι έχουν ερωτική άπο- στολή. Τα λουλούδια ευωδίζουν ακριβώς στην αναπαραγωγική περίοδο των φυτών, όταν, δηλαδή, εγγάζονται όπως τα ζώα, για τη διαίτησιν τους.

Ο σκοπός τους είναι να προσ- ελκύουν τα έντομα, που εξασφα- λίζουν τη γονιμοποίηση του φυ- τού, μεταφέροντας απ' τ' άσθενικά λουλούδια σ' άλλα θηλυκά τη γονιμο- ποία σκόνη, που λέγεται «γύα».

Αλλά γιατί τα έντομα να τρα- βιούνται από την ευωδία των λου- λουδιών; Γιατί και σ' αυτά τα έν- τωμα τα έντομα ή άσφρητική αίσ- θησις άναπτύσσεται συχνά κατά την εποχή που ζευγαρώνουν.

Ο Ντάβιντ Σάρπ αναφέρει ότι μερικές νυχτοπεταλούδες, που το άρσενικό τους δεν διαφέρει καθό- λου από το θηλυκό, μπορούν ν' άνα- γωνορουν το αντίθετο φύλο, τη νύχτα, και να ζευγαρώνουν, γιατί τ' άρσενικά έχουν ένα άρωμα πολύ ευχάριστο, που μοιάζει με του άντρα και που τραβά τα θη- λυκά. Αν, λοιπόν, οι ευωδιές των λουλουδιών άναπτύχθηκαν γιατί ήταν χρήσιμες στα φυτά, γιατί τραβούν τα έντομα και άλλα ζώα- τανα πλάσματα, είναι φανερό πως πετυχαίνουν καλώς τα σκοπό αυτό τα φυτά εκείνα που τα λου- λούδια τους έχουν άρωμα που μοιάζει με τις ερωτικές όσμες των ζώων. Κι' ακριβώς εδώ είναι το μυστικό που συνταυτίζει τις

μυρουδιές των ζώων και των φυτών. Με άλλα λόγια και π' άρώματα που βρήκαν οι άνθρωποι δεν είναι, κατά βάθος, τίποτα καινούργιο, αλλά ό- σμες ερωτικές, λιγάκι πιο περίπλο- κες και πιο ραφινάτες, που δεν δια- φέρουν όμως από τις ανθρώπινες κι' ανακατεύονται μ' αυτές άσμονικά.

Έχουμε τρεις γενικές μεθόδους, στην εποχή μας, για να φτιάσουμε άρώματα, οι πολιτισμένοι άνθρωποι! Αποστάζουμε μυρωδικές ύλες από τα φυσικά προϊόντα, όπου υπάρχουν. Παρασκευάζουμε τεχνητά άρώματα, με μέθοδο συνθετική, από ουσίες μυ- ρωδικές που υπάρχουν κι' αυτές στη φύσι. Και τρίτον: Κατασκευάζουμε βιο- μηχανικές ύλες που άποπνέουν μυρουδιές που μοιάζουν με τις ευχάριστες όσμες των φυσικών σωμάτων.

Στην εποχή μας μελέτησαν όλα τα κύ- ρια στοιχεία των φυσικών αρωμάτων κι' ανακάλυψαν τρόπους να τα φτιάκουν τε- χνητά και ν' αντικαθίστουν τα φυσικά. Ο τεχνητός μίσχος ανακαλύφθηκε απ' το Μπίουερ, ή βανιλίνη — ή βάσι της βανί- λιας — από τους Τίμαν και Χάρμαν και άλλα από άλλους.

Τα περισσότερα από τ' άρώματα, που μεταχειρίζαστε σήμερα είναι συνδυασμοί από άφορες μυρωδιές σε άφορες επί- σης αναλογίες, όπως τα αβέρια έλασι του ρόδου, του ύλανκ — ύλανκ κλπ.

Η χρήση των αρωμάτων έχει τόσο δια- δοχή στον πολιτισμένο κόσμο, που συν- τηρεί μια επιβλητική βιομηχανία κι' ένα τεράστιο εμπόριο. Η κολοσσιαία αυτή διάδοσι χρωστίεται στο μεγάλο ρόλο που παίζουν τ' άρώματα στην έρωτα. Προκα- λούν τις ερωτικές διεγέρσεις κι' έχουν τα ίδια άποτελέσματα, που παρουσιάζαν άρ- χικά οι φυσικές όσμες του ανθρώπινου σώματος.

Στους τόπους του βορρά, όπου οι γυ- ναίκες πρό πάντων μεταχειρίζονται άρώ- ματα, είναι συνήθως κι' οι πιο εύαισθητες στην ερωτική τους έπ δρασι. Στους μεσημ- βρινούς τόπους και στην Ανατολή την έ- πιδρασι αυτή τη νοήσαν και οι άνδρες. Ο Μαντεγκάτα παρατηρεί ότι οι άν- δρες πούχουν δυνατή έρωτική ιδιαιτε- ρότητα.

Όταν, δηλαδή, εγγάζονται όπως τα ζώα, για τη διαίτησιν τους. Ο σκοπός τους είναι να προσ- ελκύουν τα έντομα, που εξασφα- λίζουν τη γονιμοποίηση του φυ- τού, μεταφέροντας απ' τ' άσθενικά λουλούδια σ' άλλα θηλυκά τη γονιμο- ποία σκόνη, που λέγεται «γύα».

Αλλά γιατί τα έντομα να τρα- βιούνται από την ευωδία των λου- λουδιών; Γιατί και σ' αυτά τα έν- τωμα τα έντομα ή άσφρητική αίσ- θησις άναπτύσσεται συχνά κατά την εποχή που ζευγαρώνουν.

Ο Ντάβιντ Σάρπ αναφέρει ότι μερικές νυχτοπεταλούδες, που το άρσενικό τους δεν διαφέρει καθό- λου από το θηλυκό, μπορούν ν' άνα- γωνορουν το αντίθετο φύλο, τη νύχτα, και να ζευγαρώνουν, γιατί τ' άρσενικά έχουν ένα άρωμα πολύ ευχάριστο, που μοιάζει με του άντρα και που τραβά τα θη- λυκά. Αν, λοιπόν, οι ευωδιές των λουλουδιών άναπτύχθηκαν γιατί ήταν χρήσιμες στα φυτά, γιατί τραβούν τα έντομα και άλλα ζώα- τανα πλάσματα, είναι φανερό πως πετυχαίνουν καλώς τα σκοπό αυτό τα φυτά εκείνα που τα λου- λούδια τους έχουν άρωμα που μοιάζει με τις ερωτικές όσμες των ζώων. Κι' ακριβώς εδώ είναι το μυστικό που συνταυτίζει τις

σία δεν μπορούν να έπισκεφθούν άτιμω- ρητέ ένα έρωσάριον άρωμάτων. Στο βι- βλίο του Σείχη Νεζάουι «Ο μυρωμένος κήπος» βρίσκουμε τη βεβαίωσι, ότι «εκο- ρμιά άρωματισμένα, μοιραία, θα βρεθούν άγκαλισμένα». Γι' αυτό σ' έλους τους «Ανατολικούς λαούς και συχνά και στην Ευρώπη οι γυναίκες έχουν τη συνήθεια ν' άρωματίζουν το σώμα τους. Πρέπει να σημειώδη, ότι δεν άρωματίζονται για να σκεπάζουν δυσάρεστες σωματικές όσμες, μα για να προκαλέσουν. Και ό Χά ηγκεντ παρατηρεί, πολύ σωστά, ότι ως αυτή ά- κόμη την εποχή μας, οι έρωτοπαθείς γυ- ναίκες δεν προτιμούν τις διακριτικές μυ- ρωδιές, αλλά τις πιο δυιατές, τις πιο αισθητάκές: Το μύσχο, το καστόριον, τη σέβτα και το στοχαχί ήλεκτρον, την άμπρ.

Από την Έσθη της Άγίας Γραφής μαθαίνουμε, ότι στην αλή των Περσών, στο γυναικωνίτη, υπεβαλλών τις γυναίκες, έπί ένα χρόνο, σε καθημερινό λουτρό άρω- μάτων, πριν τις παρουσιάσουν στο βασι- λγά. Στις «Χίλιες και μια νύχτες» υπά- σουν άπειροι ύπαινοιμοί για τη χρήση άρωμάτων με σκοπό άφοροιστικό. Έτσι διαβάσαμε στην ιστορία του Καμπαρά- ζαμαν: «Μ' άρωμα καθαρό θα μυρώσω τα στήθη μου κι' όλο μου το σώμα, για να λυώση πιο γλυκά το δέρμα μου στο στό- μα σου ώ κόρη των ματιών μου!».

Ακόμη και στους άγριους άρωματίζε- ται το σώμα, για να έμπνευσέ έρωτα. Ο Σήλλογκ διηγείται ότι οι Παπού της Γης του Αυτοκράτορα Γουλιέλμου τρίτου- ται μ' άρωματικά φυτά — πολλά μαζί — όταν ετοιμάζονται για τον έρω- τα. Και ό Χάνον, που μελέτη- σε αυτή τη φυλή στα στενά του Τόρρες, δίνει την εξήγησι αυτής της συνήσεως. Σ' αυτή τη φυλή έχουν οι γυναίκες την πρωτοβου- λία του φλέρι. Ένας νέος, λοι- πόν, για να τους δώση να κατα- λάβουν, ότι είναι έτοιμος να δεχθή την προσφορά τους πρέπει ν' άρωματισθ. Ο άνδρας πρέπει ναχή άρωματισμένο τον τραχή- λω, στο χορό, αν θέλη να τον προσέξη μια ώριμένη νέα. Και πιστεύουν ότι ή άρωματική ού- σια, που μεταχειρίζεται σ' ου- τες τις περιπτώσεις, έχει μαγική δύναμι.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν πρέ- πει να θεωρηθ ότ υπερβολικό. Το σώμα μερά, έλκυει, έστραλ- λανει. Η ευωδία που αναδίδε- ται απ' το θερμό σώμα της α- γαπημένης μας μάς τραβάει κοντά της ακατανίκητα. Θα την αναγνωρίζαμε άνευμετα σε χίλιες άλλες ευωδιές.

Και πάνω στον πρωτόγονο και πάνω στον πολιτισμένο άνθρωπο το άρωμα έσσε- την ίδια νοή- σια, φέρνει το ίδιο κέρσι, με- θύσει παραφορές και πόθυ.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της Ακαδημίας Αθηνών

Σ' όλους τους ανατολικούς λαούς οι γυναίκες έχουν τη συνήθεια ν' άρωματίζουν το σώμα τους.

Έρωτικά δράματα

Στην μεταπολεμική εποχή τη γεμάτη πολιτικά γεγονότα δεν έχουν σταματήσει τα ερωτικά δράματα. Ο έρωτας αγρυπνεί και κάνει βράδυ. Έτσι, οι αστυνομικοί βρίσκουν την ευκαιρία να κινηθούν να γειοσθύνουν με λεπτότητα την υπόθεση και να ρίξουν πλήρες φως στο μυστήριο που καλύπτει ένα ερωτικό δράμα. Ξεφύγουν από τη ρουτίνα των καθημερινών απασχολήσεών τους.

Τα ερωτικά δράματα δείχνουν επίσης ότι εξακολουθούν να είμαστε άνθρωποι φλεγόμενοι από τα πάθη κι' ότι η ζωή δεν είναι μόνο τ' ανεβασμένο κατέδραμα της λίδας. Η μαύρη άνορα, οι καταρτήσεις και οι μεσάζοντες!... Έτσι η Άθινα από όλην τον καιρό συγκινήθηκε με το ερωτικό δράμα του Θεοδώρου Μεντή που σκότωσε την νέα που αγαπούσε κι' ύστερα αυτοκτόνησε. Οι έφημερίδες δώσανε με κάθε λεπτομέρεια αυτό το δράμα αντίληψας που κατέληξε στο έγκλημα. Μα αυτό δεν είναι και το μοναδικό. Ποιός δεν θυμάται το έγκλημα του κωφάλαλου που κατέσφραξε την γυναίκα που αγαπούσε; Είχα παρακολουθήσει όλη την υπόθεση κι' άκουσα κι' τη δική του νεαρού αυτού κωφάλαλου, που δεν είχε καθόλου συναίσθηση του εγκλήματός του. Θεέ μου τί δράμα!

Ο νεαρός αυτός έγκληματίας έγινε μια πολύ θλιβερή ιστορία. Γεννήθηκε όπως όλα τα παιδιά. Μα σε ηλικία δύο χρόνων, πάλιν άκουσε καταδίκη καλή, καλή τον κόσμο άσπρωσε από τύφο κι' έλασε την λαλιά του και την ακοή του. Από τότε ο κόσμος πηξε γι' αυτόν μια δ' αφορετική όψη. Ο μικρός κωφάλαλος έγινε τις δικές του έντυπες, τις δικές του κ' ο σεις, τα δικά του αίσθημα και τις άτοιμες σκέψεις του. Έπαψε σίγα—σίγα να ξεχωρίζει το καλό από το κακό. Χάρις στην ξενιτιά του όμως έγινε ένας νοήσιμος άνθρωπος. Συνεννοείτο με νοήματα άντελαυδάνετο άσ' ας δ, τι ήθελε κανείς να του ειπεί και διδόντο την τέχνη του ψαλτουνοπού.

Η φύσις που τον είχε στερόσει από τις δυο αίσθήσεις είχε φανή σπάταλη στο ζήτημα της εμφάνισής του. Ο κωφάλαλος αυτός ήταν ένας λεπτός κι' ώμορφος νέος. Δεν φοιούσε δε καθόλου το τραγικό φυσικό ελάττωμά του. Ντυνόταν πάντοτε κομψά. Η εμφάνισις του συγκινούσε πολλές γυναίκες. Έκείνες που τον ήξεραν καλά μάλιστα σκέπτονταν ότι ήταν σπουδαίο να έχουν έναν φίλο που δεν θα μπορούσε να προσδώσει το ερωτικό μυστικό τους!... Έτσι ο κωφάλαλος έγινε παιγνίδι τους. Πότε τον κρατούσαν κοντά τους και πότε τον απέσυραν. Κι' ο άτυχος νέος που άκουε δεν είχε γνώρισε τον έρωτα, το ευ-

ρίσκει φυσικό ότι έτσι έπρεπε να του φέρνουνται οι γυναίκες...

Πολλές νέες τον γνώρισαν και διασκέδασαν με αυτόν τον άτυχο νέο. Ο Κωνσταντίνος Ζεοδουδάκης, έτσι τον λέγανε, ζούσε μέσα στον δικό του κόσμο. Καμιά φορά μόνο έμπνευσε μέσα του μια σκοτεινή επιθυμία που τον τώλωνε. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατό να μη υποβή και ενή δικές του όλες τις γυναίκες που του άρεσαν. Κι' έννοιζε τέτοια λύσσα που σπύνα τις απειλούσε και με νοήματα έδινε να καταλάβουν στις ένοχότητες του ένοστασίου, ότι θα τις δινόινε μέσα στις φωτιές των τεράστιων κλιδάνων, αν δεν τον δονότουσαν για φίλο τους!...

Έτσι είχαν τα πράγματα μένοι την ημέρα που μια νέα, η ώμορφη γειτονισιά του η Μαγιάλη, του έδειξε ξεχωριστό ενδιαφέρον και τρυφερότητα. Η νέα αυτή του μίλησε μέσα στην καρδιά του. Τον αναστάτωσε. Και την αγάπησε.

Μα σε λίγον καιρό η Μαγιάλη έυπλεξε σ' έναν άλλον έρωτα. Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος παρουσιάστηκε για φίλος και προστάτης της, μακαρίτης πατέρα. Ο Ζεοδουδάκης δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μια νέα δεν δινόταν πια τον έρωτά του και πώς τη συγκινούσε η αγάπη ενός ηλικιωμένου άνδρος. Και τυφλωμένος από το πάθος του άκονισε κι' από τις δυο μεριές ένα μαχαίρι τοσπεζιού κι' εκεί, σ' ένα δωμάτιο της Νέας Σμύρνης, τη σκότωσε μ' έφτα μαχαίριές!...

Στο Δ' Κακούργ' οδικείο έγινε αργότερα η δική του. Τράσαν οι σύνεδροι, ο πρόεδρος κι' ο εισαγγελέας, να διεξαγάγουν την δίκη. Έγειοίστηκαν πάντως μ' αφάνταστη λεπτότητα την υπόθεση. Και τέλος κατέδικασαν τον κωφάλαλο σε 6½ χρόνια έρκτης, για να μη τον αφήσουν ελεύθερο και διαπράξει κι' άλλους φόνους!

Άλλο φοβερό δράμα έγινε ποδ πολλού καιρού στο συνοικισμό του Πολυγώνου. Ο σύζυγος δοίκε την γυναίκα του μαζί μ' ένα στρατιώτη, μέσα στο σπίτι. Ώρμισε να την τασκίση στο έυλο. Ο στρατιώτης τυφλώθηκε από το πάθος του. Χύμηξε άπάνω στο σύζυγο και του κάρφωσε την εικόλ' ονητη στην καρδιά! Έπειτα έφυγε από το σπίτι. Λίγο αργότερα μάζεψε τα πράγματά της κι' η γυναίκα και πήγε να κρυφεί στη συνοικία της Γούδας. Την ανακάλυψε μαζί μ' έναν ξένο άναποκοιτή, άνογα την νύχτα υπό κατασκοπική δοογή, σ' ένα καμαράκι μιας σπάνης κοντά στην θεία «Ποάσινη Παράγκ». Κάτω από το φως ενός λυχνιού ένοσσε όπως μας δήλωσε, τ' άπομνημονεύματά της!... Την ιστορία του φλογερού έρωτός της που κατέληξε στο δράμα!... Μας άφηνήθη όλες τις λεπτομέρειες. Δεν είχε συναίσθηση της πραγματικότητας. Σε μια στιγμή έβγαλα να καπνίσω την πίπα μου. Με σταμάτησε.

—Θα σου δώσω εγώ μου είπες, έναν εξαιρετικό καπνό.

Και μου άνοιξε μια ταμπάκα.

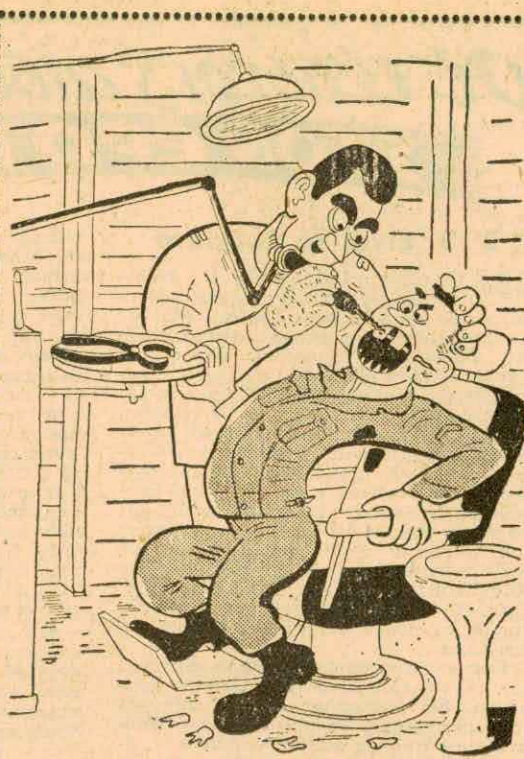
—Καπνίζετε; τη ρώτησα.

—Όχι. Μα αυτός ο καπνός είναι του μακαρίτη του άντρα μου, που ήταν βρεζακλής.

Το παιδί τον είχε σκοτώσει ο φίλος της έμποδος σάτ' υατία της και το ίδιο δράδυ μ' άσ προσέφερε καπνό του μακαρίτη!...

Ανατογιόσασε. Πόσο περίεργες είναι καμιά φορά οι γυναίκες! Και το προσέξανε ότι οι ήρωίδες των φοβερών ερωτικών δραμάτων δεν είναι τίποτε έντυπιασικές ώμορφιές. Θά έλεγε κανείς ότι είναι γυναίκες δίνας-στυφιάς. Πώς τυφλώνονται οι άδ' οδες και έγκληματ' ον, εξ αιτίας τους; Νά το μυστήριο!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—Δεν φαίνονταν πως το δόντι σας έχει τόσο βαθεία τρύπα!...

—Έσύ παιδί μου θα πάθης υπερκόπωση αφού δουλεύεις και με τα πόδια, όταν κουράζονται τα χέρια σου!...

ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Λοιπόν ύστερα τί της είπες ο μπαμπάς σου της μαμάς;

Πού όφείλεται το χρώμα των ανθρώπινων φυλών

Η άφομοίωσις των τρεφών και των εκκρίσεων

Η βιβλική παράδοση εμφανίζει ως αρχηγέτας των τριών μεγάλων λαών που απλώθηκαν πάνω στην γη μετά τον κατακλυσμό τους τρεις υιούς του Νώε: τον Σήμ, τον Χαμ και τον 'Ιάφεθ. Αργότερα, οι κληρικοί του Μεσαίωνα εταύτισαν αυτούς τους τρεις λαούς με τις τρεις μεγάλες ανθρώπινες φυλές: τη λευκή, την κίτρινη και τη μαύρη.

Αλλά πώς προέβλεψαν οι άνθρωπινες φυλές; Και πώς επήλθε ο διαχωρισμός της μιας από την άλλη; Σύμφωνα με τα σημερινά πορ σματα της επιστήμης, η εμφάνισις του ανθρώπου πάνω στη γη χρονολογείται από ένα τουλάχιστον εκατομμύριο χρόνια.

Από τ' άλλο μέρος, φαίνεται πολύ πιθανόν ότι η πρωτόγονη ανθρώπινη, πρωτοεμφανίσθηκε στην κεντρική Ασία και συγκεκριμένα πάνω στα ύψηλα όρη της Παιμίας, που έχει άποκληθή «Στέγη του Κόσμου».

Οι ανθρωπολόγοι υποστηρίζουν, εξ άλλου, ότι οι χαρακτήρες των διαφόρων φυλών, όπως τους γνωρίζουμε σήμερα, σχηματίσθηκαν σε πολύ νεώτερη εποχή και πιθανόν πριν από δέκα ή είκοσι χιλιάδες χρόνια. Η πρωτόγονη ανθρωπότητα ήταν όμοιομορφη. Δεν υπήρχαν φυλές σ' αυτή.

Η κινεζική παράδοση άσφέρει το Πεκίνο ως «όμφαλον» του κόσμου και δίνει στον άνθρωπο ηλικία 1.600.000 έτών πάνω στη γη. Δεν φαίνεται, λοιπόν, ότι άπενε πολύ από την πραγματικότητα.

Όσον άφορά την εμφάνισις του ανθρώπου στην άμερικανική ήπειρο, φαίνεται πως είναι πολύ νεώτερη.

Οι ίθγενείς λαοί της Άμερικής είναι άπ' όντοι άσιατικών λαών που μετανάστευσαν στη νέα ήπειρο από τον πορθμό του Μπέρικ. Ός γνωστόν, η άπόσπασις που χωρίζει την Άσία από την Άμερική σ' αυτό το σημείον δεν είναι μεγαλύτερη από 50 χιλιόμετρα.

Το γεγονός ότι οι άμερικανοί λαοί δεν έχουν τό «μογγολοειδή» μάτια και την πλακοειδή υφή των άσιατικών λαών, όφείλεται στο γεγονός ότι η μετανάστευσις έγινε

Μικρά-μικρά

Τα άλογα κι' οι άνθρωποι με φορβεία πλάτη έχουν λιγώτερη άπόδοσι σε έργασις άπ' τους τύπους με τη στενή πλάτη.

Οι λαγοί κι' οι άράχνες, όταν άπειλ' ονται από κάποιον κίνδυνο τρέχουν πάντοτε προς άνφορική διεύθυνσι — έφ' όσον είναι δυνατόν αυτό.

Οι έπιστημονικές έρευνες έχουν άποδείξει ότι τα σκυλιά άποκτούν συνήθως το χρώμα και την ψυχρούνησι του άσεντικού των.

Το καλλίτερο μέσον προβλέψως του καιρού είναι η παρακολούθησις της μεταβολής της διεύθυνσεως του άνέμου. Άν η μεταβολή γίνεται κατά την κατεύθυνσι της περιστροφής των δεικτών του ρολογιού ο καιρός θα καλλιτερέψη. Άν γίνεται αντίθετως, θα χειροτερέψη.

Τα μάτια του λαγού έχουν τέτοια θέσι στο κεφάλι του, ώστε να μπορεί να βλέπει το σκυλό που τον κυνηγάει.

πρωτού οι δύο αυτοί χαρακτήρες εμφανισθούν στην κίτρινη φυλή.

Γενικά, η διαμόρφωσις των ειδικών χαρακτήρων κάθε φυλής φαίνεται ότι έγινε κατά τη διάρκεια των τελευταίων 20.000 έτών, άλλ' όχι προύτερα.

Μεταξύ αυτών των ειδικών χαρακτήρων, ο κυριώτερος είναι η άσφορά του χρώματος, που παρατηρείται στις άνθρώπινες φυλές.

Άν, λοιπόν, η άρχική προέλευσις του ανθρώπου είναι ένιαία, όπως είπαμε παραπάνω, πώς συνέβη ώστε να υπάρχουν σήμερα τέσσερες φυλές με χωριστό χρωματισμό (χωρίς να ύπολογίσωμε τις διάφορες υποδιαίρέσεις τους);

Ο χρωματισμός του δέρματος όφείλεται, σύμφωνα με τα σημερινά πορίσματα της βιολογίας, στην παρουσία μέσα στο δέρμα μικροσκοπικών χρωστικών κόκκων, που το χρωματίζουν άνάλογα. Αυτά τα κόκκοι δεν διαφέρουν ποιοτικά μεταξύ των. Διφέρουν, όμως, ποσοτικά. Ο άριθμός των, δηλαδή, είναι άλλοτε μεγαλύτερος (μαύρη φυλή) και άλλοτε μικρότερος (λευκή φυλή).

Το άξιοσημείωτο είναι ότι τα παιδιά των μαύρων γεννιούνται λευκά και δεν παρουσιάζουν καμιά διαφορά από άπόψεως χρωματισμού από τα παιδιά των λευκών. Ο χρωματισμός της επιδερμίδος των γίνεται αργότερα, κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους της ηλικίας των και συμπληρώνεται στο τέλος του δευτέρου έτους.

Οι κυριώτεροι παράγοντες που δίνουν στο δέρμα αυτή ή εκείνη την άπόχρωσι είναι δύο: α) ο μεταβολισμός, δηλαδή ο τρόπος άφομοίωσεως των εισαγομένων στον οργανισμό τροφών και β) η λειτουργία των άδένων έσωτερικής έκκρίσεως.

Είναι άξιοσημείωτο, άλλωστε, ότι μια άσθένησις των έπινεφριδίων, καλουμένη άσθένεια του Άντισον, δίδει στο δέρμα των λευκών μια μελαψή άπόχρωσι, όπως των μιγάδων.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι δύο παράγοντες που άναφέρουμε έφεραν βαθμιαία μια, διαφοροποίησι μεταξύ των ανθρώπινων φυλών και δημιούργησαν τις βαθύτατες αντίθέσεις που παρατηρούμε σήμερα μεταξύ των από την άποψις του χρωματισμού της επιδερμίδος.

Άλλοι δευτερεύοντες παράγοντες που έπιδρούν στο χρωματισμό του δέρματος είναι η θερμότητα, το κλίμα, η ηλικιακή άκτινοβολία κτλ.

Θεωρητικά, λοιπόν, είναι δυνατόν να τροποποιήσωμε το χρωματισμό του δέρματος, να μεταβάλωμε δηλαδή έναν μαύρο σε λευκό ή και αντίστροφα, τροποποιήσας τη λειτουργία των άδένων έσωτερικής έκκρίσεως. Μπορούμε έπίσης να τροποποιήσωμε τη σύστασι των γεννητικών, των άναπαραγωγικών κυττάρων, άξάνοντας ή έλαττώνοντας τον άριθμό των χρωστικών κόκκων, που βρίσκονται μέσα σ' αυτά.

Θά μπορούσαμε, έτσι, να ξαναγυρίσωμε στην άρχική ομοιομορφία του ανθρώπινου γένους, από άπόψεως χρωματισμού τουλάχιστον. Όπως έπίσης θά μπορούσαμε να εξαφανίσωμε τις διάφορες άποχρώσεις, που υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων της ίδιας φυλής.

Άλλά το πρόβλημα αυτό έχει θεωρητική μόνον άξία και κανείς δεν θα το μούσε ποτέ να κάμει μια παρούσα άπόπειρα.

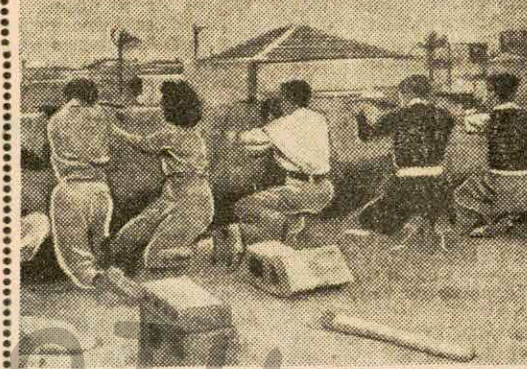
Τρία κλωσσοπούλια από ένα αυγό!

Σ' ένα χωριό του Πεδεμοντίου, ένας γεωργός δοκίμασε την ευχάριστη έκπληξι να ιδεί τρία κλωσσοπούλια να βγαίνουν μέσα από το ίδιο αυγό μίας συνήθισμένης κόττας.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΜΕ... ΧΑΛΙΝΟΙ

Ένα άγγλικό εργοστάσιο έφτιαξε τα τρίτροχα αυτά ποδήλατα ειδικώς για τα μικρά παιδιά, που άγνοούν τις διατάξεις της Τροχαίας. Έχουν άπό πίσω ένα νερό λουρί με το όποιο μπορεί κανείς να συγκροπή τους άναβάτας τους που έπιθυμούν να ξεπεράσουν στην ταχύτητα και τ'... αυτοκίνητα! Μεταξύ των δύο όπισθίων τροχών υπάρχει ένα κουτί για τα ψώνια. Έτσι ή μικρούλα αυτή που βλέπετε στη φωτογραφία ενώ διασκεδάει μεταφέρει και τα ψώνια της μητέρας της.

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Η Παλαιστίνη έχει μεταβληθή κατά τον τελευταίο καιρό σε άληθινή κόλασι. Θόνοι, έμπορμαί, όδομαχίες κτλ. άποτελούν ένα θέαμα καθήμερινό σχεδόν στην Ιερουσαλήμ και τις άλλες πόλεις της Άγίας Γης. Στην εικόνα μας νεαροί Έβραίοι, στην ταράτσα ενός σπιτιού, στο τέλος Άβ' ό, έτοιμάζονται να άποκρούσουν μια άρδική επίθεση.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΔΥΜΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αυτά τα διδυμα παιδιά της Άμερικανίδος Μάσγκαρετ Πίρκε έπληραν έσχάτως το πρώτο βρεζείο ύγειας σε μια παιδική έκθεσι που έγινε στον Άγιο Βραγκκό. Έκτός αυτού όμως είναι τα πιο περιεργά διδυμα του κόσμου γιατί με διάφορα δύο λεπτά της ώρας, γεννιέθηκαν το ένα το 1946 και το άλλο το 1947.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Η ζήλεια και οι τραγικές συνέπειές της

«Αν αληθεύουν όλα τα παρόντα του συζύγου της ή κ. Έστερ Τζόνσον απ' το Σικάγο μπορεί να διεκδικήσει το... πενήντα τοις εκατό της ζήλειας... της αμοιβής αυτής για την οποία γραφεί όσα διάσημα συγγραφείς δεν έχει θέσει στην πολιτισμένη κοινωνία».

«Όπως κατέθεσε ο κ. Τζ. Λυπερ Τζόνσον, όταν ζήτησε τελευταίως διαζύγιο, η συμβία του του είχε επιβάλει τους έξι άφοιτους περιορισμούς:

Του απαγόρευσε να ακούει οποιαδήποτε ραδιοφωνική έκπομπη εκτός από κλασική μουσική ή χορούς, κι αυτά δέ μόνον έφ' όσον δεν περιείχαν γυναικείες φωνές.

Του επέτρεπε να διαβάσει τις εφημερίδες μόνον αφού έκοβε όλα τα άρθρα που αφορούσαν γυναικείες αστέρες του κινηματογράφου, ή έστω ζητήματα σχετικά με το γυναικείο φύλον.

Του απαγόρευσε να διαβάσει κανένα περιοδικό, γιατί οι γυναικείες παίζουν συνήθως βασικό ρόλο στα διηγήματα και τα μυθιστορήματά τους.

Του επέβαλε να ελαυνώται την ευφάνισι, το ντύσιμο κλπ. των άλλων γυναικών που συναντούσε στο δρόμο, όταν ήταν αυτή μαζί του.

Τον γκρίνιαζε φοβερά, αν έδειχνε ενδιαφέρον για τα ξένα παιδιά (γιατί αυτοί δεν είχαν κανένα).

Δεν τον άφηνε τέλος να έχει κανένα φίλο.

Μ' αυτούς τους εξωφρενισμούς της του έκανε ματωτική τη ζωή. Τού κατέστρεψε δε επίσης και τη δουλειά του.

Όσακις είχε πάει στο κατάστημά του, που πουλούσε μουσουλές, τις κι είχε τύχει να βοηθεί μια γυναίκα, την είχε πετάξει έξω με τις κλωτσιές! Πώς να δεχθεί λοιπόν γυναίκες α πελάτες, ο δυστυχισμένος Τζόνσον; 'Αλλά κι οι αρσενικοί πελάτες του, τον εγκατέλειπαν, γιατί ή σύζυγός του τους μιλούσε απότομα και προσβολτικά, όταν τους ευσκε στο κατάστημα.

Σαν να μην έφταναν δε όλ' αυτά, είχε απειλήσει συχνά τον άντρα της ότι θα τον σκοτώσει!

Έτσι ο καλός, πιστός κι' αφοσιωμένος εκείνος σύζυγος έχασε τελικά την ύπουλη του και ζήτησε διαζύγιο. Φυσικά, δεν έδωκε λευκή να το πάει.

Σ' άλλες όμως περιπτώσεις, ή ζήλεια έχει συνέπειες ακόμη χειρότερες απ' το διαζύγιο. Ο δόκτωρ Πάβλ Φαριέ, γνωστός Γάλλος ψυχίατρος, ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το «τέρας με τα πράσινα μάτια» — όπως έχει επωνασθεί η ζήλεια. Για ν' αποδείξει ότι είναι άρρωστική κληρονομική, με φοβερά αποτελέσματα, αναφέρει την τυπική περίπτωση κάποιου Πιέρ Μωντουί.

Ο Μωντουί, δικηγόρος σε κάποια γαλλική επαρχία, ήταν ζήλεις εκ φύσεως, όπως κι' ο πατέρας του, που είχε βασανίσει τη υπτέρα του με αυτό το πάθος του. Για να μη δώσει ποτέ στην άρρωστικιά του παντοειδή ασθένειά του, κατέφυγε στην τυπική περίπτωση κάποιου Πιέρ Μωντουί.

Ο Μωντουί, δικηγόρος σε κάποια γαλλική επαρχία, ήταν ζήλεις εκ φύσεως, όπως κι' ο πατέρας του, που είχε βασανίσει τη υπτέρα του με αυτό το πάθος του. Για να μη δώσει ποτέ στην άρρωστικιά του παντοειδή ασθένειά του, κατέφυγε στην τυπική περίπτωση κάποιου Πιέρ Μωντουί.

Γνωρίζετε ότι...

... Οι Αιγύπτιοι μεταχειρίζονταν την στενογρφία προς 2700 ετών.

... Τα καλύτερα ανεξίτηλα χρώματα παράγονται από τα κορυδία.

... Στον Ινδικό Ωκεανό υπάρχουν ψάρια που δύο μήνες τον χρόνο είναι δηλητηριώδη ενώ τους υπολοίπους δέκα είναι θοεπτικώτατα.

... Το οαλικό έχουν 20.000 δόντια.

... Η κερήλα μπορεί να μασήσει και να κατεβόσσει οτιδήποτε ακόμη και τοσκινίδες και γαϊδουράν, καθό, εν τούτοις ή γλώσσα της πληγιάζει μόλις πιχ νερό.

... Γι' αυτό όταν την ποτίζουν ρίχνουν μέσα στο νερό και πιτουνά κι' έτσι το πινει ευχάριστα.

... Σ' όλες τις χώρες του κόσμου, τις περισσότερες αίτησεις διζυγίων τις υποβάλλουν οι γυναίκες.

... Στο Βρετανικό Νομισματοκοπείο χάνεται κάθε χρόνο σκόνη χρυσού αξίας 2.000 λιρών.

... Η Ιερή πόλη Αμπάρ των Ινδιών κατοικείται από μερικούς ιερείς και χιλιάδες μαυιούδες.

... Η κατ' ευθείαν απόσταση από το Λονδίνο στη Νέα Υόρκη είναι 3.620 μίλια.

... Η δρινή γέφυρα του Μαρσσοσσεχέλι της Ρουμανίας έχει ένα παράξενο χαρακτηριστικό: δεν φέρει ούτε ένα κορμί, ούτε μια βίδα.

... Το αλφάβητο των ερυθρόδερμων, μολονότι αποτελείται από 66 γράμματα είναι ωστόσο το πιο απλό αλφάβητο του κόσμου.

... Πολλά παιδιά καταρτώνουν και το αποστήθίζουν μέσα σε μια μέρα.

... Στην Αγγλία τα πρώτα γραμματόσημα βγήκαν το 1837.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΙΕ το μυαλό σας

Οι οδηγίες ενός Αμερικανού

—Θέλετε να έχετε ψυχική ήρεμια και ομανοτική υγεία; ρωτάει ο περιφημος αμερικανός ψυχίατρος δρ Μπενζιόν Λάιμπερ.

—Προσπαύετε, απαντά ο ίδιος να τηρείτε τους ακόλουθους κανόνες:

Μην αφήνετε να σας κυριεύουν οι σκέψεις σας.

Όπως όλα τα όργανα του ανθρώπινου οργανισμού, έτσι και ο εγκέφαλος λειτουργεί αυτόματα. Αυτομάτως είναι ή λειτουργία της πέψης, αυτόματως χτυπά ή καρδιά αυτόματως και στον εγκέφαλο έρχονται ή φεύνουν οι σκέψεις. Μην επιμένετε λοιπόν σε καμιά από όσες δεν σας χρειάζονται για να μην κουράζεστε το μυαλό σας άδικως.

Μην αγωνίζεστε να απαλλαγείτε από μια σκέψη ανησυχητική, άκληρη, δυσάρεστη, ανισή.

Όσο προσπαθείτε να την καταλεημόσετε, τόσο σας κυριεύει. Μην της δίνετε λοιπόν ιδιαίτερη σημασία, για να «αναγκασθεί» έτσι να φύγει μόνη της και να σας αφήσει ήσυχο.

Όταν αρρωσταίνετε μην ξεχνάτε ποτέ ότι συνήθως είσατε υγιής. Αυτό θα σας δώσει την ψυχική δύναμη ν' αντιμετωπίσετε καλύτερα την αρρώστεια και να θερ. πεισθείτε γρηγορώτερα.

Μη λ έτε ποτέ μεγάλες λέξεις: «Τρομερό», «άφρονο», «άδυντο» και τα παρόμοια για συνήθη άτυχία, γιατί, τα μεγαλοποιείτε και αρρωσταίνετε ψυχικά.

Αποφεύγετε την αθυρολογία: Όταν επαναλαμβάνετε συνεχώς ότι είσατε άρρωστος, ή αρρωσταίστε έστω και αν δεν έχετε τίποτε.

Χρησιμοποιήστε κάποιες δόσι σκεπτικισμού για κάθε τι που το πιστεύετε σθερα ως δυνατό ή το ανισπάτε υπερβολικά για να μην απογοητεύσε, όταν διαφεύδωνται οι προσδοκίες σας.

Αποφεύγετε τα πολλά φάρμακα, ιδίως τα διεγερτικά ή τα υπνωτικά και αφήστε την όρεξη ή τον ύπνο να σας έρθουν μόνα τους, ενώ σας θα κάνετε τη δουλειά σας.

Μην μιμνήσκεστε τους ανθρώπους που κάνουν περιπαλκή ζωή. Μη νομίζετε ότι χρειάζεσθε κάθε τι που βλέπετε. Όσο πιο απλός τόσο και πιο ευτυχής είναι ο άνθρωπος. Έλεγαν οι αρχαίοι Στωικοί φιλόσοφοι.

Είναι ωραίο να αγαπάτε κάτι ή κάποιον. Μην αφήνετε όμως ποτέ τον εαυτόν σας να οικιαλισθεί και να απορροφηθεί από αυτό το κάτι γιατί αν τυχόν το στερηθείτε, θα δυστηχέστε.

Συνηθίστε στην ιδέα του αναποφύκτου, των πραγμάτων που όπωσδήποτε, ή συμβούν. Θα ανιέξετε έτσι περισσότερο στα ανισόφευκτα χτυπήματα της Μοίρας.

Κάνετε κτήμα σας την ιδέα ότι τα παιδιά σας δεν είναι ιδικτησία σας και ότι μια μέρα θα φτιάξουν τη δική τους ζωή. Έτσι ή αντιμετώπισετε ευκολώτερα τον αποχωρισμό τους.

Μην παραπονείστε για την τυχόν απώλεια μνήμης και μην την παίρνετε ως ένδεικτικό διανοητικής έλξηςσθένσεως. Είναι συνήθως πρόσκαιρη.

Αποφεύγετε τη ζήλεια και το φθόνο γιατί κάνουν μαύρη την ψυχή σας και μαρτυρική τη ζωή σας.

Μην ανισολογίζεστε κατ' ήτοι που υπερβόσκει τις δυνάμεις και τις ικανότητές σας, γιατί ή άποτυχία θα σας φέρη σκληρή απογοήτευση.

Ενδιαφερόμενη για την υγεία σας, αλλά μην το παρακάνετε γιατί θα πάθετε υποχονδρία.

Ομοιογενήστε τον ένοχό σας, όταν είσατε ένοχος, γιατί αυτό θα σας απαλλάξει από μεγάλο ψυχικό και διανοητικό βάρος.

Αν δεν έξεπληρώθη μια επιθυμία σας δεν υπάρχει λόγος ν' αρρωσταίστε γι' αυτό. Ρίξτε το λιγάκι έξω.

Τό «χρόνου φείδου» μην το έρμηνεύετε ποτέ κατά γράμμα. Έξισου με την εργασία, αναγκαίος είναι και ή ανάπαυσις.

Προσοχή ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

Τό τέλειο και ωφέλιμο μασάζ

ΠΩΣ για την κυκλοφορία των τροφών, έτσι και προκειμένου για τις φροντίδες σας σχετικά με το πρόσωπο ή το σώμα σας υπάρχει μια «απαγορευμένη κατεύθυνσις» που ή στοιχειώδης λογική επιβάλλει ν' ακολουθείτε. Πραγματικά, πολλές γυναίκες καταστρέφουν το πρόσωπό τους και γενικά την όμορφιά τους, γιατί κάνουν το αντίθετο από ό,τι πρέπει, γιατί ακολουθούν, δηλαδή την «απαγορευμένη κατεύθυνσις».

Προσέξτε, λοιπόν, να μην παραδίνετε... τους νόμους της κυκλοφορίας γιατί αυτό είναι επιζήσιο για την όμορφιά σας. Και φροντίστε, από τ' άλλο μέρος, ν' ακολουθήτε πάντα την όρθη κατεύθυνσις.

Νά τώσα ποιά είναι ή «επιτρεπόμενη» και ποιά ή «απαγορευμένη» κατεύθυνσις στα ζητήματα της όμορφιάς.

Τό πρόσωπο

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Μην κάνετε ποτέ «εξορό» μασάζ στο πρόσωπό σας και πρόπαντός μην ξεκινάτε από το μέτωπο για να κατεβείτε προς το σαγόνι. Αυτό είναι ο καλύτερος τρόπος για να καταστρέψετε το πρόσωπό σας και για να προσκαλέσετε την εμφάνισι ουτίδων.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Προτού κάμψτε το μασάζ σας, απλώστε τ' όλο σας το πρόσωπο για ήπιασά κορέμα. Θα ξεκινήσετε από το σαγόνι και θ' ανεβείτε άσφα προς το μέτωπο. Θα επιμεινέτε ιδιαίτεως στη βάση της μύτης και στους κορτάφους. Το πέρασμα των νεριών σας γύρω στα μάτια σας πρέπει να είναι ανάλογο, γιατί τή δερμα του μέρους αυτό είναι πολύ απαλό.

Ο λαιμός

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Ο λαιμός υφίσταται συνήθως τη μεγαλύτερη ηκακομεταχείρισι εκ μέρους των γυναικών. Πρώτα-πρώτα, γιατί οι γυναίκες θυμούνται να τον περιποιηθούν μόνον όταν ιδούν ότι άρχίζει να γεμίζει ουτίδες. Άλλα τότε είναι πια πολύ άσφα. Και έπειτα γιατί πολύ λίγες γυναίκες έξεουν πώς πρέπει να κάμουν ένα καλό μασάζ στο λαιμό τους.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Ξεκινάτε από την άκρη του σαγονίου και κατεβείτε ως εκεί που άρχίζει το στήθος. Κατά τη διάρκεια του μασάζ το κεφάλι πρέπει να είναι ανασηκωμένο. Τα νερία σας θα γλυσταρούν νοήγως. Θα κάμψτε το μασάζ του λαιμού σας ταυτόχρονα και από τα δύο μέρη.

Τά δόντια

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Μην βουρτσίζετε τα δόντια σας προς τα πλάγια. Μ' αυτό τον τρόπο, αντί να τα καθαρίζετε είναι πιθανώτερο ό,τι θα τα κάμψτε ν' άρχίσουν να κουνιούνται και θα διεκουλύνετε έτσι την ευφάνισι τερδόνος.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Για τα δόντια της κάτω σιαγόνας θα ξεκινήσετε από τα ούλα και θ' ανεβείτε ως την άκρη τους δίνοντας μια μικρή ταλάντευσι στο νερί σας για να καθαρίσετε καλύτερα τα ενδιάμεσα. Για τα δόντια της άνω σιαγόνας θα ξεκινήσετε πάλιν από τα ούλα και θα διεκουλύνετε τη βούρτσά σας προς τα κάτω. Μην ξεχνάτε ότι πρέπει να καθαρίζετε επίσης τα δόντια σας και από το μέσα μέρος.

Οι κνήμες

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Ένα μασάζ το βράδυ, όταν γυρίζετε κουρασμένη από το γραφείο ή από έναν περπάτο είναι πολύ καλό. Άλλα

δεν πρέπει να ξεκινάτε από τα γόνατα και να κατεβαίνετε προς τους αστραγάλους.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Θ' άρχίσετε το μασάζ από την άκρη των δακτύλων και θα επιμεινέτε περισσότερο γύρω στους αστραγάλους. Κατόπιν θ' ανεβείτε ως τα γόνατα. Το μασάζ των ποδιών πρέπει να γίνεται πάντοτε προς τα επάνω. Είναι επίσης καλό να δίνετε μια μικρή περιστεροφική κίνησι στα χέρια σας. Μ' αυτό τον τρόπο κάνετε ζωρότερη την κυκλοφορία του αίματος.

Τά χέρια

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Μην άρχίζετε ποτέ το μασάζ σας από τον άγκώνα, για να κατεβείτε κατόπιν προς τις άκρες των δακτύλων.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Θα κάμψτε άσφα και για το πρόσωπο, θ' άλείψετε, δηλαδή, τα χέρια σας με μια θροεπτική κορέμα. Το μασάζ θ' άσφα από τις άκρες των δακτύλων. Θα προχωρήσετε κατόπιν στον καρπό. Θα επιμεινέτε ιδιαίτεως στις αδορτές γιατί οι ρευματισμοί στο μέρος αυτό του σώματος είναι πολύ συχνόι.

Τά μαλλιά

Απαγορευμένη κατεύθυνσις: Μην βουρτσίζετε τα μαλλιά σας οίνοντάς τα προς τα εμπρός πάνω στο μέτωπο. Μ' αυτό τον τρόπο, αντί να τα άρσετε και να τα καθαρίζετε, τα καταστρέψετε.

Εκτός αυτού, με το ρίξιμο των μαλλιών εμπρός και τή βουρτσισμά τους όλες οι άκαθάρσιες και κυρίως όλη ή πιτυρδα πέφτει στα φρύα και τα γεμίζει και στα μάτια.

Επί πλέον, εισγυρεί στους ώμους καθώς αναπνέουν, πράγμα καθόλου ευχάριστο, καθώς καταλαβαίνετε.

Επιτρεπόμενη κατεύθυνσις: Ξεκινάτε από τις ρίζες των τριχών και βουρτσίζετε τα μαλλιά σας ανασηκωνόντάς τα όσο υψηλότερα μπορείτε. Για να είναι καλύτερο το βούρτσισμα θα γυρίζετε σε μικρές τούφες τα μαλλιά σας θα πιάνετε τη μία έπειτα από την άλλη ανάμεσα στα νερία σας και θα την τραβάτε προς τα επάνω.

Βουρτσίζετε τα μαλλιά σας εύτε πολύ ζωρό, να ούτε και πολύ ελαφρά.

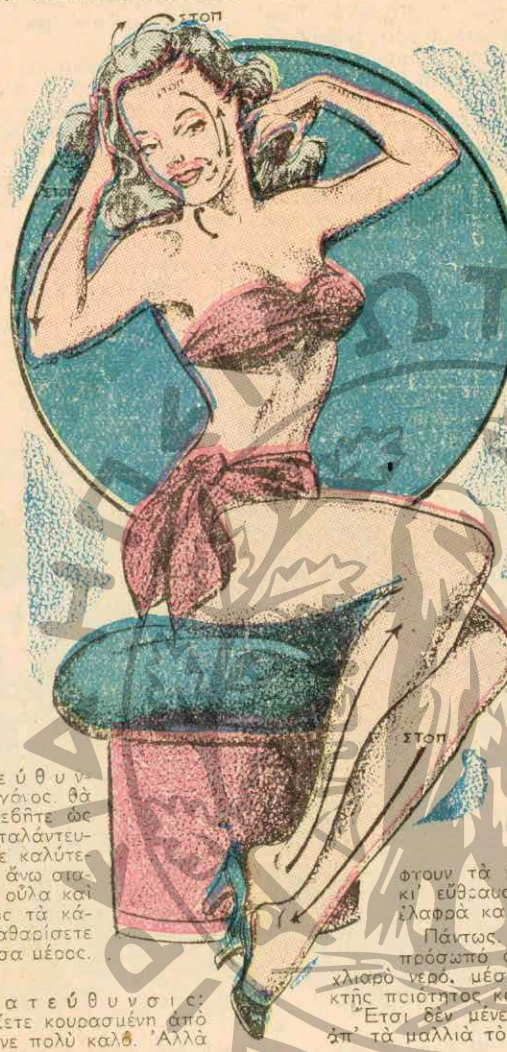
Μετά το βούρτσισμα, τα αφήνετε λίγα λεπτά ν' άρσινουν, έκθετόντας το κεφάλι σας σ' έναν ανοιχτό χώρο, έξω απ' το παράθυρο, αν ίνε δυνατόν.

Τό άερισμα αυτό κάνει πολύ καλό στα μαλλιά, και δοσάει το κεφάλι έπειτα απ' τον έρεθισμό του βούρτσισματος.

Όσοι χουν την άτυχία να πέφτουν τα μαλλιά τους ή να είναι πολύ λεπτά, κι' εύθραυστες οι τριχες, ή βουρτσίζουν πολύ ελαφρά και με κάποια προσοχή.

Πάντως, μετά το βούρτσισμα καθαρίζετε το πρόσωπό σας με ένα βουρτάκι βουτηγμένο σε χλιαρό νερό, μέσα στο όποιο έχετε ρίξει λίγη έκλεκτής ποιότητας κολώνια.

Έτσι δεν μένει επάνω στο πρόσωπο ό,τι άφαιρεί απ' τα μαλλιά το βούρτσισμα.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Από τον 18ον αιώνα, στο φαρμακείο μιας μικρής πόλεως της νοτιοδυτικής Πομερανίας, εργαζόταν ως βοηθός ένας ισχνός νέος, με απεριποίητη εμφάνιση και κακοφτιαγμένο πρόσωπο, που οι άλλοι συνάδελφοί του τον αποστρέφονταν, γιατί όλη την ημέρα δεν άνοιγε καθόλου το στόμα του και οι πελάτες δεν τον συμπαθούσαν, γιατί τον εύρισκαν άδέξιο και αφηρημένο.

Ο νέος αυτός κοιμόταν — έτσι πίστευαν όλοι — μέσα στο φαρμακείο, γιατί ήταν πολύ φτωχός. 'Αλλ' η αλήθεια είναι πως άγρυπνιζε ως τα ξημερώματα σκεδόν, διαβάζοντας διάφορα βιβλία φυσικής ιστορίας και χημείας ή κάνοντας πειράματα μέσα στο παρασκευαστήριο των συνταγών.

Ο προϊστάμενός του δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος απ' αυτόν. 'Ωστόσο, τον κρατούσε από συμπόνοια, για να μην πεθάνη της πείνας.

Μιά νύχτα, όμως, μία τρομακτική έκρηξις ακούσθηκε μέσα στο παρασκευαστήριο του φαρμακείου. 'Ολόκληρο το κτίριο κινδύνευε να τιναχθή στον αέρα. Οι ζημιές ήταν πολύ μεγάλες. Και οι γείτονες που έμεναν δίπλα είχαν πανικοβληθή.

Χωρίς να διστάση περισσότερο, ο ιδιοκτήτης του φαρμακείου πέταξε το νεαρό βοηθό του στο δρόμο.

Έτσι άρχισε τη σταδιοδρομία του ο Κάρολος Γουλιέλμος Σχάιλε, ένας από τους μεγαλύτερους χημικούς των νεωτέρων χρόνων. 'Ο άνθρωπος αυτός, που τόσα του όφειλε η επιστήμη, ήταν σ' όλη του τη ζωή ένας δυστυχισμένος και πέθανε τη στιγμή ακριβώς, που η δόξα είχε φτάσει στο κατώφλι του για να τον στεφανώσει κι η εύτυχια του χαμογελούσε με τα χαρακτηριστικά μιας γυναίκας που την αγαπούσε και τον έλάτρευε.

Ο Κάρολος Σχάιλε, φεύγοντας από την Πομερανία, πήγε στην 'Ελβετία, όπου, όμως, δεν κατόρθωσε να βρή εργασία. 'Ετσι, πέρασε μερικά χρόνια μέσα στην πιο μεγάλη φτώχεια και την πιο ανέπιπτη δυστυχία. Τέλος, έφτασε στο Καίμπινγκ. 'Ηταν κουρελιάρης και αδύνατος σαν σκελετός από τις στερήσεις. 'Ωστόσο, η φλόγα της μεγαλοφυΐας έλαμπε μέσα στα μάτια του...

Εκεί, η καλή του τύχη τον έφερε στην πόρτα μιας νεαρής και δυστυχισμένης χήρας, που ο άντρας της ήταν φαρμακοποιός και το φαρμακείο του έμενε κλειστό από την εποχή του θανάτου του.

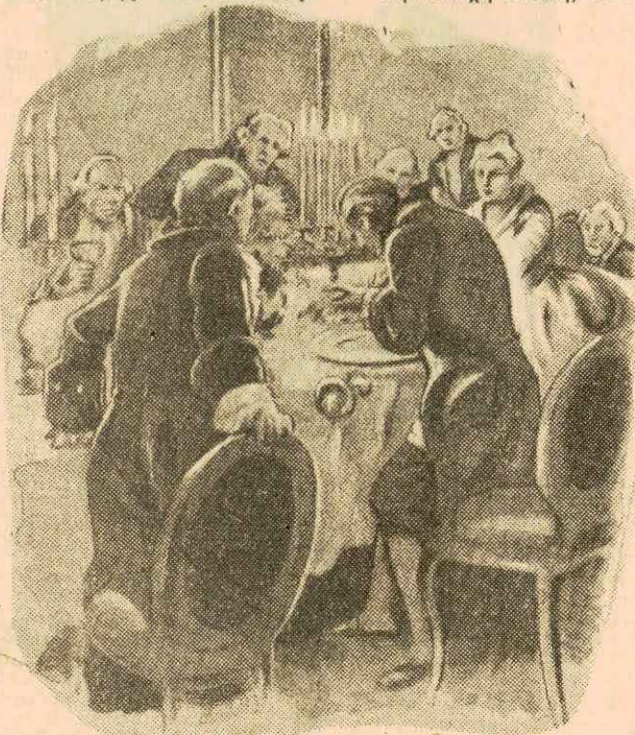
— Δεν καταλαβαίνω τίποτε από φάρμακα, του είπε η χήρα, που την έλεγαν Φελίτσια Μάνιπέργκ. Τό μόνο που ξέρω είναι ότι ο άντρας μου πέθανε κατάγρεος.

Ο Σχάιλε κατέγραψε τα φάρμακα, τακτοποίησε το φαρμακείο και σε λίγο άνοιξε και πάλι τις πόρτες του στο κοινό.

Αυτή τη φορά, είχε όλη την ελευθερία να ικανοποιηθεί το πάθος του για την επιστήμη. 'Ο άνθρωπος αυτός είχε ξεχάσει, ολόκληρα σχεδόν τί είναι ο ύπνος, για να συνεχίσει αδιάκοπα τα πειράματά του. Και σε λίγο, γινόταν γνωστή ολόκληρη σειρά ανακαλύψεων του γύρω από τον τρόπο της παρασκευής των χρωμάτων, τη φωτογραφία

Η τραγική ζωή ενός μεγάλου χημικού

Ο Σχάιλε πέθανε ξαφνικά ενώ μιλούσε στους καλεσμένους του...

φική τέχνη, τις υπεριώδεις ακτίνες κλπ.

Τό καταπληκτικό, όμως, είναι ότι κανείς δεν έμαθε τότε πως εκείνος που είχε κάνει αυτές τις ανακαλύψεις ήταν ο Σχάιλε. Στο Λονδίνο, όπου πρωτοείδαν το φως, εμφανίσθηκαν με το όνομα ενός αγνώστου ως τότε 'Αγγλου επιστήμονος.

Τί είχε συμβεί;

Ένας υπηρέτης είχε κλέψει το τεράστιο των σημειώσεων του Σχάιλε και το πώλησε στον 'Αγγλον επιστήμονα, που παρουσίασε αυτές τις εφευρέσεις ως δικές του.

Ο Σχάιλε δεν διαμαρτυρήθηκε γι' αυτό, ούτε έκαμε κανένα διάδημα, για να διεκδικήσει την ιδιοκτησία αυτών των εφευρέσεων.

— Τό σημαντικό είναι ότι η ανθρωπότης θα όφελεθαι από τους κόπους μου, είπε όταν έμαθε την κλοπή. 'Όσο για τη δόξα, δεν μ' ενδιαφέρει.

Στό άναμεταξύ, πλάι στην αγάπη του για την επιστήμη, ένα άλλο πάθος φούντωσε μέσα στην ψυχή του για την ομορφιά Φελίτσια. Και η νεαρή χήρα τον έλάτρευε επίσης και του είχε αφοσιωθεί μ' όλη της την ψυχή.

Λίγον καιρό αργότερα, αρραβωνιάστηκαν κι' η νεαρή χήρα λογάριαζε να κάνουν αμέσως τους γάμους τους.

— 'Όχι, είπε ο Σχάιλε. Δεν μ' επιτρέπεται να παντρευτώ αν δεν βγάλω μερικά δολάρια τα χρήτά μου φαρμακείου. Τότε μόνο θα έχω με το δικαίωμα να είμαστε ευτυχισμένοι.

Ενώ φρόντιζε για την πρόοδο του φαρμακείου, ο Σχάιλε, από τ' άλλο μέρος αφιέρωνε όλο τον υπόλοιπο καιρό του στις επιστημονικές του έρευνες. Είχαν ανακαλύψει το κτηρικό οξύ, αποστάζοντας μ' ένα δικό του τρόπο τον χυμό των λεμονιών, απομόνωνε τη γλυκερίνη, προσδιώρισε τις ιδιότητες του γραφίτου, και έδωκε στη σιδηροβιομηχανία τρία νέα πολύτιμα στοιχεία, το τουγκστένιο, το βολφράμιο και το μολυβδένιο.

Η φήμη του είχε αρχίσει πια να διαδίδεται σ' όλο τον επιστημονικό κόσμο.

Την εποχή εκείνη, τον επισκέφθηκε στο φαρμακείο του μια επιτροπή καθηγητών του Πανεπιστημίου του Βερολίνου, για να τον παρακαλέσει να δεχθή την έδρα της Χημείας. 'Αλλ' ο Σχάιλε αρνήθηκε.

Λίγον καιρό αργότερα, ο Βασιλεύς της Σουηδίας, του άπενειψε ένα τιμητικό τίτλο και μία καλή επιχορήγηση.

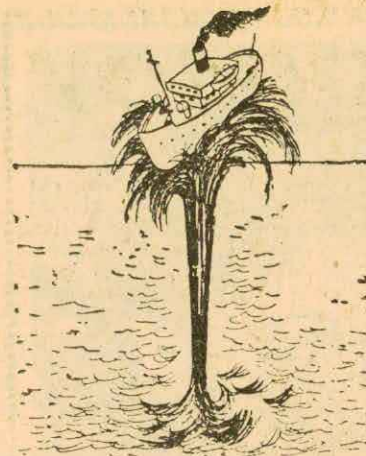
Και τότε συνέβη κάτι το πρωτάκουστο. 'Ο άρμόδιος υπουργός δεν έγραψε στο σχετικό δίπλωμα την ιδιότητα του Σχάιλε και έτσι κατόρθωσε ώστε αυτή η επιχορήγηση να πληρωθή σ' ένα άλλον συγγενή του, που λεγόταν επίσης Σχάιλε, και ήταν... έμπορος σαρδελλών!

Τέλος, ο Σχάιλε, με την επιμονή και την εργασία του, πλήρωσε όλα τα χρέη του φαρμακείου.

— Τώρα, είπε στη Φελίτσια, μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι.

Οι γάμοι τους ορίσθηκαν για τις 22 Μαΐου 1786. 'Αλλά την ημέρα αυτή πέθανε ξαφνικά ενώ μιλούσε στους καλεσμένους του.

Η πιστή Φελίτσια τον ακολουθούσε λίγο καιρό αργότερα στον τάφο.

Είναι δυνατόν να ελεγχθεί ο ατμοσφαιρικός ηλεκτρισμός;

Τεχνητοί κυκλώνες και σίφωνες

Όλος ο κόσμος έχει ακούσει να γίνεται λόγος για τον κυκλώνα. Δισφύει, ως γνωστόν, από την απλή θύελλα και προσεγγίζει περισσότερο προς την λαίλαπα, την οποία οι ναυτικοί ορίζουν σαν «μία θύελλα που ένοηται ταυτόχρονα από όλα τα μέρη». Θά μπορούσαμε, λοιπόν, να ορίσουμε τον κυκλώνα σαν μία λαίλαπα εξαιρετικής σφοδρότητας, που αφανίζει τ' πάντα στο πέρασμά του.

'Αλλ' οι σπουδαίοι επιστήμονες, ένωσαν να μεταβάλουν τον κυκλώνα σε μία ενεργητική δύσμη, για την ανέξοδο παραγωγή ηλεκτρισμού και την δημιουργία τεχνητής βροχής. Και, επειδή το φαινόμενον αυτό δεν παρουσιάζεται τόσο συχνά όσον θα επιθυμούσαμε, ειλούν σήμερα για τη δημιουργία τεχνητών κυκλώνων, που θα απέδιδαν πηγές ενεργείας και θα έλυναν μ' έναν ικανοποιητικό τρόπο τ' τόσο ανησυχητικό για την εποχή μας πρόβλημα των καυσίμων.

'Αλλ' ας δούμε πρώτα-πρώτα, τί είναι ο κυκλώνας.

Από τη φυσική γνωρίζουμε ότι ο κυκλώνας είναι ένα πελώριο κύμα στο-οιζιζόμενου αέρος που μετακινείται με καταπληκτική ταχύτητα πάνω στην επιφάνεια της γης και σπείρει παντού την καταστροφή και το θάνατο.

Τό αξιοσημείωτο στον κυκλώνα είναι ότι, στο κέντρον του, ο αέρας είναι τελείως ήρεμος, ακίνητος σχεδόν. Αυτό το κέντρο είναι τό καλούμενον «κατί του κυκλώνα». 'Αν μπορούσαμε να τοποθετήσουμε εκεί ένα ανυμμένο κερι, θα τό βλέπαμε να καί ήρεμα, όπως περίπου και μέσα σ' ένα κλειστό δωμάτιο.

Ας φαντασθούμε τώρα έναν κυκλώνα, που συσπειρούται ολόένα, πολλαπλασιάζοντας τη δύναμή του, σε τόπο που να σχηματίζει τελικά μία στροβιλιζόμενη στήλη αέρος, διαμέτρου μόλις μερικών δεκάδων μέτρων και ύψους διακοσίων, τριακοσίων ή και περικοσίων μέτρων. Θά έχωμε τότε τον σίφωνα, που δεν αφήνει τίποτε δρόμο στο πέρασμά του. 'Αναγκώνει και τό μεγαλύτερο ακόμη πλοίο σε ύψος πολλών δεκάδων μέτρων, αποξερώνει στη στιγμή τ' έλιν κλπ.

Ο σίφων καταστρέφει, αλλά και γονιμοποιεί επίσης. Στην κορυφή του σκεπάζεται μ' ένα ολόμυρο νέφος, που διασπάζεται αδιάκοπα από άστρατες. 'Ετσι, τό πέρασμα του σίφωνος συνοδεύεται από μεγάλες βροχές, που γονιμοποιούν την περιοχή όπου πέφτουν.

'Αν είχαμε στη διάθεσή μας έναν τέτοιο σίφωνα, θα μπορούσαμε να ελεγχώμε τον ατμοσφαιρικό ηλεκτρισμό και ταυτόχρονα να τοποποιήσωμε τον καιρό σύμφωνα με τη θέλησή μας, να προκαλέσωμε, δηλαδή, βροχή, γαλάζι κτλ., ή να εξαφανίσωμε τ' σύννεφα από τον ούρανο και να έχωμε μία ήλιόλουστη ημέρα.

'Αλλά τό πράγμα αυτό δεν είναι, βέβαια, δυνατό. 'Απομένει, όμως, η λύσις της δημιουργίας τεχνητών σίφωνων.

Ένα παρόμοιο τοιμηρό σχέδιο συνέλαβε ο Γάλλος μηχανικός Μπερνάρ Ντυμπός. Τά σχετικά πειράματα, τ' όποια παρακολούθησαν πολλοί Γάλλοι επιστήμονες, έγιναν σε μία βιβλική περιοχή: πάνω στο δρος Σινά.

Ο μηχανικός Ντυμπός χρησιμοποίησε για ν' αποδείξη τό δυνατόν της δημιουργίας τεχνητών σίφωνων, ένα μεταλλικό σωλήνα, διαμέτρου έξη μέτρων και ύψους άκοκτών δεκάδων μέτρων.

Στό βάθος του σωλήνος υπάσκει ένα μικρό στρώμα ύδατος. Εισάγεται κατόπιν σ' αυτόν ένα δοιμητό ρεύμα αέρος θερμοκρασίας 60 βαθμών. Τί συμβαίνει τότε; Τό νερό που βόισκεται στό βάθος του σωλήνος μεταβάλλεται σε ατμό και ανυψώνεται στο-οιζιζόμενο. Οι ύδατοι, όταν φτάσουν στην κορυφή του σωλήνος ψύχονται άπτομα, σχηματίζουν ένα πυκνό νέφος και ξαναπέφτουν με τη μορφή βροχής. Ταυτόχρονα, ο ηλεκτρισμός που περιέχεται μέσα στό νέφος μεταφέρεται από ειδικούς ενεργούς άγωγούς σ' ένα έργοστάσιο, όπου γίνεται ή μετατροπή του σε ρεύμα κινήσεως ή φωτισμού.

Ο μηχανικός Ντυμπός προχώρει μάλιστα άκόμη περισσότερο. 'Αντί των μεταλλικών σωλήνων, λέγει υπο-οι να κατασκευασθούν ένα είδος κοστήρων ήφαιστειών, βάθους μέγχι νιλίων μέτρων, στό μεγάλα όρη (π. γ. στον 'Ατλαντα, στα Πυρηναία κλπ.).

Η δύναμις των σίφωνων που θα προκληθούν μέσα σ' αυτούς τους κοστήρες θα είναι τρομακτική και θα υας επιτρέψει να ελεγχώμεμε μεγάλες ποσότητες ατμοσφαιρικού ηλεκτρισμού, δύναμεις πολλών εκατομμυρίων Βόλτ.

Οι σίφωνες αυτοί θα μπορούσαν επίσης, σε περίπτωση πολέμου, να κάνουν άπόρρητη στα έθνηικά αερο-πλάνα μία μεγάλη περιοχή. 'Ο μηχανικός Ντυμπός υπολογίζει π. γ. ότι τρεις σίφωνες μετόιν διαστάσεων θα μπορούσαν να προστατεύσουν άπο-τελεσματικά τό Παρίσι από τον κιν-δυνο αεροπορικής έπίδοσης. Γιατί κανένα έθνηικό αεροπλάνο δεν θα τολμούσε να ρισκινόυευσθι μέσα σ' αυτό τ' στροβιλιζόμενο ρεύμα αέρος, που θα τό αποσυνέθεταν στη στιγμή.

Οι τεχνητοί αυτοί σίφωνες θα υπο-οιρούσαν, έξ άλλου, να διαλύουν τ' νέφη που υπάσκειν πάνω στον ούρανο. 'Ετσι, θα υας επέτρεπαν, όπως είπαμε, να έχωμε, ό.τι και ό θ' ήλυε. Στις μεγάλες πόλεις π. γ. θα ήταν άρετή μία βροχή κατά δεκαπενθήμερο για λόγους καθαρι-ότητας. 'Από τ' άλλο μέρος, οι γε-ωργοί θα είχαν τη βροχή τους την εποχή ακριβώς που θα τους ήταν χοσιμη.

Τεράστιες άνομες έκτάσεις, τέλος, όπως είναι σήμερα ή Σαχάρα, θα υπο-οιρούσαν να καταστούν γόνιμες, έπει-τα από μερικούς τεχνητούς κατα-κλυσμούς που θα έπροκαλούντο με τό σύστημα των τεχνητών σίφωνων. Φαντασθήτε, αλήθεια, τη Σαχάρα άλλαγήμενη, σωστών Παράδε σο, με τ' άπορροφάρα δέντρα του και γε-νικά την άσθονη βλάστησή του. Τί όνειρο!... Κι' όνειρο καθό-λου, βέβαια άπραγματοποίητο, ας ελπίζωμε.

ΤΟΜΠΟΛΑ!

Η γυναίκα του έκδότου: 'Αγάπη μου, σκέφθηκα ένα ύπεροχο μυθιστόρημα! Θα έρχομαι κάθε άπόγευμα και θα τό υπαγορεύω στη δακτυ-λογράφο σου!...

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η... «λεχώνα»: Σέρετε, πρέπει να μείνω 40 ήμερες μετά άπ' τον τοκετό!...

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Μειδιάστε, παρακαλώ!

— Αν είναι πιστός αυτός ο άκούλος: Τρεις φορές τον πούλησα και τρεις φορές ξαναγύρισε κοντά μου!

Πολύτιμα διδάγματα για το άσχημο φύλο!...

ΜΙΑ γαλλική επιθεώρηση απήχυνε σε μερικές από τις δημοφιλείς «Βεντέτες» του γαλλικού κινηματογράφου την ακόλουθη ερώτηση:

«Τί είναι εκείνο που μισείτε περισσότερο στους άνδρες?»

Οι απαντήσεις των δεν είναι μόνο εξυπνες, αλλά και πολύ ενδιαφέρουσες και διδακτικές για το άσχημο φύλο.

«Εκείνο που μισώ περισσότερο στους άνδρες; είτε η Σιμόνη Σιμόν. Άλλα μισώ τόσο πολλά πράγματα... Νά μερικά από αυτά: Νά είναι πολύ καλά ντυμένοι και να έχουν πένθος στα νύχια. Νά φορούν σκούρα πουκάμισα και ανοιχτά κοστούμια... Μισώ επίσης τους άνδρες που πηγαίνουν με καθυστέρηση στα ραντεβού των, εκείνους που βρίσκουν πάντα πως τα παπούτσια ή τα γάντια σας δεν είναι καλά κι' ακόμη εκείνους που προσπαθούν να δείξουν με κάθε τρόπο την υπεροχή των απέναντι των γυναικών... Άλλ' υπάρχουν και τόσα άλλα πράγματα, που θα μπορούσε να πη κανείς για τους άνδρες...»

της, λέει τα εξής:

«Μισώ τους άνδρες, που δεν έχουν ανατροφή και φερονται, όταν πηγαίνουν σ' ένα σπίτι, σαν κατακτητές: πετάνε τις στάχτες των τσιγάρων τους στο πάτωμα, λερώνουν τα τραπεζομάντηλα... και δεν σηκώνονται από τη θέση τους για να χαϊρέτησουν έναν καινούργιο επισκέπτη ή μία επισκέπτρια».

«Μισώ επίσης τα παπούτσια—πολυκατοικίες, που έγιναν τώρα μόδα και στους άνδρες, τα πολύ μεγάλα διαμάντια στο μικρό δάκτυλο και την επιδείξι του πλουτίου (π.χ. «αγόρασα δυο δωδεκάδες μεταξωτά πουκάμισα, που υφάνθηκαν ειδικά για μένα»). Μισώ ακόμη τους άνδρες, που σουφρώνουν τα φρύδια και κάνουν ένα τέταρτο της ώρας για να ελέγξουν το λογαριασμό, που τους παρουσιάζει το γκαρσόνι στο εστιατόριο, τους δάναους, κι' εκείνους που έχουν κατακτητικό ύφος... Δεν μ' αρέσουν επίσης ούτε εκείνοι που έχουν ήρεμο και κομψομένο ύφος, ούτε οι άλλοι που μοιάζουν σαν θριαμβευτές... Και τα δυο αυτά πράγματα είναι αξιοβρόχια».

«Εκείνο που μισώ περισσότερο στους άνδρες είναι η ζήλεια, δηλαδή η Λουίζα Καρλετί. Δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο για μία γυναίκα από το να αισθάνεται ότι την υποτιμούν και την κατασκοπεύουν διαρκώς. Μισώ επίσης τους άνδρες που είναι κακοί και δύστροποι. Ίσως αυτό συμβαίνει γιατί μου άρεσε να γελάω και να είμαι χαρούμενη. Άλλ' όπωςδήποτε οι άνδρες που κάνουν το θαύμα χωρίς λόγο μου φαίνονται ανυπόφοροι. Μισώ ακόμη τα γένεια, τις κόλτσες με ρίγες, τις φανταχτερές γραβάτες, τους άνδρες που δεν αγαπούν την εξοχή, τους σνομπ κι' εκείνους που είναι πνιγμένοι στις επιχειρήσεις τους και δεν μπορούν να σκεφθούν τίποτε άλλο».

«Εκείνο που μισώ περισσότερο στους άνδρες είναι το να ακούω γ' αφήγηση προετοιμασμένων ιστοριών. Με πειράζει να μη σέδωνται τον εαυτό τους. Για τον ίδιο λόγο μισώ τους ανθρώπους, που υπερηφανεύονται για τα ερωτικά τους κατορθώματα. Τέλος, μισώ τους ανθρώπους που αυτοεγκωμιάζονται, τους αδιακρίτους κι' εκείνους που έχουν κακό γούστο».

Η Νέα 'Υόρκη ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ παράδεισος!

Έντυποις ενός Λονδρέζου

Ένας Άγγλος, ο κύριος Τζών Μπρόφου, που έζησε αρκετόν καιρό στη Νέα 'Υόρκη και γύρισε τελευταία στην πατρίδα του, απευθυνόμενος προς τους συμπατριώτες του, από τις στήλες ενός περιοδικού, γράφει τα εξής:

«Είν' αλήθεια ότι η Νέα 'Υόρκη είναι μία πολύ μοντέρνα πόλις, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί όλος ο κόσμος την φαντάζεται ως έναν επίγειον παράδεισο. Κάθε άλλο παρά παράδεισος είναι. Αν την χαρακτηρίσει κανείς ως ανιαρή πόλη θα ήταν πλησιέστερα προς την αλήθεια».

Δικαιολογώντας ο κύριος Μπρόφου τις ανακωκώσεις του αυτές, συνεχίζει:

«Η καρδιά της Νέας 'Υόρκης, είναι το Μανχάταν, χτισμένο επάνω σ' ένα νησί, που χωρίζει το κάτω ρεύμα του Ουδσωνος από τα στενά 'Νατ Ρίβερ. Το Μανχάταν δεν έχει να επιδείξει τίποτε περισσότερο, από τις άλλες μεγάλες πόλεις του κόσμου. Εκτός βέβαια από τους μεγάλους ουρανοξύστες του, που καταντούν όμως κι' αυτοί πολύ μονότονοι και πληκτικοί αν τους κυττάζεις, κανείς όλη την ώρα».

Εκτός από την περιοχή του Μπρόλιν Γκρίν το Μανχάταν, είναι γενικά μία μονότονη και βαρετή τοποθεσία.

Η μεγαλύτερη άτυχία που μπορεί να συμβεί σ' έναν άνθρωπο, είναι να οδηγεί αυτόκίνητο στους κεντρικούς δρόμους της Νέας 'Υόρκης. Σε κάθε σταυροδρόμιο θα είναι αναγκασμένος να περιμένει αρκετή ώρα ως ο του ελευθερωθεί ο δρόμος από τους πεζούς και απ' τα άλλα αυτοκίνητα.

Επειδή οι περισσότεροι από τους δρόμους της Νέας 'Υόρκης μοιάζουν με έναν δρόμο, οι ξένοι υπερδένονται, τα χάνουν και δεν ξέρουν πολλές φορές που βρίσκονται. Γι' αυτό είναι αναγκασμένοι να κυττούν όλη την ώρα τις ταμπέλες που γράφουν τον αριθμό του δρόμου.

Βεβαίως σε πολλά μέρη της Νέας 'Υόρκης η αρχιτεκτονική των κτιρίων είναι υπέροχη. Ίδως στην περιοχή Ροκφέλλερ Σέντερ. Άλλ' αν εξευνήσκει κανείς προσεκτικά την περιοχή του Μπροντγουέ, θα βρή αρκετά ακάθαρτα μέρη και τελειαν ελλείψι καλίσθητης αρχιτεκτονικής. Το κτίριο της Όπερας, του Μετροπόλιταν, π.χ. κούβεται σχεδόν εντελώς πίσω από τον όγκο μιας τεραστίως αποθήκης που βρίσκεται εκεί κοντά! Επίσης ανάμεσα στα μεγαλοπρεπή κτίρια, βρίσκει κανείς μικροκαταστήματα και κατοικίες που δείχνουν, με την ακάθαρτη εμφάνισή τους, ότι ο πολιτισμός τ' άφησε πίσω του χωρίς να τ' επιπράσει καθόλου.

Τα ταξί της Νέας 'Υόρκης, συνεχίζει ο Τζών Μπρόφου, είναι μία άλλη απογοητευτική για τους ξένους επισκέπτες της μεγαλοπόλεως αυτής, γιατί τα περισσότερα είναι παλιά και υπογυαλισμένα με γτυπητά χρώματα, κίτρινα, πορτοκαλί κτλ. Ευτυχώς, που έχουν αναπαιστικά καθίσματα κι' έτσι δεν κοφιομεσιάζεται κανείς απ' τα συνεχή τσαντάγματά τους. Πάντως, αν τα είχαμε εμείς εδώ στην 'Αγγλία θα τα πετούσαμε ασφαλώς στη θάλασσα!

Τα λεωφορεία της Νέας 'Υόρκης είναι περισσότερο άνετα, αλλά δεν έχουν εισπρακτορες κι' έτσι είναι αναγκασμένος κανείς να κρατάει επάνω του το κατάλληλο νόμισμα γ' να το ρίξει μέσα σ' ένα κουτί που βρίσκεται κοντά στην μπροστινή

πόρτα και δίπλα απ' τον οδηγό. Αν δεν έχει ψιλά θα πάρει ζέστα απ' τον οδηγό—αν έχει κι' αυτός. Άλλο ως θα περιμένη το επόμενο λεωφορείο.

Μερικά απ' τα λεωφορεία της Νέας 'Υόρκης έχουν δυο πατώματα, απ' το στέγασμά τους είναι τόσο χαμηλό ώστε... μόνον έρποντας μπορεί να προχωρήσει κανείς μέσα γ' να καθήσει!

Το «σαμπιγνού» (το υπόγειο τραίνο) της Νέας 'Υόρκης, γράφει ο κύριος Μπρόφου, είναι πραγματικά ανυπόφορο εν συγκρίσει με το δικό μας «άντεργκραουντ», γιατί όλα του τα βαγόνια, είναι κατασκευασμένα από σίδερο και θορυβούν δαιμονιακά κάτω απ' τα τούνελ.

Η Νέα 'Υόρκη έχει μερικά μεγάλα πολυτελή σινεμά με αναπαιστικά καθίσματα. Άλλα οι υπόλοιποι κινηματογράφοι της, που ανέρχονται σε μερικές εκατοντάδες, είναι παλιοί, στενόχωροι και σκοτεινοί. Το περίφημο «Κάρντιτζ Χάλ» της Νέας 'Υόρκης, δεν είναι παρά μία μικρογραφία του «Άλμπερτ Χάλ» του Λονδίνου και η εσωτερική και εξωτερική εμφάνισή του είναι πολύ ως οθρήνητη.

Τα υπόλοιπα θέατρα της Νέας 'Υόρκης είναι αρκετά ευχάριστα. Άλλ' οι μπροστινές τους θέσεις, που τις πληρώνει κανείς από 25 μέχρι 30 σελλίνια, είναι πολύ στενόχωρες και τα πλαϊνά τους στηρίγματα, εκεί δηλαδή που αναπαύει κανείς τους αγκώνες του, είναι κατασκευασμένα από σκέτο ξύλο.

Ας έλθουμε τώρα στο κλίμα της Νέας 'Υόρκης, συνεχίζει ο Τζών Μπρόφου. Το κολοκάρι αλλεπάλληλα κύματα καύσινος ψήνουν κυριολεκτικά τους Νεοϋρκέζους. Νομίζει κανείς ότι ζή μέσα σ' ένα καμίνι! Το χειμώνα το θερμόμετρο πέφτει πολύ συχνά πολλούς βαθμούς κάτω απ' το μηδέν. Απ' την διεύθυνση του Βορρά ξεσπούν πολικοί άνεμοι που παγώνουν τα πάντα. Σκεφθήτε λοιπόν να βγαίνει κανείς ιδρωμένος απ' το «υπερθερμό» σπίτι του—τα περισσότερα σπείτια της Νέας 'Υόρκης θερμαίνονται τον χειμώνα υπερβολικά—στην παγωμένη ατμόσφαιρα της μεγαλοπόλεως αυτής. Ασφαλώς θα κρυολογήσει. Έτσι εξηγούνται και τα άμετητα κρυολογήματα που παρατηρούνται το χειμώνα μεταξύ των Νεοϋρκέζων.

Τελειώνοντας ο κύριος Μπρόφου, γράφει τα εξής:

«Μη νομίζετε ότι υπερβάλλω τα γεγονότα ή ότι έκανα επιπολαιότητα στη Νέα 'Υόρκη. Κάθε άλλο. Έμεινα αρκετόν καιρό στη μεγαλόπολη αυτή και εξέτασα τα πάντα προσεκτικά. Να είσθε βέβαιοι λοιπόν ότι το Λονδίνο, είναι περισσότερο ευχάριστο από τη Νέα 'Υόρκη. Γιατί μπορεί να ζήσει κανείς σ' αυτό όπως θέλει. Ενώ στη μεγαλόπολη του Νέου Κόσμου δεν ζή κανείς. Είναι υποχρεωμένος να κινείται σύμφωνα με το ρυθμό μιας μηχανής. Γιατί τα πάντα εκεί ζουν και κινούνται μηχανικά!»

Μιά στατιστική των κοιμητών

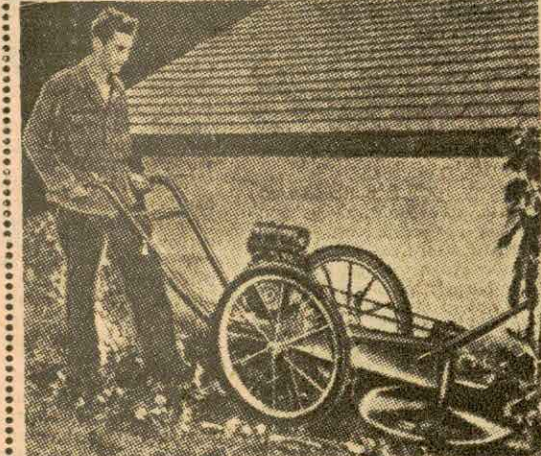
Ο Γάλλος αστρονόμος Μπερνάρ Λυό έκανε μία στατιστική των κοιμητών. Υπολόγισε, λοιπόν, ότι από την έναρξη της χριστιανικής χρονολογίας μέχρι του τέλους του 17ου αιώνα ανακαλύφθηκαν 20 περίπου κοιμήτες κάθε αιώνα. Κατά τον 18ον αιώνα ανακαλύφθηκαν 60 περίπου νέοι κοιμήτες. Τέλος, από το 1850 ως σήμερα ανακαλύπτονται πέντε κοιμήτες κάθε χρόνο.

Έτσι, το σύνολο των κοιμητών που έχουν παρατηρηθεί ως σήμερα ανέρχεται σε 900 περίπου. Σ' αυτούς δεν περιλαμβάνονται εκείνοι που είχαν παρατηρηθεί κατά την προχριστιανική περίοδο.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ «ΠΙΝ ΑΠ ΓΚΕΡΛ»

Ο αμερικανικός τύπος έχει αποκαλέσει μ' αυτό το όνομα τη μικρούλα Κάτλιν Τίννερμαν που έχει περάσει ως σήμερα αναρίθμητες φορές εμπρός στους φωτογράφους. Η μικρή Κάτλιν είναι μόλις έξη μηνών, ξέρει ωστόσο, να χειριζόταν μπροστά στο φωτογραφικό φακό και να επιδεικνύει τις γάμπες της!

ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΡΙΟΧΟΡΤΑ

Μ' αυτό το νέο μηχανήμα κόβονται όλα τα αγριοχόρτα και το γρασίδι ενός εδάφους ομαλού ή ανωμαλούς, σε ύψος που μπορεί να κανονισθεί έως 1 πόνο σ', το εδάφος, και μέχρι αποστάσεως μισού πόπου από έναν ή άλλα εμπόδια. Το βενζινοκίνητο μοτέρ του είναι δυνάμεις 1 1/2 ίππου.

ΦΕΥΓΙΚΑ ΝΥΧΙΑ

Όταν το νύχι μιας κομψής κυρίας σπάσει ή είναι πολύ κοντό μπορεί να μην... αηλείζεται πιά, γιατί βρέθηκε ένας τρόπος γ' να διορθωθεί το αντίστοιχο αυτό ελάττωμα: Απλούστατα, προσθέτει ένα νύχι από ελαστική ουσία που το βάφει όπως και τα κανονικά νύχια της, και δεν φαίνεται καθόλου η αντίκατάστασι.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Μία ύπουλη αρρώστια: όξεϊς ρευματισμοί

Η νέα θεραπεία της

Σε προηγούμενο τεύχος μας δημοσιεύσαμε σχετικό άρθρο για τους ρευματισμούς με τις παρατηρήσεις και τους νέους τρόπους θεραπείας που εφαρμόζουν οι Άγγλοι επιστήμονες. Στο παρόν άρθρο θα δούμε τις παρατηρήσεις και τα νέα θεραπευτικά μέσα που χρησιμοποιούν σήμερα οι Αμερικανοί γιατροί.

Μία στοιχειώδη και άγνωστη υπέρταση συχνά να σώσει το παιδί της απ' τα όληθια αποτελέσματα των όξεϊς ρευματισμών, που προκαλούν κάποτε θανατηφόρες καρδιακές παθήσεις. Όσο γρηγορώτερα αντιληφθεί τα συμπτώματα της ασθένειας και καλέσει το γιατρό για τη θεραπεία, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες υπάρχουν να σταματήσει η φθορά στην άσχημη της πορεία ανίστες συνέπειες.

Αν ένα παιδί έχει πονόλαιμο, ερεθισμό των αμυγδαλών, φλεγμονή της υψής, του λαιμού και των αυτιών, μπορεί να προκύψει για άσχημους όξεϊς ρευματισμών. Κάποτε, το πρώτο σύμπτωμα είναι ένας ελαφρής πυρετός, που περνάει συνήθως απασπασμένος. Γι' αυτό, οι υπέρες πρέπει να θεωμετρούν τακτικά τα παιδιά τους, ώστε ν' αντιληφθούν κάθε αύξηση της θερμοκρασίας τους.

Άλλοτε πάλι, το παιδί έχει διάχυτους πόνους στα πόδια, στους αρθρώσεις, στο λαιμό και σ' άλλους μύς και αρθρώσεις. Μπορεί επίσης να αισθάνεται μόνο πονοκέφαλο, άνορεξία, άησυχία, νευρικότητα, δυσκολία στην αναπνοή, δύσπνοια, δύσπνοια, γενική αδυναμία και κόπωση. Τα συμπτώματα των όξεϊς ρευματισμών είναι πολλά και διάφορα, γιατί πρόκειται για μία αρρώστια όλων των ιστών του σώματος. Η νεοική πάθηση που λέγεται «γορεία» και που εκδηλώνεται με σπασμούς των άκρων και του προσώπου, δύσπνοια της γλώσσας, έλλειψη προσοχής και πνευματικής συγκέντρωσης κλπ., είναι πολλές φορές σύμπτωμα όξεϊς ρευματισμών, που έχουν προσβάλει το νεοικό σύστημα. Παρουσιάζεται δε συχνότερα στα κορίτσια, παρά στ' αγόρια.

Διάφορες μορφές τρέλλας και σοβαρές νευρώσεις, που παρατηρήθηκαν από δυο Αμερικανούς γιατρούς πάνω σε 207 νέους, ώφειλονται σε έρεθισμό του έγκεφάλου από όξεϊς ρευματισμούς. Οι νέοι αυτοί πάθαιναν παραισθήσεις, πανικό και πασαλόηση.

Έξ άλλου, μία απ' τις πιο επικίνδυνες πνευμονικές παθήσεις είναι η πνευμονία από όξεϊς ρευματισμούς. Η χειρότερη όμως συνέπεια είναι η ποσβολή της καρδιάς, άλλοτε γρήγορα κι' άλλοτε αργά και ύπουλα. Προκαλείται τότε φλόγωση όλων των εσωτερικών ιστών της και παραμόρφωση των βαλβίδων της. Έτσι, που δεν μπορεί πια να λειτουργήσει κανονικά. Αυτή είναι η

λεγομένη «μικροβιακή ένδοκαρδίτις», που έθελωείτο, άλλοτε θανατική καταδίκη, σήμερα όμως θεραπεύεται συνήθως με την πενικιλίνη.

Οι γιατροί πιστεύουν ότι η αιτία των όξεϊς ρευματισμών είναι ένα μικρόβιο, που λέγεται «αίμολυτικός στρεπτόκοκκος Α». Δεν έχουν όμως ακόμη βρει τον τελικό λόγο.

Το ίδιο μικρόβιο προκαλεί πονόλαιμο, αμυγδαλίτιδα, ινφλουέντζα, ωτίτιδα, κλπ. Προέχει δε να προσυλλάσσονται απ' αυτό όσοι είχαν πάθει άλλοτε όξεϊς ρευματισμούς. Οι ίδιοι μπορούν να παίρνουν καθημερινά—προσπάντων στις ψυχρές και υγρές περιόδους του έτους—σουλφαμίδες σε μικρές δόσεις ή ταμπλέτες πενικιλίνης, για να μην πάθουν ύποπτο της ασθένειας τους.

Πράγματι, οι όξεϊς ρευματισμοί είναι αρρώστια ύπουλη, που μπορεί να ξαναυρίσει απρόοπτα. Έπί 1.000 παιδιών της Αμερικής που έχουν πάθει αυτή την ασθένεια, μετά 10 χρόνια είχαν πεθάνει τα 203, είχαν πάθει διάφορες αναπηρίες τα 444 κι' είχαν θεραπευθεί τελείως τα 453.

Η δίαιτα παίζει σπουδαίο ρόλο σ' αυτή την περίπτωση. Οι όξεϊς ρευματισμοί προσβάλλουν λιγότερο τα παιδιά που τρέφονται καλά και κανονικά.

Όσο για τη θεραπεία της ασθένειας αυτής, οι σουλφαμίδες κι' η πενικιλίνη δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Το παλιό και κλασσικό φάρμακο είναι το σαλικυλικό νάτριο (σαλικυλάτ ντε σόουν) σε μεγάλες δόσεις. Στις περισσότερες περιπτώσεις σταματάει τις όξεϊς ποσβολές. Κάποτε ωστόσο μπορεί να μη φέρει αποτέλεσμα.

Τώρα λοιπόν, στην περίφημη αμερικανική Κλινική Μάνι, στο Ρόστερσερ δοκιμάθηκε με μεγάλη επιτυχία μία νέα θεραπευτική μέθοδος: συνδυασμός σαλικυλικού νατρίου και μιας βιταμίνης Β που ονομάζεται «παραμινοντενζοϊκό οξύ».

Στο Πανεπιστήμιο του Τέννεσ, δυο γιατροί θεράπευσαν τους όξεϊς ρευματισμούς 12 παιδιών μόνο μ' αυτή τη βιταμίνη. Στις περιπτώσεις αυτές, είχε ήδη αποτύχει το σαλικυλικό νάτριο. Το πρωτιώτερο είναι, βεβαίως, να συνδυασθούν και τα δυο φάρμακα, ούτως ώστε το ένα να ενισχύσει την ένεργεια του άλλου.

Η βιταμίνη αυτή δοσείται στη μαγιά, στο οίζι, στο σιτάρι και στο σπρόκτι, παρασκευάζεται δε και τεχνητά. Οι γιατροί δεν έχουν υποστεί ακόμη να εξηγήσουν τον τρόπο της ένεργειας της κατά των όξεϊς ρευματισμών.

Τηλέφωνον με υπέρυθρες ακτίνες

Ο καθηγητής Ουώλτερ Ουέφφοντ έπενδυσε ένα «τηλέφωνον με υπέρυθρες ακτίνες» που πιστεύεται ότι θα επιτρέ-

ψη στους άστρονόμους να εξερευνήσουν καλύτερα τα γειτονικά προς τη γη άστρα.

Αυτή η μικρή συσκευή υιοάζει με ένα ραδιοφωνικό πομπό, με τη διαφορά ότι, αντί για έρτζιανά κύματα, εκπέμπει υπέρυθρες ακτίνες που διαπερνούν την ομίχλη και μπορούν να φθάσουν σε πολύ μακρινές αποστάσεις. Οι έντυπώσεις που αποκομίζουν από την περιδεία τους μέσα στο διάστημα αποτυπώνονται πάνω σε μία ειδική φωτογραφική πλάκα.

Χάρη σ' αυτή τη συσκευή ανακαλύφθηκαν τρεις νέοι δακτύλοι περί της Αφροδίτης. Παρατηρήθηκαν επίσης πάνω στον Άρη «πράσινες κηλίδες», που γίνονται κίτρινες κατά διαστήματα. Πολλοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι αυτές οι κηλίδες αντιπροσωπεύουν σε απεραντο δάση.

Μία μεγάλη προσπάθεια για την εξερεύνηση του Άρεως, που έχει τόσο πολύ απασχολήσει ως σήμερα τους επιστήμονες, θα γίνει την άνοιξη στο άστεροσκοπείο του Φόρτ Νταϊνθς στο Τέξας. Θα χρησιμοποιηθεί αυτό το σκοπό ένα γιγαντιαίο τηλεσκόπιο, διαμέτρου 2½ μέτρων, στο οποίο θα προσκολληθεί το «τηλέφωνον» του καθηγητή Ουώλτερ Ουέφφοντ.

Ένα ηλεκτρικό μάτι που βλέπει σε 300 μέτρα

Δυο Αμερικανοί μηχανικοί κατασκεύασαν ένα «ηλεκτρικό μάτι», που «βλέπει» σε απόσταση 300 μέτρων. Όταν οι φωτεινές ακτίνες που εκπέμπονται απ' αυτό το μάτι συναντήσουν ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, ένα μικρό κουδουνάκι τίθεται άμεσα σε κίνηση και δίνει το σύνθημα του συναγερμού.

Το ηλεκτρικό αυτό μάτι θα κληθεί να εξερευνήσει την επαγρυπνηία των μηχανικών ρομπότ μέσα στα μεγάλα εργοστάσια, τις τράπεζες κτλ θα χρησιμοποιηθεί επίσης για τη φρούρηση των στρατιωτικών κτιρίων από την ύλη κτλ.

ΣΗΚΩΘΗΚΑΝ ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΗΣ...

Στην έκθεσι της Ατομικής Ένεργειας του «Αμερικανικού Μουσείου της Φυσικής Ιστορίας της Νέας Υόρκης», οι θεατές είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν έχοντας μία θεαματική επίδειξη. Στη φωτογραφία μας βλέπετε τις τριχες της κεφαλής μιας Αμερικανίδας ν' ανασηκώνονται με τον πιο περίεργο τρόπο μόλις περάσει απ' την επιφάνεια της επιδερμίδας της το υψηλό βολτάζ μιας ηλεκτροστατικής γεννήτριας. Το μηχανήμα αυτό είναι μία μικρογραφία των μεγάλων ηλεκτροστατικών γεννητριών που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες για τη διάσπασι του ατόμου.

ΝΑΡΚΩΣΙΣ χωρίς κινδύνους

Οι νέες επιστημονικές μέθοδοι

Μία μέθοδος τολμηρή αλλά αποτελεσματική για τη νάρκωσι των έγγειοιζόμενων είναι η «ροχαία αναίσθησις». Γίνεται με ένεσεις ναρκωτικού της σειράς της κοκαΐνης μέσα στη σπονδυλική στήλη. Το φάρμακο αυτό ανακατεύεται με το έγκεφαλονατρίον υγρόν, που περιβάλλει ολοκληρωτό το κωτιαιο υμελό, κι' έτσι νάρκωνει τις ρίζες των νευρών κι' εξαφανίζει τον πόνο.

Δεν χρειάζεται πια να βυθισθεί κανείς σε ύπνο, με γλωσφορμία ή αιθέρα, για μία έγγειοισι στο κάτω μέρος του κορμού ή στα πόδια. Με την ένεσι στο κωτιαιο υμελό, μπορεί να νάρκωθεί μόνο το μέρος του σώματος που βρίσκεται κάτω απ' το σημείο της ένεσεως. Έτσι αποφεύγονται οι γνωστοί κίνδυνοι της ολικής αναπνευστικής αναίσθησεως.

Υπάρχει ωστόσο και σ' αυτή τη μέθοδο κάποιος κίνδυνος: να πάθει ο έγγειοιζόμενος ασφυξία, δηλ όπως όπως με το γλωσφορμίο. Το έγκεφαλονατρίον υγρόν φτάνει ως το έσωτερο του κρανίου, έπομένως περιβάλλει και το κάτω μέρος του έγκεφάλου, που διευθεύει τις κινήσεις της καρδιάς και της αναπνοής. Αν λοιπόν το αναίσθητικό φάρμακο είναι πολύ κι' απλωθεί ως εκεί, ο άσωστος παθαίνει άσφυξία, από παύση των πνευμόνων—έκτος αν προλάβουν να τον μεταφέρουν μέσα σ' ένα μηχανήμα «τεχνητό πνεύμονος». Γι' αυτό, οι ένεσεις του ναρκωτικού πρέπει να γίνονται σ' ελάχιστες δόσεις.

Συνγρόνως εφαρμόζεται κι' ένας άλλος τρόπος προφυλάξεως. Δίνουν στο φάρμακο μία σύσταση κολλώδη, ούτως ώστε να πλέν μέσα στο έγκεφαλονατρίον υγρόν, χωρίς ν' ανακατεύεται μ' αυτό, όπως η συσταλίδις του άερος στο «αλάφι» των τεχνιτών. Ο έγγειοιζόμενος είναι έσπλωμένος σ' ένα γειορμονικό κορεδάτι, που η κλίσις του ολισμίζεται με απόλυτη ακρίβεια, έτσι ώστε ο «θεομύθος» του φαρμάκου να μετακινήται και να φθάση ακριβώς στα νύρα που πρέπει να νάρκωση.

Μία άλλη τελειοποίηση της μεθόδου είναι η έξης: Το γειορμονικό τραπέζι έχει πολλές τούπες, κι' έτσι μπορεί, καθώς ο άσωστος είναι έσπλωμένος ανάσκελα, να μένει συνεχώς κωμηνή ή βελόνα άναμεσα σε δυο σπονδύλους του. Μ' αυτό τον τρόπο, γίνονται μικρές κι' αλλεπάλληλες ένεσεις ναρκωτικών, σ' όλο το διάστημα της έγγειορής, αποφεύγεται ο κίνδυνος των μεγάλων δόσεων κι' η αναίσθησις διακοι δσπώποτε ως θ' ήλει ο γιατρός.

Πρό όλων των, σε κάποια αμερικανική κλινική, μία δυστυχία έκορψε κομμάτιση τα τζάγια του γειορμονίου. Ένας άσωστος είχε νάρκωση με αίθερα. Καθώς λοιπόν ο γειορμονος νρησιμιοποιούσε ένα «ηλεκτροικό κωιτέρι» κάποια μικρή σπίδα έβαλε φωτιά στους διάχυτους άτμους του φαρμάκου, κι' ο άσωστος έσκαψε σαν βούβα!

—Να ένας νεκρός, που έκα-

νε, πολύ θόρυβο! είπε κατόπιν ο άσνιάτορας.

Έξ άλλου με το πρωτόγονο αυτό σύστημα της «αναισθητικής νάρκωσης», υπάρχει κίνδυνος ν' αποκοιμηθεί κι' ο ίδιος ο γειορμονος! Σήμερα λοιπόν νρησιμιοποιείται η μέθοδος της «ημικλειστής νάρκωσης». Χάρη σε μία ειδική μάσκα, ο άσωστος εισπνέει κάθε φορά ένα μέρος του άερος που έξέπνευσε προηγουμένως. Έτσι λιγοστεύει σιγά-σιγά η περιεκτικότητα του άερος αυτού σε οξυγόνο, συνεπώς η αναπνοή γίνεται πολύ ταχύτερη κι' επιτυγχάνεται η είσοδος στους πνεύμονες του αιθέρος που υπάγει στη συσκευή, χωρίς να σκορπίζονται οι άτμοι του απ' έξω.

Υπάρχει, τέλος, κι' η μέθοδος της «κλειστής νάρκωσης». Ο άσωστος φορεί μία μάσκα τελείως άερωστική. Ο άερος της έκπνοής του περνάει από μία συσκευή που συγκρατεί το άσθμακικό οξύ, παραλαμβάνει έπειτα οξυγόνο μαζί με άτμους ναρκωτικού και ξαναυφίει μέσα στη μάσκα για την εισπνοή. Με το γειορμίο μερικών ρουμινέτων, ο γειορμονος μπορεί να κανονίση εύκολα το βαθύ και τη διάρκεια της νάρκωσης.

Η κατάκλισις και η φυματιώσις

Ο Αμερικανός γιατρός δόκτωρ Ντόκ έζηνη κατά τον έξης τρόπο την ευεργετική επίδρασι της κατακλισεως στο κρεβάτι για τη φυματιώσις της κορυφής των πνευμόνων: Στα δυο τρίτα της ημέρας, που είμαστε όρθιοι ή βαρύντες συγκεντρώνει το αίμα στο κάτω μέρος των πνευμόνων. Οι κορυφές δεν τροφοδοτούνται με αρκετό αίμα και δεν μπορούν ν' απαλλαγούν απ' τις σκόνες, τα μικρόβια και τις τοξίνες. Έτσι, δημιουργούνται ιδεώδεις συνθήκες μικροβιακής μόλυνσεως. Γι' αυτό η φυματιώσις εκδηλώνεται συνήθως άρκα στην κορυφή των πνευμόνων. Με την κατάκλιση όμως διευκολύνεται η κανονική κυκλοφορία του αίματος, κι' έπομένως η καταπολέμησις της αρρώστειας απ' τον οργανισμό.

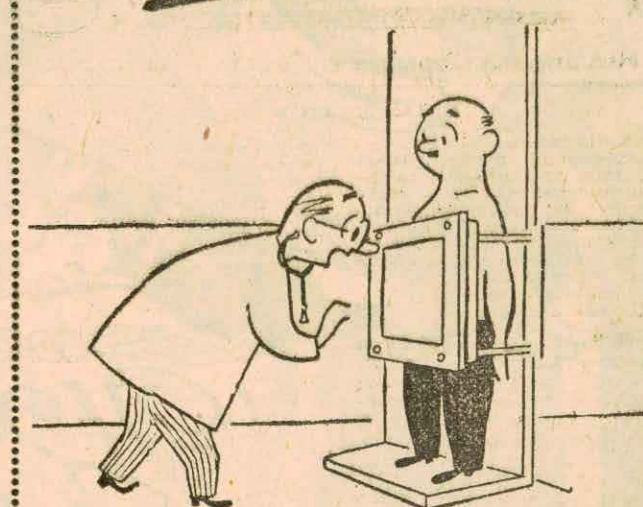
Ανάδυνη θεραπεία των δοντιών

Ένα νέο αναίσθητικό ή «τοποκαΐνη», εξαφανίζει τελείως τον αβάσταχτο πόνο και την ανατριχίλα που προκαλεί ο «τόρνος» του δοντογιατρού. Δεν χρειάζεται να γίνει ένεσις μ' αυτό. Απλώς και μόνον, ο δοντογιατρός βάζει λίγο απ' αυτό το φάρμακο πάνω στο δόντι που πρόκειται να θεραπεύσει και το δόντι νάρκωνεται τελείως.

Για τη διάγνωση του καρκίνου

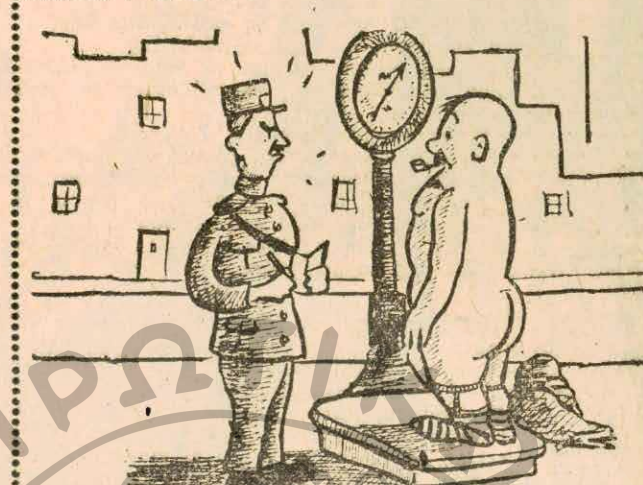
Η διάγνωση του καρκίνου στο άρχικό κι' εύκολο θεραπευτο στάδιο του διευκολύνθηκε από δυο νέες μεθόδους εξέτασεως του αίματος. Η μία χρησιμοποιεί τις υπεριώδεις ακτίνες που δίνουν μία λαμψη στο αίμα των υγιών ανθρώπων, ενώ το αίμα των καρκινοπαθών μένει σκοτεινό. Η δεύτερη εξέταση γίνεται με δυο χρωστικές ουσίες που προστίθενται στον όρρο του αίματος. Αν υπάρχει καρκίνος, το χρώμα των ούρων αυτών μεταβάλλεται από μπλε σε πρασινοκόκκινο, κι' ο όρρος σκληραίνει μαζί τους ένα θρόμβο σε 10 λεπτά της ώρας. Η μέθοδος αυτή εφαρμόθηκε σε 681 περιπτώσεις με επιτυχία κατά 86%.

Τελιωθεραπεία

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΟ

Ο γιατρός: Μπα! Που θρήκες το ρύζι; Θέλω ν' αγοράσω κι' εγώ!...

—Θέλω να δω ποιά είναι το καθαρό βάρος μου, κύριε πολιτανή!

ΤΟ ΠΗΡΕ ΑΠΟΦΑΣΙ

Ο μπακρής: Έγώ είμαι γυναικά! Έτοίμασε το σκουπόξυλο κι' έρχομαι!...

Η χαμένη ευτυχία

III Zαν ντέ Το-
νεριό, μιά νε-
αρωάτη γυναίκα,
είκοσι δυό μόλις χρονών,
καθόταν κοντά στο τζάκι, ό-
που έκαιγε δυνατή φωτιά,
καί, κρατώντας ένα βιβλίο
στο χέρι, προσπαθούσε να
διαβάσει, χωρίς όμως να τό
κατορθώνη. Ο άντρας ης φυλλομετρούσε
κάποιο λεύκωμα, καθισμένος πλάι της.

Τό ρολόι χτύπησε δέκα. Ο Μάξ ντέ Τονεριό έκλεισε τό
λεύκωμα, σηκώθηκε καί, πλησιάζοντας τη γυναίκα του, τής
είπε διδακτικά:

— Είσαι ακόμα θυμωμένη, Ζανέτ;

— Η νέα ανασήκωσε τούς ώμους της χωρίς ν' απαντήσει.

— Λοιπόν, καληνύχτα! είπε ό Μάξ πειραγμένος.

— Καληνύχτα, απάντησε ή Ζανέτ, χωρίς να σηκώσει τό
κεφάλι της από τό βιβλίο που κρατούσε.

Ο Μάξ στάθηκε λίγες στιγμές διστακτικός κι' έπειτα
βγήκε έξω από τό δωμάτιο.

★

Ήσαν παντρεμένοι έδώ καί δυό χρόνια κι' είχαν ζήσει,
τόν πρώτο καιρό, μέσα σέ μιά απόλυτη ευτυχία. Μιά μοιραία
περιπέτεια, που έτυχε στόν Μάξ, πρίν από τέσσερις μήνες, κα-
τέστρεψε όλη αυτή την ευτυχία.

Ένα βράδυ, καί φίλοι του τόν παρέσυραν σ' ένα χορό
μεταμφιεσμένων. Είχαν πιή από ιωρίς, κι' ό Μάξ ήταν λίγο
ζαλισμένος. Ούτε θυμόταν πιά τί έγινε εκείνο τό βράδυ. Τό
πρωί, όταν ξύπνησε, βρέθηκε στό δωμάτιο μιάς ξένης γυ-
ναίκας.

Η Ζανέτ έλειπε εκείνες τις ημέρες σέ ταξίδι. Θά μπο-
ρούσε ή περιπέτεια αυτή να μείνη κρυφή, μιά, που, άλλωστε,
δέν είχε καμιά συνέπεια. Αλλά κάποιος από την παρέα του
Μάξ, έφλυαρησε, καί, από στόμα σέ στόμα, ή είδησι έφτασε
καί σ' αυτή της Ζανέτ. Καθώς ήταν πολύ νέα ακόμα κι'
αξέβγαλτη, καί καθώς άπαύσε τρελλά τόν άντρα της, τό
χτύπημα αυτό της έστοίχισε πολύ. Νόμιζε πως ό Μάξ δέν την
αγαπούσε πιά, πως ή ευτυχία της είχε γίνει συντρίμματα...

Τότε, άρχισε ανάμεσα στούς δυό τους, μιά ζωή παρά-
ξενη: "Όλος ό κόσμος τούς νόμιζε ευτυχισμένους, αλλά, στό
σπίτι τους, ή Ζανέτ ήταν πάντοτε ψυχρή απέναντί του, καί μό-
λις άλλαζε λίγα τυπικά λόγια μαζί του.

Ο Μάξ κατάλαβε πως, όλες του οι εξηγήσεις, όλες του
οί παρακλήσεις πήγαιναν χαμένες. Κι' έπε-δ ή δέν μπορούσε
πιά να ζή έτσι, αλλά καί δέν ήθελε να χωρίση τη γυναίκα του,
γιατί, κατά βάθος, την αγαπούσε ακόμα, ζήτησε τη λησυσύνη
έξω από τό σπίτι του.

Όταν έπρόκειτο να παντρευτή ό Μάξ, είχε διακόψει έναν
παλιό δεσμό με τη δούκισσα Έρριέτα ντέ Καρντάν, που τόν
λάτρωνε ωστόσο κι' έσπευσε να συγχωρή τη νύφη αμέσως μετά
τό γάμο του. Τού ήρθε λοιπόν ή ιδέα να τά ξαναφτιάσει μαζί
της, καί τής έγραψε, ζητώντας της να συναντηθούν. Η δού-
κισσα δέν ήταν πιά πολύ νέα. Η έποχή τών κατακτήσεών της
είχε περάσει, κι' έτσι δέν θα διάταζε να ξαναδεχτή ένα έρωτα
— τόν τελευταίο, ίσως, της ζωής της — που, όταν τόν έχασε, τής
είχε κοστίζει πολύ...

Πραγματικά, ή απάντησί της δέν άργησε να φτάση:

«Νά είστε απόψε, στίς έντεκα ή ώρα, πίσω από την έκκλη-

σία Σαιν-Βινσέν-ντέ-Πώ, καί να
με περιμένετε.

Έκείνο

— Θά πάω! είπε μέσα του ό
Μάξ, μόλις διάβασε τό ραμμα-
τάκι της δούκισσας.

Κι' εκεί ακριβώς θά-ήγαινε,
τό βράδυ εκείνο, όταν κληνύτι-
σε τη γυναίκα του.

Όστόσο όμως, μόλις ή Ζανέτ άκουσε την
εξώπορτα να κλείνη πίσω του, σηκώθηκε ά-
μέσως. Πού μπορούσε να πήγαινε ό Μάξ; Ήταν ή
πρώτη φορά, που έβγαινε έξω χωρίς αυτήν, τέτοια ώρα! Χω-
ρίς να διατάξη, έτρεξε στό δωμάτιό της, φόρεσε γρήγορα τό
γουνένιο παλτό της καί τις γαλότσες της καί βγήκε! αυτή.
Είχε βιαστή τόσο πολύ, ώστε, μόλις έφτασε στή γαία του
μπουλνάρ Ώσμαν, είδε τόν Μάξ, που βάδιζε λίγο πιο πρ.

Φτάσανε, ό ένας πίσω από τόν άλλο, στήν όδό Λαγαγιέ.
έπειτα στήν όδό Μπελζόν, που ήταν έντελώς έρημη. Ο Μάξ
προχώρησε πίσω από την έκκλησία, κι' ή Ζανέτ — που ό άν-
τρας της δέν την είχε αντίληψη — κρύφτηκε στή θολή εξώ-
πορτα ενός γειτονικού μεγάρου.

Υστερα από λίγο, φάνηκε μιά γυναίκα, ψηλή καί λιγνή,
που προχωρούσε με προφυλάξεις. Μόλις άνεγνώρισε τόν Μάξ,
πίσω από την έκκλησία, έτρεξε θαρρετά προς αυτόν. Αλλά-
ξαν λίγα λόγια, κι' ή γυναίκα τόν έπιασε από τό μπάστο κι'
άρχισαν να προχωρούν, σφιγμένοι ό ένας πλάι στόν άλλον.

Η Ζανέτ θάθελε να φύση κατόμουτρα την άγνωστη εκείνη
γυναίκα, που της είχε κλέψει τόν έρωτα του αγαπημένου της.
Ξαφνικά είδε μιά σκιά, μισοκρυμμένη στή γωνία ενός τοίχου.

Την ίδια στιγμή, ή σκιά κινήθηκε. Ήταν ένας άντρας, τυ-
λιγμένος σέ βαρύ παλτό, που άρχισε να τρέχη. Η Ζανέτ στά-
θηκε άναποφάσιστη. Ο άγνωστος την προσέπερασε, πείχοντας
πάντοτε, κι' έφτασε μπροστά στό ζευγάρι, που προπεριεόταν.
Με μιάν απότομη χειρονομία, άρπαξε τη γυναίκα από τό χέρ.

Έπειτα, καθώς ό Μάξ δοκίμασε να τόν σπρώξει, ό άγνωστος
σήκωσε τό άλλο του χέρι, κι' ακούστηκε ένας πυροβολισμός.

Η Ζανέτ έβγαλε μιά διαπεραστική κραυγή:

— Ο άντρας μου!... Ο άντρας μου!... Ο άντρας μου!...

Όταν έφτασε κοντά ό Μάξ ήταν ξαπλωμένος στό έξοδρό-
μιο, ακίνητος. Έπεσε άπάνω του κλαίγοντας με λυγμούς.

— Μάξ!... Απάντησέ μου λοιπόν...

— Αλλά ό Μάξ δέν άπαντούσε...

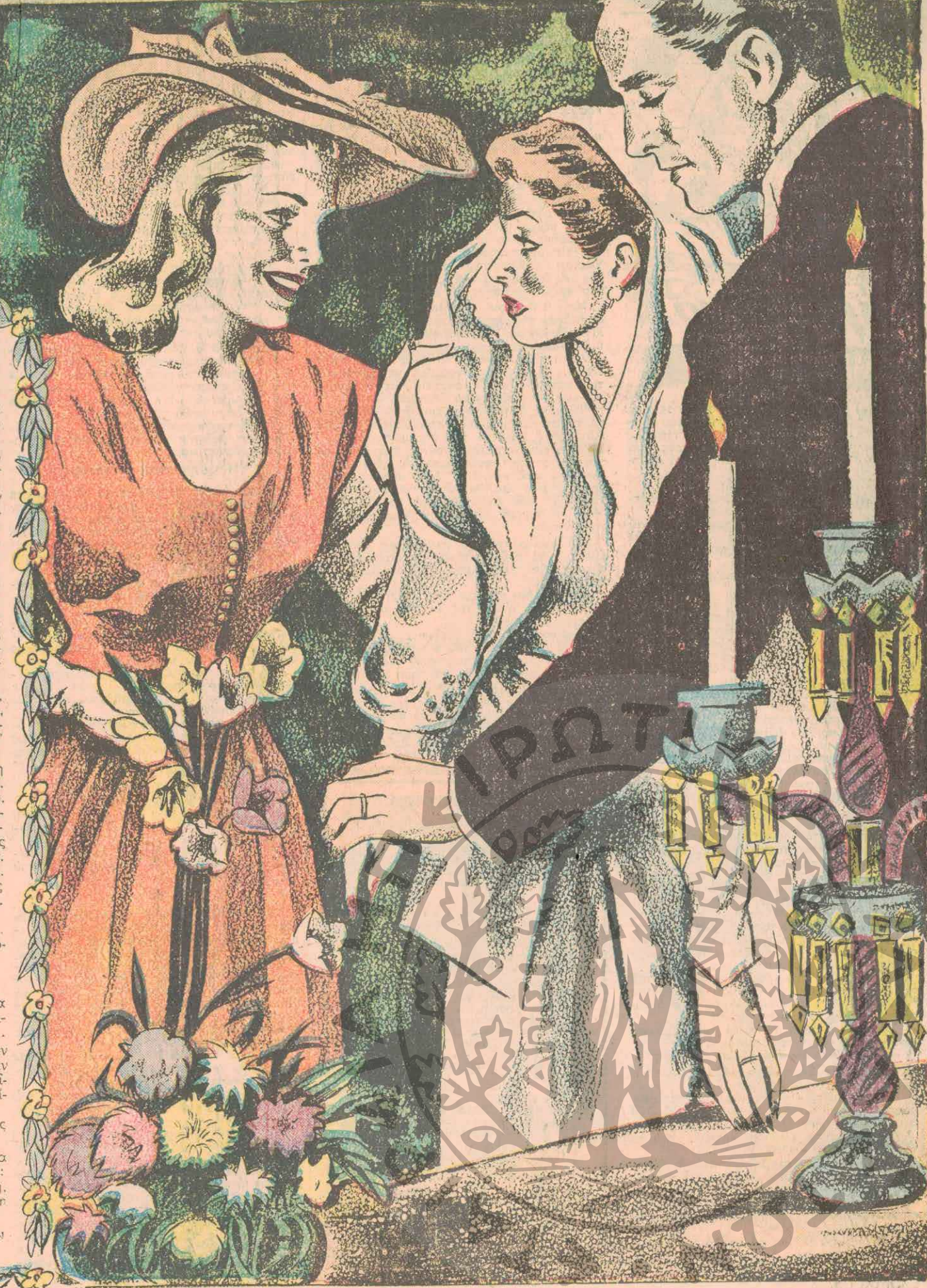
Η Ζανέτ στράφηκε, σάν τρελλή, κι' είδε, πλάι της, ένα
ψηλό μεσόκοπο κύριο, που κρατούσε στό ένα του χέρι τό πι-
στόλι καί, με τό άλλο, έσφιγγε τη λιπεθυμισμένη άγκυρα...

— Ήδη, οι γείτονες, ακούγοντας τόν πυροβολισμό, έβγαιναν
από τά σπίτια τους κι' έτρεχαν να ίδουν τί συνέβαινε. Σάν
μέσα σέ ομίχλη, ή Ζανέτ είδε ανθρώπους μισοντυμένους, γυναί-
κες άμακάλλιασμένες, άστυφύλακες, που τούς είχαν τριγυρί-
σει. Ο μεσόκοπος, που είχε πυροβολήσει, είπε τότε:

— Είμαι ό δούξ Έλλις ντέ Καρντάν... Αυτός ό άνθρωπος
ήταν φίλος της γυναίκας μου καί γι' αυτό τόν σκότωσα...

Κάποιος έσκυψε καί την ανασήκωσε. Η Ζανέτ, σάν μέσα
σέ όνειρο, άκουσε μιά γυναίκα του λαού, που έλεγε στίς άλλες:

— Αυτή τόν σκότωσε!... Όταν είναι μιά γυναίκα όμορφη,
όπως είναι του λόγου της, δέν αφήνει τέν άντρα της να τοέχη
μέ άλλες... Τόν κρατάει κοντά της...

Το μαρτύριο μιας αθώας

20ον 'Ο Ριχάρδος δεν απάντησε πιά.

— Πρωτόν, κυρία.
— Ποιος ξέρει; Έπειτα, σ'αφ'ήλθε, δεν θα μού την άνοιξε;...
— Βέβαια όχι. Είμαι στίς διαταγές σας!
— Τότε μού υποσχεσθε ότι σε δυο εβδομάδες θα με περιμένετε εδώ;
— Θα σ'αφ'ήλθε;...
— Εύχαριστα!
Κι' ενώ άνοιγε την πόρτα, γύρισε πάλι πρὸς τὸ μέρος του καὶ ποσόθηκε:
— Σ' αυτό το διάστημα θάχετε σκεφτῇ...
— Δεν πιστεύω! απάντησε καὶ πάλι ὁ Ριχάρδος Μπροτέλ.
Ἡ κυρία Σταρανδάλ βγήκε ἀπὸ τὸ ἀτελιέ, μὲ βήματα κλονούμενα.

Ἡ ραδιούργος
Ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα πού εἶνεν ἔλθει ἡ Αἰμέ, τὸ γλύπτης ἔμεινε δοξίος, ἀκίνητος μέσα στὸ ἀτελιέ του.
Δὲν ὑποπτευόταν, βέβαια, πὸς κάποιος ἦταν κομμένος πίσω ἀπὸ τὴν παραβάν, στὴ γωνία τοῦ δωματίου.
Ἡ Φαβιανὴ ντὲ Μπραγκκούρ τέντωσε τὸ αὐτὴ της συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή της. Καθόταν κάτω, παγωμένη, μὲ τὰ γόνατα σταυρωμένα στὸ στήθος σὰν ἀπολιθωμένη στὴ στάσι ἐκείνη.
Ἐσκυβε μόνο τὸ κεφάλι, προσπαθώντας νὰ μὴν τὴς ξεφύγῃ τίποτα καὶ ἀκούγοντας τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ, κατάλαβε πὸς ὁ κύριος Μπροτέλ εἶχε μείνῃ μόνος.
Σὲ λίγο ἀκούσε τὴ φωνή του, Βοαννή, σπαρτακτική, νὰ ἐπαναλαμβάνει:
— Ἀν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια;
— Ἐπειτα μὲ βήματα βαροῦ, διεκδύθηκε καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν πόρτα.
Ἡ δεσποινὴ ντὲ Μπραγκκούρ περιμένε δέκα λεπτά τὴς ὥρας ἀκούει προτοῦ βῆναι ἀπὸ τὴν κουζίνα της.
Διέσχισε τὸ ἀτελιέ καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο πρὸς τὴν αὐλή.
Τὸ γκάζι δὲν εἶχε ἀνάψει ἀκόμα. Μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ φτάσῃ στὴ σκάλα γωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς.
Κι' ἡ Φαβιανὴ ἀνέβηκε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Ὡπισθοχώρησε ἀντικούζοντας τὸ πρόσωπό της.
Πρώτῃ φορὰ ἔβλεπε τὴ μορφή της σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε πιστεύει τὴν ἀφήγηση τὴς κυρίας Σταρανδάλ, στὴν ὅποια τόσο δυσπιστοῦσε ὁ Ριχάρδος Μπροτέλ.
Ἦξερε πολλὰ καλὰ πὸς μιὰ γυναίκα, ἀκόμα καὶ πλὴν τὴν ἀναπνεύσει τὴ φιλία, δὲν θὰ καθυγορούσε ποτὲ τὸν ἑαυτὸ της γιὰ ἀπιστία πού δὲν τὴν εἶχε διαπορεύσει.
Τέτοια αὐτοθυσία εἶνε ἀγνωστὴ στὸν κόσμο.
Ἐστὶ λοιπὸν, ἡ δύστυχὴ ἡ Αἰμέ ἦταν θύμα μιᾶς φοβερῆς πλάνης...
Κι' αὐτὴ τὴν πλάνη, μὲ τίς τοσμερὲς συνειδήσεις της, ποῖός τὴν εἶχε προσεγγίσει;
Αὐτὴ! Ἡ Φαβιανὴ ντὲ Μπραγκκούρ, ἡ δασκάλα τῆς Εὐας, πού ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπροτέλ τὴς φέρονταν σὰν ν' ἀποτελοῦσε μέλος τῆς οἰκονομίας των, καὶ πού δὲν βόηκε ἄλλο μέσον νὰ τοῦς ἀνταμείψῃ γιὰ τίς περιποιήσεις των, παρὰ νὰ τοῦς γωρὶς ν' ἀποσπᾶσθαι τὸν ἑαυτὸν τὸν ἄλλον, νὰ βυθίσῃ τὸ σπῆτι τοῦς στὴν ἀπελπίσια καὶ στὸ ἀλγος!

Ναί, ἡ Φαβιανὴ ντὲ Μπραγκκούρ εἶχε στὴ συνείδησίν της ἕνα ἄνθρωπο νεκρόν... καὶ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ ἀφοσιωτὴ τὸ φόνου καὶ μιᾶς γυναίκας...
Αὐτὴ εἶνε γωρὶς στὸ γλύπτη, τὸ πρῶτ ἐκεῖνο, τὸ ἀνώνυμο γράμμα μὲ τὸ ὅποιο τοῦ κατάνειλε τίς συνέσεις τῆς γυναίκας του μὲ τὸν Λουδοβίκο 'Αονεβίλ.
Ἡ μόνη δικαιολογία της ἦταν ὅτι, ἐκείνη τὴ στιγμή, πίστευε πραγματικὰ πὸς ἡ Αἰμέ ἦταν ἐρωμένη τοῦ ἀξιωματικοῦ...
Ἡ κυρία Μπροτέλ δεχόταν συχνὰ τίς ἐπισκέψεις τοῦ Λουδοβίκου 'Αονεβίλ, ὅταν ἔλειπε ὁ σύζυγός της. Μιὰ μέρα, μπήκε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὅπου συνομιλοῦσαν, καὶ τοῦς εἶδε καὶ τοῦς δυὸ παραγμένους.
Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρχίσε νὰ τοῦς κατασκοπεύῃ.
Στὸ μυαλό της, τὸ σκοτισμένο ἀπὸ τὴ ζήλεια, τὸ μυθιστόρημα κατασκευάστηκε εὐκόλως. Καὶ πρὸς ἀμέσως τὴ συναμειβὴ ἀπόρρασι τῆς.
Βέβαια, δὲν πίστευε πὸς ἡ τύχη θὰ ὑποβοηθοῦσε τὸ μέρος της μὲ τὸν τρόπο πού τὸ εἶνε ὑποβοηθήσει.
Ἐκείνο πού αὐτὴ ἐπεδίωκε, στὴν ἀσκή, ἦταν νὰ σπείρῃ τὴ ζήλεια καὶ τὴν ἀμφιβολία ἀνάμεσα στὸ ἀνδρόνιο, καὶ νὰ καθοδηγῇ, σιγά-σιγά, νὰ τοῦς γωρὶς.
Ὅταν ὁ ἔρωτας τοῦ Ριχάρδου ἔσβηνε, ἡ νίκη πιά θάταν μὲ τὸ μέρος της. Τὴ φαινόταν πὸς ὁ καλλιτέχνης δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ στὴ δική της ἐπιρροή...
Ἡ κατάσταση ὅμως, πού ἦθε μετὰ τὸ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ
«Μὲ δόσεις»
Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, ὁραὶ, τὰ χροειζόμενα κι' εὐὸ μὲ δόσεις νὰ τὰ παίρνη, μὰ ὅχι νὰ τὰ παρακά, καὶ δυὸ καὶ τρία ἑμπορικά, στὸ σπῆτι νὰ μού φέρνη!

Εἶδος μὲ δόσεις πάει νὰ πῇ γιὰ μᾶς πού εἰμαστε τοπὶ διεξόδους καὶ λύσεις.
Κι' ὅχι, ῥε ὁρῶς, πλῆθος μὲ τὴν ἐμπόρυν τὰ λαβεῖ-μένα νὰ... Ἐο φλῆσσι!

Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, σοῦ συνιστῶ ν' ἀφήσῃς δόσεις καὶ πιστώ-προστού μὲ ἐξοπιστώσεις, γιὰτὶ μὲ τούτα καὶ μ' αὐτὰ δὲν θὰ μᾶς φτασούν οὐτ' ἑφτά οὐμμάχικες... πιστώ... (σεῖς).

Αὐτὰ καὶ μόνον, μιὰ (γιὰ πᾶ) προτοῦ νὰ σὲ περισπ... (πᾶ) δικαιώμα μού δώσης, ὁπότε γιὰ ν' ἀπῆλλα... (νῆς) ἀπὸ τὰ χέρια μου θὰ... (βῆς) σὲ δέκα πέντε... δό... (σεῖς)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Αὐτὸ καὶ μόνον, μιὰ (γιὰ πᾶ) προτοῦ νὰ σὲ περισπ... (πᾶ) δικαιώμα μού δώσης, ὁπότε γιὰ ν' ἀπῆλλα... (νῆς) ἀπὸ τὰ χέρια μου θὰ... (βῆς) σὲ δέκα πέντε... δό... (σεῖς)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ἀνώνυμο γράμμα. ἐγέννησε στὴν καρδιά της Φαβιανῆς τὴν αὐτὴν τὴν δύναμη, ὥστε γιὰ μὴν ἐλδοκίμους κανένα ἄλλο αἴσθη-μα δὲν τὴν κυριεύσει.
Ἐπειτα, μιὰ σκέψη, πάντοτε ἡ ἴδια, κατέπνιξε τὴν καρδίαν ἐκείνη τὴς συνεδέσσε-της! Γιὰτὶ ἡ κυρία Μπροτέλ ἀπατοῦσε τὴν ἀντρά της:
Ἐστὶ ὅπως ἦταν εὐτυχισμένη, δὲν εἶε καμμιὰ δικαιολογία. Ἀν αὐτὴ, ἡ Φαβιανὴ, δὲν σκεπτόταν μιὰ μέρα νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ ὅσα γίνονταν, τὸν κύριο Μπροτέλ, θὰ τὸν εἰδοποιούσε κάποιος ἄλλος.
Καὶ νὰ πού, τώρα, ἔβλεπε πὸς ἡ κυρία Μπροτέλ ἦταν ἀθώα!
Ἀ! Πόσο ἦταν ἀθώα!...
Ἡ φοικὴ τῆς διαγωγῆς της φανερώθηκε ἀλοζώνταν στὰ μάτια της καὶ τὴς ἦθε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ σκέψις νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἔγκλημα της, κάνοντας κι' αὐτὴ τὴν ἐκμυσ-τηρεύσεις της.
Ἀλλὰ τὸ πάθος της τὴν κυριεῖε ἔσχα.
Δὲν ἔβλεπε πιά παρὰ τὸν κίνδυνον πού διέτρεγε. Ἐμᾶντε πὸς ὁ Ριχάρδος εἶχε κλονιστῇ πρὸς ὅσο ἀπ' ὅσο εἶδεν, κι' ἂν κατωόρων κανεὶς νὰ τὸν πείσῃ, ὅλα θὰ τελειώνουν πιά ἀνυμνά τους!

Ὅτι μόνον ὁ παλιὸς ἔρωτας ξαναγεννιό-ταν ἀπὸ τὴν τέφρα του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνη, γιγαντωνόταν ἀπὸ τίς πίκρες πού εἶ-χαν μαζετῇ στὴν καρδίαν του... Καὶ θά-ταν ἐτοιμος νὰ κἀν ὁποιαδήποτε τοῖελλα γιὰ νὰ λησμονηθῇ τὸ παρελθόν!
Τι θὰ γινόταν τότε αὐτὴ;
Θάμεινε μὲ τὴν καρδιά ματωμένη, πλη-γωμένη θανάσιμα...
Ἡ δρματική ἀπέδειξις
Ἦτανε τοῖς τὸ ἀπόγευμα, δέκα μέρες μετὰ τὰ γεγονότα πού ἀφηγηθήκαμε, ὅταν ὁ Ριχάρδος Μπροτέλ μπήκε στὸ ἀτελιέ του.
Ἦτανε κατσοφισμένος καὶ τὸ μέτωπό του αὐλακωνόταν ἀπὸ δυὸ βαθεῖς οὐτίδες.
Σὲ λίγο, θάγονταν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἡ κυρία Σταρανδάλ.
Τὴ ἀπάντησι θάδινε στὴ φιλία τῆς γυναι-κάς πού ὑπῆρξε ἄλλοτε σὺν τῷ:
Ἀπὸ τὴν πρώτη της ἐπισκεψί, πῶν δέ-κα μέρες, ὅσες φορὲς δὲν τὸν ἀπαγορεύ-σε κανένα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα, ἡ συνο-μιλία του μὲ τὴν Ἐοριέττα ξανααγότανε διαρκῶς στὸ νοῦ του.
Τὰ λόγια τῆς συζύγου τοῦ Βουλευτοῦ εἶ-χαν ἀφίσει στὸ πνεῦμα του μιὰν ἀπὸ τίς ταραχὲς ἐκείνες πού δὲν σβύνουν ποτὲ γω-ρὶς ν' ἀφίσουν τὰ ἴχνη τους.
Καὶ τὸν ἐκυριεῖε πραγματικὴ τοῖελλα, ὅ-σες φορὲς θυμότανε τὴ φοβὴ ἐκείνη, πού ἡ Φαβιανὴ ντὲ Μπραγκκούρ, κομμένη καὶ σήμερα πίσω ἀπὸ τὴν παραβάν — τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ ψιθυρίσῃ:
«Ἀν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια»;
Τι θ' ἀπάντησε στὴ φιλία τῆς Αἰμέ;
Εἶνε ἐτοιμάσει ἤδη τὴν ἀπάντησί του.
Τὴν εἶνε ζυνίσει καλὰ... Δὲν εἶνε ἄλ-λη νὰ δώσῃ!
Ἀλλὰ τότε γιὰτὶ ἐνοίωθε ἐκεῖνο τὸ σπῆ-τιο στὴν καρδιά τὴν ἀγωνία ἐκείνη πού τὸν ἔπνιγε;

Ὅ Ριχάρδος Μπροτέλ πλησίασε τὸ γρα-φεῖο του καὶ κάθισε. Εἶνε νὰ στείλῃ με-ρικά γράμματα καὶ προσπάθησε νὰ γωρὶς.
Ἀλλ', ἡ πέννα τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι.
Σπρώχθηκε κι' ἀόγισε νὰ τοιγυρονῇ μετὰ στὸ ἀτελιέ, φέροντας κάθε τόσο, μὲ τὴν κίνησι ἐκείνη τὴν ἀπότομη καὶ νευική, τὸ γέρι τοῦ στᾶ πρὸς τὴν αὐλή, πού εἶνεν ἀνίσει ἤδη ν' ἀσπρίζοντο στὸς κροτάφους.
Κύτταξε σὲ λίγο τὸ ρολόι του! Τέσσερες παρὰ τρία λεπτά.
Δὲν εἶνε προστάσει ἀκόμα νὰ τὸ ξανα-βάλῃ στὴν τάση του, κι' ἡ κυρία Σταραν-δάλ ντυποῦσε τὴν πόρτα στὸ ἀτελιέ.
Ὅ Ριχάρδος ἔσπευσε νὰ τὴς ἀνοίξῃ κι' ὑποκλίθηκε βαθεῖα ὅταν ἐκείνη πέρασε μπροστὰ του.
Ἡ Ἐοριέττα ἔκαμε λίγα βήματα καὶ στάθηκε, γωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ γωρὶς νὰ τὸν κιντᾶ.
Στὰ μάτια της, θάλεγε κανεὶς ἀντιφω-νιζόταν ἡ ἀπόγνωσι! Εἶνε... ἀλλοίμονο!
— διαβάσει τὴν καταδικαστικὴ τῆς ἀπό-φασι στὸ βλῆμα τοῦ Ριχάρδου Μπροτέλ!
Χάρις σὲ μιὰν ἀπὸ τίς ἀπότομες ἐκείνες μεταβολές, τίς τόσο συνθησισμένες στὸν ἄν-θρώπινον χαρακτήρα, κάθε συγκίνησι εἶνε σβυστὴ ἀπὸ τὴν καρδιά του. Εἶνε ἔσχα-

δὴ, ἀπὸρροστὰ στὴ γυναίκα ἐκείνη, ὅλη τὴν ἡσυχία κι' ὅλη τὴν ψυχραιμία του...
Ἡ ἀμφιβολία, πού τὸν βασάνιζε πρὶν ἂν-πε λίγο, εἶνεν ἐξοφανιστῇ, παρανωρόντας τὴ θέσι της στὴν τυφλὴ βεβαιότητα πὸς ἡ κυρία Σταρανδάλ ἐνεογούσε γιὰ λογαρια-σμό τῆς Αἰμέ καὶ ἀπὸ ἀγνὴ φιλικὴ ἀφοσίω-σι πρὸς ἐκείνη.
Δυσπιστοῦσε, ὅπως δυσπιστοῦν οἱ ἄν-θρώποι πού διαψεύσθηκε ἀπότομα ἡ τυφλὴ τους ἐμπιστοσύνη...
Δὲν ἐπίστευε, καὶ σήμερα ἀκόμη, στὴν κατανγγελία πού τοῦ εἶχε κάνει ἡ κυρία Σταρανδάλ ἐναντίον τοῦ ἴδιου της ἑαυτοῦ.
Ὅπως δὲν εἶνε πιστεύει καὶ τὴν πρώτη φορὰ...
Καὶ τῆς τὸ εἶπε καθαρά.
Ἡ κυρία Σταρανδάλ ἔμεινε κατάπληκτη, ἐμβρόντητη τρομαγμένη. Δὲν εἶχε τὴ δύ-ναμι νὰ προσφῇ μιὰ λέξι.
Ἐμεινε δοθία, σπριζόμενη στὸν τοῖον, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, τόσο γωρὶς καὶ μ' ἔκφρασι τόσο πνευμένη, ὥστε ὁ καλλιτέ-χνης τὴν λυπήθηκε.
— Καυμένη γυναίκα! ψιθύρισε, Σὰς λυ-πάμαι... Τέτοια ἀφοσίωσι ἦταν ἀξία κα-λύψεως τύχης...
Ἡ Ἐοριέττα ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή:
— Ἐγὼ σὰς λυπάμαι, γιὰτὶ ἡ καρδιά σας εἶνε ἀλύγιστη!

— Ναί, εἶμαι ἀειλύπτος, παραδέχτη-κε ἐκείνος, πρὸς ὅσο ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ, ἀ-πὸ κείνη, πῶπει νὰ μὲ πιστέψετε!
— Ἀ! Αὐτὸ ὄχι! εἶπεν ἡ Ἐοριέττα μὲ ὑπόκωφον φωνή. Ἐκείνη εἶνε μᾶστις, γιὰτὶ εἶνε ἀθώα!
Τὴ σταμάτησε μὲ μιὰν ἀπότομη νεοο-νοῖα.
— Γιὰτὶ νὰ μὴ υποθῶ νὰ σὰς πιστέψω; τῆς εἶπε. Ὅθινα γι' αὐτὸ, ὅτι ἐγὼ, θάδι-να καὶ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ. Δώστε μου ἀ-ποδείξεις... Δώστε μου μιὰν ἀπόδειξι ὅ-τι λέτε τὴν ἀλήθεια!
Ἐκείνη στεκότανε τώρα μπροστὰ του μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ὄρευν.
— Θὰ τὴν ἔχετε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι αὐ-τοῖ! τοῦ εἶπε.
— Αἰοιο; ἐπανελέσεν ὁ Ριχάρδος βά-ζοντας τὸ γέρι στὴν καρδιά του, πού πῆ-γαινε νὰ σπᾶσῃ.
— Θέλετε νᾶθετε στὴν ὁδὸ Γκρενέλ... τὸ πρῶτ, πῶν ἀπὸ τίς δέκα; Ὅ σύζυγός μου θὰ σὰς πῇ, ἂν μ' εἰδώσε ἢ ἂν μ' ἐσυ-γώρῃ...
Ἐμεινε γιὰ μιὰ στιγμή γωρὶς ν' ἀπαν-τήσῃ. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ καρδιά του εἶχε πᾶ-σει νὰ γυτᾶπῃ.
Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόδειξι, πραγματικὰ ἡ ἀ-καταμάχητη ἀπόδειξι...
Ἐλεγε, ἄραγε, τὴν ἀλήθεια;
Ἦταν, ἄραγε, ἀθώα ἡ Αἰμέ;
Ἐνα σύνθετο ἀπλυνότανε μπροστὰ στὰ μάτια του.
— Θάοηθε: ὥτῃσε ἡ κυρία Σταρανδάλ μὲ τὴν ψυχοή της φωνή.
— Θὰ ἔρθω.
— Ὁδοῦσα!
— Ὁδοῦσα, κυρία.
Καὶ βῆκε ἀπότομα ἔξω, γωρὶς νὰ εἰδῇ βλῆμα πῶς της.

Τὴν κύτταξε καθὼς ἔφευγε, ἀνάμεσα ἀ-πὸ τὴν οὐίλη πού τοῦ βάμπωνε τὰ μάτια.
Καὶ ὅταν ἡ πόρτα εἶταιε πίσω της, σπρι-ζήθηκε στὸν τοῖον γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ.
Κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιού, ἀκούυ-πρησε τὸ μέτωπο στὰ γόνατα τοῦ κι' ἀόγισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, πού τοῦ τίναναν τὸ κορμί.
Κομμένες φορέσεις ἔδιναν ἀπὸ τὰ γεί-λην του.
— Γελάσθηκα λοιπὸν! Ἀδύνατον! Ὅχι! Κι' ὥστόσο... ὥστόσο... ἂν ἦταν ἀλή-θεια; Ἀν σκοτώνονταν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ-νο ἐκδικήθηκε τὴν τιμὴ ἑνὸς ἄλλου... Ἀν ντυπώντας αὐτὴν... αὐτὴν... ἔκαμα τὸ βδελυρώτερον κοκούρημα! Αἰμέ, ἀναπνεύ-νη μου γυναικούλα, κι' ἂν ἀκόμα μὲ συγ-γωρῶδες... δὲν θὰ υπορέσω... ὄχι... δὲν θὰ υπορέσω νὰ ζῶσω... μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ!... Σὲ ἀναπῶ!... Σὲ ἀναπῶσα πάντοτε!...

Καὶ τίς λέξεις αὐτές τίς γεμάτες πᾶ-θος καὶ ἀπελπίσια, τίς ἐπανέλαυσε συνε-γώς:
— Αἰμέ!... Αἰμέ!... γυναικούλα μου! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Αγαπούσα ἐνα παντρεμένο

Μιὰ τραγικὴ ἐξομολόγησις

Τὸ πρόβλημα τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος ἀ-ποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ σπουδαιότερα κοινω-νικά ζητήματα τῆς ἐποχῆς μας. Μπορεῖ ἡ ὁκὶ νὰ βρῇ μιὰ γυναίκα τὴν εὐτυχία μὲ μιὰ τέτοια σκέσι, ἔξω ἀπ' τίς κοινωνικὲς προκαταλήψεις; Μιὰ νὰ Λονδρέζα δίνει τὴν ἀπάντησιν ὅτι τὸ ἔρωτος, σὺμ-φωνα μὲ τὴν ἀτομικὴ της πεοία, σημειω-τέον ὅτι ἡ περιπετειὰ της δὲν ἐξελιχθηκε σὲ περιβάλλον ὁπιθοδρομικο, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἀπ' τίς πιὸ προωδεμένες καὶ συγχρο-νισμένες χώρες τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἱστορία μου ἀνοίγει ἀπὸ τότε πού ἦ-μου 20 ἐτῶν. Εἶχα σκεφθῇ ὥς τότε πολὺ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο, σὺν ὅλα τὰ κορίτσια, κι' εἶχα καταλήξει σὲ δυὸ σπου-δαῖες ἀποφάσεις:
1) Νὰ μὴ παντρευτῶ ποτὲ χωρὶς ν' ἄ-γαπήσω, καὶ 2) Ἀν ποτὲ ἀγαπούσα καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ παντρευτῶ, νὰ περιφο-νήσω τίς προκαταλήψεις καὶ ν' ἀναλάβω ὅ-λες τίς συνέσεις.

Ὡς τὰ 28 χρόνια μου, μού ἔγιναν ἔξη προτάσεις γάμου καὶ πολλὲς ἄλλες λιγώ-τερος κολακευτικές. Δὲν εἶχα δοθῇ ὅμως ἀ-κούμ τὸ διαλεγτό μου κι' ἔμεινα παρθένος μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

Τέλος, ἔφτασε Ἐκείνος. Ἦταν συνομή-λικός μου, σοβαρὸς, καλοσυνάθετος, ἰ-δεαλιστής, μὲ ἀρενωπὴ ὡμορφία, τοιαύ-τη...

ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΜΠΑΜΠΑΔΕΣ

Στὸ Μπρούκλιν λητταυρῇ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ μιὰ εἰδικὴ σχολὴ γιὰ μπαμπά-δες. Οἱ ἄνδρες διδάσκονται μέσα σ' αὐτὴ νὰ πλένουν, νὰ φαρκίζουν νὰ ταῖζουν κτλ. τὰ μικρά, ὅπως βλέπετε μᾶς τὰ καταφέρνουν μιὰ χαρά!...

σμένους μαζί μου ἀπὸ κάθε ἀποψι. Κάνουν συντροφία ἐπὶ ἀσκέτους ὕπνης γωρὶς νὰ μιλήσουμε γι' ἀγάπη. Ἐπειτα καὶ εἶπε τὴν ἱστορία του. Τυπικά, ἦταν παντρεμέ-νος, ἀλλὰ ἀπὸ 5 χρόνια ζούσε ἐντελῶς γω-ριστὰ ἀπ' τὴν γυναίκα του. Εἶχαν ἔσθει σὲ διάσπασιν, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους, γιὰτὶ ὁ δεσμός τους δὲν ἦταν ἀσκέτος δύ-νατός. Δὲν εἶχαν ὥστόσο πάρει διαζύγιο, τὸ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία τῆς γυναικάς του, κι' αὐτὸς δὲν εἶχε γωρὶς γιὰ νὰ τὸ ζητήσῃ, μὰ οὐτὲ καὶ διάθεσι, ἐφ' ὅσον τὸ μόνο σφάλμα τῆς γυναικάς του ἦταν τὸ ὅ-τι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγάπη του καὶ νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένο.
Ὅμοιόν ὅτι διάσπασε τὴν ἀσκή, ὅταν κατάλαβε τὴν κατάστασι. Δὲν ἦσαν πιά ἕνα ἀνταλό κι' αὐθόρμητο κορίτσι. Κατα-λάβαινε πὸς θάκανα ἕνα δῆμα ἀποφασιστι-κό... Τέλος ὅμως, πῶσα τὴν ἀπόφασι μου. Ἀγαπούσα τὸν ἄνθρωπον αὐτό, σωματικὰ καὶ ψυχικά. Τὸ ἴδιο μὲ ἀγαπούσε κι' ἐκεῖ-νος. Ἦσαν ὡνὸν στὸν κόσμο, ἐνῆλκη κι' ἐλευθερὸν καὶ κανονιστῇ τῇ ζωῇ μου. Ἡ συ-νείδησί μου οὐλέγε ὅτι δὲν ἔδωκα κα-νένα. Δὲν διέλυα καμμιὰ οἰκονομία, δὲν ἐ-κλεβα τὴν ἀγάπη ἄλλης γυναικάς. Ἐστὶ λοιπὸν, προγώρησα μὲ θάρος στὴ μετὰ τὴν περὶ τῆς...

Δὲν ἀσκήσας ὥστόσο, νὰ καταλάβω ὅτι καμμιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τίς ἀντιδράσεις πού θὰ τῆς προκαλέσῃ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς της... Σὲ 3 μῆνες, διωχούσα—ὅπως δὲν εἶχα διωχθεῖ ποτὲ γιὰ κάτι—γιὰ τὰ πράγματα πού ποθεῖ πάντα κάθε φυσιολογικὴ γυναίκα: μιὰ ἀγάπη πού νὰ μὴν κοῦβεται, ἕνα σπῆτι, ἕνα σύζυγον, ἕνα παιδί καὶ τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο τῆς σταθερότητος, τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀ-σφαλείας, πού ὡνὸν ὁ γάμος μπορεῖ νὰ δώσῃ, μὲ τὸ σημεινὸ κοινωνικὸ μᾶς σύ-στημα. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ ψυχολογικός μου τύπος εἶνε ἀλλοῦ δόλτελα.

Λέγεται συνήθως ὅτι ὑποφέρει πολὺ μιὰ γυναίκα πού στεροήθηκε τὸ φυσικὸ ἔρωτα. Κατὰ τὴ γνώμη μου ὅμως, ἡ ἀόριστη αὐτὴ καὶ περιοδικὴ κακοδιαθεσία εἶναι ἀσπῆ-τη ἐμπρός σὲ ὅτι ὑποφέρει ψυχικά ἡ γυ-ναίκα πού ἀναζητεῖ τὴν εὐτυχία στὸν ἔρω-τα ἔξω ἀπ' τὸ γάμο... Καταλαβαίνει μὲ πικρὴ ἀπογοήτευσιν ὅτι τὸ δνειρό της προ-ορίζεται νὰ μείνῃ πάντοτε ἀπραγματοποιή-ντο.

Θὰ τὸ θεωροῦσα ἀσυγχώρητη προσβο-λή, ἂν οὐλέγαν κατὴν ἀσκή ὅτι θὰ ἀισθα-νοῦσαν κάποτε κατατερότητα ἡ ἐνοχία. Κι' ὅμως ἐνοίωσα πράγματι τὸ συναίσθημα αὐ-τό, τόσο ἐνταίο, ὥστε ἐπιθύμησα πολλὲς φορὲς τὸ θάνατό! Ἡ συνείδησί μου μὲ ἀ-θώωνε, ἀλλὰ ἡ κοίσι τοῦ ὑποσυνειδήτου μου...

—πολύ Ισχυρότερο—με καταδίκαζε. Ήθε-
πομουν, είχα γάσει την αυτοπεποίθησή μου
και την έκτιμησι στον εαυτό μου.

Έπειτα υπήρχε ο κίνδυνος της έγκυμο-
σύνης. Πας τις συμβουλές που μου
είχε δώσει ο γιατρός μου και που τις ακο-
λουθούσα πιστά, δεν μ' άφαινε ποτέ αυτός
ο φόβος. Είναι ένα βασανιστικό συναίσθη-
μα, που συναντάται σε κάθε γυναίκα σε
τέτοια περίπτωσι και που καμιά λογική
δεν μπορεί να το ξεριζώσει.

Υπόφερα ακόμη από διαρκείς αμφιβο-
λίες, για πολλούς λόγους. Η μόνη από-
δειξι που μπορεί να δώσει ένας άντρας σε
μία γυναίκα για το βάθος και την ειλικρί-
νεια του αισθήματός του, ήταν και είναι
πάντοτε ο γάμος. Κάθε παντρεμένη γυναι-
κα μπορεί να ναι θεαία για την αγάπη
του συζύγου της—εκτός όταν υπάρχουν
συμπεριφορολογικοί υπολογισμοί. Αυτή λοι-
πόν την πεποίθησι, την απαραίτητη για την
ευνυμμένη συνέχισι της σεξουαλικής αγέ-
σως, δεν μπορεί ποτέ να την έχη μία γυ-
ναίκα που συζητά παράνομα μ' έναν άντρα.

Σε κάθε μικροδιαφωνία μας η ψυχική
μου κατάπτωσι, αναρωτιόμουν: πάντοτε;
«Μ' αγαπάει αληθινά; Οχι με παντοειδή,
αν ήταν ελεύθερος».

Έτσι, ήθελε αναποφευκτα ο καιρός που
προσεδέχθηκα την ήττα μου. Αποφάσισα
να δώσω τέλος στη σχέση με άλλα το ά-
νέθελα επανειλημμένως, γιατί τον αγαπού-
σα ακόμη.

Εκείνος, σαν άντρας, δεν μπορούσε να
με καταλάβει. Εφ' όσον η κοινωνία δεν
σπινυριάζει ποτέ τον άντρα για έναν ελεύ-
θερον έρωτα, το υποσυνείδητό του δεν τον
έκανε να νοιώθη κατατερότητα ή ένοχη. Τα
συναίσθηματά αυτά σ' έμένα θα του φαινό-
ντουσαν σαν ένδειξι ελαττώσεως της αγά-
πης μου.

Τέλος, συμβουλευθήκα το γιατρό μου, ο
οποίος με συμβούλεψε να διακόψω, τη γέ-
σηι μας, πριν τσάκισουν ολότελα τα νεύρα
μου και κρατηθούν άναποτες ανθρωπες.
Για να το επιτύχω, αναγκάσθηκα ν' αλλά-
ξω πόλη, ώστε να δροσκωναι μακριά του.
Και τώρα, ολόμωνη, παλεύω για να νι-
κήσω τον εαυτό μου και για να ζήσω!

Ίσως να υπάρχουν γυναίκες που εύτυ-
χησαν με τον ελεύθερον έρωτα. Μα εγώ
δεν τις γνώρισα. Στις περιπτώσεις που
ξέρω, τα αποτελέσματα ήταν ολέθρια. Μία
γυναίκα—συγγενική μου λαμπρό μέλλον—
είναι σήμερα ένα ερείπιο. Όπο τις συνεχείς
φροντίδες ενός γιατρού κι' ενός ψυχιάτρου.
Μία άλλη οίχθηκε στο πιστό, δυο άλλες
πήσαν τον κακό δρόμο.

Τον παλιό καιρό, όταν μια κοπέλλα έ-
γανε την ανυπόταχτη της, έλεγαν πως είχε
«καταστραφεί». Η σημερινή γενιά γελάει
μ' αυτή την «απηναιγμένη και υπερβολι-
κή» έκφρασι. Δεν γελούν όμως εκείνοι που
ξέρουν ότι η λέξι «καταστραφεί» είναι ή
καλλίτερη για ν' αποδώσει την κατά-
στασι της γυναίκας που ζήπει την ευτυχία
σ' αυτό το δρόμο. Γιατί την ευτυχία δεν
την δροικει μία γυναίκα παρὰ στο γάμο,
στη νομική ένωσι της μ' έναν άντρα. Οι
ελεύθεροι έρωτες οδηγούν στην καταστρα-
φή, στην απόγνωσι. «Ας το έχουν υπ' όψιν
τους οι νέες που βγαίνουν στη ζωή με
τοελλά δνείρια. ΕΒΕΛΥΝ ΧΑΒΕΝΣ

Οι πριγκήπισσες χωρίς συζύγους

Σ' όλες τις σημερινές βασιλικές δυνα-
στείες της Ευρώπης παρατηρείται το ίδιο
φαινόμενον: υπερπληθώρα πριγκηπισσών
και σχετική ή τελεία έλλειψις άρσενικών
πριγκητών.

Πράγματι, η άγγλική βασιλική οικογέ-
νεια έχει μόνο δυο κόρες. Η Τζουλιάννα της
Ολλανδίας έχει αποκτήσει τέσσερες κόρες
και κανένα γυιό (απ' το 1884 ο ολλανδι-
κός θρόνος κατέχεται, συνεχώς από γυναι-
κές). Ο Φοιβερίκος της Δανίας έχει τρεις
μόνο κόρες, γεννώντας δε το πρόβλημα ποιάς
θα τον διαδεχθή, εφ' όσον οι νόμοι της Δα-
νίας δεν επιτρέπουν να βασιλεύει γυναίκα.

Η ίδια κατάσταση υπήρχε ως τον Α-
πρίλιο του 1946 στη Σουηδία, όπου ο διά-
δοχος Γουσταφός Αδελφος είχε τέσσερες
κόρες, πριν αποκτήσει ένα γυιό. Ο διάδο-
χος Όλαφ της Νορβηγίας έχει ένα γυιό 9
ετών και τέσσερες κόρες.

Πού θα βρούν συζύγους της τάξεως των
όλων αυτές οι πριγκήπισσες;... Ίδού ή
απορία!

ΙΝΕΣ ΜΕ ΣΕΓΚΟΥΡΑ

Η σκανδαλώδης ζωή μιας
τυχεδιάκτρινας

Η 'Ηνές ντε Σεγκούρα ήταν από τις γυ-
ναίκες που έχουν μέσα στο αίμα τους την
αγάπη για την περιπέτεια.

Κόρη ενός αυθεντικού 'Ισπανού μεγα-
στάνος, που ζούσε στα τέλη του περασμέ-
νου αιώνα και που είχε πιθανόν ότι δεν έ-
μαθε ποτέ την ύπαρξι της, και μιας καμα-
ριέρας που πέθανε πολύ ένωρίς, η 'Ηνές
πέρασε τα παιδικά της χρόνια ζήτησις, ό-
πως ως τη στιγμή που οι μοναχές μιας γυ-
ναικείας μόνης την περιουλέσαν κοντά
τους.

Αλλά μεταεληθήκαν πολύ γρήγορα
για την παρξι τους. Η 'Ηνές ήταν ένας
σαστός Σατανάς κι' έκανε διαρκώς το νο-
ναστήρι άνω κάτω. Ωστόσο, έμεινε μερι-
κά χρόνια εκεί. Ήταν, άλλωστε, πολύ μι-
κή ακόμη και το ένστικτό της της έλεγε
πως έπρεπε να μεγαλώρη λίγο, προτού
αποφασίση να ριχτή στην περιπέτεια.

Τέλος, όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, ά-
ποναίρετος τις μοναχές, που δεν έδειξαν
καμιά διάθεσι να την κρατήσουν και έφυ-
γε.

Τα δέματά της την έφεραν σε λίγο στον
πύργο ντε Φοντεναίν.

Μία μοιραία σύμπτωση την είχε οδηγή-
σει μεταξυ των διασημένων ναυαγών ενός
ισπανικού πλοίου, που είχε καταποντισθή
κοντά στις ακτές της Βρετανίας και είχε
φιλοξενήσθι για μερικές βδομάδες στον
πύργο της οικογενείας Φοντεναίν, όπου
συνδέθηκε με μια καμαριέρα. Καρπός α-
υτού του έφημερου ειδυλλίου ήταν η 'Ηνές.
Κι' ή μοίρα της έστειλε κι' αυτήν εκεί.

Η κόμισσα ντε Φοντεναίν πίστεψε γα-
ρίς μεγάλη δυσκολία τη φανταστική ιστο-
ρία που της αφηγήθηκε η 'Ηνές και την φι-
λοξένησε με προσυία και καλωσύνη.

Στον πύργο, εκτός από την κόμισσα,
έμενε επίσης ο μικρότερος γυιός της Α-
λαίν, που είχαν ονομαστή πριν από λίγο
καιρό αδδός. Αυτό δεν εμπόδιζε, όμως,
την 'Ηνές να τον ξελογιάσει σε σημείο μί-
λιστα που ήταν αποφασισμένος να πετά-
ξη τα ράσα και να την παντρευτή.

Από το σημείο αυτό τα πράγματα
παίνουν μορφή υπερτέρας.

Μία μέρα εμφανίσθηκε στον πύργο ο
πρωτόκορος από τους Φοντεναίν, που έ-
φερε τον τίτλο του κόμητος και υποστού-
σε με το δαδύ του υπολογανού σ' ένα
συνταγμα βασιλικών δογανών.

Ο κόμης Γκυγιώμ ήταν ένας ώριος άν-
δρας και η 'Ηνές, βλέποντας τον, δεν δυσ-
κολεύτηκε να εγκαταλείψη τον Αλαίν και
να ριχτή στην αγκαλιά του. Όσο για το
δυστυχημένο αδδό, πήγε να κρύψη τον
πόνο του σ' ένα νηπιονικό μοναστήρι.

Η 'Ηνές είχε την ευκαιρία να δοκιμάση
άλλη μια φορά τη νοστινιά της. Ο Γκυγιώμ
ήταν ξετορραμένος σε λίγο μαζί της και
όπως ο αδελφός του είχε πάσει κι' αυτός
την απόφασι να την παντρευτή. Αλλά η
υπέρα του βόρμπουσε. Και φάνηκε ν' α-

νακλήσθι στο σύνταγμα του, προτού πράγ-
ματοποιήσθι το σχέδιό του.

Κάθε άλλη στη θέσι της 'Ηνές θα θεω-
ρούσε το παιχνίδι γεμάνο. Αλλά η τομπα-
τυχοδιάκτρια δεν απογοητεύθηκε. Έφυγε
αμέσως από τον πύργο και πήγε, στο
μοναστήρι, όπου είχε κλεισθή ο Αλαίν. Έ-
κει ζήτησε από το νεαρό αδδό να την ξε-
μολογήσθι.

Το αποτέλεσμα αυτής της εξομολογή-
σεως ήταν ότι ο αδδός... πέταξε την ίδια
μέρα τα ράσα του και έφυγε μαζί με την
'Ηνές για την Αγγλία, όπου την έκαμε γυ-
ναίκα του!

Δεν είχαν πεντάρα ούτε ο ένας ούτε ο
άλλος. Αλλά η 'Ηνές είχε την ομορφιά της.
Και την εκμεταλλεύθηκε τόσο καλά που
κατώρθωσε να εξασφαλίσθι στον εαυτό της
και στο σύζυγό της μια ζωή αληθινά πον-
ηκτική.

Ο δυστυχημένος Αλαίν πίστευε στην
αρχή τα ψέματα που του έλεγε η 'Ηνές, ό-
τι δηλαδή ο πατέρας της της έστειλε τα-
κτικά γράμματα από την 'Ισπανία. Αλλά
στο τέλος, έμαθε την τραγική αλήθεια.
Ξαναγύρισε τότε στη Γαλλία και, με την
ψυχή βαρειά από πέντο και απογοητεύσι,
πήγε να κλεισθή σ' ένα μοναστήρι Τσαρ-
πιστών.

Η 'Ηνές συνέχισε για αρκετό καιρό ά-
κόμη την ακόλαστη ζωή της. Αλλά, ε-
σθικά, κυριεύθηκε από μια φλογερή αγάπη
για έναν Γενουέζο τυχεδιάκτρι, όνοματι Νά-
πολι, που διηύρινε τα γορευτικά υπαλέτα
της αήλης.

Ο Νάπολι σπατάλησε μέσα σε πολύ
λίγο χρόνο τα δάστημα της νοστινιάς της
'Ηνές—όλοκληρη περιουσία—και κατόπιν
την εγκατέλειψε.

Η 'Ηνές άρχισε τότε να ζή με γρή. Α-
λλά, μία μέρα, οι πιστωτές της την έβρισαν
στη φυλακή. Έξυπνη, όμως, όπως ήταν,
δρόκε πολύ εύκολα τον τρόπο να βγύ από
κει. Ζήτησε κατόπιν να λήσθι μ' έναν ά-
νώτερο υπάλληλο του άγγλικού υπουργείου
των Έξωτερικών και του πρότεινε ούτε λι-
γο ούτε πολύ ν' αναλάβθι το έργο της κα-
τασκόπου στη Γαλλία.

Μία καινούργια περίοδος δόσεως άρχι-
σε τότε για την 'Ηνές. Αλλά νι' αυτήν δεν
γνωρίζουμε τίποτε σχεδόν, εκτός από το
τραγικό τέλος της τυχεδιάκτρινας.

Μία μέρα του 1702, η 'Ηνές συνελήφθη
σ' ένα λόφο της νεοσηνήσου Κουταίν. Ενώ
συνεννοείτο, κάποιος φωτεινά σήματα, με
τον άγγλικό στόλο που περιπολούσε στις
ακτές και σχεδίαζε να επιβιοήσθι απόδρασι
στη Γαλλία.

Κατόπιν αυτού ένα έκτακτο στρατοδι-
κείο την καταδίκασε σε θάνατο.

Αλλά το πρωί της ημέρας που είχαν ο-
ρισθή για την εκτέλεσι, η 'Ηνές δαέθηκε να
κοι-μέσα στο κελλί της. Είχε βυθίσει ένα
εγκυρίδιο στο στήθος της.

Όπως έγινε γνωστό κατόπιν, το εγκυ-
ρίδιο αυτό της το είχε προσηυθεί ο κό-
μης Γκυγιώμ ντε Φοντεναίν, ο πρώτος φί-
λος της, που είχε κατορθώσει να μη κρυ-
φά στη φυλακή.

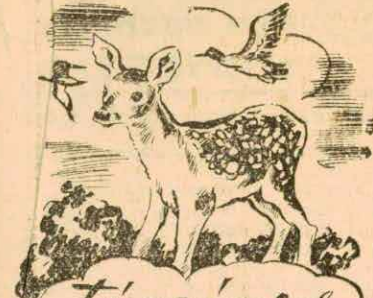
Έτσι, η 'Ηνές γλύτωσε από την κατα-
σύνθι της εκτέλεσεως.

Ωστόσο, δεν είχε εξακριβωμένο αν βύθι-
σε μόνη της το εγκυρίδιο στο στήθος της
ή αν την σκότωσε ο Γκυγιώμ ντε Φοντε-
ναίν. Το μυστήριο αυτό δεν διαλευκάνθηκε
ποτέ.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ.

Ένκ κι' ένκ...

Ο αντίπρόσωπος της Περίας στον Ο.
Η.Ε. Νασρολλάχ Έμετζέμ υπέβαλε μί-
α πρωτότυπη πρότασι, που αποβλέπει στον
περιορισμό της... ρητορικής μανίας μερι-
κών εκ των μελών του διεθνούς αυτού ό-
ργανισμού. Σύμφωνα μ' αυτή την πρότασι,
οι λόγοι των ρητόρων θ' αποτυπώνονται
σε δίσκους γραμμοφώνου και τα μέλη του
Όργανισμού θα υποχρεούνται ν' ακούνη
αυτούς τους δίσκους στην αρχή κάθε συνε-
δράσεως. Μ' αυτό τον τρόπο, υποστηρί-
ζει ο Νασρολλάχ Έμετζέμ, πολλοί από τους
αντίπρόσωπους θα πεισθούν... ότι είναι
καλύτερο να μην ξαναμιλήσουν.

Τα περίεργα της φύσεως

Ένα διεθνές νυφοπάζαρι
στη φύσι

Η ιστορία των λαών της Οίκου-
μένης ένα μόνον συστηματικό νυφο-
πάζαρο ανάβει δια μέσον των αι-
ώνων. Αυτό που έκαναν κάθε χρόνο
οι Ασσύριοι σε μί-α ειδική κεντρική
αγορά όπου νέοι και νέες προσέρτε-
ραν από τα πέτρα της επικρατείας
των για να βγούν άνοιχτάς σε
πλειστηριασμούς.

Κατά περίεργη σύμπτωσι και η
ιστορία της γενέσεως των ειδών, έ-
να μόνον επίσημ έχει να επιδείξη
συστηματικό νυφοπάζαρο.

Το νυφοπάζαρο αυτό γίνεται σε
μία περιοχή του Ατλαντικού μεταξυ
Βεσουδών και Αλεουτιών νήσων με
άποκλειστική πελατεία τα γνωστά
μας γέλια.

Αυτό το περίεργο είδος που είναι
ομοιόμορφο σε όλους τους τόπους
με μικρές μόνον παραλλαγές στο
μέγεθος και στο γάμο, ζή αποκλει-
στικά σε λίμνες και έχει ένα άπι-
στευτο και μοναδικό για τα σπον-
δυλωτά ιδίωμα. Τη νύχτα δηλαδή
του έρωτος, την τόσο κοινή και προ-
σιτή για όλα τα πλάσματα, τη δο-
κιμάζει μί-α μόνον φορά, μέσα στα
δεκαπέντε περίπου χρόνια που δια-
ρκεί η ζωή του. Και σαν να μη φά-
νη αυτό την πληρώνει πανάκριβα.

Αυτή της τραγωδίας γίνεται κά-
θε εθιμώπορο. Τότε όσα γέλια έχουν
ατάσει σε όσα γάμο, έχουν δηλα-
δή συμπληρώσει το δωδέκατο ή δε-
κάτο τοίτο περίπου έτος της ηλικίας
τους και το μπόι τους είναι σε μέ-
γρος ένα σχεδόν μέτρο. Εκκινούν σαν
να τα ξεσηκώνη κάποιον παγκόσμιο
προσκλητήριο όλα μαζί, απ' όλα τα
μέρη του παλπού και του νέου κό-
σμου όπου ζουν ντυμένα με τα νυφί-
κά τους, ένα φαγαντέρο δηλαδή ά-
σπυ γράμμα που παίρνει το δέμα
τους της εποχής εκείνης, κι' εγκατα-
λείπουν τα ήρεμα νερά της λίμνης
που πέρασαν τα καλύτερά τους χρό-
νια με προσανατολισμό προς την
πλησιέστερη θάλασσα.

Απ' αυτά όσα δεν ζουν σε λίμνες
του επικινωγούν δια μέσον ποτα-
μών με τη θάλασσα, αλλά σε από-
μερες όπως π.χ. οι ελβετικές, παίρ-
νουν από τη σκληροταγήνη υπτινιά
τους τη φύσι, τη βωβή, αλλά άδυσω-
τητη έντολη να πάνε να βρούν με
κάθε θυσία τον πλησιέστερο ποτα-
μό, έτσι που να υποδέσσουν δια μέ-
σο αυτού τα φάτσων στην άνοιχτη
θάλασσα.

Διαλέγουν, λοιπόν μί-α από τις
πειό σκοτεινές και τις πειό βροχερές
νύχτες του εθιμώπορου και διασπίν-
ζουν γκρεμούς, ρευατιές, βαλτο-
τόπια, κουνιόζοντας όταν ξεμερώ-
σθι όπου βρεθούν για να συνενώσουν
την άλλη νύχτα τη σκληρή πορεία
τους, και φροντίζοντας μόνον ν' α-
ποθηκεύουν μέσα σε ειδικές κοιλιό-
τες που έχουν στα βράγνια νερά για
την άναπνοή τους.

Γαξείδουον καποτε πολλές νύ-
γτες και όταν φάτσων πειά στη θά-
λασσα όλα τα γέλια, όλες της Ε-
σώπης, όλες της Αφρικής και όλες
της προς την πλευρά του Ατλαντι-
κού. Αμερικέες βουδίου και νοτίου,
στρέφουν απότομα το κεφάλι τους
μ' έναν αλάνθαστο αυτοματισμό και
ακούβει-α προς το μακρόν εκείνο
σημείο του απέραντου Ωκεανού, ό-
που δροσκονται οι Αλεούτιοι και
Βεσουδές νήσοι και με απόλυτη
αυτοπεποίθησι τραβούν κατ' ευθείαν
γραμμή προς τα εκεί.

Το υπερπόντιο αυτό ταξείδι δια-
ρκεί ήμερες, εβδομάδες ή μήνες άνα-
λόγως της απόστασεως του τόπου
απ' όπου ξεκίνησε κάθε κοπάδι. Το
καταπληκτικό όμως και το ανεξήγη-
το είναι ότι σαν να έχη ακριβή επί-
γνωσι της απόστασεως κάθε κοπάδι
ξεκινάει από τη λίμνη του ακριβώς
σε τέτοια εποχή ώστε να καταβούν
με τις πρώτες ήμερες της άνοιξεως
να έχη φάσει στον προσισμό του.

Το τί γίνεται ή μάλλον το τί πρό-
πει να γίνεται σ' εκείνα τα απόρσι-
τα βάθη του ωκεανού όπου δροσκον-
ται οι Βεσουδές και Αλεούτιοι νή-
σοι ξεπερνάει τα όρια ακουή και
της πειό άρρωστημένης φαντασίας.
Μαζεύονται όλα τα γέλια των ταιών
ήπειρων, διακατομύρα αμέτρητα
σ' ένα απέραντο διεθνές νυφοπάζα-
ρο, όπου το όνομα, η ευωγία και η
κραιπάλη ντροπιάζουν και ξετελί-
ζουν όλα μαζί τα γλέντια όλων των
εποχών. Εκεί γεννούν τ' αυγά τους
άπολαυδάντων τον έρωτα για πρώ-
τη φορά στη ζωή τους—άλλα, άλλοι-
μογο και για τελευταία—και από
κει και πέρα γαίνουν και δεν ξανα-
φαινοίται πειά ποθενά. Πέθαινουν:
Έτσι λέει η ανθρώπινη λογική.

Από τ' αυγά δεν βγαίνουν γέλια,
αλλά κάτι μικρά διασπιν σαν νυαλί
ψαράκια σε σήμα μακροστερνών φύλ-
λου, οι λεπτοκέφαλοι. Αυτά ζουν
κάποτους μήνες στο μέρος που γεν-
νήθηκαν, και όταν έλθι η πρώτη με-
τά τη γέννησι τους άνοιξι ξεκινούν
για κεί ακριβώς απ' όπου ξεκίνησαν
οι γονείς τους.

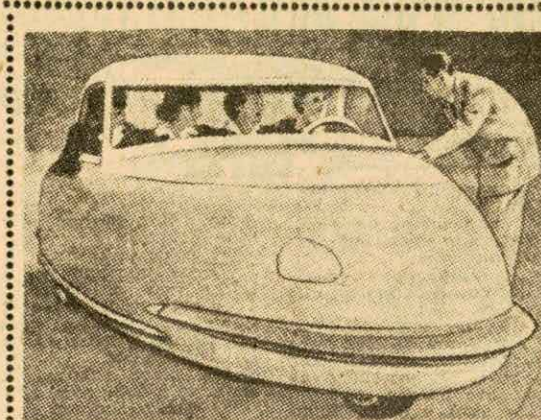
Το ταξείδι από της έπιστροφής
διαρκεί από ένα έως τρία χρόνια, ά-
ναλόγως της απόστασεως όπου δροί-
σκειται ή έκβολή του ποταμού που
θα οδηγήσθι στην περιοχή της πα-
τρικής λίμνης. Μέσα σ' αυτό το γο-
νικό διάστημα οι λεπτοκέφαλοι με-
γαλώνουν, τρεφόμενοι από δρόμο
τους με ψαράκια και μεταμορφώνον-
ται βαθμιαίως σε μικρά γέλια.

Φτάνοντας στις έκβολες άναβό-
νουν στα ποτάμια αντίθετα προς το
ρεύμα, κοπάδια πυκνά και άναρσιβ-
ητα, τόσο που υόλις έχουν βείσι να
κινηθούν και άρχίζουν πάλι το ίδιο
βάσανο, όταν δεν οδηγεί απ' ευθείας
στη λίμνη τους το ποτάμι. Ψαρά-
κια, βουνα, ρευατιές, λαγκάδια, ά-
κόμη και υδατοπτώσεις τα διασπίν-
νουν όπως οι γονείς τους, νύχτα πάλι
το με την ίδια ακούραστη επι-
μονή.

Από κεί πειά και πέρα τα γέ-
νια κυλούν ήσυχα. Η νέα γενιά με-
γαλώνει, σιγά-σιγά έγοντας για
τορφή όλων των ειδών τα μικρά υ-
δρόβια πλάσματα, καμιά φορά δε
και τα πτώματα ζώων που θα τύνη
να βρεθούν στη λίμνη, στη μεγάλη
δωδε ύπωση της ζωής στον έρωτα.
Έχει άπληστα υεράννητα. Ούτε
τον ξέρει, ούτε τον υποπτεύεται. Τα
άρσενικά ζουν γαριστα από τα θη-
λυκά και μόνον όταν περάσουν τα
δέκα και πλέον χρόνια της ζωής τους,
Ξυπνάει μέσα τους το παντοδύναμο
ένστικτο και τότε, αντί να πάνε δυο
βήματα πέρα κάτω να βρούν την έ-
τερόφυλη παρέα τους, ξεκινούν για
το καταπληκτικό υπερπόντιο ταξείδι
τους.

Τι να είπη κανείς νι' αυτό το πο-
λυσύνθετο και άλυτο πρόβλημα;
Μυστήριο ανεξισηστο.

Π. ΤΣΙΑΘΡΑΣ
τ. καθηγητής των φυσικών

ΤΡΙΤΡΟΧΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Η άμερικανική έτοιρία Νταϊνς έφτισε εσχάτως
το νέο αυτό τρίτροχο αυτοκίνητο, που είναι τόσο
εύσυχνο ώστε μπορούν να καθίσουν μέσα σ' αυ-
τό άνετως 4 άτομα, συμπεριλαμβανομένου και
του οδηγού. Τα περισσότερα εξαρτήματα του αυ-
τοκινήτου αυτού είναι κατασκευασμένα από αλου-
μίνιο και το κάνουν έτσι πολύ ελαφρό κι' εύκι-
νυτο. Έχει τετρακύλινδρο ισχυρό μηχανή που
του επιτρέπει ν' αναπτύσσει ταχύτητα 116 μιλίων
την ώρα. Η έτοιρία αυτή θα φτιάχνη πολύ σύντο-
μα 50 τέτοια αυτοκίνητα την ημέρα. Αργότερα η
παραγωγή της προβλέπεται να φτάση στα 1.000
ημερησίως.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ του άργύρου στην Αμερική

18.750.000 εκάδες το άμερικανικό άπδεμα

Η Αμερική δεν έχει μόνο τα μεγαλύτερα στον
κόσμο απόθεματα χρυσού. Το θησαυροφυλάκιο της
έχει επίσης συγκεντρώσει και όλα σχεδόν τα απόθε-
ματα άργυρου. Οι ειδικοί υπολογίζουν ότι τα απο-
θέματα αυτά ζυγίζουν 18.750.000 εκάδες!
Η συγκεντρώσι τόσο μεγάλης ποσότητας άργυ-
ρου, όφειλεται σε λόγους εσωτερικούς και εξωτε-
ρικούς. Το 1934, για να ενισχυθή ή άμερικανική πα-
ραγωγή άργυρου έγινε ένας νόμος που όριζε ότι το
25% του μεταλλικού απόθεματος της Αμερικής θα
έπρεπε να είναι σε άργυρο. Ταυτοχρόνως όρισθηκαν
μεγάλες τιμές, στις οποίες το κράτος άρχισε να ά-
γοράζει τον άργυρο, που έλθνετο από τα άμερικανι-
κά ορυχεία.

Η συσσωρευσι όμως αυτή του άργυρου δεν πε-
ρισσόθηκε ως εδώ. Οι ενδιαφερόμενοι για τον ά-
ργυρο οικονομικοί κύκλοι, με την υποστήριξη και ώρι-
σμένων γερουστάτων ποσεργουμένων από Πολιτείες
στις οποίες υπήρχαν ορυχεία άργυρου υποστήριξαν
ότι η Αμερική θα έπρεπε να επείυθη και στη διε-
θνή αγορά. Να αγοράσθι δηλαδή άργυρος και από
άλλες χώρες, αφ' ενός μεν για να συγκρατηθούν οι
διεθνείς τιμές του άργυρου, αφ' έτερου δε για να
αυξηθή ή διεθνή αγοραστική ικανότης πράγμα
που θα διευκόλυνε, όπως έλεγαν, την αύξησι των
άμερικανικών εξαγωγών και συνεπώς την άμερικανι-
κή παραγωγή. Όταν δηλ., έλεγαν αγοράσθι ή Α-
μερική άργυρο και δίνε διολάρια, ο ξένος κάσος
με τα διολάρια αυτά θα αγοράσθι άμερικανικά
προϊόντα, κι' έτσι θα έμνηυθή ή παραγωγή της Α-
μερικής. Οι απόψεις αυτές έγιναν δεκτές και η Α-
μερική άρχισε να αγοράζει άργυρο και από τη διε-
θνή αγορά. Το γεγονός αυτό τα εκμεταλλεύθηκαν ό-
μως ιδιαίτερος ή Γερμανία και ή Ιαπωνία. Υπο-
κρέωσαν τους πολίτες των να παραδόνουν στο κρά-
τος όλα τα άγρυρα νομίσματα, όλα τα άσημικά
τους και κάθε κειμήλιο. Όλ' αυτά τα έλωσαν, τα
πούλησαν στην Αμερική και οίκονόμισαν χρήματα
για τον πόλεμο.

Το κακό είναι ότι έφτασαν ισχύει ο νόμος που ό-
ριζει ότι το 25% του μεταλλικού απόθεματος πρέ-
πει να είναι σε άργυρο, κι' όσα άφάνη, το είς χρυ-
σόν απόθεμα, τόσο είναι υπερχρεωμένη και σήμερα
άκρη ή Αμερική να αγοράσθι άργυρο.

Έτσι, είναι φανερό, ότι το είς άργυρον απόθεμα
θα αύξησθι συνεχώς και οι Αμερικανοί άρχίζουν τώ-
ρα να παραπονούνται νι' αυτό. Τα βάσανα ιδιαίτερα
με τους οικονομικούς και πολιτικούς εκείνους κύ-
κλους που ενδιαφέρονται για τον άργυρο. Φτάνουν
υαλίστα να λένε ότι είναι σκανδαλό, το ν' αναγκά-
ζεται το κράτος ν' αγοράσθι ένα μέταλλο, που από
βιομηχανικής άποψέως έχει πολύ μικρότερη αξία
από το νικέλ ή τον υποπυρίτιο.

Ένα βασιλικό ειδύλλιο

— Δεσποινίς Λουίζα — Άγγελική!

— Η νύφη υπέρβροχη μπλέκει βιαστικά μέσα στο δωμάτιο της νύφας.

— Τι συμβαίνει! Ίωσηφ; — Ρώπως η δεσποινίς ντε Λαφοντιέ.

— Ένας απεσταλμένος της βασιλίσσης έφτασε στον πυργό και η υπέρβα σάς σας θέλει να κατεβείτε άμεσα στο σαλόνι.

Μέσα στο σαλόνι, ένας ευπατριδής, στεκόταν πλάι στην κόμμοσα ντε Λαφοντιέ.

— Μία ευχάριστη είδηση για σένα, αγαπητό μου παιδί, είπεν η μητέρα της στη νέα. Ο κύριος υποκόμης ντε λα Σαεράλ ήρθε για να σε οδηγήσει στην αυλή.

Τοίμασε άμεσα τα ρούχα σου... Η βασιλίσσα απαντώντας στην παράκληση μου δέχθηκε να σε προσλάβει μεσού των δεσποινίδων επί των τιμών.

Επειτα από μερικές ώρες ένα άμαξι μετέφερε τον υποκόμη ντε λα Σαεράλ και τη Λουίζα — Άγγελική ντε Λαφοντιέ στο Παρίσι.

Συνθησυχάζοντας στην απλή και ήρεμη ζωή του παλιού φεουδαρχικού πυργού, όπου είχε ζήσει ως τότε η νέα τα εύρισκε όλα καινούργια και όμορφα μέσα στο απέραντο Λούβρο. Τό μόνο που την κούραζε ήσαν τα μαθήματα που της δίδινε η κόμμοσα ντε Λουζίνι για να μάθει να υποκλίνεται όπως απαιτούσε η αυστηρή έθιμοτυπία της αυλής.

Μία μέρα που έπειρε τον συνθησυχασμένο μαθητή της, η πόρτα του δωματίου άνοιξε ξαφνικά και η βασιλίσσα μπλέκε μέσα με το άρνο και λικνιστικό βάδισμά της. Πλάι της προχωρούσε ένας άνδρας με χώρο πρόσωπο και μάτια που εξέφραζαν μια θαυμάσια μελαγχολία.

Η Λουίζα — Άγγελική άναγνώρισε άμεσα τον βασιλικό Λουδοβίκο 13ο. Η συγκίνησή της ήταν τόσο μεγάλη, που λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω.

Η κόμμοσα έδραζε από το κακό της. — Άλλα στο χώρο πρόσωπο του βασιλέως έλαμψε ένα χαμόγελο.

— Ποία είναι αυτή η χαριτωμένη μικρούλα; ρώπως τη βασιλίσσα.

— Η δεσποινίς Λουίζα — Άγγελική ντε Λαφοντιέ, κόρη της κόμμοσας ντε Λαφοντιέ. Μπρος, απάντησε η Άννα η Αυστριακή. Από δύο βδομάδες άνηκε στην οικογένειά σου.

Ο Λουδοβίκος 13ος απήρριξε για μερικές στιγμές το μάτι του πάνω στο όμορφο πρόσωπο της Λουίζας — Άγγελικής κι έπειτα βγήκε από το δωμάτιο συνοδευόμενος από τη βασιλίσσα.

Από την ημέρα εκείνη ο Λουδοβίκος 13ος άρχισε να επισκέπτεται συχνά τη βασιλίσσα στα διαμερίσματά της. Και το πρόσωπό του φωτιζόταν από χαρά κάθε φορά που συναντούσε εκεί τη Μαρία — Άγγελική.

Πέρασαν μερικές βδομάδες. Κατά τα μέτρα του καλού καιριού, η αυλή έγκραταστά-

θηκε στο ανάκτορο του άγιου Γερμανού.

Η έθιμοτυπία ήταν εκεί λιγότερο αυστηρή και, μία μέρα, που ο Λουδοβίκος 13ος περπατούσε μόνος του μέσα στο μεγάλο πάρκο, συνάντησε ξαφνικά τη Λουίζα — Άγγελική.

Δεν είχαν μιλήσει ποτέ ως τότε ο ένας στον άλλον.

Ο σκυθρωπός και αμίλητος μονάρχης βρήκε ξαφνικά μία περιέργη ευχλωττία. Κι άρχισε να μιλάει στη νέα για τα βάρη που του δίνε η έξοχός της, για την ταπεινότητα γάμο του με την Άννα την Αυστριακή, για την πλεονεξία των ευγενών και τις καταχρήσεις των υπουργών του.

Μόνο το συμφέρον άδηνει όλους αυτούς τους ανθρώπους που σκύβουν με τόση δουλοκίνητη υποταγή μου, κατέληξε. Κανένας δεν μ' αγαστεί... κανείς...

Εκείνη τη στιγμή, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της νέας.

Ο Λουδοβίκος 13ος ταραχθηκε.

— Λουίζα, είπεν, δεν θέλω να σε δώσω. Σεις δεν μοιάζετε σαν τους άλλους.

— Δεν κλαίω γι' αυτό, μεγαλειότατε απάντησε η νέα. Κλαίω γιατί δεν μπορώ να σε προσφέρω τίποτα άλλο εκτός από τη φιλικία μου. Κι όμως θα ήθελα να σε προσφέρω την καρδιά και τη ζωή μου...

Τα μάτια του Λουδοβίκου 13ου έλαμψαν.

— Δεν μου φτάνει η φιλικία σου Λουίζα, είπεν με θερμή φωνή. 'Εκείνο που θέλω είναι η άγάπη σου. Γιατί σάς αγαπώ... Τό ξέρετε από καιρό, δεν είναι αλήθεια;... Και σεις μ' αγαπάτε επίσης...

Από κείνη την ημέρα, ο Λουδοβίκος 13ος μηχανευόταν χίλια δυνάμεις να συναντήσει τη συγκίνητη για να κατορθώσει να συναντήσει κρυφά με τη Λουίζα — Άγγελική.

Οι συναντήσεις τους ήταν σύντομες αλλά γέμιζαν και τους δυο από ευτυχία.

Άλλα μέσα στο ανάκτορο υπήρχε κάποιος, που παρακολουθούσε και ήξερε τα πάντα: ο τρομερός καρδινάλιος Ρισιέλι.

Ένα βράδυ, η Λουίζα — Άγγελική άκουσε ένα έλαφο χτύπημα στην πόρτα του δωματίου της. Έτρεξε άμεσα να ανοίξει κι είδε τότε έκπληκτη μπροστά της το Ρισιέλι με το πορφυρό ράσο του καρδινάλιου και το ομοιόχρωμο μικρό σκουφάκι στο κεφάλι.

— Συχωρέστε με, είπεν ο πρωθυπουργός του Λουδοβίκου 13ου, γιατί έρχομαι να ταραξώ τους στοχασμούς σας...

Η Λουίζα — Άγγελική ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Κι έπρεσε σ' ένα κάθισμα' αφού έδειξε ένα άλλο απέναντί της στον καρδινάλιο.

Άλλα εκείνος στάθηκε όρθιος και πήγε κοντά της, πάνω από το κεφάλι της σκεδόν.

— Τό συμφέρον του βασιλέως και της Γαλλίας μ' έφερε εδώ, είπεν. Ηρθα δεσποινίς, για να σε κά-

λώ γνωστά τα σχέδια του βασιλέως... Ο Λουδοβίκος 13ος σκέπτεται να διώξει την Άννα την Αυστριακή και αφού επιτύχει τη διάλυση του γάμου του από τον πάπα να σε παντρευθώ.

Μία έκφραση καταπληξίας και τρόμου είχε ζωγραφισθεί στο πρόσωπο της νέας.

Ο καρδινάλιος έπληρελή, θηκε από την ταραχή της και συνέχισε:

— Σέβομαι τό αισθημά σας, δεσποινίς. Σέρω, άλλωστε, τόσο μεγάλο και άγνωστο είνε... Άλλ' είμαι βέβαιος ότι δεν θέλετε την καταστροφή του ανθρώπου που αγαπάει και της πατρίδας σας... Γιατί ο γάμος αυτός θα είναι η καταστροφή του βασιλέως και της Γαλλίας...

Οι έκθροί μας περιτοιχίζουν από παντού και στο εσωτερικό οι μεγάλοι ευγενείς περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να ξενασηκώσουν το κεφάλι και να διακηρύξουν την ανεξαρτησία τους...

Ο καρδινάλιος εξακολούθησε να μιλάει για πολλή ώρα ακόμη ενώ η Λουίζα — Άγγελική έκλαιγε με λυγμούς.

Στό τέλος, ο Ρισιέλι είπεν με επίσημο τόνο:

— Δεσποινίς, η τύχη του βασιλέως και της Γαλλίας βρίσκεται στα χέρια σας! — Και τί πρέπει να κάνω; ρώπως η Λουίζα — Άγγελική ανάμεσα στους λυγμούς της.

— 'Εκείνο που θα σε σώσει, απαντούσε η συνειδησίς σας, απάντησε ο καρδινάλιος.

Βγήκε έπειτα άργά από το δωμάτιο αφήνοντας τη Λουίζα — Άγγελική στους θλιβερούς στοχασμούς της.

Την άλλη μέρα, η δεσποινίς ντε Λαφοντιέ παρουσιάσθηκε στη βασιλίσσα και της ζήτησε την άδεια να φύγει από την υπηρεσία της.

— Αποφάσισα ν' άφιερωθώ στο θεό, είπεν. Η νουμένη της μονής του 'Ωερ είναι όμοια μου και είμαι βέβαιη ότι θα με δεχθεί με καλή σύνψη...

Η Άννα η Αυστριακή που άναγνώριζε τα πάντα άπο την Ρισιέλι δεν άπορέσε να κρύψει τη συγκίνησή της. Και άπαράχοντας τη νέα στην άγκαλιά της, την φίλησε στο μέτωπο.

Είραστε μία μεγάλη καρδιά, Λουίζα — Άγγελική! είπεν. Ο θεός σε καθοδηγήσει τα βήματά σας!

Τό ίδιο βράδυ, ένα κλειστό αμάξι έφαινε από το Λούβρο. Μία Άννα από τους ιδιαίτερους υψωτοφύλακες της βασιλίσσης κάλυψε ολόγουρα.

Τό αμάξι σταμάτησε κατά τα μεσάνυχτα μπροστά στο μοναστήρι του 'Ωερ. Μία λεπτή γυναικεία σιλουέτα κατέβηκε τότε από αυτό και χάθηκε πίσω από τη βαρεία πύλη.

Μέσα στο απέραντο Λούβρο κλεισμένος στο δωμάτιό του, ένας άνθρωπος έκλαιγε με λυγμούς. Και για τρεις μέρες ο βασιλιάς Λουδοβίκος 13ος δεν έβαλε κοιμιά τροφή στο στόμα του, ούτε έπικοινωνησε με κανένα.

Η μεγάλη άγάπη που είχαν σιδηρή μέσα στην καταδικασμένη. Και δεν του έμενε τώρα τίποτα παρά να ζή με τις άναυγές των ευτυχισμένων στιγμών που είχε περάσει κοντά στη Λουίζα — Άγγελική...

ΖΑΚ ΝΤΕ ΚΑΣΑΝ

Νέα προϊόντα ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΛΟ

Η πολλαπλή χρησιμοποίησις των

Οι πλαστικές ουσίες είναι σφαιραγμένες από άτελείωτη ποικιλία υλικών, άπο την πίσσα ως... τα περιττώματα άοισμένων τοοπικών έντομων! Πάντως όμως, τα περισσότερα άπ' τα προϊόντα αυτά περιέχουν έυλο, υπό μία ή άλλη μορφή. Τό τηλεφώνό σας, ο στυλογράφος σας, τό βολάν του αυτοκινήτου σας, κλπ., άποτελούνται κατά 50% από έυλο, άκαταμεινένο μ' ένα είδος οπτηνής.

Η άνάμειξη αυτή γίνεται κυρίως, γιατί η οπτηνή στοιγίζει άκρίβη. Η προσθήκη λοιπόν του έυλου έλαττώνει τό κόστος του προϊόντος.

Οι πιο συνήθεις πλαστικές ουσίες είναι του τύπου του 'Βακελίτου'. Τό έυλο που περιέχουν, έχει τη μορφή λεπτοτάτης κόκνης. 'Επομένως, έφ' όσον έχουν καταστροφή οι ίνες του, δεν έχει καμιά συνήνη. Γι' αυτό, σπάζουν εύκολα οι πλαστικές ουσίες τέτοιου είδους.

Μία άλλη λύσις είναι να μεταβληθώ τό έυλο σε γαστί. ούτως ώστε να διατηρηθούν οι ίνες του, και κατόπιν τό γαστί αυτό να έμπετισθώ με την κατάλληλη οπτηνή. Ένας άσχυρος άλλωστε τέτοιου γαστίου — όσα γαστίζονται για να σφραγισθώ τό απαιτούμενο πάχος — ψήνονται και συμπιέζονται δυνατά μέσα σ' ένα καλούπι. Και τό άντικείμενο είναι έτοιμο.

Μ' αυτή τη μέθοδο κατασκευάζεται μία νέα πλαστική ουσία, που μπορεί ν' άντικαταστήσει περίσπια τό άλουμίνιο. Έχει διπλή άντοχή άπ' αυτό και τό μισό βάρος. Είναι πολύ στερεώτερο άπ' τό κοντραπλακέ και πιο εύπλαστο. Χρησιμοποιείται ήδη για διάφορα τυπώματα άεροπλάνων κι' άντέχει στη φωτιά στην ύγρασία και στα έντονα.

Μεγάλο μέλλον παρουσιάζει επίσης ένα συστατικό του έυλου, η 'κλινίνη', που άποτελεί τό 20—30% του βάρους του. Η κλινίνη ένώνει μεταξύ τους τις ίνες της κυτταρίνης και δίνει στο έυλο τό στερεώτά του. Μπορεί δηλαδή να συγκολληθώ με τό τσιμέντο, που 'δένει' τις σιδερένιες ράβδους του υπέρτον άρμυ.

Έτσι, σύστημα οπτηνώδης, Γι' αυτό οι τεχνικοί σκέφθηκαν να τη στεγανώσουν ως οπτηνή για την κατασκευή πλαστικών ουσιών. Η Βιοηγηνική όμως, ούτ' βρίσκει άκόμη στην άσχη, της.

Οι πλαστικές ουσίες από κλινίνη έχουν ένα άσπυρο σκούρο γέωμα και ύστερα σέ στερεώτητα και άντοχή στην ύγρασία.

Έξ άλλων, άπ' την κατευνασία της κλινίνης, προάγονται διάφορες υφισιές υφικτικές ουσίες, όπως π. γ. η συνθετική βανιλίνη. Στη Γερμανία και στη Σουηδία την έπουν του πολέμου. Έφτιασαν σαπούνι άπ' τη κλινίνη, που ύπήνε στα 'άπόνερα' των ένοστασίων κυτταρίνης.

Έπίσης η κλινίνη χρησιμοποιείται μ' έπιτυχία για τη δέψη των δρυάτων. Στη Βιοηγηνική καλλυντικών, άποτελεί συστατικό διάφορων λοσιόν και τονιστικών των υαλλιών. Περιέχεται άκόμη σε διάφορα μικροδισκία φάρμακα και σε μινύματα πυσοδερμικά.

Ένα βασικό υλικό της Βιοηγηνικής έτοιμωσιν σπιτιών είναι μινύα κλινίνης και τσιμέντου. Η κλινίνη φαίνεται ότι θάγη μεγάλο μέλλον ως λίπασμα, γιατί άποτελεί φυσικό συστατικό του 'φωτικού γώματος' του έδάφους.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Τέλος, με μία κατάλληλη υφική κατευνασία της κλινίνης, προάγεται ένα πηχτό και κίτρινο υπό, που, όταν άποσταγθώ, δίνει διάφορες υφισιές ουσίες, προπαιών δέν βενζίνη και άουκτέλαιο. Η μέθοδος όμως αυτή δεν έχει πάσει άκόμη πρακτική Βιοηγηνική υιοσφή.

Η ΘΕΛΕΣ της Γυναίκας

Κουθεντούδες

Μία άναγνώστριά μου μου έμπιστεύεται τη 'φιλική' ιστορία της. Είναι μία άτυχη ύπαρξις έγκοταλειμένη από τους γονείς της. Μία οικογένεια την μαζεψε σκεδόν από τους δρόμους, της έδωσε προστασία, την μεγάλωσε την άνορθω. Αισθάνεται μεγάλη ευγνωμοσύνη για τους θεούς αυτούς γονείς που άνηκαν τό τό καλοί μαζί της, μ' ά τό χρόνια περνάνε. Η κοπελίτσα μεγάλωσε και σιγά-σιγά άρχισε κι' αυτή να νοιώθω κάτι μέσα της που της λέει πως η ζωή δεν είναι μονάχα καθήκον, ευγνωμοσύνη, έγκοταλειμένη. Αισθάνεται πως όρείζει τό πάν στους ανθρώπους που τη βοήθησαν να ζήσει, μ' ά ζήτανε συγκρόνως μέσα της τόσα άλλα συναισθήματα. Πρέπει άρα να τό πνίξη και να μείνει για πάντα κορμωμένη πλάι στους ευεργέτες της;

Οχι, καλή μου φίλη, δεν θά γίνει αυτό. Κάθε άνθρωπος έχει ώριμα δικαιώματα στη ζωή και τό δικαιώματό του αυτό έχει χρέος ο καθένας να τό σέβεται. Άν ευεργετήσαμε έναν άνθρωπο δεν πρέπει να χυμώ την άπαιτή ο άνθρωπος αυτός νάνε αιώνια οκλαδωμένος σ' έμάς γιατί τότε η ευεργεσία που έκάναμε καταντά για τον άλλον τυραννία. Κι' αν ζήταμε άπ' αυτόν που ευεργετήσαμε νάνε διά βίου υποχρεωμένος σ' έμάς και να έγκυκαλείψη τα πάντα για χάρι μας δεν πρέπει ο ευεργετηθείς να ύποταχθώ και να θυσιάζω κάθε του εύτυχία.

Συγκεκριμένως φρονώ ότι έκάνατε άρκετά για τους ευεργέτες σας και μπορείτε να φροντίσετε τώρα και για τον εαυτό σας. Έχετε κάθε δικαίωμα να παντρευθήτε και να εύτυχησετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Έκείνο που μπορούμε να σμειώσουμε ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της χειμωνιάτικης μόδας έφάτος είναι μία τάσις συγκεντρώσεως υφάσματος στο πίσω μέρος της φούστας με τη βοήθεια ('πανών') πλαιοι σούρας γκοντί, λόςας κτλ. Και καθώς ο μπουστιας είναι έφαριστός, τό φάρδος αυτό της φούστας πίσω άποτελεί μία χαριτωμένη αντίσει.

Έπειτα έχομε τα χρώματα που έννοιε η φαινή μόδα. Σέρτε ποία είναι: 'Ιδως τα φυσικά χρώματα, δηλαδή τό χρώμα της έλάας, σας, τό χρώμα του βουνού, τό δάσους, της νύχ, τ' ουρανού. Πάντως για όσους προτιμούν νά έοδεφούν σπιδούμε να πούμε ότι η κάπα είναι κάτι έντελως ξεχωριστό που υπαίχει και βγαίνει με τη μεγαλύτερη εύκολία. Σ' αυτό βοηθούν μερικά κομμάτια τοποθετημένα κατάλληλα. Έτσι τό επανωφόρι φοριέται χωρίς την κάπα του όταν δεν κάνει κούρα και είναι ένδυμα σούτοτελές.

Γιά τό είδος αυτό του επανωφορίου κάπας τό μάλλον ένδεδειγμένο ύφανμα είναι τό σκυταέζικο. Τό σκυταέζικο του είναι, ριχτό, με μεγάλες τσέπες και κομψόμα εύθυγρμμο.

Τό κομψόμα της κάπας κού-

περιών φορεμάτων. Η άνάμειξη υφασμάτων και χρωμάτων που λαμβάνει βοηθού πολύ σ' αυτό. Έτσι κοροσέ στον μπουστό, ένα νωμίτη, ένα βολάν στη φούστα, ένα πανώ, ένα είδος ποδιάς και νά τό περιονό σας φόρεμα άγνώριστο.

Συνθησίζονται επίσης τα 'τζάμπερ' από λαϊνάς πολύ έφαριστά, φοριούνται δε και ως βραδύνό ντύσιμο. φτάνει νά τα κρατήσουμε με πάντες. Τα βραδύνια αυτά ('τζάμπερ') είναι μαύρα και φοριούνται με κομψοτέρες φούστες.

Και μία παλιά νόνα που είχατε για πέταμα νομίζετε πως είναι άχρηστη; Κάθε άλλο. Σοδεύοντας έλάχιστα σε ένα γυνά να θά το πητε να ένώνω τό πιο γερά μέρη και να σας κάμω ένα ωορφο γιακά νά τό ταγεράκι σας ή τό επανωφόρι σας. Έτσι αυτό θά τό κάμω να φαίνεται πλούσια και μοντέρνα.

Και για νά μή νομίζετε ότι σας λέμε λόγια, νά τό σκυταέζικο μας ύπ' άριθ. 1. Δείχνει ένα φόρεμα που ένι- νει από ένα περιονό. Άνοίγοντας τις ραφές της φούστας και προσθέτοντας ένα-δυο πινύ έμ- πρως και πίσω, από άλλο ύφανμα, δίνουμε πλάτος στη φούστα και την κάνουμε μονόπτη, για νά της προσθέσουμε δε ύακρος τοποθετούμε ένα 'μπιαί'.

Γιά την άνάμειξη των υφασμάτων έχετε ύπ' όψη ότι η μόδα τοποθετεί μαζί μάλλινο και βελούδο, μάλλινο και μεταξωτό μεταξωτό και βελούδο. Π. χ. τό σκυταέζικο ύπ' άριθ. 2 είναι κι' αυτό περιονό φόρεμα μάλλινο μεταποινέμε με ένα μεγάλο κοροσέ από βελούδο και ένα πλατύ ουρλέ στη φούστα που προσθέτει μακρός. Έτσι φαίνεται μοντέρνο.

Η γραμμή τού πανωφοριού

Τό σπορτίφ επανωφόρι μας παρουσιάζεται έφάτος υπό νύαν όλως μορφήν: τό επανωφόρι-κάπα.

Μολονότι όμως άποτελεί την τελευταία λέξη της μόδας δύσκολα θά φορεθώ στην Άθήνα, γιατί φαίνεται καθαρά υπερβολική ιδιορρυθμία και συγκρόνωσις εις άρκετά άπανηρό. Πάντως για όσους προτιμούν νά έοδεφούν σπιδούμε να πούμε ότι η κάπα είναι κάτι έντελως ξεχωριστό που υπαίχει και βγαίνει με τη μεγαλύτερη εύκολία. Σ' αυτό βοηθούν μερικά κομμάτια τοποθετημένα κατάλληλα. Έτσι τό επανωφόρι φοριέται χωρίς την κάπα του όταν δεν κάνει κούρα και είναι ένδυμα σούτοτελές.

Γιά τό είδος αυτό του επανωφορίου κάπας τό μάλλον ένδεδειγμένο ύφανμα είναι τό σκυταέζικο. Τό σκυταέζικο του είναι, ριχτό, με μεγάλες τσέπες και κομψόμα εύθυγρμμο.

δονται κάτω άπό τό νισκά και τό μακρός της είναι μέτριο. Στην πλάτη φτάνει λίγο κάτω από τη μέση και έμπρός είναι πιο κοντή. Δεν σπασα- ρώνει έμπρός αλλά τούναντιόν, μένει άνοιχτή κι' άπ' τό δ'ό μέρη του κομψομάτος του επανωφοριού.

Τό επανωφόρι κάπα είναι ένδεδειγμένο για λεπτές και φηλές κυρίες. Λέγεται δε ότι οι Παριζιάνες θά τό φορέσουν και την άνοιξη κομψόμένο άπό λεπτό λαϊνάς.

Τό νέο χτένισμα που λέγεται 'φραντζα-πένι', γιατί μοιάζει σάν χαι- τη μικρού άλόγου.

Τό σεμίζε φορέμα δεν είναι κα- έως νομίζετε φόρεμα αποκλειστικώς κλοκαρινά. Φοριούνται και τόν χειμώνες, με τη διαφορά πως διαλέγουμε για τόν κατασκευή τους λαϊνάς λεπτότητα. Τα περισσότερα γίνονται πλαιοι ίαία ή άν φόρη και παρόμοιες πιέτες συνεχίζονται και στο κοροσέ.

Συνθησίζονται επίσης οι κομψότητες που δίνουν μεγάλη κομψότητα στο σύνολο του φορέματος. Τό άνοιγμα του λαιμού τό συμπληρώνει ένα γιακάκι — άποσάπτο για τό είδος αυτό του φορέματος—ένω τα μανίκια γίνονται δι- πάντα βέβαια, ('τρούα κάρ').

Τα χειμωνιάτικα είναι ριχτά πλατιά ή στενά έφαριστά, σε στυλ ρεθιγκότας. Για ύφανμα προτιμούνται χοντρά ντρά μονόχρωμα ή σκυταέζικα λαϊνάς.

Οι φουστίτσες γίνονται ως επί τό πλείστον κλός ή με λόςες πολλές για να φαρδύνουν πάλυ προς τα κάτω οι δε χιτώνες είναι δερματινές ή άπό ύφανμα και πολύ στενές.

Τα παλτοδράκια είναι ριχτά πλατιά ή στενά έφαριστά, σε στυλ ρεθιγκότας. Για ύφανμα προτιμούνται χοντρά ντρά μονόχρωμα ή σκυταέζικα λαϊνάς.

Η άλλυλογραφία του

Άποφοίτον Γυμνασίου Α. Γ. Δ.: Παράξενο μου φαίνεται τό παράπονο τσε. Άλλες παραπονούνται που έν έχουν σγουρά μαλλιά. Δεν ύπαρκει τρόπος νά τα λιώσει, αλλά αν ζήτε σε πόλη που ύπάρχουν καλά κομμωτήρια, πηγαίνετε κάθε τόσο να κάνετε ('μιν αν πλι') κι' έτσι θά στρώσουν καμιά και θά γίνη η έπιθυμία σας.

Άνυπόμονη Λίντα: Για τόν άποτριχώσιν άπευθυνθήτε στο γιατρό του 'Θησαυρού' κ. Λαζάρ.

Κλαίρη: Χαίρω που σας ώφελει η μανίτα της υπύρας. Όσο για τα μαλλιά σας βέβαια γιάττε, αλλά τό κέκο δι- ορθώνεται. Πρώτα θ' άφορίζε την φαλλάδα καινοτάς τις άκρες των μαλλιών και ύστερα θά τριέτε τις ρίζες των μαλλιών με λίγο ρετινόλ: 50 άο- στο τό οποίο άρωματίζεται με λίγη 'εσάνς'. Σε 2-3 μέρες λούζεστε και πάλι ξανακάνετε τό ίδιο με 15 μέρες, τό ίδιο νά κάνη και η επόμενη. Αυτό που μου ζήτατε δεν τό βρήκα, δυστυχώς.

Μαρίαν Ρόζαν: Πως νά σας εύχαριστήσω για τό τόσο καλά λόγια σας. Είναι τόσο μικρό πράγμα αυτό που κάνω για σας. Για τό χέριο σας κά- θε χειμώνα νά πηρνέτε μου- νοχλόαδο, νά προσπαθήτε νά τό έχετε πάντοτε ζεστό και νά χρησιμοποιήτε κα' ε βράδυ άπό τη σκευασία. Γλυκερίνη 10 γρμ. βροζμένο νερό 5 γρμ. λεμόνι 5 γρμ. καλώνια 5 γρμ. Για τό υπιπικίο νά κάνετε ένα άμυδαλόνιο στο πρόσωπο και τότε πιεζόμενα άφαιρούνται εύκολα. Υστερα βάζετε λίγο σπινό καμφοράς σε κά- θε στιγμήτάκι. Έπειτα μπορείτε νά χρησιμοποιήτε όποια κρέμα τριπάζει στην έπιδερμίδα σας. Για τό μαλλιά λούζομα συχνά και νά τό τριέτε κάθε βράδυ στις ρίζες με αυτό το μίγμα: Teinture de quinquina 15 gr. Teinture de cannelle 10 gr. Baume de Fioraventi 25 gr. Rhum 100 gr.

Εσάνς — γαντήλια — σάλια

Ένα άπ' αυτά τα τρία ή μάλλον και τα τρία είναι έφαριστά που δεν πρέπει νά λει- πουν από τη γυναικεία κνί- νταρούπα. Βάλετε με μεγά- λη ποικιλία απ. αυτά, φοριούν- ται όλες τις ώρες της ημέρας και τις νύχτας, με τη διαφορά ότι θά διαλέξαμε τό είδος που θά φορέσουμε ανάλογως της ώρας. Τα πρώτα φορούμε λεπ- τές μάλλινες έκοσά ή σκέ-

Τό νέο χτένισμα που λέγεται 'φραντζα-πένι', γιατί μοιάζει σάν χαι- τη μικρού άλόγου.

Τό σεμίζε φορέμα δεν είναι κα- έως νομίζετε φόρεμα αποκλειστικώς κλοκαρινά. Φοριούνται και τόν χειμώνες, με τη διαφορά πως διαλέγουμε για τόν κατασκευή τους λαϊνάς λεπτότητα. Τα περισσότερα γίνονται πλαιοι ίαία ή άν φόρη και παρόμοιες πιέτες συνεχίζονται και στο κοροσέ.

Συνθησίζονται επίσης οι κομψότητες που δίνουν μεγάλη κομψότητα στο σύνολο του φορέματος. Τό άνοιγμα του λαιμού τό συμπληρώνει ένα γιακάκι — άποσάπτο για τό είδος αυτό του

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ του μέλλοντος

Θα πλεύση σε πελάγη ευδαιμονίας

— Ποιό θα είναι το μέλλον της ανθρωπότητας; Εκφυλισμός και καταστροφή, συντέλεια των αιώνων ή νέα πρόοδος και πολιτισμός ανωτέρος, που λίγα χρόνια μόνο πριν ήταν αδύνατον να τον φαντασθούμε.

Το ερώτημα αυτό έθεσε, ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο Μπρούς Μπλίδεν, σε πολλούς κορυφαίους επιστήμονες, βοοεινόμενους με το Νομπελ, καθηγητές Πανεπιστημίων, διευθυντές Ινστιτούτων και άλλους. Όλοι οι επιστήμονες, λέγει ο Μπλίδεν, απάντησαν με μεγάλη αισιοδοσία.

— Όχι, του είπαν. Η ανθρωπότητα δεν πρόκειται να γνωρίσει νέον μεσσιανισμό. Αντιθέτως, θα γνωρίσει μία πρωτοφανή άνησι πολιτισμού. Και ιδού γιατί:

Εν πρώτοις τα απόθεμα πρώτων υλών δεν πρόκειται να εξαντληθούν, όπως πολλοί απλοϊκοί φοβούνται. Μπορεί π. χ. τα σημεινά απόθεμα των Ηνωμ. Πολιτειών σε πετρέλαιο, να φαίνεται ότι μόλις φτάνουν για 30 χρόνια, αλλά στον κόσμο υπάρχουν στρώματα σε πετρέλαιο, που έστω κι αν η εκμετάλλευσή τους στοιχείσει περισσότερα, αρκούν για 3.000 χρόνια ακόμη. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τον γαιάνθρακα, που τα υπάρχοντα σ' όλη τη γη απόθεμα, υπολογίζεται ότι αρκούν για 2.000 χρόνια.

Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι πολλές από τις πρώτες ύλες, είναι δυνατόν σήμερα να παραχθούν γνησίως. Στα εργαστήρια του Τεχνολογικού Ινστιτούτου του Κάρνετζ από τον καιρό ακόμη του πολέμου, ο δρ Ένριτ Μπέολ, κάνει αληθινά θαύματα με τα συνθετικά παρασκευάσματα του. Η παραγωγή συνθετικής βενζίνης, είναι σήμερα απλό παιγνίδι και γίνεται εύκολα από δημητριακά, φύλλα και θαλάσσια φυτά.

Αλλά και στη νοση της βενζίνης εφαρμόζονται νέες μέθοδοι, που αυξάνουν πολύ τη δύναμή της. Δεν πρόκειται λοιπόν η ανθρωπότητα να στερηθεί από καύσιμα. Μήπως όμως είναι ανεπαρκές το έδαφος της γης, για να τροφοδοτήσει τον πληθυσμό της;

«Όχι, απαντούν πάλι οι επιστήμονες που ερωτήθηκαν από τον Μπλίδεν. Μόνο 12% από τις δεκτικές καλλιεργείες γαιες του κόσμου, καλλιεργούνται σήμερα. Αλλά κι αυτά τα 12%, αν καλλιεργηθούν με νέα επιτηρημένα μέσα, υδρά και χωρίς να προστεθεί ούτε ένα καινούριο στοιχείο στην καλλιέργεια, αρκούν για να θρέψουν διπλάσιο από τον σημερινό πληθυσμό της γης».

Προσθέστε τώρα τις τεχνικές τροφοδότης για να αντιληφθείτε περί τίνος πρόκειται. Στη Γεωμανία κατά τη διάρκεια του πολέμου έφασαν να παράγουν ζάχαρη από έδαφος και φανόσιμα λίπη από κόκορα! Το σύνγρονο εξ άλλου θαύμα των συνθετικών βιταμινών, έρχεται να πο-

Κοιτική - Ραπτική

Β. ΝΙΚΟΛΕΑ

Αγίου Μάρκου 18 - Τηλ. 32.620

Τα μόνον Έργαστήριον το οποίον λειτουργεί από 16ετίας με θετικά αποτελέσματα χάρις της μθοδής της κ. Β. ΝΙΚΟΛΕΑ δπλωματούχου της μεγαλύτερης Σχολής των Πασιών ΡΙΓΙΕΡ, ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.

λαπλάσιση τη ζωτικότητα και ενεργητικότητα του ανθρώπου. Σε σημείο, που να μην αισθάνεται κουρασισ. Σήμερα, ένας μόνο στους 100 ανθρώπους, είναι κατ' αυτό τον τρόπο εκουράστος. Αύριο θα είναι 20, μεθαύριο 50 και τελικά, θα κουράζονται και θα καταβάλλονται μόνο όσοι θα είναι από λόγους κληρονομικότητας, ελαττωματικοί.

Οι ασθένειες με τα νέα φάρμακα που ανακαλύπτονται, τις σουλφαιδικές ενώσεις την πενικιλίνη, τη στρεπτομυκίνη, την ασπεργιλίνη κλπ., θα περιοριστούν στο ελάχιστον και ο ανθρώπινος όργανισμός στην εξελικτική πορεία θα αναμένεται και θα γίνεται ολο και πιο γερότερος. Κάτι ανάλογο θα συμβαίνει και στο φυτικό βασίλειο, με τη χρησιμοποίηση της κολχικίνης, που αναπτύσσει το φυτό, το αναγεννεί και το κάνει πιο ανθεκτικό στις ασθένειες.

Προσθέστε τώρα σ' αυτά όλα και τα νέα μέσα για επιστημονικές έρευνες, που θα βοηθήσουν να γίνουν νέες ανακαλύψεις. Μερικά από τα μέσα αυτά είναι αληθινά θαύματα. Το κοινό μικροσκόπιο, χωρίς μπροστά στο ηλεκτρονικό. Τα αντικείμενα μεγεθύνονται από 10.000 έως 30.000 φορές και στις εκ των ύστερων εν μεγεθύνσεις φωτογραφίες, φαίνονται 100 ως 200.000 φορές μεγαλύτερα.

Τέλος έχουμε η ατομική ενέργεια να θέσει τη σφραγίδα της στην εποχή μας και να την ονομάσει Αιώνα του Ατόμου. Με ελάχιστο ποσό συμπυκνωμένης ενέργειας, εκλυόμενης από τα διάφορα άτομα υποδοσών στοιχείων, θα επιτελούνται κολλοσιας και ισχύος έργα. Ο άνθρωπος μόχθος θα περιορισθεί στο ελάχιστο. Θ' άσκει μόνο να εργάζεται και ε' ήλκεις ελάχιστες ώρες την ημέρα ή την εβδομάδα, για να πλέη ο κόσμος ολόκληρος σε πελάγη ευδαιμονίας.

— Μήπως όμως όλα αυτά, έστω και ο Μπλίδεν, καταστούν άνοστα, κατόπιν μιας καινούριας πολυετής ανθρωποφάνης και χρησιμοποίησης ακριβώς για την καταστροφή και όχι για τη σωτηρία της ανθρωπότητας;

«Όχι, απαντούν και πάλι με την ίδια αισιοδοξία οι επιστήμονες. Όταν υπάρχουν τέτοιες και τόσο τεράστιες δυνατότητες ελπιτικής δημιουργίας, δεν είναι ποτέ δυνατόν ο κόσμος να καταλήξει σε πολυετή σύγκρουση, γιατί αυτό θα έσθαινε παραφροσύνη ολόκληρης της ανθρωπότητας. Και δεν είναι ποτέ δυνατόν να παραφροσύνη όλος μαζί ο κόσμος».

Αυτό είναι σε γενικές γραμμές, κατά τον Άμερικανό δημοσιογράφο, το αισιόδοξο κρούσμα των κορυφαίων επιστημόνων. Φυσικά κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να παραδεχθεί ότι το πέλαγος της αισιοδοξίας τους είναι άπλετο και... πέλαγος ευδαιμονίας, όπως διακηρύσσουν — τρώς το παρόν τουλάχιστον.

Τα «εφτάφυχα» φειδία

Οι ζωολόγοι θεβαιώνουν ότι τα φειδία είναι κυριολεκτικά «εφτάφυχα». Αναφέρονται δε ως απόδειξη διάφορα κτηνιατρικά περιστατικά. Ένας Άμερικανός κροτολιάς πήδησε κάποτε έξω από μία μεγάλη λεκάνη στην οποία τον είχαν βάσει, αφού τον είχαν άποκεφαλίσει, τον είχαν γδάρει και του είχαν βγάλει τα έντερα. Κατάλαβαίτε τώρα τη φορη που αισθάνθηκαν οι παρευρισκόμενοι, έμπρος σε μία τέτοια άπρόοπτη αντίδραση του άποκεφαλισμένου και γδαρμένου φειδιού!

Αναφέρεται ακόμη και μία άλλη περίπτωση ακόμη πιο άπιστευτη: Το κομμένο κεφάλι ενός φειδιού, επί πολλές ώρες κατόπιν εξακολουθούσε να προσπαθού να δαγκώσει!

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ της Τζονστάουν

Η μεγαλύτερη καταστροφή της Αμερικής

Μία από τις πιο φοβερές καταστροφές του κόσμου και η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα της Αμερικής, είναι η τρομακτική πλημμύρα της πόλεως Τζονστάουν, που συνέβη το 1889. Ούτε ο μεγάλος σεισμός του Αγίου Φραγκίσκου, ούτε η ιστορική πυρκαϊά του Σικάγου είχαν τόσα ανθρώπινα θύματα, όσα η εφελκτική αυτή πλημμύρα.

Μέχρι το 1889 οι 30.000 κάτοικοι της πόλεως αυτής ζύσαν ευτυχισμένοι, χωρίς να υποψιάζονται τον μεγάλο κίνδυνο που τους απείλουσε από το μεγάλο φράγμα του ποταμού που βρισκόταν λίγο πιο έξω απ' την πόλη. Το φράγμα αυτό συγκέντρωνε τα νερά του ορεινού ποταμού Κόνεμαφ που τροφοδοτούσαν με κινητήριο δύναμη τους μεγάλους αλερμύλους της Τζονστάουν.

Οι άρχες της πόλεως χαρακτήριζαν ως δειλούς και ανόητους όσους από τους κατοίκους εξέφραζαν αμφιβολίες για την αντοχή του φράγματος. Αλλά πόσο άδικο είναι!

Τις τελευταίες εβδομάδες του Μαΐου του 1889 έβρεχε αδιάκοπα στην περιοχή της Τζονστάουν. Ο ποταμός Κόνεμαφ πλημμύρισε. Τα νερά του ξεχύθηκαν σιγά-σιγά και σκέπασαν όλες τις γύρω περιοχές. Το φράγμα άρχισε να σαλίζει από την μεγάλη πίεση του νερού. Ένας μηχανικός που το επιθεώρησε την ώρα αυτή κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει για πολλή ώρα ακόμη τις μεγάλες ποσότητες ύδατος που το έπλεον. Γι' αυτό προσπάθησε να τηλεγραφήσει στη Τζονστάουν, για να προειδοποιήσει τους κατοίκους της για τον άμεσο κίνδυνο που τους απείλουσε. Αλλά δεν τα κατάφερε, δυστυχώς, γιατί τα νερά του ποταμού είχαν ρίξει πολλούς τηλεγραφικούς στύλους.

Στο μεταξύ μεγάλες ποσότητες ύδατος άρχισαν να διαφεύγουν απ' τα ρήγματα του φράγματος, που όσο περνούσε η ώρα μεγάλωναν και περισσότερα. Στο τέλος μ' ένα τρομερό κρότο το φράγμα υποχώρησε. Έκατομμύρια τόννοι νερού ξεχύθηκαν τότε με όρη προς την Τζονστάουν καταστρέφοντας κάθε τι που εύρισκαν εμπρός τους: σπιτία, δέντρα, αποθήκες καλύβες. Τα πάντα παρεισύροντο.

Ένας μηχανοδηγός του τραίνου της γραμμής Πενσυλβανίας - Τζονστάουν, είδε την τρομερή καταστροφή που είχε συμβεί. Αύξησε λοιπόν την ταχύτητα του τσίνου, για να προλάβει να ειδοποιήσει τους κατοίκους της Τζονστάουν, να καταφύγουν στους γύρω λόφους. Αλλά τον πρόλαβε η πλημμύρα, που αναποδογύρισε σαν κουτί από σπία ολόκληρη την άμαρτοστονία!

Έτσι κανείς δεν έμεινε στην πόλη την καταστροφή του την απείλυνε από στιγμή σε στιγμή.

Οι έπ.βάτες του αναποδογυρισμένου τσίνου πνίγηκαν. Κανένας δεν έσωθηκε από την τρομερή πλημμύρα.

Με ταχύτητα 40 μιλίων την ώρα τα νερά έφτασαν σε λίγα λεπτά στην Τζονστάουν. Οι κάτοικοι πανικόβλητοι προσπάθησαν να τρέξουν στους γύρω λόφους. Πολλοί λίγοι το κατάφεραν όμως. Πολλοί ανήκαν στις σκεπές των σπιτιών τους. Αλλά κι εκεί τους έφτασαν σε λίγο τα νερά. Όσοι απ' αυτούς δεν πνίγηκαν σκοτώθηκαν από τους μεγάλους κορμούς δέντρων που παρεισύροντο με όρη και γυρούσαν παντού.

Σαν να μην έφτανε η καταστροφή που προέβλεπε η πλημμύρα άσπεσε συγχρόνως φωτιά και η περιοχή που βρισκόταν οι αποθήκες της πόλεως από το καμένο πετρέλαιο των δεξαμενών. Έτσι οι επιπλέοντες φλόγες αποτέλεσαν ό,τι άνηκε πίσω της η πλημμύρα. Τέσσερες ολόκληρες ημέρες έκαινε η φωτιά ανάμεσα στα ερείπια της Τζονστάουν. Δεν άπομεινε πια τίποτε. Τα πάντα είχαν καταστροφή! Υστερα από λίγες ημέρες, όταν υποχώρησαν πια τα νερά, οι επιζώντες κάτοικοι μαζί με άλλους έβελοντάς που είχαν φτάσει από τις γειτονικές πόλεις, άρχισαν ν' ανασύρουν από τα ερείπια τα πτώματα των πνιγνών.

Υστερα από λίγες ημέρες όλοι οι κάτοικοι της Τζονστάουν που γλύτωσαν από τη φοβερή πλημμύρα, βοηούσαν επάνω στους 3.000 νεοκαταμένους τάφους μέσα στους οποίους είχαν ενταφιαστεί οι πνιγμένοι συγγενείς και φίλους των. Και κανείς από αυτούς δεν έβλεπε ποτέ τις φοιτικές έκείνες ημέρες της πλημμύρας που υπήρξε η μεγαλύτερη και πιο πολύνεκρη καταστροφή του Νέου Κόσμου.

Ο στυγερός σάστιης Χάρενς δέχθηκε να του δώσουν νάτριο πεντοτάλ. Και τότε περιέγραψε λεπτομερώς το έγκλημά του...

Η καταληκτική επήρεια των στούς έγκληματίας

Η πάλι μεταξύ του έγκλημάτιου που θέλει να κρύψει την αλήθεια, και του ανακριτού που προσπαθεί να την ανακαλύψει, έχουν χρησιμοποιήσει διάφορα μέσα, απ' τα μεσαιωνικά βασανιστήρια ως την ψυχολογική πίεση, τα ιδιαίτερα απ' αυτά κάνουν πραγματικά τους ενοχους να μιλήσουν συχνά όμως κάνουν και τους άθωους να υπολογίσουν έγκλημάτα που δεν έκαναν!

Η «μικρή που φανεώνει το ψέμμα», σπριζόμενη στις νευρικές εκδηλώσεις της συγκίνησεως του κατηγορουμένου, είναι πιο επιστημονική και ανθρωπιστική, όχι όμως πάντοτε ακριβής.

Η τελευταία λέξη σ' αυτό το ζήτημα είναι το «νάτριο πεντοτάλ» και το «νάτριο αμυτάλ», δύο ειδικά υπνωτικά φάρμακα που αναγκάζουν τον ύπνο να πηδή την αλήθεια, φέρνουν δηλαδή τον άθωο σ' ένα είδος καταληπτικής υπνώσεως και τον βοηθούν να μιλήσει για θέματα που τα σκεφτείται ποιν, από φόβο από ντροπή ή για οποιοδήποτε άλλο λόγο. Ο έλεγχος της λογικής του ελαττώνεται τότε δεν προσπαθεί πια να κρύψει την αλήθεια και μιλάει ελεύθερα.

Ο στυγερός σάστιης Χάρενς, που είχε δολοφονήσει προ 2 ετών μία μικρούλα στο Σικάγο, δεν έννοούσε να υπολογιστεί το έγκλημά του. Βέβαιος δε ότι θα μπορούσε να παραπλανήσει τη δικαιοσύνη, δέχθηκε να του δώσουν νάτριο πεντοτάλ. Και τότε περιέγραψε λεπτομερώς το έγκλημά του κι' υπολόγησε μάλιστα κι' άλλα, άγνωστα ακόμη.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο νόμος δεν επιτρέπει να δοθεί ένα τέτοιο φάρμακο σ' έναν ύπνο, χωρίς τη συγκατάθεσή του. Γιατί με τον εξαναγκασμό του να μιλήσει, θεωρείται ότι παραβιάζεται το συνταγματικό δικαίωμα της ελευθέρως θελήσεως και της άμυνας του κι' ότι μεταβάλλεται σε μάρτυρα κατηγορίας έναντιον του έστυ του. Λίγοι λοιπόν κατηγορούμενοι δέχονται να πάρουν αυτά τα φάρμακα. Κι' αυτοί τα κάνουν συνήθως με τη βεβαιότητα πως δεν θα έπρεσσοθούν, πως θα πουν ό,τι θέλουν αυτοί, κι' επομένως θα ενισχύσουν έτσι την υπερασπίσιν τους.

Ποιεί δε να σημειωθεί ότι κατά τη γνώμη ώριμών ψυχιατρών, σε μερικές ελάχιστες περιπτώσεις ο κατηγορούμενος έχει κάποια ιδιοσυγκροσία, ώστε τα υπνωτικά φάρμακα δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Σ' αυτή την αμφιβολία ώρελετο η θανατική εκτέλεση των δύο αδελφών Έσοζιζος.

Οι δύο αυτοί έγκληματίες είχαν σκοτώσει ένα ταμία κι' ένα πόλημ κ' είχαν καταδικαστεί σε θάνατο. Μετά την καταδίκη τους όμως, άρχισαν να παρπατούν με το τέσσερο και να γρυλλίζουν σαν σκυλιά. Ήσαν αληθινά τρελλοί ή έπροσποιούντο; Αν συνέβαινε το πρώτο, ο κυβερνήτης της πολιτείας θα μετέβαλλε την ποινή τους σε ισόβια δσρμή.

Ο ψυχίατρος Μπένεφ τους έκανε ένοσι αμυτάλ. Με την έπιδσρσιν του φαρμάκου οι δύο κριτάδοι χαμογέλασαν σκώθηκαν όρθιοι και μίλησαν επιτέλους. Άρχισαν όμως να λένε λόγια παράδοξα! Ήδελαν γλυκά και χαζιά, ζητούσαν τη υπέρσ τους. Όταν μπήκε ένας δεσμοφύλακος στο κελλί τους, φώνεζαν: «Νά ή μιούζι!». Κι' έτρεζαν να την αγκαλίσουν και να της ζητήσουν κορμιέλες!

Ο δόκτωρ Μπένεφ γνωμάτευσε ότι ήσαν τρελλοί γιατί μόνον ένας τρελλός θα παρουσίαζε αυτές τις παράδοξες αντιδράσεις με το υπνωτικό φάρμακο. Ένας άλλος όμως ψυχία-

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ
πού φανερώνουν
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

τρος υποστήριζε ότι το φάρμακο δεν τους είχε επηρεάσει κι' ότι εξακολουθούσαν την προσπάθεια. Τελικά δε επεκράτησε η δική του άποψη κι' εκτελέσθηκε η θανατική ποινή.

Όσο η περίπτωση αυτή δεν ελαττώνει την αξιο των υπνωτικών φαρμάκων για την ανάκριση. Όταν μελετηθούν καλύτερα οι ιδιότητες τους θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν με απόλυτη ασφάλεια. Άλλωστε κι' η «μικρή που φανεώνει το ψέμμα» άργησε να γίνει δεκτή επίσημως απ' την άμερικανική δικαιοσύνη.

Τα δύο υπνωτικά φάρμακα χρησιμοποιούνται και για άλλους σκοπούς εκτός της ανάκρισεως των έγκληματιών π. χ. σε περιπτώσεις άμυνας.

Όπως γράφουμε σε προηγούμενο φύλλο μας, ο άμνησιακός προσπαθεί να ξεφύγει από μια άνοψηροη κατάσταση, ξεχνώντας την ταυτότητα του. Το υπνωτικό φάρμακο τον βοηθεί να θυμηθεί ποιος είναι, πως λέγεται, πού κατοικεί...

Μία κοπέλα 16 ετών είχε βρεθεί να περιπλανάται στους δρόμους της Ν. Υόρκης, πασχοντας από άμνησία. Την έπλησαν στο νοσοκομείο όπου οι ψυχίατροι δεν κατώρυσαν να της άποσπάρουν την παρικήρή πληροφορία για την ταυτότητα της. Τέλος, της έδωσαν νάτριο πεντοτάλ, και τότε διηγήθηκε όλη τη δραματική ιστορία της ζωής της και διάφορα τραγικά περιστατικά που της είχαν φέρει την άμνησία. Ειδοποιήθηκαν άμεσως οι γονείς της. Στην αρχή, η νέα δεν τους αναγνώρισε. Το έπόμενο πρωί όμως τα θυμήθηκε πια όλα και βγήκε θεραπευμένη απ' το νοσοκομείο.

Η χρησιμοποίηση των υπνωτικών φαρμάκων απ' τους ψυχιάτρος δεν είναι καινούργια. Είχε άρχισει προ ενός αιώνα. Τώρα όμως έχει συστηματοποιηθεί σε μία μέθοδο που ονομάζεται «υποκρουσμός». Μ' αυτήν ένας ειδικός γιατρός μπορεί να εξετάσει ώριμένες περιπτώσεις «νευρώσεων» και ν' ανακαλύψει τις αιτίες που τις προκαλούν.

Συνήθως οι νευρώσεις αυτές οφείλονται σε παρσμένους ψυχικούς κλονισμούς που ο άσθενής τους έχει ξεχάσει, ή που δεν θέλει να τους αναφέρει γιατί είναι πολύ άδυσχοι. Αν όμως δεν θυμηθεί και δεν αντιμετώπιση με θάρρος τις αιτίες, είναι άδύνατον να γιστρευθεί. Τα υπνωτικά λοιπόν φάρμακα βοηθούν αυτή την έρευνα μέσα στο ύπνο από το οποίο τρέφεται ο άσθενής.

Ο πιλότος ενός αεροπλάνου έπετα από μία μάχη της Β. Αφρικής, είχε θραστή σσας, αλλά άναίσθητος και μουσκεμένος απ' το αίμα των συνδσλφων του που είχαν σκοτωθεί δίπλα του. Όταν συνήλθε, δεν μπορούσε να μιλήσει και τα πόδια του είχαν παρалуσει. Ήταν αποτέλεσμα του ψυχικού κλονισμού του τον οποίο καθώρισαν λεπτομερώς οι ψυχίατροι δινοντας του νάτριο πεντοτάλ. Έτσι, τον γιάτρεψαν.

Ένα άνησυχιστικό ερώτημα άποσκαλεί ώστόσο τους ψυχιάτρος: Μπορεί κανείς, χρησιμοποιώντας τα υπνωτικά φάρμακα, να σπρώξει έναν άλλον στο έγκλημα ή γενικώς σε μία άνησυχιστική πράξη;

Σ' αυτό το ζήτημα, τα φάρμακα ενεργούν όπως ο υπνωτισμός. Είναι γνωστόν ότι ένας υπνωτισμένος με τη διατίρη του υπνωτισμού μπορεί ν' άρπάξει ένα πιστόλι και να πυροβολήσει μια κούκλα. Όπως φρονούν όμως οι ειδικοί, δεν θάκανε το έγκλημα, αν στη θέσι της κούκλας υπήρχε πραγματικός άνθρωπος.

Αλλά εάν ο υπνωτισμένος έχη μία πραγματική και δυνατό έκθρα κατά του ανθρώπου αυτού, μπορεί να τον σκοτώσει, σε κατάσταση υπνώσεως; Έδώ οι ψυχίατροι δεν είναι εις θέσιν να απαντήσουν...

Οι δύο έγκληματίες άδελφοί Έσοζιζος, ο Άντονι (άριστερά) και ο Ουίλιαμ (δεξιά) που έδωσαν τρελλούς επί έναν άκαλκτο χρόνο...

αίσθανόταν καμιά επίδοσιν των κυμάτων επάνω της. Η γυναίκα αυτή έλασε για λίγο τελέως τις διανοητικές της ικανότητες. Ένω υποσώσε κανονικά να λύση τις πολυπλοκώτερες εξισώσεις, κατόπινσε άνικανη να κάνει την απλούστερα πρόσθεσι. Δεν ήταν καν βεβαία αν δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Σε λίγα λεπτά όμως, ξαναγύρισε στην κανονική της κατάσταση.

Ένας γημικός, που πειραματιζόταν με όπλοήκους, έλασε προσοχινώς το συναίσθημα της Ισοροπίας του, τόσο ώστε δεν υποσώσε καν ν' ανεβή σε ποδήλατο.

Οι ύπερσοχοι προκαλούν περίεργα αποτελέσματα σε μικρά ζώα. Τα καναρίνια π.χ. συνηθίζουν να στρίβουν το κεφάλι τους έτσι ώστε να τα ενοχλούν όσο το δυνατόν λιγώτερο τα υπεριοηχητικά κύματα. Έπίσης τα ψάρια δείχνουν με κάθε τρόπο πως θέλουν ν' αποφεύγουν αυτά τα κύματα, όταν μεταδίδονται μέσα στο νερό.

Τα υπεριοηχητικά κύματα μπορούν να συγκεντρωθούν μ' ένα φακό σ' ένα σημείο, όπως το ήλιακό φώς. Αν δάσουμε ένα γατί σ' αυτό το σημείο, παίρνει φωτιά.

Οι Γερμανοί είχαν επιχειρήσει κατά τον πόλεμο να μετανεριοθούν ως όπλο τους υπεριοήκους. Είχαν όμως αποτύχει, γιατί τα κύματα αυτά, στον αέρα, χάνουν γρήγορα την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητά τους. Σε απόσταση 200—300 μέτρων, έχουν μόνο τη μισή έντασι ενώ μέσα στο νερό πρέπει να ταξιδεύουν 380 χιλιόμετρα για να χάσουν τη μισή έντασί τους. Εξ άλλου, τα σταματούν και τα άλλα φυσικά εμπόδια. Συνεπώς, δεν υπάρχουν μενάλως πιθανότητες να χρησιμοποιηθούν εναντίον εχθρικών στρατευμάτων ή αεροπλάνων.

Το τελειότερο τηλεφωνικό κέντρο

Όσοι αποφασίζουν ν' αυτοκτονήσουν, δεν μπορεί να είναι απόλυτως βέβαιοι ότι θα το επιτύχουν, φτερόντας μια σφαίρα στο κεφάλι τους... Αυτό ακριβώς συνέβη σ' έναν Άγγλο. Αντί να σκοτωθί απ' τη σφαίρα που σπινώθηκε στη βάση του εγκέφαλου του, αντελήφθη ότι είχε καλλιτερεύσει η μνήμη του κι' ότι είχαν γαθί οι παθολογικές αγωνίες που τον βασάνιζαν και πού τον είχαν καταντήσει ψυχοπαθή!

Ένας επινεριοημιατός έξ άλλου, έπασσε από όγκο του εγκέφαλου, στο μέρος του μετώπου. Του άφησαν λοιπόν ένα κουμάτι μυαλό, και το αποτέλεσμα ήταν να γίνη τόσο έξυπνος, ώστε να κερδίση στο χρηματιστήριο δολοκλήρη περιουσία!

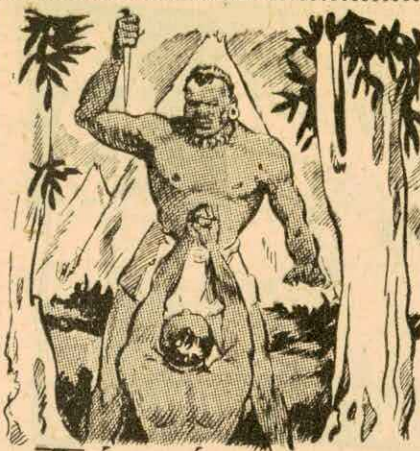
Η γκριζα φλούδα, που σκεπάζει τον εγκέφαλο και που αποτελεί την έδρα της σκέψεως, περιλαμβάνει περίπου 9.000.000 κύτταρα. Άσυνγκριτως περισσότερα έχει η λευκή ουσία, που βοίσκεται κάτω απ' αυτήν και που λέγεται την λειτουργία των σπουδαιοτέρων οργάνων του σώματος, όπως της καρδιάς και των πνευμόνων.

Τα κύτταρα αυτά και τα νεύρα που τα συνδέουν αποτελούν ένα σύστημα τόσο απλό, ώστε, εμπρός σ' αυτό, ήταν απλό παιδίαστικό παγινδάκι ένα τηλεφωνικό κέντρο που θα εξυπνοούσε τα τηλεφώνια δολοκλήρου του κόσμου!

Τα πειράματα με τον ήλεκτροεγκεφαλογράφο απέδειξαν ότι τα νευρικά κύτταρα του εγκέφαλου παράγουν συνεχώς ηλεκτρικά ρεύματα ασθενέστατα, ενός εκατομμυριοστού του βόλτ περίπου. Τα ρεύματα αυτά γίνονται, έντονώτερα σε ώριμους περιούς του εγκέφαλου, όταν τις διεγείρη ένας εξωτερικός έρεθισμός — μια υμωδιά, ένας θόρυβος ή ένα ένδιαφέρον θέαμα.

Μεταγνίσεις κίμκτος στ' σκυλιά

Γιατί να γίνονται μεταγνίσεις αίματος στους ανθρώπους, κι' όχι και στ' σκυλιά; Η σωστή αυτή σκέψις έκαμε διάφορες κτηνιατρικές κλινικές των Ηνωμ. Πολιτειών να εγκαίνιασουν, τέτοιου είδους μεταγνίσεις. Δημιουργήθηκαν μάλιστα και «εταπέδες αίματος» σκυλιών όπως υπήρχαν ήδη για τους ανθρώπους. Το σκυλ' σιο αίμα κατατάσσεται σε κατηγορίες, όπως και το ανθρώπινο. Ενώ όμως στους ανθρώπους μπορεί να φέρη το θάνατο η μεταγνίσις αίματος άλλης κατηγορίας, στους σκύλους δεν συμβαίνει αυτό.

Το τέρας του Αγίου Δομίγκου

Ο μικρός που σκέτωσε περισσότερους από 3.000 ανθρώπους

Κατά τις αρχές του περασμένου αιώνα, η πόλις του Αγίου Δομίγκου είχαν αναστατωθί από μια σειρά ανατριχιαστικών έγκλημάτων, που είχαν βυθίσει σε άπεριγραπτη φρίκη τον πληθυσμό. Τα θύματα ήταν Ευρωπαίοι άποικοι, ιθαγενείς, νέοι, γέροι, πλούσιοι, φτωχοί. Και κανείς δεν μπορούσε να ξεχωρίση ένα ώριμο έλατήριο υ' αυτά τα εγκλήματα, μ' όλο που ήταν φανερό πως έπρεπε να προέρχονται από τον ίδιο ή τους ίδιους ανθρώπους.

Δώδεκα δολοκλήρα χρόνια κράτησε αυτή η κατάσταση. Και μόνον τότε, χάρις σε μια τυχαία σύμπτωση, άποκαλύφθηκε η αλήθεια.

Υποκινητής όλων αυτών των εγκλημάτων και δράστης ο ίδιος σ' ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, ήταν ένας μαύρος, που τον έλεγαν «Προφήτη του Αγίου Δομίγκου».

Η ιστορία αυτού του ανθρώπου είναι τόσο καταπληκτική, που φαίνεται σαν άπιστευτη.

Το όνομά του ήταν Μακαντάλ. Είχε γεννηθί στην Αφρική, σε μια περιοχή του Ατλαντός και είχε πάρει μια μόρφωσι, άσυνήθιστη για ένα μαύρο. Ήξερε να διαβάζη και να γράφη άραδικά και είχε μια έντονη κλίσι για τη μουσική, τη ζωγραφική και τη γλυπτική. Είχαν επίσης αξιόλογες γνώσεις ιατρικής.

Αργότερα, ο Μακαντάλ πουλήθηκε ως σκλάβος. Τον μετέφεραν τότε στον Άγιο Δομίγκο, όπου πέρασε στην κατοχή ενός Γάλλου άποίκου, που είχε μεγάλες φυτείες στη νήσο.

Η ζωή του δεν διέφερε από των άλλων σκλάβων. Ωστόσο, η μόρφωσις του, οι γνώσεις του και η άρρενωπή φυσιογνωμία του τον έκαναν να ξεχωρίση ανάμεσα στους δυοφύλους του.

Συνέβη τότε το έξης: Ο Γάλλος άποικος και ο Μακαντάλ αγάπησαν την ίδια γυναίκα: μια νεαρή ιθαγενή, που ήταν πολύ όμορφη.

Η Λάρα — αυτό ήταν το όνομά της — δεν δίστασε στην έκλογή της. Προτίμησε τον Μακαντάλ.

Άλλ' ο Γάλλος άποικος δεν συχώρεσε ποτέ στον Μακαντάλ τη νίκη του. Κι' επιζητούσε την κατάλληλη άφορμη,

για να τον ταπεινώση και να τον έκδικηθί.

Μιά μέρα, τέλος, έπωφελήθηκε από μια μικρή άργοπορία του Μακαντάλ και διάταξε τον έπιστάτη που τον συνώδευε να του δώση πενήντα ραβδισμούς.

Άλλ' ο μαύρος ξυλοκόπησε τον έπιστάτη κι' έφυγε τρέχοντας προς το μέρος των γειτονικών βουνών. Έπειτα από λίγο, το όνομά του ένέπνεε το σεβασμό, αλλά και το φόδο, μεταξύ των κατοίκων της νήσου. Γιατί ο Μακαντάλ είχε γίνει ο φίλος, ο προστάτης, ο γιαιτρός και ο προφήτης των μαύρων που δούλευαν ως σκλάβοι στους λευκούς.

Τα προφητικά χαρίσματα του ίδιως φαίνονταν άναμφισβήτητα. Προανήγγελε συνήθως το θάνατο διαφόρων προσώπων λέγοντας:

—Ο τάδε άνθρωπος θα πεθάνη ως αύριο το βράδυ.

Ο άνθρωπος αυτός συνέβαινε να μένη σε απόσταση δεκάδων και εκατοντάδων χιλιομέτρων από το μέρος όπου βρισκόταν ο Μακαντάλ. Και πέθαινε πάντα μέσα στην ώριμένη προθεσμία.

Στην πραγματικότητα, συνέβαινε το έξης: Ο Μακαντάλ είχε στείλει από προφήτηρα έναν από τους όπαδούς του στο θύμα του. Ο έπισκέπτης, όπως είναι η συνήθεια μεταξύ των μαύρων, προσέφερε σ' εκείνον που τον φιλοξενούσε μερικούς καρπούς, ένα γλύκισμα κτλ., που ήταν δηλητηριασμένα. Έτσι, ο άνθρωπος αυτός πέθαινε έπειτα από μερικές ώρες και, φυσικά, κανείς δεν ύποπτευόταν τίποτε.

Υπολογίζεται ότι περισσότεροι από τρεις χιλιάδες άνθρωποι πέθαναν μ' αυτό τον τρόπο.

Μιά μέρα, τέλος, ο Μακαντάλ φώναξε κοντά του ένα νεαρό μαύρο, τον Ζαμί, που του ήταν πολύ άφωσιωμένος.

— Ζαμί, του έπλε, υπάρχει μια γυναίκα πού, από ένα χρόνο τώρα, με ταπεινώνει, άποκρούοντας τις προτάσεις που της κάνω. Τη γυναίκα αυτή τη λένε Σάμπα. Θα πäs, λοιπόν, στο σπίτι της και θα της δώσης αυτή την καρδούδα του κοκκοφοίνικα. Πρόσεξε! Δεν θα φύγης αν δεν ιδίης τη Σάμπα να φέρη αυτό τον καρπό στο στόμα της.

— Και τί θα γίνη κατόπιν; ρώτησε ο Ζαμί.

— Η Σάμπα θα πεθάνη σε λίγη ώρα και ο θάνατός της θα είναι φρικτός. Γιατί αυτή η καρδούδα περιέχει δηλητήριο.

Ο Ζαμί έπεσε τότε στα πόδια του.

— Μεγάλε άρχηγέ, του έπλε, η μικρή Σάμπα είναι η άγαπημένη της καρδιάς μου και σε λίγο πρόκειται να κάνη πατέρα τον ταπεινό δοϋλο σου. Συχώρεσέ την, σε ίκετεύω...

Ο Μακαντάλ άστραψε από το θυμό του κι' έβγαλε το έγχειρίδιό του για να σκοτώση τον Ζαμί. Γιατί κατάλαβε πως αυτός ο άνθρωπος θα γινόταν τώρα ο πιο άσπονδος έχθρός του.

Άλλ' ο Ζαμί πρόφτασε να φύγη.

Σαφνικά, έμαθε πως η Σάμπα είχε πεθάνει μ' έναν τρόπο μυστηριώδη. Ωστόσο, ο Ζαμί μάντεψε άμέσως τον αίτιο του θανάτου της.

Έστησε τότε ένέδρα στον Μακαντάλ και κατάρθωσε να τον πιάση ζωντανό και να τον μεταφέρη στον Άγιο Δομίγκο.

Η έκτελεσις του τέρατος έγινε έπειτα από μερικές ήμέρες. Ο Μακαντάλ ανέβηκε άτάραχος στην πυρά που είχαν έτοιμάσει γι' αυτόν κι' έξαφανίσθηκε μέσα στις φλόγες με το χαμόγελο στα χείλη!...

Πώς περνούσε την ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ Ο Μαχάτμα Γκάντι

Οι φροντίδες για την υγεία του

Δεν είναι καθόλου υπερβολικός ο χαρακτηρισμός του κ. Μπιντώ που απέκλεσε την είδησι του θανάτου του Γκάντι «την θλιβερώτερην είδησιν της εποχής μας».

Ο Μαχάτμα Γκάντι γεννήθηκε στις 1νδίες το 1869. Το 1884 φοιτούσε στο γυμνάσιο του Ραϊκότ. Αν και ήταν 15 μόλις ετών, ήταν από διετίας παντρεμένος κι' έπρόκειτο να γίνη πατέρας. Άνθηκε στην «έκσταση» των Μπανιά και άκολουθούσε τη θρησκεία των Βαϊσναβά, που πιστεύουν πως πρέπει να αισθάνεται κανείς για τους ανθρώπους την ίδια αγάπη που αισθάνεται για τον Θεό.

Σε ηλικία 20 ετών έφυγε για την Άγγλια για να σπουδάση νομικά. Από τότε ο Γκάντι ήταν άποκλειστικά χορτοφάγος. Στο Λονδίνο όμως, μερικοί συμφοιτητά του τον έκαναν να πιστέψη πως δεν μπορεί να είναι κανείς δυνατός αν δεν τρώη κρέας. Ύστερα από πολλούς δισταγμούς ο Γκάντι άφησε τους φίλους του να τον πασαφύρουν ένα βράδυ σ' ένα εστιατόριο κι' εκεί έφαγε άρνι ψητό!

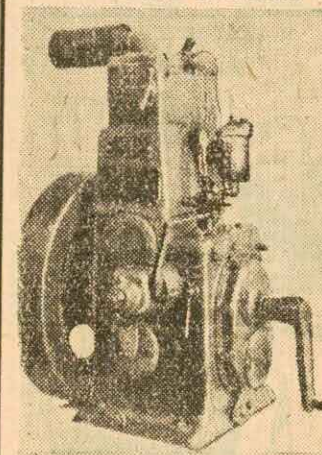
Πρόσεξε πως οι Άγγλοι σέβονται πολύ τα δικαιώματα του άτόμου σ' όποια φυλή κι' αν ανήκη αυτό. Επίστρέφοντας λοιπόν στην χώρα του, άποφάσισε να κατευθύνη το έθνικιστικό κίνημα με μια μέθοδο, χωρίς προηγούμενη στην παγκόσμιο ιστορία.

Ντυμένος ο Γκάντι μ' ένα λευκό βαμβακερό μανδύα, πεπατούσε ξυπόλυτος. Δεν έπινε ποτά κι' έτρωγε μόνον χόρτα και ρύζι. Έπίσης είχε περιορίσει στο έλάχιστο κι' όλες τις ανάγκες του σώματός του.

Παρά τις στέρσεις αυτές εύρισκε πάντα τη δύναμη για την εξυπρέτησι της μεγάλης ιδέας: Της χωρίς βία άπελευθερώσεως του 1νδικού λαού. Όταν μιλούσε τα πλήθη συνέρρεαν άμέτρητα, ήλεκτρισμένα απ' την φωνή του και το βλέμμα του. Τόση

« R. N. »

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΗΖΕΛ
ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΠΛΑΙ — ΚΑΘΕΤΟΙ — ΤΕΤΡΑΧΡΟΝΟΙ

Με έκκινισιν εν ψυχρώ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙ' ΑΡΔΕΥΣΕΙΣ
ΑΓΡΟΚΗΜΑΤΟΝ ΚΙΝΗΣΙΝ
ΕΛΑΙΟΡΕΙΩΝ ΑΛΕΥΡΟΥΛΩΝ

Κ.Λ.Π.
ΕΚΘΕΣΙΣ — ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 65-821

ήταν η έπιβολή του, ώστε, ό,τι κι' αν τους έλεγε, γινόταν άμέσως.

Κι' Ευρωπαίους ακόμη γυναίκες, με μόρφωσι εξαιρετική, με ζηλευτή κοινωνική θέσι, με νεάτα, όμορφα και περυσία, παράτησαν τα πάντα και συγγενείς και φίλους και πήγαν στις μακρινές 1νδίες για να προσκολληθών στο Μαχάτμα Γκάντι. Όχι για να επιζητήσουν τον έρωτα ή την φιλία του, αλλά για να γίνουν οι πιο ταπεινοί και πειθήνιοι όπαδοί του, υποβάλλόμενες συγχρόνως στις πιο μεγάλες κακουχίες και στέρσεις.

Μιά απ' τις νηστείες του ο Γκάντι την επέβαλε στον εαυτό του γιατί τον θέωρησε ύπευθυνο για την άμαρτωλή ζωή που έκανε στις 1νδίες μια νεαρή και ζωρή, Αμερικανίδα που έλεγε πως ήταν όπαδός του. Η νέα αυτή, εν τέλει, για να εξιλεωθί πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι.

Μιά άλλη, Γερμανίδα αυτή, έπέβαλε στον εαυτό της άσστηρή νηστεία, με κίνδυνο να πεθάνη από αστία, μόνο και μόνο για να πείση τον Γκάντι να δακόψη τη δική του νηστεία.

Μιά Ευρωπαία, κόρη Άγγλου ναυάρχου, άλλοτε δακτού του Δυτικών 1νδιών, ήταν τόσο άφωσιωμένη όπαδός του Γκάντι, ώστε έβαλε στο σημείο να έκτελή χρέη ύπερρείρας του.

Ο Γκάντι έμενε στο Σαδογκρόμ, ένα μικρό χωριουδάκι που αποτελείται από καλύδες, και ζούσε σχεδόν σαν άσκητης. Μόλις ξημέρωνε έκανε την προσευχή του κι' ύστερα προγευμάτιζε, καθισμένος πάνω σε μια ψάλα κι' έχοντας γύρω του την οικογένειά του και μερικούς πιστούς.

Στο σπίτι του δεν υπήρχαν ποτέ ύπνρέτες κι' έτσι μετά το γεύμα, ο καθένας έπλεε ο ίδιος το πιάτο του. Μετά το πρόγευμα ο Μαχάτμα έκανε τον καθημερινό του πρωινό περιπάτο, σθηριζόμενος στο μπράτσο ενός φίλου ή συγγενούς του. Οι νέες του περιβάλλοντες του τσακίζονταν ποιά θα του χραισίμευε ως... βακτηρία στους περιπάτους του.

Από τις 8 ως τις 11 ο Γκάντι, που φρόντιζε ιδιαίτερα για την υγεία του, έκανε μπάνιο σε μια δεξαμενή και κατόπιν έτριβε το σώμα του με λάδι. Στις 11 «ετοιμοϋόσε» πάλιν κάτι κι' ύστερα δέχονταν τους έπισκέπτες του. Στις 4 το απόγευμα πήγαινε στην Κοινότητα, όπου έγενεθε επί μι ώρα.

Μετά το δείπνο και τον νυχτερινό περίπατο, άρχιζε η καθυπό εργασία. Καθισμένος σε μια ψάλα, μ' ένα προσκέφαλο στη ράχη, ο Γκάντι ύπαγόρευε στην γραμματέα του Σικ Άμριτ Κοούρ, που θεωρείται το πιο όμορφο κορίτσι των 1νδιών, γραμματα, λογαριασμούς έσδων και έξδων ύπερ αγαθοεργών σκοπών κλπ.

Αυτός ήταν με λίγα λόγια ο σπουδαιοτέρος άνθρωπος των 1νδιών, αλλά και μια από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της ιστορίας.

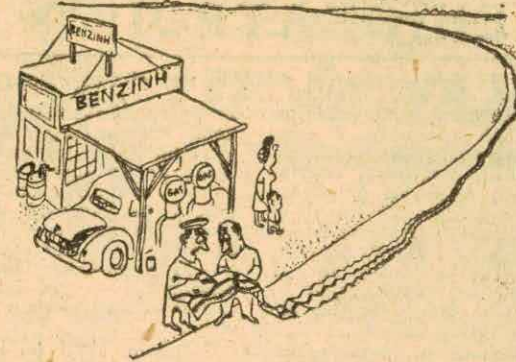
Μέσα σ' ένα κουτί σπρίτων

Οι αστυνομικοί του Σικάγου έφοδιάσθηκαν τελευταία με μικροσκοπικές φωτογραφικές μηχανές, που υπορούν να χωρέσουν μέσα σ' ένα κοινό κουτί σπρίτων. Χάρις σ' αυτές θα μπορούν να παίρνουν φωτογραφίες διαφόρων σκηνών του δρόμου ή ύπόπτων προσώπων, χωρίς κανείς ν' αντιλαμβάνεται το παρανοικό.

230.000 πεταλούδες!

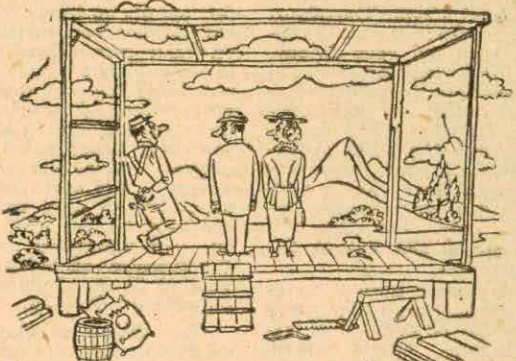
Στο Λονδίνο πέθανε πρό ήμερών ο Τζων Μπούλτερ, που ήταν περιήμμος ως συλλέκτης έντόμων. Κατά τη διάρκεια της ζωής του είχε συλλέξει 230.000 πεταλούδες.

Οι πεταλούδες αυτές ήταν, φυσικά, διαφόρων ειδών, χρωμάτων και σχήματος.

ΤΥΦΛΟΣΟΥΡΤΗΣ

— Σπουδαίος είναι ο χάρτης σου! Δείχνει όλες τις λεπτομέρειες του δρόμου. Θα πäs ίσια λοιπόν!...

ΚΑΛΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ!

Ο μαρκανός: Μπράβο άφεντικό! Όραία το θεαία διαλέξατε για να φτιάξετε το σπίτι σας. Όλη την ημέρα κάθομαι και την άποθαμιάζω!...

ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Μη φοβάσαι, παιδί μου, δεν είμαι λιοντάρι! Ξέρω πτε να διαβάσω!

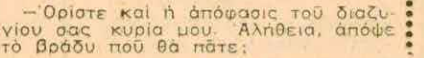
Ο πρώτος περιπάτος με αυτοκίνητο του μαύρου βασιλιά.

Τί ἀφηγοῦνται οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ζωέμποροι

Οι Έλληνες και άκατοίχνη-
τες περιοχές της γης είνε
απέπαυτες. Βοίσκειται όχι
μόνο στους πόλους ή στους
τροπικούς, αλλά και στην
εσωποιακή άκούη ήπειρο.
Όλοκληρες σειρές της Α-
υστραλίας ένα μεγάλο μέρος
τών Ίνδιαίων, τηήυατα της
Νέας Γουίνεας και της κοι-
λάδος του Αυσονίου, τα έ-
λη Άνταρ της κεντρικής Α-
φρικής (έκτάσσεως 1.800 τε-
τραγωνικών μιλίων), μόνον
τι ζούσε μέσα στη λάσπη
των βάλτων.
Ένας άλλος κυνγός θη-
ρών, ο Στέφενς, συγκέν-
τωσε στοιχεία για ένα έρ-
πετό που ονομάζεται «Ά-
νυς» απ' όπου ιθανεγείς της
συχής Μπορότες, Σύμφωνα
μ' αυτά, το μήκος του είναι
10—30 μέτρα, το ύψος του
όσο ενός αλόγου, το χρώμα
του σκούρο κίταινο, το κε-
φάλι του μικρό κ' άποκράν-
στικό... Αργότερα, ένας

Όπως απέδειξαν πρόσφατες έρευνες στην Άγγλία, οι ούσιες που δίνουν σιγνά στο άλευρι πολυτελείας για να τὸ κάμουν λευκότερο, μπορεί να προκαλέσουν ύστερικές κρίσεις στὰ σκυλιά!

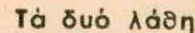
Μὴ δίνετε λοιπὸν στὸ σκύλο σας ψωμὶ παρασκευασμένο ἀπὸ ἀλεύρι πολυτελείας.

Τί συμβουλεύουν οι Άμερι-
κανοί που πέτυχαν στη
ζωή τους

Πάρτε ἰδέεσ ἀπὸ
τοῦ ἔξω τεροϊκοῦ. Κάτι
τοῦ πέτυχε ἄλλο, κατὰ πάσα
τιθανότητα θὰ πέτυχε καὶ στὴ
γύρω σας. Προσπαθήστε μόνε
ἀντὶ νὰ τὲ ἀντιρῶσθε δουλι-
κά, νὰ τὸ προσαρμόσετε κά-
τι στὶς ἐγγύρειες ἀνάγκες καὶ
συνθήκες.

“Όλα αυτά νινε μερικές ἀποτίσεις συμβουλές που δίνουν οἱ ἄλλοι σ’ Ἀμερικανοὶ ποὺ «πέτυχαν» στὴ ζωὴ τους, σ’ ὅσους θέλουν νὰ προσδευσουν. Καὶ ἡ τελευταία συμβουλή τους εἶνε: Μελετήστε τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ὁλοῦ καὶ προσμαρσεύεστε σ’ αὐτές, ἱκανοποιήστε τὸν κόσμον, σ’ ἀπὸ πῶς» ἔλεγε κι’ ὁ Ἑμερον, ἀνὰ ἔχρη στὴν ψυχὴ σου ἔτσι γιὰ τὸν κόσμον θὰ ἔχη κι’ ὁ κόσμος θέσι γιὰ σένα.

“Ἐβγαλε ἀπ’ τὴν ντουλάπα
τὸ καλὸ του κοστουμι, φόρεσε
τὴν πιὸ καλὴ νουβάτα του καὶ
τὰ γάντια του καὶ πανέτοιμος
ἕστειρα ἀπὸ λίνω. ὁ ὑποψήφιος
γαμπρὸς διεθύνθηκε πρὸς τὸ
σπίτι, πού θὰ τὸν ἔβγαζε μὲ

54

—Τί θὰ πῇ «συνάδελφος»;

Σὲ λίγο ὁ Ἄντρέ βροισκόταν

Όλα με αξιολογήσεις εμπροσθίων τροχών (γόνατα)						
STANDARD	4	Βέο. 8 h. p.	Κουβερτίμπλ	Cl	Πειραιά	Χάρτ. Λίρ. 395.0.0
»	4	»	Κλειστόν	»	»	380.0.0
»	4	»	»	»	»	380.0.0
»	5	»	Κουβερτίμπλ	»	»	640.0.0
»	5	»	Κλειστόν	»	»	615.0.0
TRIUMPH	5	»	»	»	»	870.0.0
»	6	»	Κλειστόν	»	»	870.0.0

MORIS LEMPLAN

ρευματοσ στο σώμα μας άλλα
τά έλατα που βρίσκονται μέ-
ση σ' αυτό και που μεταβάλ-
λουν τó νερό σέ καλό άνωγώ
του ήλεκτρισμού.

=====

Όταν, τέλος, επέλθη συμφωνία με-

Ἀπὸ τῆ στιγμῇ αὐτῇ ἀρχίζει ὁ
ρόλος τῶν συγγενῶν καὶ φίλων
τοῦ γαμπροῦ. Πηγαίνουν γύρω στὸ
μέρος, ὅπου ἔχει ἐγκαταλειφθῇ ἡ
νύφη καὶ ἀπομυκνούνται τὶς κραυ-
γὲς θηρίων, τὰ σφουρίγματα φιδιῶν
κλπ. Ὁ σκοπὸς τοὺς εἶναι νὰ τοὺς
κρατήσουν τὴ νύφη γιὰ νὰ δοκιμα-

Στὴ φυλὴ τῶν Ναγιάο τέλος, μετὶ
ὁ γάμος ὁ σόζυγος ὑπογυναικεύεται
ἀγειρεῖται, πλένει, ντρίπτει τὰ παῖδιά.
"Ὅσο γιὰ τὴ γυναικὶ ἀσχοιοῦνται...
ἐπὶ τὴν πολιτικὴν! Γιατὶ αὐτὲς διεθνέ-
ουν τὶς τύχες τῆς φυλῆς καὶ κατέχουν
τὰ τὰ δημόσια ἀξιώματα.

57

το κοινό.
—Το πιστό! είπε ξαναγυρίζοντας. Κι' έσεις, αντί να συζητάτε, πιείτε καλύτερα ένα ποτήρι...

—Οχι, είπα, και κάθισα. Κιτάζοντας με μάτι αούτο, κάτω από το κίτρινο φως της λάμπας του πετρελαίου, το πρόσωπό του ν' ανάβει, καθώς έπινε.

—Αόρισε έπειτα να μιλοκλαίη για τους Ζωανθώπους και για τον Μ'λινγκ. Ο Μ'λινγκ, έλεγε, ήταν το μόνο όν που είχε δει και κάποιον άφοσιώσι. Ξαφνικά, του ήθελε μια ιδέα.

—Κι' έπειτα... ο διάολος να με πάει! είπε.

Σηκώθηκε τρεκλίζοντας κι' έπιασε τη υποτίλβια του κοινιά. Μάντεψα άμέσως τι έσκυπε να κάνει.

—Δέν θα πάς να δώσεις σ' αυτό το κτήνος να πιή! του είπα άπτόμα, και σηκώθηκα για να τον έμποδίσω να περάσει. —Αυτό το κτήνος!... Έσύ είσαι κτήνος... φώναξε. Μπορεί να πιή το ποτηράκι του σαν καλός γιοστιανός. Άφισέ με να περάσω, Προέντικ.

—Γιά τ' όνομα του Θεού! ξεφώνισα.

—Φύγε από τη μέση! μουγκρίσε, θνάνοντας ξαφνικά το περίστοφό του.

—Καλά, είπα, και τραθήγνηκα σνεδόν άποφασισμένος να πέσω άπάνω του, υδής θάβαζε το χέρι στο πόμολο της πόρτας.

—Αλλά σκέφτηκα το σπασμένο χέρι μου κι' άλλαξα γνώμη.

—Έχεις πέσει στο έπίπεδο του κτήνος, του είπα, κι' ή θέσι σου είναι καλή με τα κτήνη.

—Ανοίξε την πόρτα και, μισογυρισμένος προς έμένα, δρθος άνάμεσα στην κίτρινη λάμψη της λάμπας και στο γλυκό φως του φεγγαριού, μου είπες:

—Είσαι ένας ήλιος ναμάλης. Προέντικ, ένα ναϊδούρι ξεσαμαρωτό, γεμάτο από φόβους φανταστικούς. Είμιας στο χέλιος της άδυσσου. Δέν μου μένει άλλο πια παρά να κόκω το λαϊμό μου αύσιο, άλλ' απόψε θέλω λίγο να γλεντήσω.

Βγήκε στη φεγγασόλουστη κύντα.

—Μ'λινγκ! Μ'λινγκ! Παλιόφιλε! άνοιξε να φωνιάζη.

Μέσα στο άσπμενο φως, τοια άπροσδίοριστα όντα φάνηκαν στην άκρη του δάσους, το ένα τυλιγμένο σε άσπρο ύφασμα, τα δύο άλλα σαν σκοτεινά σημάδια, που ακολουθούσανε το ποτό. Σταμάτησαν δυοταγτικά. Διέκρινε τότε τους κυστούς ώμοους του Μ'λινγκ, που προγυρούσε κατά μήκος της μντρας.

—Πιήτε! φώναξε ο Μονγκόμερ. Πιήτε! Κι' έσεις, κτήνη!

Πιήτε και γίνετε άνθρωποι! Να πάει ο διάολος, είμαι έξυπνος!

Ο Μορώ δέν τό είχε σκεφτή αυτό! Έυποός, πιήτε, σά λέω!

Κουνώντας τη υποτίλβια, άόρισε να τρένη προς τα δυτικά, και πίσω του πηγαίει ο Μ'λινγκ, ακολουθούμενος από τοια άπροσδίοριστα όντα, που τον σινώδεσαν.

Βγήκα στο κατώφλι.

Σε λίγο, ο ήλιος εκείνος, που υδής διακοιμόταν στο θαυπότο σελήνηφως, σταμάτησε.

Είδα τον Μονγκόμερ να δίνω για νερή όσκι κοινιά στον Μ'λινγκ κι' ύστερα από λίγο τα πέντε πρόσωπα της σκηνής ελθής δέν φαινόνταν παρὰ σά-

μιά συγκεχυμένη κηλίδα από μακούα.

Ξαφνικά, άκουσα τη φωνή του Μονγκόμερ που φώναζε:

—Τραγουδήστε!... Άς τραγουδήσουμε όλοι μαζί: Φτύστε τον Προέντικ...

—Θαυμάσια!... Και τώρα, άλλη μια φορά: Φτύστε τον Προέντικ! Φτύστε τον Προέντικ!

Οι πέντε σκιές προχώρησαν προς την άκρογιαλιά. Καθένας τους ούδολιζε, δρίζοντας με υ' ό,τι μπορούσε να φανταστή το μεθυσμένο του μυαλό.

—Κλινά! επί δεξιά! άντήγνησε ή μακρινή φωνή του Μονγκόμερ.

Κι' όλοι μαζί, φωνάζοντας δυνατά, κι' ούρλιάζοντας, υπήκανε στο σκοτεινό δάσος.

Η φρεση μαγειρία της νύχτας με κύκλωσε ξανά. Το φεγγάρι έγεννε προς τη δύση του. Ήταν στη νέμισή του, κι' έμοιαζε να πλέη σ' ένα γαλάζιο κενό.

Η σκιά του τσίγους άπλωνότανε κατάμαυρος ως τα πόδια μου. Πίσω μου, ή λάμπα του πετρελαίου έδριννε ένα κίτρινο φως.

Γύρισα μέσα κι' έκλειδωσα την πόρτα. Πήγα κατόπι στην αούλη όπου το πτώμα του Μορώ άναπαύοτανε πλάι στα τελευταία του θύματα—τα σκυλιά, το «λάμα» και μερικά άλλα δυστυγισμένα ζώα. Στο πρόσωπό του, ήρεμο, άκούα κι' ύστερα απ' αυτό το φοιητό θάνατο, τα σκληρά του μάτια, οοβάνοιχτα, έμοιαζαν σά να παρακλούςουσιν στον ούρανό το χλωμό φεγγάρι.

Κάθισα στο στόμιο του πηγαδιού και προσάθησα να βρώ ένα μέσον να φύγω.

Όταν ξεμέρωνε, θα συγκέντρωνα μερικές προμήθειες μέσα στη μαούνα κι' αφού έβαλα φωτιά στο σωρό τα ξύλα που είχα μπροστά μου, θα ξαναγίμουν άλλη μια φορά στον έορνο άκεανό.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Δέν μπορώ να θυμηθώ πόσην ώρα έμεινα καθισμένος, καταστρώνοντας σχέδια. Ίσως μια ώρα ή δυό. Με διέκοψε ο νυσιμός του Μονγκόμερ.

Καταλάβαινα πια ότι με το Μονγκόμερ δέν μπορούσε να γίνει τίποτα, γιατί είχε καταντήσει σά τους Ζωανθώπους.

Πίσω μου, άπλωνόταν ή αούλη όπου, πάνω σε σωρούς από ξύλα, κείτονταν τα πτώματα του Μορώ και των κουματιασμένων θυμάτων του.

Εμοιαζαν σά να νραπώνονταν το ένα από τ' άλλο. Οι πληγές του Μορώ ήσαν άνοιγτες και άυδες σαν τη νύχτα, και το αίμα, που είχε τρέξει απ' αυτές, άπλωνότανε σά λίμνη πάνω στην άμμο.

Είδα τότε πάλι το κόκκινο καθρέφτισμα, που πηγαίνονότανε πάνω στον άντικονό τοίχο. Φαντάστηκε ότι προεωγάν από τη λάμπα μου, και γύρισα πάλι προς τις προμήθειες, που ήσαν μέσα στην παράγκα. Έξακολουθούσα να φάνω παντού, όσο μπορούσα να το κάνω με το ένα μου χέρι, ξεχωρίζοντας για να τα φάω την άλλη μέρα στη μαούνα, ό,τι μού φαινότανε γρήγορο. Οι κινήσεις μου ήσαν άδέξιες κι' άσυνεχες, κι' ή ώρα περάσε γρήγορα. Σε λίγο ξεμέρωνε.

Ένα τραγουδί που άκουσα προό άλίγου είχε σταματήσει, κι' έπειτα έόσπασε ξανά με πάταγο.

—Άκουγα να φωνάζουν: Άκούα! Άκούα!

Έπειτα άκούστηκε θόρυβος καινού και βήκη στην αούλη. Τότε, μέσα στον πάταγο εκείνον, άκούστηκε μια πιστολιά.

Έτρεξα άμέσως μέσα από το δωμάτιό μου, προς τη μικρή έξωτοική πόρτα.

Εκείνη τη στιγμή, πίσω μου, μερικά από τα κασόνια και τα κοινιά με τις προμήθειες γλύστρησαν κι' έπεσαν κατανής.

Το ένα πάνω στο άλλο υ' ένα φοβερό κρότο. Χωρίς να δώσω την παραμικρή προσοχή, άνοιξα γρήγορα την πόρτα και κύττασα να ιδώ τη συνέβαινε έξω.

Στην άκμή κοντά στο μέρος όπου είχαμε τραπηνμένη τη μαούνα έκαινε μια φωτιά, που οι σπίθες της σκορπίζονταν στο γλυκονάσμα Γύρω απ' αυτήν έτάλασε μια μάσα από μαύρα πρόσωπα.

Άκουσα τον Μονγκόμερ να με φωνιά με τ' όνομά μου. Με το περίστοφο στο χέρι έτρεξα προς τη φωτιά.

Ο Μονγκόμερ ήσαν σωριασμένος στο έδαφος. Άσπινε να φωνιά υ' όλη μου τη δύναμη κι' έπυσοδολήσα στον άέρα.

Άκουσα τότε μια κραυγή: —Ο Άφέντης!

Η όσση των διπόδων έφυνε μπροστά μου, κυριευμένη από ξαφνικό πανικό. Μέσα στη διέγερσή μου, πυροδόλησα έναντιόν τους προτού εξαφανιστούν μέσα στο δασάκι.

Έπειτα γύρισα κοντά στη μάσα που κοίτοταν καταγής.

Ο Μονγκόμερ ήσαν πεισμένος με την πλάτη και το νκρίζο τέρας δισκόταν από πάνω.

του υ' όλο του το βάρος. Ο Ζωανθώπος ήσαν νεκρός άλλα κρατούσε ακόμα μέσα στα νύγια του το λαϊμό του Μονγκόμερ.

Πλάι ήσαν ξεπλωμένος ο Μ'λινγκ, υπορούμετα, άκίνητος, με το λαϊμό άνοιχτό, κρατώντας τη σπασμένη υποτίλβια του κοινιά.

Δυό άλλα τέρατα κοίτονταν κοντά στη φωτιά. Το ένα άκίνητο, το άλλο δονγνώντας κάθε τόσο, κι' άνασπκόνοντας με κόπο το κεφάλι του.

Άσπαζε, με το ένα χέρι, το γκρίζο, τέρας και το τσάδεα πάνω από το κορμί του Μονγκόμερ. Τα νύγια του κουματιασαν τα ούγνα του, καθώς τσέρωνε.

Του Μονγκόμερ το πρόσωπο ήσαν μαυρισμένο. Του ένυσα θαλασσινό νερό κι' έβαλα, κάτω από το κεφάλι του, το σακκάκι μου τυλιγμένο.

Ο Μ'λινγκ ήσαν νεκρός. Το πληγμένο τέρας, που δονούσε κοντά στη φωτιά—ήσαν ένός Άνθρωπόλκος με γκρίζες τοίγες στο πρόσωπο—ήσαν πεισμένο με το κορμί πάνω στ' άναμμένα κάρδουνα. Βρισκότανε σε τέτοια φοιητή κατάσταση, ώστε το λυπηθόκα και του τίνεα τα μυαλά με μια πιστολιά.

Το άλλο τέρας—νεκρό κι αυτό—ήσαν ένός από τους Άνθρωποτάους τους άσπριντυμένους.

Τ' άλλα διπρόδ είναι εξαφανιστή μέσα στο δάσος.

Ξαναγύρισα στον Μονγκόμερ, να τον άναστήσει κοντά του, και κατασάστηκα την ώρα και τη στιγμή που δέν σπουδασα γιατό.

Πλάι μου, ή φωτιά έσβινε. Άναρωτήθηκα πού είχε βορδ ο Μονγκόμερ όλα αυτά τα ξύλα.

Έχάραζε πια όπως είπα, και το φεγγάρι έγεννε γλυμό στη δύση του. Προς τ' ανατολικά ο ούρανός ήσαν κατακόκκινος.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από τη μάντρα, κι' άνάμεσα τους λάμπανε πύρινες γλώσσες. Ή' καλαμμένα σκεπή έπεσε, κι' είδα μια δυνατό φλόγα να πετιέται από το πρόσωπό του δωματίου μου.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω μου κρότους συνοδευόμενους από σφυγμούς και γυρίζοντας άναπλήρησά δνάζοντας μια κοινή φωνή. Πεκνά συνέγεσα σούρου καπνίου στραβίζοντας πάνω από

Ενας ξένος...

—Πιστέψέ με, Πώλ, είμαι πολύ καλά. Μην εννοήσαι για μένα. Πήγαινε να κάνεις έναν περίπατο. Δεν κινείσαι διόλου, τον τελευταίο καιρό. Θ' άρρωστήσεις και σύ, μου φαίνεται, αν εξακολουθήσει να μην ακούεις τις συμβουλές της μικρής σου Λιέτ!

—Εγώ θα διαβάσω λίγο ή θα κεντήσω...
—Γιας και να μισοκλείω τα μάτια μου και να αμυδάω. Πήγαινε λοιπόν να κάνεις μια βόλτα πριν βασιλέψη ο ήλιος. Θα σε περιμένω εδώ.

Κι' η νέα γυναίκα πρόσφερε το κεφάλι της στο στήθος του άνδρα της. Ήταν χαλαρή, με μια σαλίζ-λόνγκ και πολλά μαξιλάκια, όπως τις άλλες, τις τοποθετημένες στον εξώστη του ξενοδοχείου—σανατορίου.

Ο σύζυγος της Λιέτ, ο Πώλ, ήταν ένας ψηλός κι' ώσους άντρας με αθλητικό προσώπου. Που άποτέλεσμα έδειχνε ότι ήταν με το άδυνο κορμί της γυναίκας του. Σκώθηκε απ' την καρέκλα του γαυρόγλασσου στη Λιέτ κι' άπομακρύνθηκε οίγοντας ένα τελευταίο στοργικό βλέμμα στην άναπνευστή του άρρωστη.

Σε λίγο, περπατούσε μόνος στο μεγάλο δρόμο. Άναπολούσε με θλίψη τις πρώτες μέρες του γάμου του.

Η Λιέτ ήταν ένα λεπτό και φιλόσθενο κορίτσι. Στην άνοιξη, ο Πώλ είχε νομίσει ότι η άνοιξη της ώφειλετο στην υπερβολική έντασή και στην κακή συντήρησή. Δεν άφηνε όμως να καταλάβει την πραγματική αιτία του κακού.

Ο θάνατος που πάραυτα το στήθος της ήταν ύποπτος. Ένας γιατρός την εξέτασε κι' επιβεβαίωσε τα μυστικά προαισθήματα του Πώλ: Η γυναίκα του θάνατο με ένα μέρα άπαλά και ήρεμα, όπως φυλοορρούν τα τριαντάφυλλα...

Τότε ο Πώλ είχε φέρει τη Λιέτ στο μέρος εκείνο με το θεού κλίμα, που θα μπορούσε να παρατείνει λίγο τη σύντομη ζωή της.

Αυτά συλλογιζόταν τώρα, ενώ προχωρούσε στο μεγάλο δρόμο. Συλλογιζόταν πως θα του ήταν άδύνατο να ζήσει μόνος, δίχως αυτήν...

Όσο έλυνε και μασαίνονταν η Λιέτ, τόσο περισσότερο την άναπούσε. Άγαπούσε τα κατσαπρά κι' αδύνατα χεράκια της, που έλαγαν κάθε βράδυ απ' τον πυρετό. Άγαπούσε τα γλυκά βαθουλωμένα μάτια της, που δάκρυζαν συχνά απ' το βήχα. Άγαπούσε τα μάγουλά της, που τα κοκκίνιζε η καταρρεμένη άρρώστειά...

Και τότε κυριέλε άπερίγραπτη ταραχή, όταν συλλογιζόταν ότι το λεπτό κορμάκι της γινόταν άχνος, μέρα με την ημέρα. Σταμάτησε έξαφνα. Είπε κουρασμένα:

—Έπρεπε να πάω το υπαστούνι μου σκέπασκε.

Σκούπισε το μέτωπό του κι' έβριξε μια ματιά νύχτα στο υπέρυνο τοπίο.

Έκανε τότε τη σκέψη ότι η νύχτα της ολόκληρης Φώσεως φαίνονταν σκληρή είσοδος α διπλά στην τρανσύζα όλων εκείνων των έτοιμαδων.

που ξεφυγούσαν σιγά—σιγά μέσα στο μαγευτικό περιβάλλον... Μα άλλη σκέψη—ότι και μετά το θάνατο της Λιέτ, η Φώς θα εξακολουθούσε να είναι άωροφη και τα λουλούδια ν' ανθίζουν—τόν έκαμε να σκεπαστεί το πρόσωπό του με τα γένια του, για να μη βλέπει τα γελαστά τοπία.

Δεν είχε πιά διάθεση να συνεχίσει τον περίπατό του κι' έβριξε μια ματιά στο ρολόι του.

—Θα νυκτώω να πάω το υπαστούνι μου, μολόγησε, και θα κατεβώ έπειτα ως την πόλη. Γίως δρώ εκεί ν' αγοράσω τίποτε που να ευαγοστήση τη γυναίκα μου.

★
Όταν ανέβηκε στον εξώστη, έτοιμάσθηκε να τρέξει, όπως συνήθως, προς τη σαλίζ-λόνγκ της γυναίκας του και να φωνάξει: «Κούκου!».

Μα η Λιέτ δεν ήταν μόνη. Μία άλλη σαλίζ-λόνγκ διακοσμούσε δίπλα στη δική της.

Ο Πώλ άναγνώρισε άμέσως το Ζεράρ, ένα νεότερό τους στο ξενοδοχείο, ένα ώσους παλληκάρι, που τα μαυτιά του κοκκινίζαν. Όταν έφραζε μ' αυτά τα στόματά του νύ να πνίξει το θύνα του.

Το κεφάλι του ήταν πολύ κοντά στο κεφάλι της Λιέτ. Είχαν τα γέλια τους πλεγμένα κι' ο Ζεράρ μιλούσε διασπαστικά με γαυρή φωνή, που τη διέκοπε 'κάθε τόσο ένας ξερός θήνας. Η Λιέτ τον κτύπαζε στα μάτια με άπειρη τρυφερότητα. Ξαφνικά τράβηξε τα γέλια της έβριξε μια ματιά νύχτα της νύ και να δεχαισθή ότι ο εξώστης ήταν άδειος και, ζώντας με τα μπράτσα της το λαιμό του Ζεράρ, τον έλαψε με πάθος στο στόμα.

Ο Πώλ άκίνητος σε μια γωνιά, όπου δεν μπορούσαν να τον αντίγνθουν παρακολουθούσε όλη τη σκηνή.

Τώρα τα καταλάβαινε όλα. Οι ματιές που αντίλλαζε στο τοπάζι ή Λιέτ με το Ζεράρ τα παρατεταμένα φειροφίληματα του νέου, όλα αυτά φαινόταν καθαρά το μυστικό τους.

Ναι, άναπνόντρισαν τα άουισα αυτά παιδιά, που έμοιαζαν τόσο μεταξύ τους στην άωροφή, την ευγένεια και τη δυστυχή. Και διαζόντουσαν να έκδηλωση την άνάστη τους, όσο ήταν άκούη καιρός.

Τη στιγμή εκείνη ο Πώλ ένοιωσε ότι αυτός άνηκε σε μια άλλη φυλή... Ήταν ένας ξένος για τη Λιέτ, για το Ζεράρ, για όλους τους άλλους έτοιμαδους. Ένας ξένος! Ήταν εκείνος που ο θάνατος έβγαλε από το λουλούδι να ζή!

Καταλάβαινε ότι οι δυο αυτοί νέοι είχαν ενωθεί στον πόνο και στην άρρώστειά στον έρωτα και στο θάνατο!

Άονά—άονά, εξακατέθηκε τη σκάλα και τράβηξε πάλι, προς το μεγάλο δρόμο. Ήταν πολύ κρυωσμένος. Κατά βάθος ήλπιε αυτόν τους νέους που άκουνούσαν μ' αστό μεθυσί της άνάτης τους κι' αυτήν άκόη την άπειλή του θανάτου!

Τους ήλπιε κι' ένοιωσε, όταν έαυτο του μόνον ολόκληρο πόνος υνό, με το μάτι στο έρωτά του.

Έπρεπε έξωθεν κατανή στην άκοη του έρωτος κι' άπιστ τον πόνο του, τη ήλπιε του, τον έρωτά του να έσπασαν, σε κατάρτι δάκρυα. Έναινε τη Λιέτ, το Ζεράρ, και ποδ παντός τον ίδιον την έπιπό του...

Ο. ΠΑΝΝΕΤΙΕ

Τρώνε κοκνίξ

Κάθε Νεόμυδιο την «Ήμερα των Νεκρών» οι Μεξικανοί αγοράζουν και τρώνε με όρεξη... κοκνίξ πεθαμένων! Τα κοκνίξ αυτά πολύγωνα και ώσους στρογγυλά είναι ένα είδος γλυκίσματος που τρώνονται εις άάλλησιν των νεκρών συγγενών και φίλων.

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑ διευδύνουν τη ζωή μας

«Όνειρα, έλπίδες, πραγματικότητες

Στον καινούριο «ηλεκτρονικό αιώνα», που άνατέλλει για την άνθρωπότητα, όλη η ήμερα μας θα διευδύνεται απ' τα ηλεκτρόνια, τα ελάχιστα δηλαδή συστατικά του άτόμου. Αυτά θα μας έμπνουν το πωλί, θ' άνάδουν τα φώτα, θ' άνοιγουν ή θα κλείνουν τα παράθυρα θα έτοιμάζουν το υπάνιο, θα βάζουν σε λειτουργία το ραδιόφωνο, κλπ. Θα μας πληροφωρούν έπίσης ότι το σπίτι μας έπιασε φωτιά, αλλά και θ' άναλαβάνουν υνό τους να σβύσουν την πυρκαϊά στην άσγή της. Θα μαγειρεύουν ή θα άποστειρώνουν κρέατα και λαχανικά σ' ελάχιστα λεπτά της ώρας. Θα νυκίζουν τ' αυγά στην έκκολαπτική μηχανή και θα κρατούν τις νυφίτσες μακριά απ' το κοττάρι μας.

Άν κάποιος πλησιάσει στην πόρτα μας—λαποδύτης ή έπισκέπτης—θα μας έδοποιή ένα αυτόματο κουδούνισμα ή όποιο άλλο ήχητικό σύνθημα προτιμούμε. Κι' ως πού ν' άπο έζουμε την πόρτα, ένα φωνογραφικό υπάνημα θ' άποτυπώνη τα λόγια που θα λέμε μεταξύ τους οι έπισκέπτες μας.

Για να λειτουργήσουν τα ηλεκτρονικά μηχανήματα, χρειάζονται ηλεκτρισμό, από μια κοινή πρίζα του ηλεκτροφωτισμού. Άφου όμως παραχθούν έστι τα ηλεκτρόνια, δεν έχουν πιά άνάγκη από σύματα. Πετούν στον άέρα, μεταδόνται στο κενό και περνούν εύκολα άκόμη κι' από στερεά έμπόδα, π. χ. από πέτρινους τοίχους.

Οι ηλεκτρονικές συσκευές βασίζονται στη διακοπή ή την άποκατάστασι του ρεύματος αυτού των ηλεκτρονίων. Λειτουργεί τότε μια μαγνητική έπαφή και το υπάνημα έκτελεί άυτομάτως την άποστολή του.

Υπάρχουν ήδη ηλεκτρονικές συσκευές μικρές σαν φανάρια της τρέπης που έπιτοέπουν στους τυφλούς να «βλέπουν» και να «διαβάζουν» συνθηματικά έντυπα. Παράγουν δηλαδή ήηους διαφόρων εντάσεων ανάλογως των έμποδίων ή των ψηφίων που συναντούν τα ηλεκτρόνια, κι' ο τυφλός μαθαίνει με μια έξάσκηση να «μεταφράζει» τους ήηους αυτούς σε εικόνες.

Το «ηλεκτρονικό μάτι» άνοιγει άυτομάτως μια πόρτα ή γυπάει ένα κουδούνι, όταν πλησιάσει κάποιος. Η άμερικανική άστυνομία το μετανεοιζείται για διαφόρους άλλους σκοπούς. Άς υποθέσουμε π. χ. ότι ένας άστυνομικός θο σκεί κάπου θαμμένα κλοπιμαία και θέλει να συλλάβη τον άγνωστο κλέφτη που θα πάη να τα πάρη. Έγκυβιστά λοιπόν εκεί ένα ηλεκτρονικό μάτι που άναλαβάνει να γυπτήση ένα κουδούνι σε κάποιον νεοτικό μέρος όπου περιμένει ο άστυνομικός.

Ο «φωσάτης της πυρκαϊάς» λειτουργεί με τα ηλεκτρόνια που έλευθερώνει: στον άέρα ή φωτιά και είδοποιεί για τον κίνδυνο τη νοικοκυρά του σπιτιού ή τον πιλότο του άεροπλάνου.

Ο «ηλεκτρονικός θερμοστάτης» άνοικνε αυτόματως το καλοαέρα, έτσι ώστε να διατηρη σταθερή τη θερμοκρασία ενός νέου. Είτε ίδιαιτέρως νοήσιμος για τα θερμοκήπια των άθοκυών.

Ο «ηλεκτρονικός έλεγκτής της ύντασης» θα παραφέρη μεγάλες υπηρεσίες σ' έλπίουμε που πάνουν από άσθμα και νεοιάζονται ώσιση υντασία στην άτύσφαση του σπιτιού τους. Έπίσης είναι νεοίους στην ύφαλτουνία και τη γαλιόδρυνία. Η συσκευή που χρησημεύω ως τώρα νι' αυτούς τους σκοπούς βασίζεται στη συστολή ή διαστολή μιας τήνας άναλόγως της ύντασης. Η τήνα αυτή έπρεπε να είναι γυναίκα σ' έαφή, κατά προ υντασιν δε από μολλία γυναίκα της Σαυθίδας. Η συσκευή ήται έπιζήτητη σε μεταβολή ύντασης μεναερίτες από 3%. Ο «ηλεκτρονικός έλεγκτής» ποίγει δυο νουσιό σύματα κατάλληλα κατενασμένα μέσο σ' ένα σωλήνα από σελυλίνη, δεινεί, δε μετοβολές μένει 1)100 έπί τοις 100!

Άλλά κι' η ύπολύμανσις του άέρος με υπερίωδεις άκτίνες είναι ένα φαινόμενον ηλεκτρονικής φύσεως.

Τέλος λέγεται ότι ένα ηλεκτρονικό σωλήνιο άνι μεναερίτη από κόκκα ούζιού, άποτελεί το κύριο έξάρτημα ενός νέου άμερικανικού μυστικού όπλου που, όταν συμπληρωθή τελείως, θα «ψη» πιθανότατα κάθε όρεξιν νιό πύλην εκ μέσων άποκατάστασε...

Η ζωή δηλαδή νικείται άπλη και εύκολη στην έτοιμή του υπερεκκοσμοσπαικού και άσάρατο ηλεκτρονίου.

Α. ΧΑΛΛΙΜΠΟΥΡΤΟΝ

PIN ο Πρόεδρος Τρούμαν κι' η οίκογένειά του δοκίμασαν τα διάφορα γλυκίσματα και έκλεκτά φαγώσιμα που στέλνουν ως δώρον κάθε χρόνο χιλιάδες Άμερικανοί, η Μυστική Υπηρεσία, ή επιφορτισμένη με την άσφάλεια του προέδρου, τα δίνει για εξέταση στα έργαστήρια της «Διευθύνσεως έρωτων και φαρμάκων». Εκεί υπάρχουν μερικοί πύηκοι-πειραματόζωα που έχουν το άμφιβολο πρόνόμιο να δοκίμαζουν κάθε τέτοια λιχουδιά πριν άπ' τον Πρόεδρο! Άν δεν πάθουν τίποτε σημαίνει ότι μπορεί άκίνδυνα να σερβιρισθί το δώρο αυτό στο προεδρικό τραπέζι.

Η είδική υπηρεσία έλέγχου άναφέρεται συνήθως με τα άρχικά φηφία του ονόματός της: FDA. Προστατεύει δε όχι μόνο τον Πρόεδρο, αλλά και 140.000.000 καταναλωτές από δηλητηριώδη, άκαθάρτα ή άκατάλληλα τρόφιμα, φάρμακα και καλλυντικά. Η δουλειά της έχει πολλαπλοισαθή, τώρα που οι έλκεϊεις εύνοουν τις άπάτες. Δισθέτει 250 είδικους (έπισημένους έπιθεωρητές κλπ.), έπιστημονικά έργαστήρια τέλεια εφοδιασμένα κι' ένα μικρό «ζωολογικό κήπο» με πύηκους, ποντίκια, κουνέλια κι' άλλα πειραματόζωα. Άλλά και πολλοί άρρωστοι προσφέρουντα έθελοντικά να χρησημεύσουν για τις δοκιμές ενός νέου φαρμάκου για την άνιστη πάθησή τους.

Έκατομύρια κιά τρωφίμων κατάρχεται και κατστρέφονται κάθε χρόνο γιατί ή ύστασις τους, είτε ή κοκή ύσκευσία τους ή εναποθήκευσί τους, τα κάνει άκατάλληλα για την κατανάλωση. Υπολογίζεται ότι ή ποσότης αυτή, που πηγαίνει χαμένη, έά μπορούσε να καλύψη τις κυριώτερες άνάγκες της πεινασμένης Εύρώπης!

Ίδιως οι ποντίκοι προκάλουν τεραστίες φθορά. Σε λίες βδομάδες, μπορούν να κατστρέψουν ολόκληρη άποθήκη με άλευρα. Άν ένας άσυνήθιστος έμπικρος έπιχειρήση κοτόπην να πουλήση αυτά τα άλευρα με τις άκαθάρσεις των ποντικών, θα βρή άντιμέτωπο την FDA.

Η υπηρεσία αυτή εξέταζει κάθε χρόνο περί τις 65.000 δείγματα τρωφίμων φαρμάκων και καλλυντικών. Άνακαλύπτει 3.000 παραβάσεις κατά μέσον όρον. Οι ένοχοι τιμωρούνται με πρόστιμο μέχρι 3.000 δολαρίων και φυλάκιαι μέχρι 3 έτών.

Χάρη στην FDA, κάθε Άμερικανός πολίτης έχει λιγώτερες πιθανότητες να δηλητηριασθί από τροφή ή φάρμακα παρά να τον χτυπήσει κεραυνός. Η τελευταία περίπτωση ομαδικής δηλητηρίασεως σημειώθηκε το 1937 με 107 θύματα. Ένας κατασκευαστής φαρμακευτικών προϊόντων έλυντας να δώση στις σουφωμίδες μορφή ύνρη και συνεπώς πιο εύληπτη, τις διέλυσε σε δηλητηριώδη «διεθυλενογλυκόλη». Το προϊόν λοιπόν αυτό στείχισε τη ζωή πολυκριβών παιδιών που το έπιναν κατά της γρίπης. Η ύποθεσις άπασχόλησε σοβαρά το Κογκρέσσον, κι' έτσι ύφισθησε ένας νόμος που άπαγόρευσε την πώληση κάθε φαρμάκου χωρίς προηγουμένη εξέταση άπ' την FDA. Η εξέταση αυτή διαπιστώνει την άποτελεσματικότητά του καθώς κι' ότι δεν είναι δηλητηριώδες και δεν έπιθερεί στείρωσι. Γίνεται πάνω σε πειραματόζωα ή στους έθελοντάς άρρωστους που προσναφέρουν.

Ίδιως είναι άθρονοι οι έθελοντάς αυτοί προκειμένου για φάρμακα άναγεννήσεως των τριχών. Στην περίπτωση αυτή υπάρχουν μεταξύ τους... κι' άρκετοι φαλακροί τεχνικοί της FDA που δεν έχουν άκωμη άπελησιή έπειτα από πολλών έτών άποτυχμένες δοκιμές! Τελευταίως, κάποιος Γερμάνος μετανάστης έστειλε ένκυκλιους στους περισσότερους Άμερικανούς γιατρούς πληρωφώνοντας τους ότι είχε άνακαλύψει μια περιφήμη «έκτροτική άλοιφή». Μέσα σε λίγες ήμέρες έλαβε παραγγελίες για 10.000 σωληνάρια, άξιας 50.000 δολαρίων. Έννοείται ότι ή άλοιφή αυτή ήταν... μια μεγάλη άπάτη του στείχους δε μόλις 10-15 σέντε το σωληνάριο! Άλλά ή FDA στείλτησε αυτή τη χουσοφόρη έπιχειρησι του και τον έστείλε στη φυλακή.

Πρό όλιγου καιρού, δυο γυναίκες πέθαναν σ' ένα νοσοκομείο του Νηπρούτ, έπειτα από άκίνδυνες ενχειρήσεις στήν και λιά. Άπεδείχθη δε ότι ο θάνατος τους ώφειλετο σε υπερίωδεις άκτίνες «καρβυ μολυχολίνης» — ενός φαρμάκου που χρησημοποιείται σε ενέσεις μετά τις ενχειρήσεις της κοιλίας για να διεκκολύνη την ύσση.

Έπειτα από λίγο καιρό σ' ένα άλλο νοσοκομείο μια νοσοκόμα έπρόκειτο να κάη έννοι μ' αυτό το φάρμακο σε δυο ενχειρησθέντας. Μόλις όμως είχε κάμει την πρώτη έννοι, την

Κάθε νέα λαιόν, τρέμα, κραγιόνι των χειλιών, κλπ., πρέπει να έξετασθί προηγουμένως άπ' την άρμοδια υπηρεσία και να δοκιμασθί πάνω σε νυκίσεις έθελοντάς.

κάλεσαν στο τηλέφωνο. Όταν έαναγόμισε, βρήκε νεκρόν εκείνον στον οποίο είχε νύκει ή έννοι! Το τηλέφωνο είχε σώσει τυχερώς τη ζωή του άλλου...

Έξακριβώθηκε τότε ότι εκτός των κανονικών έλέσεων «καρβυμολυχολίνης», ύπήρχαν στο νοσοκομείο και άλλες δοκιμές έξωτερικώς με τις πρώτες άλλα 600 φορές ίσχυρότερες και προσοκόμενες για την παρασκευή μιας διαλύσεως για τα μάτια. Το έργοστάσιο που τις έφτιανε δεν έφροντίκε να ύπαρχη κανένα διακριτικό μεταξύ τους. Έτσι έξηγείτο κι' ή περίπτωση του νοσοκομείου του Νηπρούτ. Άμέσως ή FDA έστειλε 200 άνθρώπους της σ' όλα τα νοσοκομεία της Άμερικής για να μαζέψουν τις άπεικύνδεις έννοι. Κι' έτσι ή ένκληματική αυτή άμέλεια στείχισε τη ζωή σε 12 μόνον θύματα.

Άλλοτε πάλι οι ύπάλληλοι ενός γραφείου της FDA έπαθαν σοβαρή δηλητηρίαση γιατί είχαν φάει σταφίδες από ένα κουτί που τους είχαν φέρει. Η εξέταση άπέδειξε ότι όλες αυτές οι σταφίδες ήταν έπιποτισμένες με υδροκυάνιον φοβερό δηλητήριο! Γιατί στο πλοίο που τις μετέφερε, είχε νύκει μια άπρόσεκτη άπολύμανσις μ' αυτό το χημικό ύγρο. Η FDA

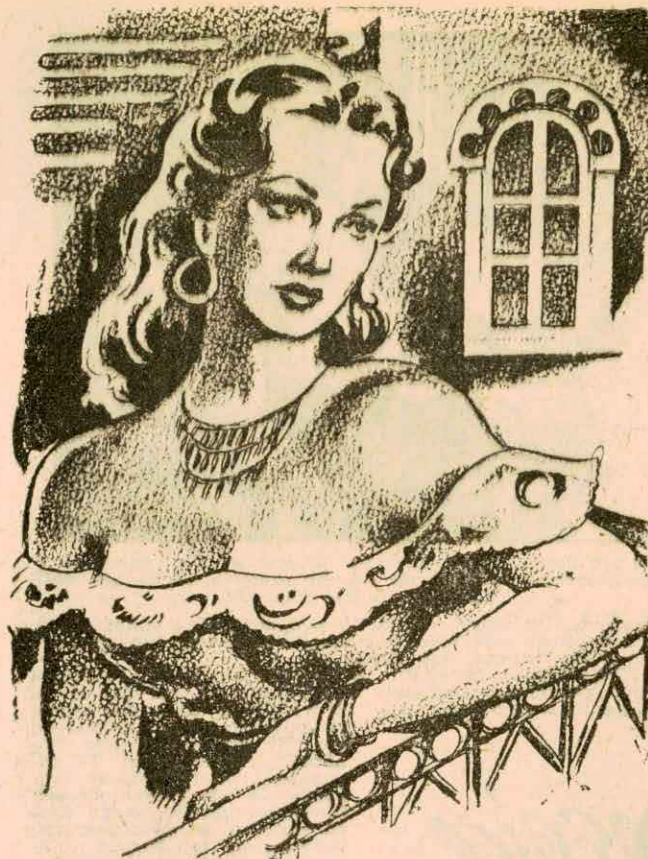
αναζήτησε άμέσως και κατέστρεψε 60 τόννους σταφίδες. Στα έργαστήρια της FDA ύπάρχει ένα «ρομπότ» που τελειώνει σε 5 λεπτά την εξέταση του χρώματος των καλλυντικών ή οποία άπαιτούσε προηγουμένως πολλών εβδομάδων έργασία. Μία άλλη συσκευή, που λειτουργεί με υπερίωδεις άκτίνες, ύπολογίζει τη θολερότητα κάθε ύποπτης διαλύσεως. Η εξέταση αυτή είναι σπουδαιότατη για τις διαμνημονεύουσες διαλύσεις.

Διάφορα άμερικανικά έργοστάσια παρήγαγαν οδοντοπαστες με πενικιλίνη με την ίδια όση το φάρμακο αυτό στείματι το χάλασμα των δοντιών. Πρέπει όμως να περάσουν τουλάχιστον 5 χρόνια πριν πωληθούν στο έμποριο αυτές οι οδοντοπαστες. Γιατί ή FDA θέλει να εξακριβώσει ύψηώς ή καθεμινή χρησιμότητά τους προκάει μια έξοκίωσι προς την πενικιλίνη κι' έτσι δεν φέρνει πιά άποτέλεσμα το φάρμακο αυτό σε σπουδαιότερες άσους στείες.

Υ. Γ. Πόσο διαφορετικά είναι αυτά άπο τις μεθόδους της πατρίδας μας, όπου άκοει ή στείκη άδεια για να γεμισθί ή Άθηνική άγορά από κάθε είδους κασκευάσματα της κακής ώρας!... Έύτυχιόμην οι Άμερικανοί!... Υπάρχει κάποιος που φροντίζει για την ύγεια και τη ζωή τους.

Αριστέρα: Ένα νέο προϊόν πενικιλίνης ύφισταται την τελική δοκιμασία. Δεξιά: Οι μύητες αυτές που παίρνει ένας έπιστημόν μέσο άπ' το δίκτυο κλουβί τους, ποκείται να χρησημοποιηθούν για τη δοκιμή ενός νέου έντομοκτόνου.

Ζοζέφα

ρία του με τη Ζοζέφα.
— Ήταν μία έρωτική ιστορία; ρώτησε η κόρη του Ντομίνγκο με μάτια λαμπερά. «Ω, διηγηθήτε μας την!...» Ήταν όμορφη αυτή η άλλη Ζοζέφα;

— Είχε μία γονιτευτική, αούγκριτη καλλονή! Τά παλληκάρια του τόπου έκαναν ταχυτικά τόν περιπατό τους στην πλατεία Βικέ, όπου κατοικούσε, για να θαυμάσουν τη σενορίτα Ζοζέφα Μπαντόγια, άκουμπισμένη στο παράθυρό της. Τό στόμα της ήταν σαν τριαντάφυλλο, τὰ μάτια της τὰ φωτεινότερα του κόσμου. Είχε ένα κόκκινο λουλουδι καρφωμένο στα κατάμαυρα μαλλιά της. Καί χαμογελούσε γλυκά στους νέους που περνούσαν και τη χαιρετούσαν. Την Κυριακή τὸ βράδυ, θάμπωνε ὅλο τὸν κόσμο με τὴν καλλονή της, ἀπὸ ἕνα θεώρετο τοῦ θεάτρου...

— Μία μέρα, ἔφτασε στὸ Σάν Χοσέ ὁ Χάρολδ Μούγκλετον, ἕνας πανύψηλος νέος, εὐγενικός ἀλλὰ λιγούιλτος. «Ὅσο ἔμεινε ἐκεῖ, δὲν συνδέθηκε με κανένα... ἐκτός ἀπ' τὴ Ζοζέφα! Ἐνα μὴν μετὰ τὴν ἀφίξι του, βρισκόταν κάθε βράδυ κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι της.

— Τὸ φλέρτ αὐτὸ διήρκεσε τρεῖς - τέσσερες βδομάδες. Ἐνα βράδυ ὁ Μούγκλετον μπήκε στὸ μπάρ, ὅπου συγκεντρωνόταν ἡ συντροφιά μας. Φορούσε στὴ μπουτονιέρα του ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο κι' ἔδειχνε ἕναν ἐνθουσιασμό, παράξενο γιὰ τὴ συγκρατημένη ἰδιοσυγκρασία του.

— Σαμπάνια γιὰ ὅλους! διέταξε, πλησιάζοντας στὸ τραπέζι μας. Κύριοι, ἀρραβωνιάστηκα με τὴ σενορίτα Ζοζέφα Μπαντόγια!

Τὸν ζήλεψαμε ὅλοι γι' αὐτὴ τὴν τύχη του. Θάκανε δικό του τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα, πού τὸ θαυμάσαμε στὸ παράθυρό, ὡς καλλιτεχνικὸ πινάκα μέσα στὴν κορνίζα του.

— Καί τώρα ὁ Μούγκλετον τὴν εἶχε ἀρραβωνιάσει! Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀνατάωσε τὴν ἡσυχία πρωτεύουσα τῆς Κостаρίκας. Ἡ Ζοζέφα ἔπαψε νὰ βγαίνει στὸ παράθυρό της. Μόνο τὸ κρυστάλλινο γέλιο τῆς ἀκούγονταν μέσα ἀπ' τὸ σαλόνι. Ὁ Μούγκλετον καθόταν κάθε Κυριακὴ στὸ θεώρετό της, στὸ θέατρο, δίπλα της. Δὲν εἶχε ξαναφανῆ καθόλου στὸ μπάρ.

— Ἀλλοίμονο! Ἡ Μοίρα ζήλεψε τὴν εὐτυχία τους... Μία μέρα, πού εἶχαν πάει μαζί ἵππασία, τὸ ὄλογο τῆς Ζοζέφας ἀφηνίασε καὶ τὴν πέταξε ἀπ' τὴ σέλλα. Ἡ ἄτυχη κοπέλλα χτύπησε ἀσχημά. Κι' οἱ γιατροὶ γινώματευσαν πὺς θάμενε παράλυτη σὲ ὅλη τῆς τὴ ζωῇ!

Τί θάκανε τώρα ὁ Μούγκλετον; Καὶνὲς δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ... Ἐξακολουθοῦσε τακτικά τις ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Μία βδομάδα πρὶν ἀπ' τὴν ἡμέρα πού εἶχε ὀριθῇ γιὰ τὸ γάμο, ἔξασε μιά καινούργια τραγωδία, μεγαλύτερη ἀπ' τὴν προηγούμενη. Ὁ πατέρας τῆς Ζοζέφας ἔλειπε σὲ ταξίδι. Ἡ κοπέλλα ἔμεινε μόνη της, μετὰ μιά γρη῏ ὑπρέτρια. Τὴ νύχτα, μπήκε κάποιος ἀγνωστός κακοποιὸς στὴ βίλλα. Ἰσως ἡ Ζοζέφα τὸν ἀντελήφθη τὴν ὥρα πούρευγε... Πάντως, ἡ ὑπρέτρια ἐύπνησε ἀπὸ ἕνα ὑποπτο θόρυβο, σηκώθηκε καὶ βρῆκε τὴ νέα ἐξαλωμένη στὸ πάτωμα τῆς κάμαράς της, νεκρή, μ' ἕνα μαχαίρι χωμένο στὴν πλάτη! Ὁ δολοφόνος εἶχε πανικοβληθῇ κι' εἶχε ἐγκαταλείψει ἕνα σακκὶ γεμάτο μετὰ ἀσημακὰ καὶ τὰ κοσμήματα πού εἶχε μαζέψει...

— Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μούγκλετον, ἀπελπισμένος, ἀποφάσισε νὰ σκοτωθῇ μετὰ σφαῖρα στὴν καρδιά. Ἀλλὰ οἱ γιατροὶ τὸν γλύτωσαν. Ἐφυγε ἔπειτα ἀπ'

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ἀφίξι του στὸ Σάν Χοσέ ὁ Μούγκλετον βρισκόταν κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της...

τὸ Σάν Χοσέ, καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδαμε πιά.

Ἡ κόρη τοῦ Ντομίνγκο εἶχε ἀκούσει ἀπλῶς τὴν ἀφήγησί μου. Γονάτισε κοντὰ στὸ Μούγκλετον καὶ τοῦ ἔθρεξε τὰ μηλίγγια. Ἐκεῖνος ἀνέπνεε λαχανιασμένα. Τὸν ἐξαπλώσαμε σ' ἕνα πρῶχειρο κρεβάτι, μέσα στὴν κουζίνα.

— Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ τὰ τινάξῃ ὡς τὸ πρῶτ! μούρμουρισε ὁ ταβερνιάρης.

Ξαναγυρίσαμε στὴν αἴθουσα κι' ἤπιαμε ἕνα τελευταῖο ποτήρι, πρὶν πάμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Τὰ ξημερώματα, ἦρθε καὶ μετὰ ἐύπνησε στὸ σπίτι μου ἡ Ζοζέφα.

— Ὁ πληγωμένος συνῆλθε, μοῦ εἶπε. Φαίνεται πὺς εἶνε ἀσχημα. Γυρεύει ἕναν παπᾶ...

— Παπᾶ; Ποῦ νὰ βρεθῇ, σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά;... ἀπόρησα.

Ἀκολουθήσα τὴ Ζοζέφα ὡς τὴν ταβέρνα. Πραγματικά, ὁ Μούγκλετον ψυχωραγοῦσε πιά. Δυὸ ρυάκια αἵματος κυλούσαν ἀπ' τὴς γωνίες τῶν χειλιῶν του. Τὰ μάτια του ἦσαν ὀρθάνοιχτα καὶ θαλά. Ἐπιασα τὸ καυτὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ δικά μου κι' εἶπα, μετὰ προσποιητὴ ἀφροντισία:

— Ἀρπάξατε μιά ἀσχημη πληγὴ, Μούγκλετον! Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος γυρεύει καυγᾶ... Μὴ κοινέιθε τώρα. Πρέπει νὰ ἡσυχάστε καὶ νὰ...

— Θὰ ἡσυχάσω γιὰ καλὰ, σὲ λίγο... μετὰ διέκοψε. Πῆγαν νὰ φέρουν ἕνα παπᾶ;

Εἶπα ἕνα ψέμμα, ἀπὸ εὐσπλαγχνία: — Ναί, βέβαια. Ὁ ἀργὴν ὅμως νάρβη... Βρίσκεται 50 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ δῶ...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος μετὰ κύτταξε στὰ μάτια καὶ τραύλισε ξαφνικά:

— ὦ, σὰς ἀναγνωρίζω... Ἦσοστε στὸ Σάν Χοσέ...

Κούνησα καταφατικά τὸ κεφάλι μου. Ἀπλώθηκε σιωπὴ. Ὁ Χάρολδ ξανάκλεισε τὰ μάτια του. Δυὸ δάκρυα χοντρά κύλησαν στὰ μάγουλά του.

— Ζοζέφα!... ψιθύρισε μετὰ φωνὴ στυμμένη.

Ξαναβρῆκε σὲ λίγο τὴς δυνάμεις του, μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ πρόσθεσε σιγανά:

— ὦ, πόσο ὑποφέρω!... Γεντὶ θὰ πεθάνω σὰν κολασμένος... καὶ δὲν θὰ ξαναἰδῶ ποτὲ τὴ Ζοζέφα!... ὦ, ἕναν παπᾶ... ἕναν παπᾶ!...

— Ἦσυχάστε, σενορί!... τὸν ἱκέτευσε ἡ κόρη τοῦ Ντομίνγκο.

Ἐκεῖνος τὴν ἀπομάκρυνε μετὰ χειρονομία καὶ κάρφωσε πάνω μου τὰ μάτια του.

— Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὴν ἐξομολόγησίν μου; μετὰ ρώτησε.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς!

— Δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω μετὰ τὸ μυστικὸ πὺς με βαραίνει... ἐπέμεινε ὁ πληγωμένος.

Εἶχε κι' ἄλλοτε συμβῇ αὐτό, στίς ἐρημιές τοῦ Βορρά: Ὅταν δὲν ὑπῆρχε παπᾶς, ἕνας συντροφός τοῦ ἐτοιμοθάνατου δεχόταν τὴν ἐξομολόγησί του καὶ προσευχόταν γιὰ τὴν ψυχὴ του.

Ἡ κόρη τοῦ Ντομίνγκο ἔφερε ἕνα μπρούτζινο ἑσταυρωμένο καὶ μᾶς ἔφισε μόνους. Ὁ Χάρολδ ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ πρόσφερε ἀργὰ - ἀργὰ:

— Ἐγὼ σκότωσα τὴ σενορίτα Ζοζέφα Μπαντόγια, τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου!

Τινάχθηκε ἀπ' τὴν κατάπληξι.

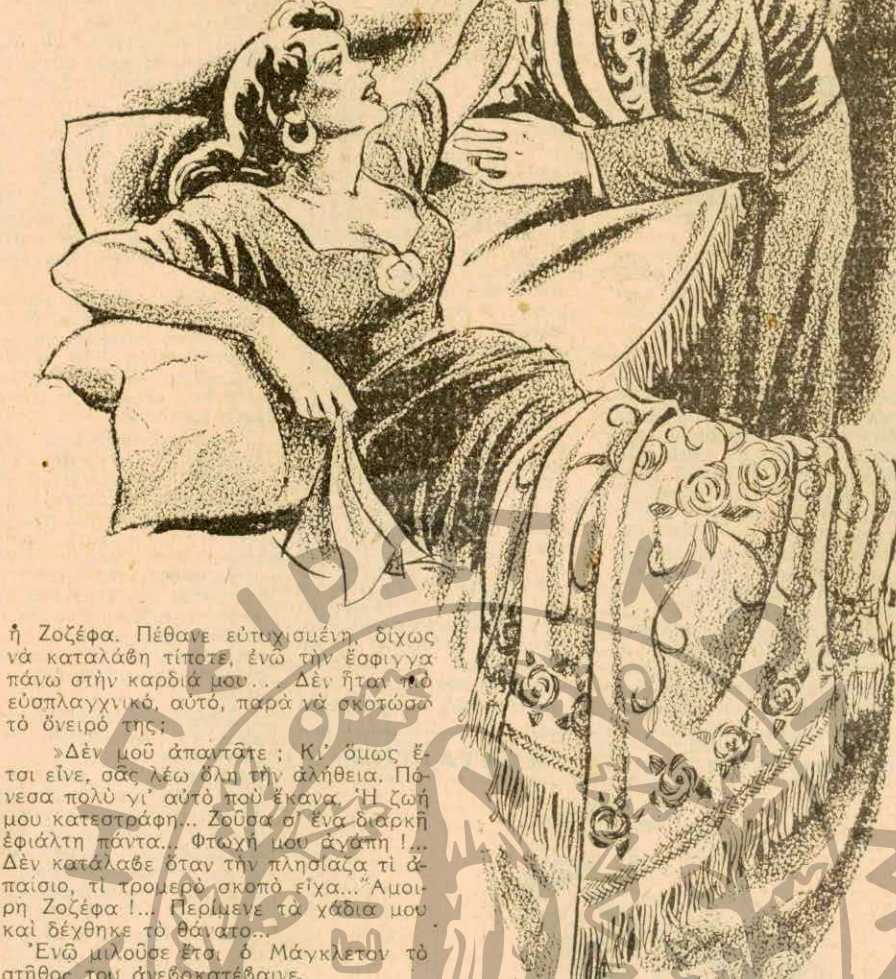
— Μὰ τί λέτε, Μούγκλετον; φώναξε. Παραληρείτε;...

— Ὅταν ἡ Ζοζέφα ἔμεινε παράλυτη, σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ διαλύσω τοὺς ἀρραβῶνες μας. Μὰ, κάθε φορὰ πού

τὴν ἔβλεπα, ἐξαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα, μ' ἕνα σάλι ριγμένο πάνω στὰ γόνατά της, νὰ με ὑποδέχεται με θερμὴ καὶ τρυφερότητα, δὲν εὗρισκα τὸ κουράγιο νὰ μιλήσω. Τὸ ἀνέβαλα γιὰ ἄλλη μέρα...

— Κι' ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς. Τὸ φλογερὸ πάθος μου εἶχε δώσει τώρα τὴ θέσι του σ' ἕνα τρυφερό οἶκτο. Δὲν ἄργησα νὰ νοιώσω ὅτι δὲν θάχα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ διακόψω τὸ δεσμό μας. Τὴ μιά φορὰ με θάμπωνε ἡ ὡμορφιά τοῦ προσώπου της καὶ τὸ πνεῦμά της, τὴν ἄλλη μετὰ τυραννοῦσε ἡ ἀναπηρία της. Δὲν μποροῦσα ν' ἀποφασίσω νὰ τὴ βυθίσω σὲ μιά τέτοια ἀπελπισία... Μὰ δὲν μποροῦσα ἐπίσης νὰ τὴν παντρευθῶ!...

— Τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος. Κατέστρωσα τὸ σχέδιό μου ψυχρά, μ' ἐπιμέλεια. Καί, μιά νύχτα, μπήκα κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ Μπεντόγια, σκότωσα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ σκηνοθέτησα μιά κλοπὴ, γιὰ νὰ κρύψω τὴν ἀλήθεια... Δὲν ὑπόφευκα καθόλου

ἡ Ζοζέφα. Πέθανε εὐτυχισμένη, δίχως νὰ καταλάβῃ τίποτε, ἐνῶ τὴν ἐσφιγγα πάνω στὴν καρδιά μου... Δὲν ἦταν τὸ εὐσπλαγχνικόν, αὐτό, παρά νὰ σκοτώσω τὸ δνειρό της;

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε; Κι' ὅμως εἶται εἶνε, σὰς λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πόνεσα πολὺ γι' αὐτὸ πού ἔκανα. Ἡ ζωὴ μου κατεστράφη... Ζούσα σ' ἕνα διάρρη ἐφιάλητ πάντα... Φτώχῃ μου ἀγάπη!... Δὲν καταλάθε ὅταν τὴν πλησίασα τί ἀπαισιο, τί τρομερὸ σκοπὸ εἶχα... Ἀμοιρὴ Ζοζέφα!... Περίμενε τὰ χῶδια μου καὶ δέχθηκε τὸ θάνατο...

Ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, ὁ Μάγκλετον τὸ στήθος του ἀνεδοκατέβαινε.

Καταλάβαινα καλὰ ὅτι, ὑπέφερε φρικτά.

Τὰ μάτια του τὰ εἶχαν βολώσει τώρα περὶ πολὺ τὰ δάκρυα.

— Ναί, συνέχισε, τὴ σκότωσα. Τὴ σκότωσα κομματιάζοντας σ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ἰδίαν καρδιά μου...

— Πόσο ὑποφέρω, Θεέ μου!... Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ περιστάσεις πού δὲν ζερεὶ κανένας τί κάνει... Ἡ ἀπελπισία μὲς τρελλαίνει, ὁ πόνος μὲς κάνει ἐξάλους... Τὸ μυαλό θολώνει... Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοίως, πρέπει νὰ με πιστέψετε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη λύσις... Δὲν με πιστεύετε;

Σταμάτησε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνῃ. Ἡ φωνὴ του ἀδυνατίζει.

— Ἐτσι τουλάχιστον σκέφθηκα, τὴ νύχτα ἐκεῖνη, συνέχισε. Τὸ πρῶτ ὅμως, ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἐξαπλῇ μου, νοιώσα πόσο φορικτὸ ἦταν τὸ ἐγκλήμα μου κι' ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσω... Μὰ ὁ θάνατος δὲν με θέλησε... Ἐξήρα τρία χρόνια μαρτυρικά, πληρώνοντας κάθε στιγμὴ γιὰ ὅτι εἶχα κάμει... Ἡ ἀνάμνησις τῆς χαμογελαστῆς μορφῆς τῆς Ζοζέφας δὲν ἔφευγε ποτὲ ἀπ' τὸ νοῦ μου... Εἶμαι βέβαιος πὺς με συχώρεσε, αὐτὴ... Πιστεύετε ὅμως νὰ με συχωρέσῃ κι' ὁ Θεός, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ξαναβρῶ;

Πιστὸς στὸ ρόλο μου, τοῦ πρόσφερα

«Κάθε φορὰ πού τὴν ἔβλεπα νὰ με ὑποδέχεται με θερμὴ καὶ τρυφερότητα, δὲν εὗρισκα τὸ κουράγιο νὰ τὴς μιλήσω».

τὴν ὑστάτη παρηγορία. Τούδωσα νὰ φιλήσῃ τὸν ἑσταυρωμένο, λέγοντάς του: — Ἐχετε τὴν ἐλπίδα σὰς στή θεία καλωσύνη, Μούγκλετον!...

Ἐφαξα στὸ βάθος τῆς μνήμης μου, γιὰ νὰ θυμηθῶ καμιά ἀπ' τις προσευχὲς πού ἤξερα στὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ὅταν ὅμως τὸ κατέβρωσα, ὁ Μούγκλετον εἶχε κάμει πιά τὸ μεγάλο πῆδημα στὸ Ὑπερέρα. Τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ παρακάλεσα ὁλόψυχα τὸ Θεὸ νὰ τὸν συχωρέσῃ...

ΣΤΡΑΤ. ΒΙΝΤΑΛ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΣ ὁ κατηγορούμενος;

Ἡ εὐθύνη τοῦ ἱατροδικαστοῦ

Θάταν τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ ἐξαποστείλῃ κανεὶς τοὺς ἐχθρούς του μὲ λίγο δηλητήριο ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασις θὰ ἀνακάλυπτε τὸ δηλητήριο αὐτό, γνῶσθητε οὐκ ἔστι δόσις. Ἐξ ἄλλου ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασις ἀποδεικνύει συχνὰ τὴν ἀθωότητα ἀνθρώπων ποὺ κατηγοροῦντο γιὰ τὸν ἐμφανικὸ θάνατόν ἐνός συγγενοῦς ἢ φίλου τῶν. Φυσικὰ λοιπὸν ὁ ἐπιστήμων ποὺ κάνει τὴν ἐξέτασιν αὐτὴ, ἀναλαμβάνει βαρύνουσαν εὐθύνη. Ἀπ' τὴ γνῶσθητε οὐκ ἔστι δόσις αὐτὴ, ἡ θανατικὴ καταδίκη ἐνός ἀνθρώπου.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πᾶν τὸ πτώμα, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, γιὰ γρατσουνιές, κοψίματα, μώλωπες, ἑλπές, σπινθηρισμούς, κλπ. Σημειώνει καθεὶ τὴν σχετικὴν μὲ τὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὰ δόντια, τὴν μύτη τὴν αὐτί, τὸ ὕψος, τὴν ἡλικίαν, τὴν μυϊκὴ διάπλασιν, κλπ. Συχνὰ αὐτὴ καὶ μόνον ἡ ἐπιθεώρησις ἀποκαλύπτει τὰ αἰτία τοῦ θανάτου.

Ἄν δῶς δὲν βρεθῇ κανένα ἐξωτερικὸν σημεῖον, οὐτε ἀντιστοιχίαν ὁδόνων, γεννητῆς ἢ ὑποψίας τῆς δηλητηρίασεως.

Ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν δηλητήρια: μεταλλικά, ἀρσενικά, ἀντιμωνίον, υδρόχλωρος, μολύβδος, ἀλκαλοειδῆ (στονυνίνη, μορφίνη, κοκαΐνη), πτητικά, ὀξέα, ἀλκάλια, κλπ. Ἡ γενικὴ γνησικὴ ἀνάλυσις τῶν λειψάνων τοῦ νεκροῦ, γιὰ τὴν ἀνακρίψιν δηλητηρίων, εἶναι πολὺ δύσκολη καὶ ἀπαιτεῖ ἀφθονὰ τεχνικὰ μέσα. Ποτεὶ νὰ ἐξετασθῶν τὸ σπῆκτι, οἱ νεφροὶ, ὁ ἐγκέφαλος, ἡ καρδιά, τὸ περιεχόμενον τοῦ στομαχοῦ καὶ τῶν ἐντέρων, κάποτε δὲ δειγμάτια αἱμάτων, ὀστέων καὶ τοινῶν. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἀπαιτεῖ μιὰ βδομάδα.

Ἀρτίζει μὲ τὴν κατεργασία μὲ διάφορα διαλυτικά ὑγρά. Γιατὶ τὸ νερὸ διαλύει, ἀποχωρίζει ὡς ἀποκαθάρσιον, ἀλλὰ τὸ οἰνόπνευμα, ἀλλὰ ἡ βενζίνη, ἀλλὰ ἡ αἰθυλία, κλπ. Προηγουμένως, ὁ ἱατροδικαστὴς ἐνεργετικῶς πηκτικὰ δηλητήρια: πρωσσικὸν δέξ, γλωσσοφόρον καὶ φωσφόρο. Τελειοῦσιν, πᾶν γιὰ ἀλκαλοειδῆ: στρυκνίνη, νιτρίτη, κλπ. καθαροῖν κλπ.

Ὁ χρόνος τοῦ θανάτου μπορεῖ νὰ υπολογισθῇ κατὰ προσέγγισιν ἀπ' τὴν κατάστασιν τοῦ στομάχου, ποὺ ἐξακολουθεῖ κάποτε νὰ γεμίζει τὴν τροφὴν ἐπὶ 24 ὥρες μετὰ τὸ γεῖμα. Στὸς ζωντανούς διωκτοὺς ἀνθρώπους, ἡ γνησιότης συμπληρώνεται σὲ 2-6 ὥρες, συνεπῶς, ἀντὶ τοῦ στομάχου βρεθῇ ἀδεισὸν, ὁ θάνατος ἐπὶ τὰς 24 ὥρες μετὰ τὸ γεῖμα.

Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα εἶναι ἡ ἐξέτασις τῶν κηλίδων αἱμάτων καὶ τῶν ἰνῶν σκόνων καὶ ἀκαθαρσιῶν ποὺ ἔχουν τὰ ρούχα. Συχνὰ ὁ ἱατροδικαστὴς ἐνεργετικῶς τοῦ ἐνα λερωμένου ρούχου, μὲ δὴ ἡ τρεῖς μικροὶ σκούροι κηλίδες, ἡ ἐνα σκουριασμένο μαγαῖρι, ἡ ἐνα καθαρισμένο μαγαῖρι, κ' ὁ αἰεὶ ν' ἀποφανθῇ ἂν ὑπάρχουν ἐπάνω τοῦ ἱνῶν αἱμάτων, ἂν προέξω γιὰ αἷμα ἀνθρώπου ἢ ζώου, πόσο παλὸν εἶναι, ἂν προέξω ἀπὸ ζωντανὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο, κ' ἀπὸ ποῦ μέρος τοῦ σώματος κλπ.

Τὸ πρῶτον ποὺ θὰ κάνει θὰ εἶναι νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς τὸ ἀντικείμενον μ' ἐνα μεγεθυντικὸ φακὸ. Ἄν βρῇ ἐνα μικρὸ βῆλον σκούρας οὐσίας θὰ τὴν εὖσιν καὶ θὰ τὴν μαζέψῃ μ' ἐπιμελῆα. Ἄν διακρίνῃ ἐνα σκούρο λεκέ, θὰ μυσκέψῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ σὲ λίγο ἀπεσταγμένον νερὸ.

Κατόπιν θὰ μετανεύσῃ

τὸ «φασματοσκόπιον» τὸ ποῖο, μὲ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ φωτός, ἀποκαλύπτει ἀνάστασιν τὴν παρουσίαν ἐλασμάτων ἱνῶν αἱμάτων.

Τὸ μικροσκόπιον θὰ τὸν πληροφορήσῃ ἔπειτα ἂν τὸ σῶμα αὐτὸ εἶναι ἀνθρώπινον, ἀπ' τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῶν αἰμοσφαίρων. Συνήθως ὁ κατηγορούμενος βεβαιώνει ὅτι τὸ αἷμα ποὺ βρέθηκε ἐπάνω του, προέκυψε ἀπὸ ζώον, ἰδίως δὲ ἀπὸ κάποιον πολεοικὸν ποὺ ἔφαγε. Συχνὰ, εἶναι ἀληθινὸς αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς του.

Ὁ ἱατροδικαστὴς λοιπὸν ἐρεῖ ὅτι τὰ αἰμοσφαίρια τῶν πτωμάτων, τῶν ἐρπετῶν καὶ τῶν πτερυγίων εἶναι ὡσεὶδῆ, ἐνῶ τῶν θηλαστικῶν εἶναι στρουγγυλά. Ἐξ ἄλλου, τὰ πρῶτα ἔχουν στὸ κέντρο τοὺς μιὰ μικρὴ σκούρα κοκκίδα.

Ἄν ἐξακριβωθῇ ὅτι πρόκειται γιὰ αἷμα θηλαστικῶν, ποτεὶ νὰ μετρηθῇ ἡ διάμετρος τῶν αἰμοσφαίρων. Μὲ τὴν τὴν μετρήσας αὐτὴ εἶναι τὸ «μικρὸν», δηλαδὴ τὸ ἐνα γιλιόστον τοῦ γιλιόστο-μέτρου. Τὰ αἰμοσφαίρια τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν διάμετρον 77 δέκατα, τοῦ σκύλου 73, τοῦ κουνελίου 69, τῆς γάτας 65, τοῦ προβάτου 50, τοῦ ἐλέφαντος 94, κλπ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ αἰσθητοὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸν μέσον ὁδὸν καθεῖς εἰδός.

Ὑπάρχουν δηλαδὴ καὶ αἰμοσφαίρια μικρότερα ἢ μεγαλύτερα. Αὐτὰ δῶς εἶναι σχετικῶς λίγα. Ἡ μεγάλη πλειονότης τοὺς ἔχει τὰ μέγεθος ποὺ προσαναφύσεως γιὰ καθεὶ ζωικὸ εἶδος.

Τὸ φασματοσκόπιον, ποὺ ἀναφέραμε πρὶν ὅταν εἶναι γνήσιον ἐπίσης γιὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ὑφάσματος γύρω ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ ρούχου. Ἄν ἡ τρύπα αὐτὴ προέξω ἀπὸ σφαῖρα, θὰ πηλὴ μείνῃ ἐπάνω στὴν ἱνὴν τοῦ ὑφάσματος μιὰ ἐλαγίστη ποσότης μολύβδου, ἀόρατη μὲ γυμνὸ μάτι ἢ καὶ μὲ τὸ μικροσκόπιον. Μὲ τὸ φασματοσκόπιον ἀνακάλυπται ἀμέσως.

Συχνὰ, ὁ ἱατροδικαστὴς ἀφίλει ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνθρώπινες τριχὲς καὶ νὰ τὴν διακρίνῃ ἀπ' τὴς τριχὲς τῶν ζώων ἢ ἀπ' τὴς φυτικῆς ἱνῆς. Ἡ σχετικὴ ἐξέτασις γίνεται μὲ τὸ μικροσκόπιον. Τὸ μάλιστὸν τῶν ζώων μοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀνθρώπινες τριχὲς. Ἐνεργετικῶς πολλὴ ἀκανόνιστος πᾶντος.

Μὲ τὴν ἐξέτασιν αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ ἀκόμη καὶ ἂν ἡ τοίχα προέξω ἀπὸ παιδί ἢ ἀπὸ ἐνήλικον.

Σὲ μιὰ περίπτωσιν, βρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ κεφάλι σπασμένον. Πάνω σ' ἐνα σφύρι, ποὺ ἦναι σ' ἐνα ὑποπόδιον, ὑπῆρχαν δύο γκρίλες τριχὲς. Τὸ σφύρι δῶς αὐτὸ ἐνοσημοποιεῖτο συχνὰ γιὰ τὸ κοπάνισμα νιδοτόμων. Ἦσαν λοιπὸν ἀνθρώπινες οἱ τριχὲς ἢ κατ' ἐξοχήν; Ὁ ἱατροδικαστὴς ἀπεφάνθη πῶς προέκυον ἀπὸ ἀνθρώπου. Τὴν συνέκρινε μὲ τὴς τριχὲς τοῦ νεκροῦ καὶ τὴς βοῆς δῶς. Κι' ἡ γνωμάτευσις τοῦ ἑαυτοῦ, γιὰ νὰ καταδικασθῇ ὁ κατηγορούμενος.

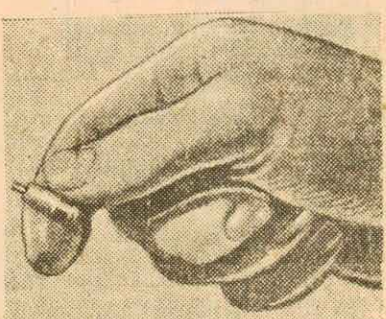
ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, ἐνα κάτοικος τῆς Ρώμης ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ ἐνα βομβαρδισμό, πῆγε καὶ κρέμασε στὸν τοῖχο τοῦ Καстро Πρετόριο ἐνα ἀνθρώπου μὲ μιὰ εὐχαιριστήριον ἐπιγραφή ἀπὸ κάτω. Ἀπὸ τότε οἱ τοῖχοι τοῦ παλατιοῦ ἱστορικῶν μνημείων ἔχουν γεμίσει μὲ παρόμοια ἀνὰθηματα.

ΑΝΑΠΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ

Πρὸ ἡμερῶν ἐνας Λονδρέζος κατασκεύασε τὸν πρωτότυπον αὐτὸν ἀναπτήρα ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν φορᾷ κανεὶς στὸ χεῖρ τοῦ ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ ρολόγι. Ὁ «ἀναπτήρας τοῦ χεριοῦ» ἐργάζεται πολὺ ἀπλῶς. Ἀνοίγει κανεὶς τὸ καπάκι τοῦ πατώντας ἐνα κουμπὶ κ' ἄμέσως πετάγεται μιὰ μικρὴ φλόγα.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΛΑΜΠΑ

Ἐνα ἀμερικανικὸν ἐργαστήριον κατασκεύασε μιὰ μικροσκοπικὴ λαμπάκι μὲ «νέον» ποὺ καταναλίσκει λιγώτερον ἀπὸ 1)10 τοῦ «βάτ» καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ ὅποιονδήποτε ρεύμα μεταξὺ 75 καὶ 250 βόλτ.

Πέντε τύποι ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐκείνες ποὺ ἀρέσουν στὸς πολλούς, σὲ μερικὸν, σ' ἐνα μόνον...

Τὸ ὄνειρον κάθε γυναίκα εἶναι «ἐνα ἐπιτυχία στὸς ἀνδρες», νὰ προσκαλῇ, ν' ἀλλά λόνια, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τῶν. Ἀλλ' ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν ἐπιτυγχάνουν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ψυχολόγον δόκτορα Χόουαρντ Πάμ, διευθυντὴ τοῦ ψυχολογικοῦ ἰνστιτούτου τῆς Βαλτιμόρης, οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἐπιτυχίας ποὺ σημειῶνουν κοντὰ τοὺς ἀνδρες, διακρίνονται σὲ πέντε ἀκόλουθες κατηγορίες:

1) Σ' ἐκείνες ποὺ ἔχουν ἐπιτυχία μὲ ὅλους τοὺς ἀνδρες.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι συνήθως καστανὲς καὶ ποτὲ σγέδον μεγαλοεῖς ἢ ἐλαφροὶ. Ἐχουν μέτριον ἀνάστημα καὶ ἀνέχονται στὸν τύπον «ῥῶς-μαῖνκο», «ἔτσι, τοιοῦτον» ἢ ἱκανοποιούν ὅλα τὰ γούστα.

Τὸ ντύσιμόν τοὺς εἶναι ἀπλό, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ προσεγμένον. Ἀποφεύγουν τὰ γυμναστικά ἢ «ἐξοχικά» φορέματα, δὲν βάζουν ποτὲ τὰ μαλλιά τους, καὶ κάνουν ἐνα διακριτικὸν μακιγιάζ. Δὲν εἶναι πολὺ δημοφῆς, ἀλλὰ ἐξορῶν νὰ φαίνονται πάντα γοητευτικῆς. Οἱ τοῖτοι, ἡ ὁμιλία τοὺς οἱ κινήσεις τοὺς εἶναι μετριοφάνες. Ἀπεχθάνονται σὲ ὅλα τὴν ὑπερβολή. Καὶ ἔχουν ἐνα μεγάλο ποσοστὸν: προσσεύονται μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐκολία σὲ ἀπαιτήσεις καὶ τὰ γούστα τῶν ἀνδρῶν ποὺ συναντῶνται, σὲ τρόπο ποὺ καθεὶ ἀνδρὸς νομίζει πῶς εἶναι καμωμένον στὸ δικό του κοῦπι.

Ἐνας ψυχολόγος θάλεγε πῶς αὐτὲς οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν προσωπικότητα. Ἀλλ' αὐτὸ ἐλάττωμα ἀνδρὸς τὸ προσέχουν.

2) Ἐκείνες ποὺ προσκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον μόνον ὡρισμένων, τύπων ἀνδρῶν. Ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἀδιάφορος καὶ ποτὲ ἀντιπαθητικῆς.

Γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ἂν εἶναι δημοφῆς ἢ ἀσημῆς νοσητικῆς ἢ ἀποκορητικῆς. Ἐνα εἶναι βέβαιον: ὅτι ὑπάρχουν ἀνδρες ποὺ θὰ θυσίαζον γι' αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων. Ἐνῶ ἄλλοι δὲν θάδιναν οὔτε τὴν ἀκὴν τοῦ νυχιοῦ τους.

Συνήθως οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι πολὺ ἐλαφροὶ ἢ πολὺ μεγαλοεῖς. Ἐχουν ζωρὰ γούματα, προκλητικὰ στήθη καὶ ἀνεπτυγμένη περιφέρεια. Τροχλαίνονται γιὰ τὴν ὑπερβολήν. Βάζουν κατακόκκινα τὰ νύχια τους καὶ κόβουν πολὺ κοντὰ τὰ ἀφῆνουν πολὺ μακρὰ τὰ μαλλιά τους. Ἀκολουθοῦν πιστὰ τὴν μόδα, ἀλλὰ διαλέγουν τὰ πρὶν ντυσιμὰ καὶ πρὶν προκλητικὰ φορέματα. Στὸ ντύσιμόν τοὺς προτιμοῦν τὴν γυμναστικὴν ἀντιθέσιν μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Τὸ μέτρον τοὺς εἶναι ἀγνωστο, τόσο στὴν ἐμφάνισιν, ὅσο καὶ στὴν ὁμιλία καὶ στὴν συμπεριφορὰ τους.

Ἐνα ἄμερικανικὸν ἐργαστήριον κατασκεύασε μιὰ μικροσκοπικὴ λαμπάκι μὲ «νέον» ποὺ καταναλίσκει λιγώτερον ἀπὸ 1)10 τοῦ «βάτ» καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ ὅποιονδήποτε ρεύμα μεταξὺ 75 καὶ 250 βόλτ.

3) Ἐκείνες ποὺ προσκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον μόνον ὡρισμένων, τύπων ἀνδρῶν. Ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἀδιάφορος καὶ ποτὲ ἀντιπαθητικῆς.

Γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ἂν εἶναι δημοφῆς ἢ ἀσημῆς νοσητικῆς ἢ ἀποκορητικῆς. Ἐνα εἶναι βέβαιον: ὅτι ὑπάρχουν ἀνδρες ποὺ θὰ θυσίαζον γι' αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων. Ἐνῶ ἄλλοι δὲν θάδιναν οὔτε τὴν ἀκὴν τοῦ νυχιοῦ τους.

νὰ μὴ τὴν κυττάξῃ κανεὶς. Μόνον ὅτι δὲν ἀρέσουν σ' ὅλους...

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔχουν προσωπικότητα. Τὸ μειονέκτημά τους εἶναι ὅτι φθάνουν συχνὰ στὴν ὑπερβολή, ὅχι μόνον στὴν ἐμφάνισιν, ἀλλὰ καὶ στὴν ζωὴν τους γενικά.

3) Ἐκείνες ποὺ προσκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν ἐνός μόνον ἀνδρὸς καὶ κανενὸς ἄλλου.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς τῆς κατηγορίας δὲν ἀνέχονται ἐνα ὡρισμένον τύπον. Ἀλλες εἶναι ὡμαντικές, ἄλλες ἀνέχονται στὸν τύπον τῆς ἱδανικῆς συζύγου καὶ ὑπέρτας, ἄλλες ἀκόμη μπορεῖ νὰ εἶναι «μοιραίες»... Ἐχουν ἐλαφρὰ, καστανὰ ἢ μαύρα μαλλιά, εἶναι ἀδύνατες ἢ παχιεῖς, κοντὲς ἢ ψηλές. Ἀλλ' ἔχουν κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἀπὸ τὴν ἑαυτοῦ. Δὲν κάνουν σπουδασιμὰ, οὔτε προσεγγίζονται εὐκόλῃ. Μένουν πάντα οἱ ἴδιες. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν ν' ἀναπθῶν παρὰ μόνον ἀπὸ ἀνδρὸς ποὺ ἀνέχονται στὸν ἀντίστοιχον τύπον ποὺ εἶναι δηλαδὴ ὡμαντικοί, ἢ ἀγαπᾶν τὴν ἑρμηνείαν οἰκονομικῆς ζωῆς ἢ ἔλκονται ἀπὸ τὴν περικοπὴν κλπ. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν ἀξίζουν γιὰ κανέναν ἄλλον. Καὶ εὐτυχῶς μόνον ὅταν εὐρίσκουν τὸν «τύπον» τους.

4) Ἐκείνες ποὺ δὲν προσκαλοῦν κανένα ἐνδιαφέρον.

Μὴν νομίζετε πῶς στὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἀνήκουν μόνον οἱ ἀσημῆς. Καὶ οἱ δημοφῆς ἀντιπροσωπεύονται ἐπίσης καὶ σὲ πολὺ μεγάλῃ ἀναλογία ὑψηλῶν. Ἀλλ' ἀσημῆς ἢ δημοφῆς, οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ τύπου στεροῦνται ὁλότελα προσωπικότητος. Εἶναι σὰν ἄψυχες. Μπορεῖ νὰ ντυνῶνται περὶ ἑαυτὰ καὶ νὰ συνάξουν τακτικώτατα στὰ ἱνστιτούτα καλλοῖας. Κανεὶς δὲν τὴν προσέχει.

5) Ὑπάρχει μιὰ τελευταία κατηγορία: οἱ γυναῖκες ποὺ σημειώνουν ἐπιτυχία κοντὰ σὲ ἄλλες γυναῖκες.

Τὸ πᾶνμα θὰ φαῖν, βέβαιον, πολὺ παράξενο. Ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπᾶνται μεταξὺ τους. Κάθε ἄλλη, κάθε γυναῖκα βλέπει στὴν ἄλλη μιὰ ἐχθρὰ. Μπορεῖ νὰ μὴ τὴν ζηλεύῃ ἢ νὰ τὴν μισῇ. Ἀλλὰ δὲν τὴν στυθαί. Ὡστόσο ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ δημιουργοῦν ζωρὲς συμπάθειες μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων τους. Οἱ ἄλλες δὲν τὴν βλέπουν σὰν ἐχθρὰ καὶ τοὺς συγγενικοὺς πρόσωπα τὴν σφοδρὰ, τὸ κοῦψο ντύσιμόν, τὴν κατακτῆσιν τῆς σκανδαλώδους ζωῆς καὶ ποτὲ εἶναι τὸ μυστικὸν τους.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀνέχεται τὴν ἀντιπάλην τῆς. Καὶ θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ τοὺς βγάλῃ σὲ κάθε στιγμὴ τὰ μάτια. Ἀλλὰ θαυμάζει καὶ σκύβει τὸ κεφάλι ἐμπρός σ' ἐκείνες ποὺ καταρτίζονται νὰ ξεπεράσουν τὸν κοινὸν γυναικεῖο τύπον καὶ νὰ μωραῖν σὰν πρότυπα. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι οἱ μόνες ποὺ ἔχουν μιὰ ἀληθινὴ καὶ ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων τους.

Παράδειγμα σχετὸς οἱ βενετέτες τοῦ κινηματογράφου καὶ οἱ «μοιραίες» γυναῖκες. Ὅλες οἱ ὁμοφύλες τῶν τῆς θαυμάζουν, δὲν ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ τὴν μισήσουν, ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπεροχὴν τους καὶ σκύβουν ἐμπρός τῶν τὸ κεφάλι τους.

Τὸ σκιαχτρο

—Εἶναι πολὺ καλὴ αὐτὴ ἡ βίλλα, ἡς εἶπε ὁ παλιὸς ἐνοικιαστής. Ἦσυχον, καθαρόν, περιποιημένον... Θὰ δῶτε ὅτι θὰ μείνεται πολὺ ἐνδιαφέροντος...

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἐνῶ ἡς ὁδοῦσε, τὴν γυναῖκα μου κ' ἐμένα, στὰ δωμάτια τῆς βίλλας καὶ τὴς δειροστονίχης τοῦ μεγάλου κήπου, παρατηροῦσα ὅτι πράγματι τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ σπῆκτι ἐκεῖνο, γιὰ νὰ εἶναι ὁ πρὶν εὐχάριστος τόπος διαμονῆς. Ἡ γυναῖκα μου ἰδίως ἦταν κατανοητικὴ...

Ἀπὸ δειροστονίχης τὸν κήπον, φτάσαμε σὲ μιὰ ἐκτασί κατάφυτη ἀπὸ κερασσιές, ἀνθισμένες τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνη. Ἡ ἐρμηνεία κ' ἡ σιωπὴ ἔκριναν τὴν τοποθεσίαν νὰ φαίνεται πένθημον, ἀντὶ τὴν καταστάσειν ποὺ εὐχάριστον, πρὶν συμπαθητικὴν...

Δὲν ἔξω γιὰ τὴν βρεθῆκα ἐκεῖ, ἐνοίωσα μιὰ παράξενη ἀγωνία νὰ μὴ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Φαίνεται πῶς κατὰ ἀνάλογον θὰ δοκίμαζε κ' ἡ γυναῖκα μου, γιὰ τὴν μυστοφῆσιν μιὰ γαστρεντερικὴν ἀσθένειαν...

Καθὼς κυττάλας τὴς κερασσιές, εἶδα ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τῆς μεγαλειότερης ἐνα σκιαχτρον ντυμένο γυναικεῖον, ποὺ ἐμοιάζε καταπληκτικὰ μὲ ζωντανὸ ἀνθρώπον.

—Πολὺ πετυχημένο σκιαχτρο! εἶπα στὸν παλὸν ἐνοικιστὴν.

Ἐκείνος δὲν μου ἀπάντησε. Παρατήρησα μόνον ὅτι γαυροῦσε ἐλαφρὰ καὶ παράξενα.

—Ἐρεῖς τὸ φτιάξατε; ἐπέμεινα.

—Ὀχι... ἀναγκάστηκε νὰ μου ἀπαντήσῃ. Τὸ βοήκα ἐστὶν, ὅταν ἦτο ἐνῶ. Σὰς συνιστῶ γὰρ νὰ μὴν περὶσσεύῃ, γιὰτὶ εἶναι πολὺ γοηστὴ. Ἄν τὸ κατεβά-

σετε ἀπὸ κεῖ, τὰ πουλιὰ θὰ σὰς ἀναβῶν τὰ κερασσιὰ...

Τέλος συμφωνήσαμε στὴν τιμὴν καὶ σὺντα μετὰ τὴν γυναῖκα μου γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν γυρίσαμε γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶμε στὴ βίλλα, τὴν βοήκαμε ἀδειασθῇ. Ὁ παλιὸς ἐνοικιαστής εἶναι ἐξαφανισθῇ.

Ἀρτίσαμε τὴν καινούργια μας ζωὴν σὲ νῆον καὶ σπῆκτι. Τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν καὶ ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ μιὰ γυναικαὶ μισοῦ. Ὅτι ἀπ' τὸν κηπουρὸν, ἐνα ντόπιον γυναικῶν, τὸ ὑπόμαστον - Ντιντάν.

Ἡ γυναῖκα μου ἦταν διαρκῶς ἀπασχολημένη μὲ τὴν τελικὴ διαρρύθμισιν τῆς βίλλας. Ἐνῶ ἔκανα περιπάτους ἀπ' τὸ πρῶτον ὡς τὸ βράδυ. Ὁ μόνον ἀπόλυτος εὐτυχισμένος, ἂν...

Προέπει τώρα νὰ σὰς ἐξομολογήσῃ κατὰ: Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀντικοῦν τὴς κερασσιές, μολοντὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦταν ἡ πρὶν θελητικὴ γυνὴ ἀπ' τὴ βίλλα. Κι' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀδικαιολογητῆς ἀποστορῆσε μου ἦταν τὸ σκιαχτρο. Κάθε φορὰ ποὺ ἀντίκοινα τὰ ἀπλωμένα νεῖματά του, κάθε φορὰ ποὺ δὴλαπτα τὴν κομψὴ καὶ λυγρὴν σιλουέταν του, ἐνοίωθα μιὰ ἀνυπόφορον ἀγωνία στὴν καρδίαν, μολοντὶ συγγενῶς μετὰ τρεῖς αὐτὸ τὸ θέμα...

Προσπαθῶσα νὰ ἐξηγήσω τὸ ἀκατανόητον αὐτὸ συναίσθημα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω τὴν αἰτία του... Πολλὲς φορὲς, πῶρα τὸ καβαλέττο μου καὶ τὰ γούματά μου, καθόσκα ἀντίκοινα στὴν κερασσιὰ κ' ἐπιχειροῦσα νὰ τὴν ζωγραφίσω, μαζὶ μὲ τὸ σκιαχτρον τῆς...

Τοῦ κακοῦ διωκτοῦ... Μόλις τραβῶσα λίγες πινελιές, ἐνοίωθα νὰ μὴ κρύβονται τὰ νεῖμα καὶ ἀσυναίσθητα σκηνοῦμαι κ' ἐξομολογῶ τὸ μένος ἐκεῖνο, σὰν νὰ μὴν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω κάποιο τοσιακτικὸν θέμα...

Ὡστόσο δὲν εἶμαι δειλὸς, οὔτε προληπτικὸς. Δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα τοῦς βουκόλας, στὰ ἀόρατα πλάσματα...

—Ἐρχεται ἡ γυναῖκα μου! Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, κανὸνιὸς τὴν εὐχὴ!

ΓΛΥΚΕΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

...Για αυτό δεν υ' ευποδίζε να νοιώθω δυνατός ανατοίχους, κάθε φορά που αντίκριζα το σκιάχτρο. Μου φαινόταν πως κάποια σκιά περπατούσε δίπλα μου, πως ένα πεύμα πλανιόταν ανάμεσα στα κλώνοι... Με παρηγορούσε η σκέψη ότι η γυναίκα μου έδειχνε την ίδια αποστολή. Δεν της είχα κάνει ωστόσο ποτέ λόγο, για να μην την τρομοκρατήσω περισσότερο.

Μια μέρα ο υπάλληλος - Ντιν - τάν υάς είπε ότι θα μάζευε το απόγευμα εκείνο τα ίδια κεράσια. Την ώρα που ήμασταν οι γυναίκες μου κι' εγώ πήγαμε στις κερασιές.

— Θάγαμε πολλά και καλά κεράσια φέτος υάς είτε γαρούμενος, ο κηπουρός. Τα πουλιά δεν τ' άγγιζαν καθόλου.

Ξαφνικά, η σιωπή του μέρους εκείνου μου προσέφυγε για περίεργη οδύνη εντύπωση. Καμένα πουλιά δεν έφαιδαν τις φυλλωσιές των δέντρων. Είπα στον υπάλληλο - Ντιν - τάν ότι το σκιάχτρο ήταν πολύ αποτελεσματικό.

— Ούτε συζητήσι! μου απάντησε. Είπε πολύ καλλίτερο απ' το άλλο.

— Ποιό άλλο; ούτως υ' απαντά.

— Τό παλιό, που είχα στήσει άλλοτε εγώ...

— Κι' αυτό έδω, ποιος το είχε τοποθετήσει;

— Ο προηγούμενος ένοικιαστής... άφου με απέλυσε η γυναίκα του.

— Η γυναίκα του;... Μα εκείνος ήταν μόνος, όταν υάς δένθηκε.

— Ναι, η γυναίκα του είχε φύγει πριν από λίγους υίους... Δεν ήταν καιοισμένο αντρόγυνο... Μάλωναν συχνά... Στο τέλος, η κυρία Στέλλα τον έγκατέλειψε, και δεν ξανσάνηκε πια σ' αυτό τό μέση.

Ο κηπουρός άκούμπησε τη σκάλα του σ' ένα απ' τα κλα-

ΕΚΠΤΩΘΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ.

Η ΑΠΟΘ. Έμμ. Ματθαίου

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΩΤΙΣΗΣ Ι	
(Πλησίον Αγίου Μάρκου)	
Γυν. Φιλέ Μεταξωτές	5.000
» Αραχνέ (Σελήνη)	16.000
» Μπαρόλε Ξωτρά	3.000
Κομπινιάζον	6.500
Κομπιν. Ζέρσευ	9.000
Κυλόττες	2.000
» Μεταξωτές	5.000
Κασκορές γυναικών	3.500
Κασκορές Μάλλινα	18.000
Σοσόνια λευκά	1.300
Καλτάκια παιδικά	1.200
Κασκόλ Μοντέρνα	6.000
Κάλτες ανδρών ριγέ	1.800
Κάλτες ανδρών Ντερμπύ	3.500
Κάλτες ανδρών Μάλλινας	6.000
Εσώδερα κοντά	5.000
Υποκάμισα Α! Α! Α!	28.000
Πιζόμια φανέλλα Ξωτρά	48.000
Πρόσφια	3.000

Και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στην μισή τιμή.

Ποτέ δεν είχα κομψή εάν τα υίγια σας είναι άπειροί. Γι' αυτό δεν έχετε παρά να καλέσετε στο υπ' άρ. 90-285 την κυρία ΑΝΤΑ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ η οποία επίσκεπται στην σπι- τιά σας. Θα σας κάνει τό όσα- ότερο μαγικό και πεντικιού με αμερικανικά βερνίκια.

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ έναντίον της ανδρωπότητας

Τό «άτομικό» νέφος και η «κοσμική» βόμβα

Η άτομική βόμβα άνηκει πιθανόν στο παρελθόν. Ο δόκτωρ Σήμπουργκ, που υπήρξε ένας από τους «συνεφευρέτες» του πλουτωνίου, του αμερικανού και του κοσμιού, ανηγγείλε τελευταία σε μία συγκέντρωση 12.000 Αμερικανών υημικών, ότι έπετεύχθη η διάσπασις άτόμων υολύβδου, πλατίνης, θαλλίου, τανταλίου και Βισμούθιου και ότι θεωρείται ως λίαν προσεγής η διάσπασις του υδρογόνου, του οηνίου, του όσμίου, του ιοιδίου και του γρυσού.

Η ανακοίνωσις αυτή κατετάραξε τους έπιστημονικούς κύκλους και τή έπιτελεία των διαφόρων κρατών. Γιατί η σημασία της είναι τεραστία.

Πραγματικά, ως σήμερα, τό μόνο στοιχείο που χρησιμοποιείται για την κατασκευή βουβών είναι τό ουράνιον. Άλλ' ως γνωστόν, τό ουράνιον είναι σπανιότατο στη φύσι. Δεν συμβαίνει τό ίδιο, όμως, και με τό μόλυβδο και τή άλλα μέταλλα, που άναφέραμε.

Η κατασκευή άτομικών βουβών με μόλυβδο, μετά την έπιτευχθείσα διάσπασι, γίνεται εύνοησάτη και πολύ λίγο δαπανηρή. Και είναι εύκολο ν' αντιληφθώ κανείς πόσο μεγάλη άπειλή για τήν ανθρωπότητα αποτελεί αυτό τό γεγονός.

Από τ' άλλο μέρος διάφορες φήμες άκούσαν να κυκλοφορούν τελευταία για τό καλούμενο «άτομικό νέφος», που θα ξεκινήσει από ένα οποιοδήποτε μέρος π. υ. από ένα σημείο του Ειρηνικού και θα υποθρή να καταστρέψει δολόκληρο κόσμο και ήπειρους άκόμη.

Τι είναι τό «άτομικό νέφος»; Δυστυχώς, ελάχιστα πράγματα είναι γι' αυτό γνωστά. Πρόκειται υίως για μία άτομική διάσπασι δι' άτόμων, ενώ σήμερα γ γίνεται με τή υερολάνθισι των ούδετερονίων; Κανείς δεν υπόρσσε νά εξινηάσει τό υυστήριο που καλύπτει τής έρευνες των Αμερικανών έπιστημονών προς αυτή τήν κατεύθυνσι. 'Εκείνο που υπορεί να λεγθί είναι ότι μία άτομική βόμβα σαν εκείνη που ρίχθηκε στη Χιροσίμα θα φαινόταν σαν μία μικρή χειροδουρίδα συγκοινομένη με τό άτομικό νέφος.

Από τ' άλλο μέρος ένα υυστήριο διγ λιγώτερο πυκνό καλύπτει τής έρευνες των Ρώσων έπιστημονών, που στρέφονται κυρίως προς τήν έρευνήσις κοσμικών άκτίνες.

Τελευταία, έγινε λόγος για τήν καλούμενη «κοσμική βόμβα», που θα ήταν κατά 10.000 ισχυρότερη από εκείνη της Χιροσίμα.

Οι Ρώσοι έπιστήμονες δεν κατώρθωσαν άσφαλώς ως αυτή τή στιγμή νά αινησολογήσουν τής περιόφους κοσμικές άκτίνες. Άλλ' ο δρόμος που ακολουθούν αποτελεί μία καινούργια και σοβαροτάτη άπειλή για τήν ανθρωπότητα.

Ό,τι υπορεί νά λεγθί πάνω σ' αυτό τό ζήτημα είναι τό έξης:

Οι κοσμικές άκτίνες — όπως και άλλοτε γράψαμε — κατέχουν μία τρομακτική δύναμι διεισδύσεως, που φτάνει τή 2 δισεκατομμύρια ηλεκτρονικών Βέλτ. Πρόκειται, δηλαδή, γά ένα ουράνιο βλήμα, που είναι άνυπέρβλητο και άσύγκριτο.

Έκτός αυτού, όμως, οι κοσμικές άκτίνες περιέχουν ένα στοιχείον, που καλείται «μέσση».

Αυτό τό στοιχείον ανακαλύφθηκε πρώτα «στό γαστήρ» από τόν Ιάπωνά υυσικό Γιουκάβα και κατόπιν στην πραγματικότητα, όπως άκούβω έγινε και με τόν Ποσειδών, που ο Λεβαντιέ ανακάλυψε κάνοντας διάφορους ύποληνιςμούς.

Άλλά τό «μέσση» βρίσκεται έπίσης και στό έσωτερικό όλων των άτόμων της ύλης. Παίζει εκεί τό ρόλο του «τσιμέντου», έπιτερεί δηλαδή στό πρωτόνια του άτομικού πυρήνος που είναι ηλεκτροισμένα θετικά νά μένουν τό ένα κοντά στο άλλο γωρίς ν' άπωθούνται.

Αν οι έπίστήμονες κατώρθωσαν νά αινησολογήσουν τό «μέσση» θα υπορούσαν νά διαρπάσουν οποιοδήποτε μόριο ύλης και άκόμη ν' ανατινάξουν τόν πλανήτη υας στήν ά'ρα...

Οι Ρώσοι έπιστήμονες βλέπουν λοιπόν στο «μέσση» ένα πλάνιο δόμο, που θα τους έπιτερεί νά φτάσουν τους Άμερικανούς στο δόμο των άτομικών κατακτήσεων.

Όποσδήποτε, τό βέβαιον είναι ότι ανεξάρτητα από τό άπραγματοποιήθηκαν άκόμη ή όχι, τό «άτομικό» νέφος και η «κοσμική» βόμβα αποτελούν τής δύο μεγάλες προσπάθειες προς τής όποιες τέλιν σήμερα οι Άμερικανοί και οι Ρώσοι έπιστήμονες. Έτσι, δύο καινούργιες άπειλες φοβερότερες από όσες γνωρίσαμε ως τώρα άνοίχουν νά διασφαίνονται πάνω από τόν πλανήτη υας. Και θα γοιζόταν άσφαλώς, πολύ μεγάλη αίσιοδοξία για νά νά κανείς εόβινο τό μέλλον...

— Ένα κολοσσάκι στάδιο

Στό Ρίο Ιανέιρο συνεχίζονται πυρετώδως οι έργοίς για τήν άποπεράτωσι του «έθνικού σταδίου της Βραζιλίας», που θα υπορεί νά περιλάβη 165.000 θεατών. Τό κολοσσάκι αυτό στόδιο ύπολογίζεται, ότι δεν θα είναι έτοιμο πριν από τό 1950.

Οι ηρωίδες της Εφταπάρια

Χασοπαράδια

Έκείνο τό πρωί η νυναικογειτονία είδε τήν Έφταλία σκυθρωπή κι' άνόρεξη νά νάρχεται στο ντουράκι. Και τότε η κομπάρσα τήν κατάπληκτη της είπε: — Ηδού, καλέ, δεν ντ-γιναντ' νά σε βλέπω έτοι. Άντε νά σιδερώσης τήν φάτσα σου. Τι μούτρα είναι αυτά; Τι έχεις;

— Άλλήθεια κι' εγώ δεν ξέρω τί έχω. μωμυούρισε η Έφταλία με ύφος πένθιμο.

— Ποτέ δεν σε είδα με τέτοια τσάρα, και σουράτι...

Κι' η Έφταλία γεμάτη μακμουρλίκι και μουσουμπε τ' λ' η' κ' ι, σπάει τό κεφάλι, τήν και προσπαθεί νά θυμηθί τί έχει.

Ευτυχώς περίεργη και πολυλογού όπως πάντα η κομπάρσα τήν ρώτησε:

— Τι κάνει ο Νικολάκης σου; Και τότε π' άκουσε τ' όνομα τ' άντρουσ τήν Έφταλία πηδές σαν ασταμπος πούκανε ούλες νύμφ νά τρομάζονε.

— Τώρα κατάλ:θα τί έχω! Ξεφώνισε κι' άφου φύσπε και ξαναφύσπε σαν γκαζόν του 41 ήφυνε τή μπράς πίσω γιό τό σπύτι τήν.

Σε λίγο τράνταξε ο μακαλάς με τ' άγριοφωνάρες τήν:

— Μπρέ ντουμούκι κοιμάσαι;... Ά νοίξε υμρέ!

— Ός τζαμουζα, ός καλτόκα άσκηνη!

Κι' ο κυνός ξεσπασε άμέσως σαν θυέλλα.

Η Έφταλία τήν πετά μία πιστοπαταβούρα στο μούτρα. Ο Νικολάκης χύριξε άπάνω τήν. Η Έφταλία στρινγίλει τήν στράφι ένα χαστούκι και ξεφώνιζε:

— Νά σου δείξω εγώ διαβόλου ται τοιφονίτο!

Ουνές, κλωτιές μεγάλο ρεμπελιό, ταβатури και παντιρνί. Κι' όσο νά τρέξη η νυναικογειτονία με τήν κομπάρσα τήν τήν βρήκανε «είρηνη ύμν». Ούλα είχαν καλυάει.

— Τι είναι, καλέ φταλία μου; Τι ήπαθες; Έγώ με σένα σήμερα θα σαρνιτσω!

— Άσε νά πάη στήν όργη κομπάρσα μου! Άχ, άνάθεμα τό φυσικό μου, εγώ φταιώ!...

— Τι είναι, υμρή; Πέ μου, με υπαίλντιες!

Και τότε η Έφταλία της είπε εμπιστευτικά:

— Χρόνια τώρα κομπάρσα μου, μάλωνα κάθε πρωί ματζύ με τό Νικολάκη μου για φύλλων πύδμα. Κι' έτσι δεν άργησε νά κολληάη αυτή τή μαζική κι' ο άντρας μου. Και τώρα οι δύο δεν υπορούμε νά ζήσουμε χωρίς νά σκυλοφωθώμε. Ότι σκυλθώμε απ' τό κρεβάτι μας δεν έχουμε ντερμάνι και νταγιαντισμό. Ντουζιζούμε ένα τρικούβερτο κανυά κι' έπειτα, ως τό βράδυ, καθούμαστε γλυκομιλίοι κι' ήσυχοι σαν τ' άρνάκια!

— Και για ποίό λόγο τού καυγαλάντεις, καλέ Έφταλία μου;

— Άχ κομπάρσα μου δίχως καμμία άφορμή. Καταργήσαμε τού προσφάσις και τήν κομπάρσα. Δίχως αίτια μαλάνω ματζύ τήν, ή γρουσουζά!

— Γι' αυτό Έφταλία μου τό καλό πού σου θέλω νά κάνης έναν άγισμό νά φύγη αυτό τό κακό απ' τό σπύτι σας.

— Άχ! καφκοκομπάρσα μου, δεν είναι μέσ' τό σπύτι υας τό κκκό, αλλά μέσ' τό αίμα υας! Για νά σου δώσω νά καταλάβης είναι σαν δηλητήριο και πρέπει κάθε πρωί νά βνή με κάθε τρόπο απ' τόν όργανισμό υας.

» Έτσι κάθε πρωί κάνουμε τό καυγαδάκι υας και ξεθυμαίνουμε. Είναι η χασοπαράδια κομπάρσα μου!... Χωρίς γκρίνια δεν πάει καλά ή μέρα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τήν ξέρω δεσποινίς Άννα. Μου τήν έδειξε κι' έμένα υές τό βράδυ!...

Τά ντέρτιο του Κιρκόρ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Άνοιχτόκαδος κεφάτος, όπως πάντα, ο Στόκλς, δεν άφηνε νά τού ξεφύγη εύκαιρία προκειμένου νά γελάση εις βάρος τού Κιρκόρ. Ευθύς λοιπόν πού έμαθε πως κάνει παράπονα για τήν Τακούιτσα τήν, και υάλιστα σαν πήγε μία μέρα άγνοηκτισμένος και τού είπε: «Στόκλς έφέντη υναίκα μου γέρο φωνάζει έμένα...», άμέσως έβαλε ένα περαστικό τρασατόνο — μεγάλο καταφευγέ — νά τού κινή τόν έφευρέτη. Κι' έτσι, εύθύς πού υπήκε ο φοκαρός ο Κιρκόρ στήν καφενέ, τού άπρίσανε τήν κομωδία. Άνέθηκε ο ψευτοφευγέστης σε μία καρέκλα με ύψος σοβάρό και υ' ένα υποκαλάκι στο γέρι και φώναξε θριαμβευτικά:

— Κύριοι, καταργά τή γιορταία!... Με τήν καινούργια μου έφευρέσι, τ' άσπρα υολιά, οι ουτίδες τήν υπατοσύνη, πάνε περίπατο! Έπειτα από πολλών έτών πειράματα, κατώρθωσα υ' αυτό τό φάρμακο νά δώσω δύναμεις στους πρόωρα γερασμένους.

Ο Κιρκόρ γούρλωσε τή μάτια τήν και πλησί-ασε περίεργος.

— Βά! Βά! αυτός, υπέ, Βορονώφ - Ποπονώφ, είναι! φώναξε.

Ο ψευτο-έπιστήμονας ζώησε τή φυνή τήν και είπε στήν Κιρκόρ:

— Για φάτσου φιλαρόκο μου, από 60 γορών νά ξαναγίνης παιδί!... Έως και βεφός! Νά υπορσέ νά υοσέ ξανά τή ζωή και τόν έρωτα!

— Φτού! Άλλάχ υπελάνιδερσιν, αυτός σείτάν είναι! Ξεφώνισε ο Κιρκόρ.

— Μαντεύ τή έπιθυμία σου και είμαι πόθυμος νά σου υαρίσω τή υειάτα... Έυπορέ! τού φώναξε ο ψευτο-έφευρέτης.

— Φωστήρας-σώτηρας ντυνιά είσαι! Άσκόλσον, υπέ!... φωνάζει ο Κιρκόρ ένθουσιασμένος και υόνο πού δεν κλαίει απ' τή υαρά τήν.

Ο ψευτο-υιατρός, με χίλιες προφυλάξεις, έβαλε τόν Κιρκόρ νά καθήση πλάι τήν κι' έπειτα και βλέμμα θριαμβευτικό άνοίξε τό υποκαλάκι τού έδωσε δύο κουταλές. Τρέμουν τή σνόγια τού έρίση τού Κιρκόρ απ' τή συγκίνησι.

— Τώρα καθήσε εκεί και σε λίγα λεπτά τής ώρας τό θυμά υά έχη γίνε! τού είπε σκασμένος στα νέλια.

Και τήν έβαλε πίσω από ένα παραβάν. Δυστυχώς, δεν είχε καθέφτη νά δη τή φάτσα τήν ο Κιρκόρ, πάντως όμως άισθανόταν τόν έαυτό τήν, πιδό νέο!

Άμέσως ο Στόκλς στέλνει ένα δυό απ' τήν παρέα ν' άνοίξουν νά τόν δουλεύουν άγρια.

— Βοέ μικρό τί θές έδώ. Δεν πάς νά παίξης με τ' άλλα παρδίκια; τού λέει ένας καπνοπώλης υάρκα κι' αυτός.

Τάγασε κυριολεκτικώς ο Κιρκόρ. Κι' όταν, σε λίγο κάποιος άλλος υπήκε τού είπε: — Μωρέ πιταίο!... » λ' έί ποί είναι 50 γορών ν' άκούση κόντεψε νά σκαταδέψη.

— Όστε λοιπόν ήτσε πιταίοκοι;

— Ός και υιά γοη — άγύρσα τήν είναι φέρε! ο Στόκλς — υπήκε και τού φώναξε:

— Έλα υουσό μου! Έλα! Έλα!

Ο Κιρκόρ άισθανόταν πολύ πιο διάφορετικά τή κέφια τήν και υορλόγαι:

— Απάψε Τακούιτσα μου, άκασατμένη νά είναι, υπαυπαλές έφανα, κουβέτλης τή πάω!

Μά, όταν σε λίγα έφτασε σπύτι τήν ο φοκαρός και είδε στήν καθέφτη τήν υούτρα τήν σν-οιάστηκε κατά λιπθύμως. Άλλά υιαν! Όλα ήσαν ψεύματα. Κι' άπελπισμένος ξεφώνισε:

— Αυτός, υπέ, κτέν είναι άντρώπος... άπάντρωπος ήτανε. Ντινιτ' υιανιτ' υαρούχι τήν τή φάω φτού Άλλάν υιανιδερσιν!...

Σ. Ρ.

Ο φίλθλος

Καθώς υπαίνει η ύπνοετία στο σάλονι βλέπει τήν κόπη τήν κυρία τήν άγκαλισμένη με τόν έξαδελφό τήν πού είναι φίλθλος. Χωρίς νά τή νάση όμως έκείνη τήν λέει:

— Μαρία! Έλα νά δης υιά νέα λαβή πάλης πού μου δείχνει ο Νίκος!...

— Τήν ξέρω δεσποινίς Άννα. Μου τήν έδειξε κι' έμένα υές τό βράδυ!...

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Συγκίνησις

Γιατί κλαίτε, υράφια μου δεσποινίς, και κάθε τόσο βγαζετε τό μαντηλάκι σας και σκουρίζετε τή κορτωμένα σας μπτάκια; Πως; Σας συγκίνη η ταινία; Ά! πουλάκι μου νά σε χαρώ, θέλεις, δηλαδή, νά μου παροστήσης τήν αίσθηματική ύπαρξί πού συγκινείται με τής ζένης υποθέσεις και άμολεά τή δάκρυα σαν νά τής έχουν υώσει από ένα κρεμμυδι ός κάθε μάτι! Βρέ άν-λου αυτό! Σε μέ-να δεν περνάνε! Πως; Και τί με νοιάζει έμένα; Με νοιάζει γιατί δεν υπορσέ νά κωνέψω τή παρθένα. Και δεν τό λέω μόνο σε λόγου σου. Τό λέω σε όλες τής γυναικες πού υί-λις υωθούν σε μία σαλα κινματογράφου, άμέ-σως καταβρέχουν τή μαντηλάκια τους... Έποκοι-τρίες!

Μάλιστα υποκρίτριες! Συγκινείσθε, κανέτε δηλαδή ότι συγκινείσθε, όταν όπτε στο πανί μία ψευτική ιστορία πού τήν έγραψε και τήν γυρίσε δεν ξέρω ποίος φαντασιόληπτος. Και άχ! ο καυμένος και άχ ή καυμένη!... Και δός τού δάκρυ κορόμυλο!... Και μόνο αυτό; Άν όπτε ένα τραυματισμένο πουλάκι, πάλι σας καινέται ή καρδιά. Κι' άν όπτε νά χτυπηούν μία κλέφτρα γά-τα πάλι ή θλίψις και ο σίκτος και ή συμπαθεία και όλα τή δθεν ευνήν ή αίσθημα, πού πλημυρίζουν τήν εύαισθητη καρδούλα σας; Άλλά όταν πρσθ κανένας άνόπτος άντρας στα χέρια σας όπτε συμπαθεία, όπτε συμπα-νοία. Μπορεί νά χτυπιέται ο αίσθημα-τικός βλάς, νά σας παρακαλή νά κή-νη τήν όρεξί τήν και τήν ύπνο τήν, νά ζευγυτάξ έξω από τή παρβούδα σας, νά πέφτη στο πάδια σας και νά σας ίκετεψη, νά κλαίη και νά δένε-ται νά βασανίζετα και νά ρεύη, νά καταλήγη στο δαυλί ή στο νεκροτα-φείο, αλλά πού, ή εύαισθητη καρδούλα σας άγρόν άγοράζει. Τό μόνο πού έ-χετε νά πητε είναι:

— Πολύ ένοληπτικός μου έγινε αυτός ο βλάς!...

Κι' άν υπλέςετε καμμία φορά μαζί τήν για νά περνά ή ώρα, και τόν κανέτε τρελλά τόν άντρώπο, κανέτε τό κέφι σας και ύστερα όπτε... Όπτε γά-τα όπτε ζήνι. Και ξανακλαίει ο άν-θρώπος και ξαναπαρακαλεί και άπει-λει ν' αυτοκτονή και τήν ρίχνει στο κροσί στο υόζο, στο πετρέλαιο, και γίνεται θυρία και άφηνει τή δουλειά τήν και γίνεται κουρελί, αλλά πού νά συγκινήη ή εύαισθητη καρδούλα σας; Δες και είναι από σάσι. Άλλά τήν ίδια μέρα, υόλις βρεθείτε στον κινματο-γράφο, δαναδωρίσκετε τήν εύαισθησία σας, λες και σας τή δίνουν υαζί με τό εισιτήριο! Και γράμψ τή δάκρυα και τή μαντηλάκια, τάχα πως έχετε λεπτή κι' εύαισθητη καρδιά. Πως; Δικάω-μα σας είναι; Δικάω-μα σας, βέβαια; αλλά σε μένα δεν περνάνε αυτές οι καμωδίες. Έγώ σας ξέρω από τήν καλή κι' από τήν άνάποδη τή είδους κομω-σις είσαστε όλες. Κι' άν υπαρσούν βλά-κες πού σας παρουν στο σάββατο, κα-κό δικό τους και λαχάρτα τους, έμε-να όμως με λένε Πελοπίδα. Έγώ έχω υερό. Έγώ είμαι ευερεβίστος. Έγώ δεν τής άνεχωμαι τέτοιες καταγεναρίες. Τ' άκούς πουλάκι μου, πού σ' έρριξε ο διάολος νά κάτση δίπλα μου; Λοι-πόν τό καλό πού σου θέλω κλαίς τή βρού, βάλε και τό μαντηλάκι στήν τσάντα σου και άσε τή λούσα. Γιατί άν δεν τό βάλης, θα στό άρπάξω, θα σκου-πίσω τή πεππούτσια μου και ύστερα θα στό κώσω στο μάτι, νά γίνουν τή δά-κρυά σου μαύρα. Ευαισθητο παλινό-προμα!

— Άκούσε τή είπα; Νά σκουπίζω τή δάκρυα, νά λείψη ή υντασία για νά μην έχωμε άναγούλες, φάνετα παιδί! Γιατί πολύ με συγκίνησε βρωμιομυτρί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Θ' αντικατάσταση τὸ πετρέλαιο καὶ
τοὺς γκιάνθρακες

71

Για να μαθαίνετε

Ο φακός ο συγκεντρωτικός των ηλιακών ακτίνων, παράγει τόσο θερμότητα, ώστε σε μία παλιά έκθεση των Παρισίων μ' ένα τέτοιο τέλει φακό μπόρεσαν να ψήσουν μικρό χιλιόγραμμα βωδινό κρέας σε 22 μονάχα δευτερόλεπτα.

ὅταν ἀπ' τὴν Τύνιδα. Ἦ-
αν κόρη βοσκῆ, μὰ καί-
ν' ἴα νῆα πάνω στὴ γῆ δὲν ἦ-

*Ο νέος πέρασε στη στιγμή. Ή Τζουκάρε έμπηξε μιὰ δύναμη φωνή σαν ξεφωνητό πουλούι που τρομάζει, Άνοιξε ύστερα όρθάνοιχτα τὰ μάτια της, πάνω στάν γνώια του θανάτου και ψι-
ορισε:

Και με τὰ λόγια αὐτά
ἤρπτε τὴν σεσηπὴ πνοή της.
Ελεεινώντας τὴν ἀφήνη-
τον ὁ Χάτζι Ἐλ. Ὅμαρ
νάβαλε στὴ θήκη του τὸ
λόγιο μαχαίρι του πάνω
ἐν γαλαζομαυρῇ λεπίδα
ὅποιου μού φάνηκε πὺς
αἱ κόκκινες σταγόνες αἵ-
ματος.

Ὁ μούσαφίρης

— Ἦταν λοιπόν, φανερό, Καθὼ μου
ὁ Ἀγκίμπ, βρισκόταν ἐσπλωμένος

«...αυτό έσπευδα τη γυναίκα μου
την έστειλα στον κήπο, όπου υπο-
σχες, τέλος πάντων, σαν άνθρωπος
σπιτιού, να περάσω μία νύχτα να-
του μουσάφιον! Σέ βεβαιώνω, Κα-
μου, ότι λυπήθηκε που βρέθηκε σ'
τη την ανάγκη. Άλλα τουλάχιστον η-
σασα τη συνειδησί μου, ότι ο φο-
νιάς ο Ανγκιμπ, υπόρως, να κοιμη-

ἀσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς
κλήσας καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς
ἐπὶ τοῦ ποσὸς τῶν κ. λ. Γ. Παπαγεωργίου

Παράξενο διήγημα

— Τέτοιον άντρα δέν θά ξαναβρῶ ποτέ, ποτέ!

— Δέν θά ζήσω! φώναξε. Σέ λίγες μέρες θά πεθάνω κι' ἐγώ. Σκάψε μου καί τὸ δικό μου λάκκο. Γιόζεφ!

Μιά μέρα που η χήρα περνούσε
τὸν εἶδε στὸ παράθυρο. Τότε ξέχα-
σε τὸν ἄντρα της καὶ τοὺς δυὸ προ-

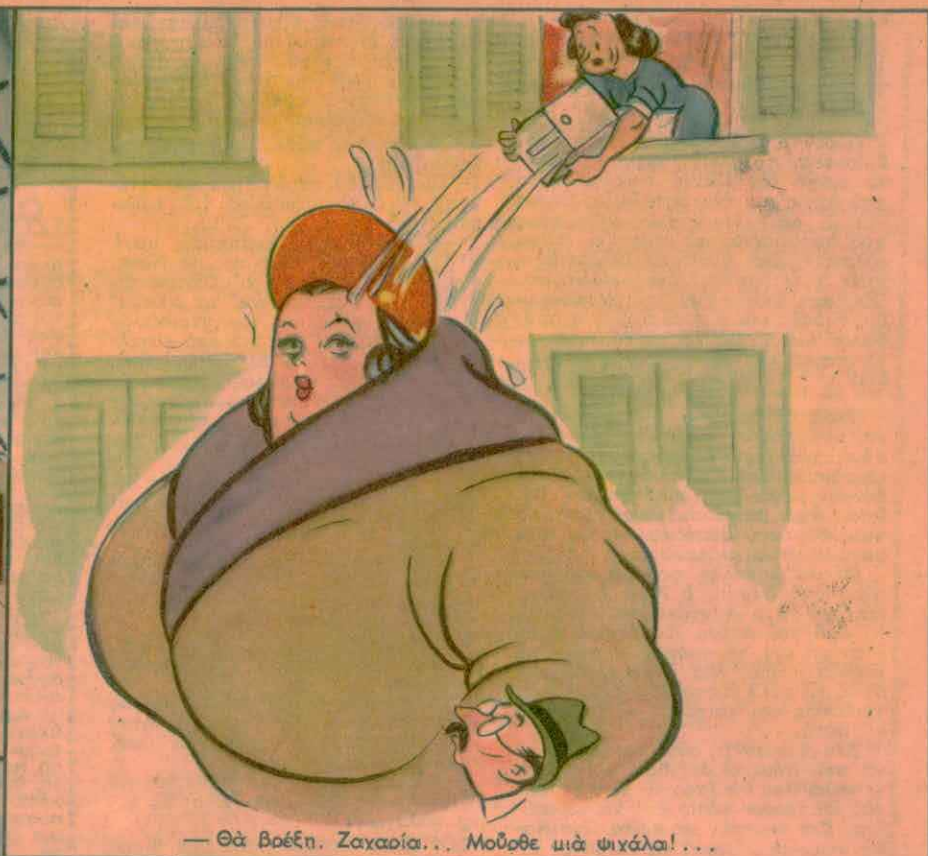
Οἱ ὑπερβολές τοῦ μακιγιᾶς

εἰς ἐνα λῆξιν ἐξ ἰσῶν κατακρίται·
 Ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ ἀκρα ὑπάρχει ἡ κανο-
 νικὴ θεωροῦσα πὺν ἀκολουθοῦν ἐπὶ οἱ συνέτοι καὶ
 ἰσορροποῦμενοι ἀνθρώποι. Διότι, ὑπάρχουν θεολο-
 γικὰ περικτα Κυρίου καὶ Θεοπνεῖδες, στὶς ὁποῖες
 εἶναι ἐντόνα ἀνεπτυγμένο τὸ ἐνστικτὸ τῆς ψηφί-
 σης καὶ τῆς πειθαρχίας καὶ τῶν ὁρίων ψυχῶς· εἶναι
 κατακρίται ὁ κῶδὸς τῆς πολυλογίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

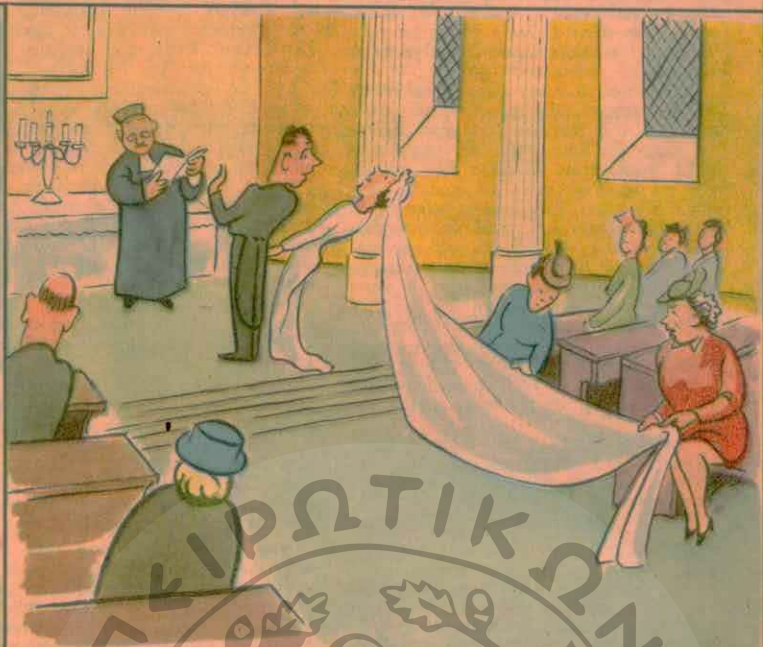
— Διάβολε! πού την βέρω αύτήν!...

— Θα βρέξη. Ζαχαρία... Μούρθε μιὰ ψιγάλα!...

— Δεν μπορώ νά καταλάβω, γιατί κάθε φορά πού ποτίζω τὰ λουλούδια, άουγίζει νά βρέξη!...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ
— Κοάτησε με, άγάπη μου, μή υπήν πέσω!

— Είπε μιὰ παλινά συνήθεια τού γιατρού: 'Ακρο-
άζεται πρώτα τὸ πορτοφόλι!...

— Πόσες όκάδες γάλα δίνει ή αγελάδα σας;
— Ένωά, κύριε. Τίς τρείς τίς πίνουμε έμείς, καί τίς
υπόλοιπες έντεκα τίς πουλάμε.